REBECCA YARROS

WILDER

Seria *Renegații* #1

BOOKZONE

Capitolul 1

LEAH

Portul din Miami

În lift era cald și umezeală, în ciuda aerului condiționat pornit. Stăteam lângă alți patru studenți, cu bagajele și aroma lor inconfundabilă de entuziasm și apă sărată.

Ușile s-au deschis cu un *ding* la etajul 10, iar liftierul a coborât cu valiza mea. De fapt, stai! Cum li se spune pe vasele de croazieră? Liftieri? Valeți de cabină? Ar fi trebuit să știu, mai ales că vasul avea să fie casa mea în următoarele nouă luni.

— Așteaptă, nu e etajul meu, i-am spus, în timp ce-l urmam.

— Ba da, m-a asigurat, zâmbindu-mi peste umărul uniformei albe. Camera e chiar aici, domnișoară Baxter.

Am verificat dosarul și încercam să nu mă împiedic sau să mă lovesc de ceilalți studenți care umpleau holul îngust.

— Uite, ar trebui să stau la etajul 4, i-am spus, fluturând hârtia cu detaliile camerei mele.

În zona *ieftină*. Am râs singură, apoi am ocolit un tip transpirat, cu tricou de frăție, care se chinuia cu o valiză pe care încerca să o bage într-o cameră din dreapta mea.

— Mie îmi apare că aici e camera corectă, pe puntea asta, mi-a răspuns, corectându-mi terminologia. Știi dacă a ajuns cumva și colega ta?

— A făcut mononucleoză acum trei zile.

Deja mi-era dor de prietena mea cea mai bună. Mă simțeam vinovată. Oare mama ei o îngrijea cum trebuia? Se odihnea îndeajuns? A avut grijă de mine când am avut nevoie de ea în ultimii doi ani și eu pur și simplu am *părăsit-o*. „Dar ea ți-a spus că o poți face."

Având în vedere că în ultimii doi ani abia m-am dat jos din pat, cu atât mai puțin am ieșit din casă, și atunci doar la insistențele lui Rachel, nu-mi venea să cred că pornisem fără ea în această aventură.

Dar avusese dreptate. Faptul că-mi trăiam viața nu însemna că-l iubeam mai puțin pe el, ci că mă iubeam și pe mine.

— Ce păcat! Și-a primit banii înapoi? a întrebat băiatul care mă ajuta, pe când aștepta ca grupul din fața noastră să intre în cameră.

— Nu, o să vină la începutul trimestrului următor.

Din fericire, programul Studii pe Mare era împărțit în trimestre, altfel Rachel ar fi trebuit să aștepte până în ianuarie. Așa însă, putea să ni se alăture în Abu Dhabi în noiembrie.

Abu Dhabi! A fost ireal când am aflat că am fost acceptată în program. Însemna un an academic întreg, în timp ce mă bucuram de o croazieră internațională. Iar acum chiar trăiam visul. Chiar eram în Miami și-mi luam rămas-bun de la SUA pentru nouă luni întregi. N-am crezut niciodată că o să fac asta singură. Adevărul e că nici nu mi-am dorit vreodată.

Dar tocmai de asta am acceptat acest program, nu-i așa? Era momentul să ies din zona de confort în care m-am baricadat în ultimii doi ani. În plus, avea să conteze atunci când aplicam la programele postuniversitare pentru Relații Internaționale.

Și, mai presus de toate, Rachel nu putea să mă țină de mână pentru tot restul vieții mele.

— Am ajuns, mi-a spus stewardul, bâjbâind cu cartela de deschidere când am ajuns în spatele navei – pardon, la *pupa*, m-am corectat singură.

Două fete în rochii scurte m-au îmbrâncit, apoi au trecut mai departe, cerându-şi scuze. Au chicotit cu o relaxare pe care trebuie să recunosc că am invidiat-o, apoi au intrat în camera din colţul opus celui în care stăteam eu.

— Îmi pare rău. E abia a doua mea zi pe vas şi încă nu mă descurc cu încuietorile astea!

Stewardul de cabină a oftat uşurat când s-a deschis uşa.

— Nu e nicio problemă. Mulţumesc, Hugo, i-am zis, după ce i-am citit ecusonul.

— Cu plăcere! mi-a spus, apoi mi-a făcut loc să intru în holul cabinei.

Uau! La naiba!

— Exact asta a fost şi reacţia mea, a chicotit el încet.

— Am spus asta cu voce tare? l-am întrebat, deşi eram distrasă de podeaua din marmură şi de dimensiunea apartamentului.

În ochii săi căprui se citea amuzamentul.

— E camera ta, poţi să zici ce vrei. Aici e şifonierul, mi-a zis, arătând spre o uşă din dreapta.

Şifonierul? Toată camera mea ar fi încăput acolo.

Am înaintat înăuntru. În dreapta erau două dormitoare, conectate de o baie spaţioasă cu chiuvete duble, duş şi un jacuzzi. Serios?

Am încercat să-mi revin, continuând să explorez apartamentul. Aveam o cameră pentru luat masa, cu scaune pentru şase persoane, şi o sufragerie cu canapele de piele catifelate, plus un televizor cu ecran mare. Însă nu spaţiul a fost cel care m-a lăsat fără cuvinte, ci priveliştea pe care o ofereau ferestrele care se întindeau din tavan până în podea. Cum ar fi să mă trezesc aici în fiecare zi în

următoarele nouă luni? Să ies pe balcon prin ușile imense și să mă desfăt în lumina soarelui?

Să fiu genul de persoană care ar crede că și-ar putea permite așa ceva în viața reală?

Era perfect, dar nu era al meu.

Dacă ar fi trebuit să plătesc să stau aici chiar și o săptămână, mi-aș fi epuizat toate economiile.

— Hugo, n-ar trebui să stau aici. Sunt în programul de muncă și studii. Ar trebui să fiu pe puntea patru.

Hugo s-a oprit din inspectat mini-frigiderul și m-a privit.

— Da, așa e. Știu că faci parte din program, ca mine. Dar îți promit că locul tău e aici. Ești meditatoare, nu-i așa?

Am încuviințat. Oferta asta m-a trezit și m-a readus la viață. Dacă meditam un student de pe vasul *Athena*, aveau să-mi fie plătite taxa de școlarizare, studiile pe teren și cazarea. În plus, programul avea să facă același lucru și pentru Rachel. După ce m-am asigurat că nu eram ținta unei glume, m-am ciupit și am semnat primirea camerei. Având în vedere facturile medicale enorme pe care le aveau de plătit părinții mei și faptul că părinții stricți ai lui Rachel au spus că fiica lor nu putea să participe la program dacă nu mergeam și eu, lucrurile s-au legat cum nu se putea mai bine.

— Acum, este oficial camera ta.

Am privit total șocată candelabrul. „Serios? Un candelabru?"

— Nu-mi vine să cred! Fiecare meditator stă într-un apartament? Chiar și pentru un vas de copii de bani gata, mi-e greu să cred că programul de studii poate susține una ca asta pentru meditatori.

Hugo s-a ridicat și a zâmbit.

— Doar tu te bucuri de condițiile astea. De ce nu îți alegi un dormitor? Sau poate să ieși puțin pe balcon, să

vezi cum e. Dacă te-ar face să te simți mai bine, pot s-o sun pe doamna Trenton.

— Ar fi minunat, mulțumesc.

Am ales să ies pe balcon. Începea să se lase seara. Aerul era încă îmbibat cu o căldură înăbușitoare când am deschis ușa impunătoare din sticlă și am pășit pe podeaua din lemn șlefuit. Era îngrozitor de cald în Miami în august, iar faptul că purtam blugi nu mă ajuta deloc. Mi-am prins părul într-un coc în vârful capului și m-am apropiat de balustradă, testându-mi limitele. Doar de asta sunt aici, nu-i așa? Însă, cu fiecare pas, simțeam o presiune din ce în ce mai apăsătoare în piept, iar când am observat apa sub mine, șuieratul care mi-a răsunat în urechi semăna mai degrabă cu vântul din canioanele californiene, nu cu briza din Miami. „Dumnezeule, nu acum." Am ascultat avertismentul dat de corp și m-am îndepărtat de priveliștea aflată la înălțime, care-mi întorsese stomacul pe dos. „Se pare că încă nu sunt pregătită." Însă aveam să stau nouă luni pe vas și poate dacă înaintam câte puțin în fiecare zi, până la final mergeam până la capăt. Însă până atunci... aveam să stau retrasă.

Spațiul era superb, cu șezlonguri cu perne și o priveliște către partea dreaptă a vasului. La *tribord*.

Un alt student se rezemase de balustradă cam la șase metri de mine. Purta o pereche de pantaloni scurți bleumarin, cu imprimeu hawaiian, etalându-și corpul foarte bronzat, tonifiat și tatuat.

M-am uitat fără jenă la mușchii lui sculptați de pe abdomenul care cerea venerație și la felul în care i se încordau bicepșii. Tatuajele i s-au unduit când s-a îndepărtat de balustradă și a inspirat adânc, trecându-și mâinile prin părul brunet și ducându-și-le mai apoi la ceafă.

Era *sexy*. Avea un magnetism care spunea *pot-să-îți ofer-un-orgasm-cu-o-singură-privire*. La naiba, eram la un pas de asta și nici măcar nu se uitase în direcția mea.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?"

Am dat din cap și mi-am sustras privirea. Ce rost avea să mă uit, când clar era peste liga mea, astfel încât puteam spune că jucam sporturi total diferite? Și totuși, ce sport ar modela astfel corpul unui tip? Încât fiecare mușchi să aibă un scop bine definit?

Privirea mi-a alunecat din nou la străinul fermecător. Am apreciat trăsăturile pronunțate ale feței lui și tatuajele.

„Nu e de nasul tău." Asta era evident, dar nu se întâmpla nimic dacă-l mai admiram o secundă. Măcar îmi reaminteam că mai aveam dorințe carnale... destul de intense în acel moment.

Părea gânditor, de parcă purta pe umeri o povară imposibilă, ca titanul Atlas. O parte din mine s-a întrebat instinctiv ce griji ar putea să aibă un om ca el, însă cealaltă și-a dorit imediat să-l aline.

Apoi m-a prins holbându-mă.

Mi-am ignorat reflexul de a pleca și m-am forțat să-i susțin privirea de la distanță. Și-a înclinat capul într-o parte, de parcă încerca să-și dea seama dacă mă cunoștea, apoi mi-a zâmbit gentil.

„E clar, apetitul meu sexual s-a trezit din nou la viață."

La naiba! Tipul nu era doar sexy, ci cu adevărat chipeș.

Ușa din spatele lui s-a deschis și o zeiță cu păr blond, care i se revărsa în cascade pe spate, și picioare lungi i s-a alăturat pe punte. Bărbatul s-a întors spre ea, iar întreaga lui atitudine putea fi descrisă printr-un singur cuvânt: arogantă.

— Ești pregătit? a întrebat ea.

Până și vocea ei era superbă.

M-am întors cu spatele la cuplu și am fost salvată de Hugo, care tocmai deschidea ușa.

— Domnișoară Baxter?

— Leah, l-am corectat.

— Leah, doamna Trenton e aici.

Mi-a ținut ușa deschisă și am pășit înapoi în apartament, luându-mi la revedere de la toată opulența, care-l includea și pe străinul arătos.

O femeie blondă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o fustă creion, studia un dosar la masa mea de luat cina. „Nu e masa ta. Nu te obișnui cu asta."

Femeia mi-a zâmbit și a dat mâna cu mine.

— Domnișoară Baxter, am înțeles că nu ești mulțumită de camera ta?

Obrajii mi s-au îmbujorat pe loc.

— Nu e vorba de asta, e superbă, îmi place foarte mult. Dar ar trebui să stau într-o cabină de pe puntea cu echipajul, la nivelul patru. Mai e o altă Leah Baxter pe vas?

— Nu, nu e nicio greșeală. Studentul pe care-l meditezi a cerut să fii cazată aici, ca să aibă acces mai ușor la tine, având în vedere programul solicitant pe care-l are.

— Cine ar face așa ceva?

— Paxton Wilder, a răspuns ea zâmbind.

— Domnișoară Baxter, în care dormitor preferi să stai? m-a întrebat Hugo din ușă, cu bagajul meu în mână.

— În niciunul! am strigat.

Acces mai ușor? Tipul are impresia că o să fiu la cheremul lui? Sper că nu, pentru că nu am fost niciodată genul acela de femeie.

— Nu fi absurd, dă-i camera mai mare, din moment ce colega ei o să o acompanieze abia din noiembrie.

— În niciun caz. Ăsta e visul lui Rachel și merită camera mai mare.

— Perfect, atunci dă-i camera albastră, cu balconul mai mare, a zis doamna Trenton.

La naiba! Tocmai am acceptat camera fără să vreau?

— Nu-mi permit camera, am șoptit.

— O să vorbesc cu trezoreria. Asta e legitimația ta. E și cheia de la cameră și îți oferă acces la toate privilegiile VIP, precum debarcare prioritară pentru zilele în care ai studii pe teren, așa că ai grijă să n-o pierzi. Sper că șnurul o să te ajute.

VIP? N-avea cum, decât dacă era un cod pentru o *persoană foarte săracă*. Mi-a înmânat legitimația și pe ea scria foarte clar – Eleanor Baxter, VIP, fix lângă poza jenantă pe care o făcusem în terminalul croazierei. Părul meu șaten, în mod normal neproblematic, devenise un caz de *înainte* la o emisiune de schimbare a look-ului.

— Sper să te bucuri de anul pe care o să-l petreci alături de noi.

Cum să mă bucur de el, dacă nu puteam să-l plătesc? Înainte să mă gândesc la un răspuns inteligent, doamna Trenton era deja pe picior de plecare.

— Hugo, mă bazez pe tine c-o să ai grijă de ea, în regulă?

— Da, doamnă, a răspuns el, apoi ușa s-a închis în urma ei.

— Cum adică o să ai grijă de mine?

— Scopul tău este să-l meditezi pe domnul Wilder. Al meu e să fiu majordomul tău. Sunt aici ca să te ajut.

Majordom? Clar, mă aflam într-un univers paralel. Am încercat să-mi revin și să-mi formez măcar câteva gânduri coerente.

— În ce cameră stă domnul Wilder?

— 1 032.

Eram deja pe hol, cu legitimația la gât, înainte să termine răspunsul.

— 1 032, am mormăit, pe când mă îndreptam spre colțul opus, la două camere depărtare de a mea.

Am bătut la ușă.

Dinăuntru răsuna muzică rock, așa c-am mai bătut o dată, mai puternic.

— Imediat! s-a auzit o voce impunătoare de bărbat.

Peste o clipă, un tip bine făcut și chel a deschis ușa.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Mhm... Îl caut pe domnul Wilder.

— Nu ești genul lui, drăguțo. Îmi pare rău, a spus el, după ce m-a analizat.

Dacă obrajii mi se încălziseră mai devreme, acum îmi luaseră de-a dreptul foc.

— Nu vreau să mă culc cu el, sunt meditatoarea lui.

I-am arătat legitimația, la care bărbatul a făcut ochii mari.

— Domnișoara Baxter? Wilder se pregătește, dar intrați, vă rog! Wilder! a strigat când a închis ușa în urma mea. Apropo, eu sunt Micul John.

— Încântată de cunoștință! m-am abținut să-l întreb unde se ascundea companionul lui, Robin Hood.

Apartamentul lui Wilder era mai mare decât al meu, ceea ce era uimitor. De ce ar avea cineva nevoie de atât de mult spațiu? Am intrat în sufrageria imensă și am pufnit zgomotos. Pe canapele erau cel puțin 12 tipe în bikini, care beau din pahare roșii, caracteristice petrecerilor din frăție. Presupun că atunci când călătorești cu propriul harem, chiar ai nevoie de spațiu.

„Nu-l judeca."

Prea târziu.

N-am putut să mă controlez. Eu venisem pentru studii și ca să călătoresc... dar el părea cu totul pe dos.

Când am ridicat privirea, l-am văzut coborând scările. Poate aș fi fost șocată de faptul că avea un apartament pe două etaje, dacă n-aș fi fost și mai uimită de faptul că domnul Nu-e-de-nasul-meu se îndrepta spre mine cu zâmbetul pe buze. *Nu. Pot. Să. Cred.*

— Fata de pe balcon?

Dumnezeule, mă văzuse! Și ce *voce* avea! Profundă, ușor aspră și a naibii de atractivă. Aproape la fel de sexy

ca tatuajul cu dragon, care îi începea în zona inimii și se termina pe abdomenul lui apetisant. *Nu e apetisant. Nu. Deloc.*

— Uhh, bună!

Ce penibil. Mă simțeam stânjenită, la fel ca Baby, în „Dans Murdar", când a cărat pepenele.

— N-am vrut să fac asta, am continuat.

— N-ai vrut să mă saluți? a întrebat el, cu un zâmbet și mai larg pe față.

— Ba da, bineînțeles c-am vrut.

— Atunci nu văd care e problema.

Una dintre petrecărețe m-a împins în Wilder, care m-a prins cu ușurință, înfășurându-și degetele în jurul taliei mele. Ar fi trebuit să port un maiou mai gros, nu unul din mătase. Așa i-am simțit căldura mâinilor, care mi-a trezit la viață tot corpul.

— Ești bine? m-a întrebat, îndreptându-și toată forța ochilor săi albaștri asupra mea.

Erau magnetici. Glorioși. Hipnotizanți. Toate cuvintele astea erau potrivite să descrie variațiile nebunești de culori din privirea lui, dar mai ales felul în care m-a cuprins, fără să depună vreun efort.

Avusesem dreptate când l-am văzut prima oară. Probabil putea să-mi provoace orgasm cu o singură privire... și exact acea privire era îndreptată acum asupra mea, cu precizia unei rachete ghidate direct între coapsele mele.

Nu credeam în iubire la prima vedere, nu eram atât de naivă. Dar în știință? Chimie? Feromoni? Da, clar credeam în dorință la prima vedere.

„Leah, cuvinte. Folosește-le!"

— Văd că ți-ai găsit meditatoarea, a spus Micul John, bătându-l pe spate. Pregătește-te, trebuie să plecăm curând.

Wilder parcă a înțepenit și s-a îndepărtat de mine.

— Tu eşti Eleanor Baxter?

— Da.

— La naiba! a închis ochii.

— Eşti *bine*? l-am întrebat, folosindu-i cuvintele pe care mi le adresase cu câteva momente în urmă.

A încuviinţat, cu ochii închişi.

— Stai un pic, trebuie să te scot mental din categoria de tipe cu care mă pot culca.

Poftim? Tipul avea categorii? Abia l-am întâlnit şi deja mă considera doar o amică? „Nu e de nasul tău."

A deschis apoi ochii şi, cu un zâmbet vag, mi-a spus:

— Spune-mi, Leah, cu ce pot să te ajut?

— Poţi să-mi explici de ce stau într-un apartament uriaş, pe care nu mi-l permit, şi poţi să îi rogi să mă mute, din moment ce pare că ai puterea să decizi unde dorm.

Mi-am încrucişat braţele sub sâni, conştientă că mă foiam, neliniştită.

— Serios, asta crezi? m-a întrebat, tachinându-mă.

Părea că n-avea nicio problemă să flirteze cu mine, deşi eram doar amici.

Am încercat să privesc peste umărul lui, dar mi-am dat seama că era prea înalt, aşa că m-am uitat pe lângă el, la colecţia de fete din spate. Dacă le aşezam toate hainele la un loc, poate obţineam un rând de îmbrăcăminte complet.

— Din păcate, da. Nu mă deranjează să te meditez. Mă bucur că fac parte din programul de studii, dar pot fi la fel de eficientă şi dacă stau pe puntea patru. Îmi vreau înapoi camera care-mi fusese dată iniţial. Acum!

— Refuzi apartamentul? m-a întrebat mirat.

— Da, i-am spus, sigură pe mine.

— Wilder, trebuie să plecăm, a intervenit Micul John, înmânându-i nişte centuri negre şi încurcate.

— Asta nu e bine, a zis Wilder.

— Omule, avem un program de respectat, iar echipajul e pregătit.

— Nu cu tine vorbeam, ci cu Leah. Nu poți să refuzi apartamentul. E al tău.

— Ba nu.

Și-a tras centurile pe corp și a închis cu un zgomot hamul la piept.

— Leah, a fost deja plătit.

Poftim?

L-am privit uimită, clipind des, conștientă că părinții mei anticapitaliști ar bombăni de zor dacă mi-ar fi auzit ezitarea.

— Domnule Wilder... e prea mult. Nu am nevoie decât o cameră și să știu că am mesele acoperite. Chiar și excursiile la țărm sunt exagerate.

Ce voia de la mine cu un asemenea *cadou*? La ce fel de acces se referise?

— Spune-mi Paxton, sau Pax, cum preferi. Și o să stai în apartamentul pe care ți l-am închiriat eu.

— Wilder, trebuie să plecăm, a strigat Micul John peste muzică, iar bruneta de lângă el ne țintuia nerăbdătoare.

— În regulă! Leah, putem să terminăm discuția mai târziu?

Am dat din cap, dezaprobator. Avea să-mi dispară curajul dacă mai așteptam. Dacă amânam discuția, mă duceam direct să mă răsfăț în camera mea superbă, să mă bucur de priveliște, de pat și de felul în care cada avea să-mi aline mușchii încordați.

— Nu, o să terminăm acum.

Și-a înclinat capul într-o parte, exact cum făcuse și pe punte, însă nu mai era gânditor. Era sigur pe el, încrezător și emana o sexualitate atât de puternică și evidentă, încât m-am bucurat că aveam blugii pe mine.

— Ești pregătită pentru o aventură?

— Poftim? Doar am venit în croazieră, nu-i așa? Dar ce are asta de-a face cu mini-vila în care se află valiza mea acum?

M-a studiat cu atenție și m-am foit. Prezența lui mă dădea peste cap, dar nu-mi permiteam una ca asta, nu când abia ajunsesem pe linia de plutire.

— Dacă vrei să continuăm discuția, va trebui să vii cu mine. Accepți?

— Da.

— Atunci... după tine! a arătat spre ușă și am mers înaintea lui prin mulțime.

Paxton s-a oprit când am ajuns lângă Micul John și brunetă, care m-a privit de parcă îi stricasem ziua.

— Zoe, ce zici dacă nu participi de data asta? O să te iau cu altă ocazie.

— Spune-mi că glumești, a zis ea, șocată.

— Nu glumesc, i-a spus nepăsător, apoi s-a întors spre restul invitaților săi. Haideți să continuăm distracția pe punte, ce spuneți? Ne vedem la piscină.

Toți au strigat de bucurie când am ieșit din cameră.

— Ce petrecere internațională de frăție, am bombănit, urmându-l pe Micul John pe hol.

Paxton a râs în spatele meu, în timp ce am ocolit niște studenți care se acomodau în noile lor camere.

— Nu fac parte din nicio frăție. Acum spune-mi, te rog, ce ai împotriva camerei tale? E chiar plăcută. Am verificat-o personal, să știi.

— Știai și că bursa mea o include pe prietena mea cea mai bună? Pur și simplu, ce-mi oferi e prea mult.

Paxton m-a privit de parcă eram sărită de pe fix.

— Totul face parte din compensația ta. Crede-mă, o vei merita pe deplin.

„Compensație? Sper că n-are impresia..."

M-am oprit brusc și Paxton s-a izbit în mine, metalul de la cureaua care îi înfășura pieptul, lovindu-mă direct în cap.

— Ești bine? m-a întrebat și a întins mâna spre mine, dar m-am ferit înainte să mă atingă.

Îmi ajunsese atingerea sa de mai devreme.

— Sunt meditatoarea ta. Sper că ești conștient de asta. Sunt doar meditatoarea ta. Mă ocup doar de studii. N-am de ce să am un apartament imens – am înghițit în sec – cu un dormitor separat.

— Asta crezi? Leah, intră în lift, a spus el, mirat.

Am intrat în spațiul mic, iar Micul John s-a prefăcut că ne ignoră, concentrându-se pe echipamentul din mâinile sale, ca să ne ofere intimitate.

— Ce altceva aș putea să cred? l-am întrebat cât cobora liftul. Mi s-a spus că o să ai nevoie de *acces ușor* la mine. Vreau să mă asigur de la început că fiecare înțelege clar așteptările celuilalt.

„Nu sunt genul de femeie care să stea la cheremul tău."

— Nu pot să scap de oameni nici măcar în propriul apartament, a spus el răspicat.

Paxton se uita la numerele etajelor care se luminau când coboram câte un etaj. Ușile s-au deschis și l-am urmat spre rampa de ieșire.

— Cum are asta de-a face cu apartamentul meu? Și de ce părăsim vasul? Ar trebui să plecăm în 15 minute. Mi-ar plăcea să fiu pe punte când se întâmplă asta.

— Stai liniștită, vasul n-o să plece fără mine. Cu siguranță o să fii la bord.

Zâmbetul lui s-a accentuat, scoțându-i la iveală două gropițe în obraji. *La naiba!* Trebuia să găsesc un mod în care să nu fiu afectată de tipul ăsta, dacă voiam să-l meditez cu succes în anul ce urma. N-aș fi fost deloc eficientă cu creierul ferfeniță, și atunci ce s-ar fi întâmplat?

El trebuia să treacă toate examenele, altfel îmi pierdeam bursa. La fel și Rachel. Mai mult, pierdeam și experiența asta grozavă pentru școala postuniversitară. Asta era înțelegerea. În plus, Paxton nu era decât un tip chipeș. Era nevoie de mult mai mult ca să fiu complet dată peste cap.

„Bun, din momentul ăsta n-o să mai fii atrasă de Paxton Wilder. Deloc. Nici măcar un pic."

— Ai grijă pe unde calci, m-a atenționat el, întinzându-mi mâna când am urcat pe rampă.

„Mă rog, poți fi doar puțin atrasă de el."

L-am luat de mână, îngrijorată să nu pic drept în față. Pielea lui emana căldură, iar strânsoarea lui era fermă. Când mi-a eliberat mâna, am realizat că ajunsesem din nou pe pământ.

Nu alunecasem și nici nu mă panicasem din cauza înălțimii. Ce miracol!

— Mulțumesc, i-am șoptit.

— Cu plăcere, mi-a răspuns destins.

Ne-am îndreptat spre terminalul aproape gol din direcția opusă celui la care am sosit azi, în urmă cu doar câteva ore.

— Uite ce e, vreau să stai în apartament. Știu că e egoist din partea mea să îți cer asta.

— De ce spui că e egoist? l-am întrebat, mergând încetișor lângă el.

— Școala n-a fost niciodată ușoară pentru mine. Am nevoie de un loc liniștit unde să învăț și speram că noaptea o să-mi împrumuți sufrageria ta și cunoștințele tale, atâta tot. M-am asigurat că o să fii aproape de camera mea, ca să nu merg prea departe. Dar nici nu pot să te mut cu mine fără ca lumea să pună întrebări. Îți promit c-o să găsim un program bun pentru amândoi. Nu mă aștept să fii la cheremul meu, dar o să am nevoie de ajutorul tău. Chiar foarte mult!

Să fiu la cheremul lui? „E clar, îmi citește gândurile."

— Chiar eşti atât de îngrijorat de notele tale?

— Nu-ţi imaginezi cât de mare e miza şi cât de importante sunt rezultatele mele acum. O să ai mult de muncă.

Înainte să-l mai întreb ceva, Micul John a deschis uşa spre o scară şi ne-a făcut semn să intrăm în alt lift. Fluiera. Uşile s-au deschis şi un tip înalt, suplu, atrăgător şi foarte tatuat se rezema de perete, purtând acelaşi ham ca Paxton.

— Ai venit cam pe ultima sută de metri, nu crezi, Wilder? a întrebat el, holbându-se la mine.

— Leah, idiotul ăsta e Landon, prietenul meu cel mai bun. Nova, ea e Leah, meditatoarea mea.

A accentuat ultimele două cuvinte.

— Ohh, a zis, ridicându-şi o sprânceană şi evidenţiindu-şi ochii verzi, ca de jad. Încântat de cunoştinţă, Leah. Eşti pregătită?

— Cred că da. Cât de pregătit poţi să fii pentru o croazieră în jurul lumii, nu-i aşa?

M-a fixat cu privirea şi s-a uitat la Paxton.

— Wilder...

Paxton a oftat, iar liftul urca de la un etaj la altul.

— Leah, îţi aminteşti contractul de confidenţialitate pe care l-ai semnat ca să obţii bursa?

— Da, l-am semnat pentru persoana pe care o voi medita.

— Exact. Şi contractul pentru folosirea imaginilor?

M-am încruntat. Semnasem multe hârtii.

— Cel care spunea că sunt de acord cu publicarea imaginii mele, clipurilor video, adică a lucrurilor pentru promovarea programului ca parte din bursă?

Paxton a tresărit.

— Referitor la asta... Noi lucrăm la un documentar, şi cum o să fii meditatoarea mea, probabil o să apari şi tu puţin în el.

— Un documentar? Pentru cursuri sau ceva de genul? Și prin puțin, vrei să spui...

Și-a scărpinat nervos ceafa.

— Adică mult. O să apari mult. O să fac tot ce pot ca să nu fii filmată, dar o să se întâmple. Asta dacă vrei să fii meditatoarea mea.

Am înțeles ce spunea: dacă nu eram de acord, nu puteam să-l meditez. Dacă nu-l meditam, nu primeam bursa și nu mergeam în croazieră. Nu ajungeam în Mykonos. Nu avea să mi se alăture nici Rachel în noiembrie.

„Fă-o pentru ea."

Am inspirat adânc.

— Cât timp am să iau o decizie?

— Cam 20 de secunde, a spus Landon.

— Poftim? am ridicat vocea.

Paxton a apăsat butonul de urgență al liftului.

— Ai la dispoziție cât timp vrei, dar să știi că răspunsul tău amână plecarea vasului.

M-am frecat pe fruntea transpirată și am blestemat pentru a mia oară blugii pe care-i purtam. Era vorba de un documentar neînsemnat. Cine avea să se uite la el? Clubul media de la masteratul pe care-l va urma Paxton?

— În regulă, accept.

Paxton s-a relaxat și mi-a zâmbit ușurat, apoi liftul a început să urce din nou.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

În plus, oricum nu eram interesată de proiectul lor. Urma să apar mai mult în fundal.

Dar ușile s-au deschis și camerele de filmare care ne-au întâmpinat erau departe de a fi destinate amatorilor. Păreau să coste mai mult decât mașinile părinților mei. *La naiba.*

— Prefă-te că nu sunt aici, a șoptit Paxton.

— Da, sigur, de parcă e atât de simplu.

Camerele de filmare și echipajul s-au dat din calea noastră când am păşit în vârful turnului de la terminal. Ne-au întâmpinat pereți de sticlă, precum și cel puțin 12 oameni din echipă, cu microfoane și lumini.

— Documentarul nu e pentru clubul media de la universitate, nu-i așa? am întrebat încetișor.

— Nu, nu este.

— Bineînțeles, am mormăit.

— Sunteți pregătiți? a întrebat Landon o cameră de filmat, de parcă era o persoană reală.

Se transformase instantaneu într-o vedetă și asta m-a făcut să mă întreb care era adevăratul el.

— O să dăm startul unui spectacol internațional.

— Tu ce-ai de zis, Wilder? a întrebat cameramanul.

— M-am născut pregătit, a răspuns Paxton, arogant.

Și el a trecut prin aceeași transformare ca Landon, emanând o energie ce m-a lăsat mască.

— Cine e noua achiziție? a întrebat amuzat cineva din echipaj.

— Ai grijă cum vorbești, Lance. Leah e nouă în familia Renegaților și chiar dacă acum nu-ți dai seama de asta, slujba ta e în mâinile ei, a spus Paxton.

În cameră s-a așternut liniștea și toate privirile s-au îndreptat spre mine. Habar n-aveam la ce se referea, dar am afișat un zâmbet timid și am făcut cu mâna spre camera de filmat.

— Bună!

„Foarte subtil, Leah."

— Wilder, ne-am pregătit pentru săritura solo în stânga și în tandem în dreapta, a spus Micul John din celălalt capăt al camerei, unde era deschisă o ușă de sticlă ce dădea spre balcon.

Paxton m-a condus prin mulțime, până am ajuns la balconul cu gratii metalice. „La naiba!" Cât de sus eram?

Care era distanța dintre gratiile de metal? Pentru numele lui Dumnezeu, vedeam asfaltul în spațiul dintre picioarele mele și mulțimea care se adunase jos.

Am început să amețesc și vederea periferică mi s-a întunecat. Grilajul arăta ca peretele unui canion abrupt, de parcă nu mai era nimic între mine și abisul de la zeci de metri distanță. Am clipit rapid, până am revăzut corect grilajul.

— Cred că o să merg înăuntru, am șoptit, dându-mă ușor în spate, cu respirația agitată, lovindu-mă de Micul John.

— Asta e pentru tine, Bambi, a spus el, întinzându-mi hamul pe care-l ținea în mâini.

— Poftim?

„Nu te uita în jos. Concentrează-te pe el."

— Știi tu, Bambi, pentru că arăți ca o căprioară în lumina farurilor.

— În primul rând, Bambi era mascul. Și-n al doilea rând, de ce aș avea nevoie de ham?

— Pentru asta!

Landon a arătat spre cele două cabluri groase pe care le inspecta Paxton și care conectau vârful turnului – *nicio șansă* – de peretele de la capătul piscinei. Piscina de pe vas. Vasul nostru. Cel din portul aflat la cel puțin șase etaje sub noi.

— O să coborâm cu tiroliana până la petrecerea de pe punte, mi-a spus entuziasmat, de parcă tocmai îmi făcuse un cadou.

— Nu. În niciun caz. N-o să fac asta, am spus, încercând să mă dau cât mai în spate.

— Wilder, nu vrea, a strigat Micul John.

Paxton s-a uitat la noi, în timp ce verifica echipamentul care parcă abia aștepta să-mi sfârșească viața. M-a luat de braț și m-a tras într-o parte, unde nu filma nimeni. Pentru o clipă, nu m-am mai gândit la cât de atractiv

era, ci la cât de repede puteam să-l omor și să-i îngrop cadavrul.

— În niciun caz nu o să cedez. Nici măcar nu știu ce să fac și nici nu *vreau*. E o nebunie.

„Și periculos. Și suntem atât de sus."

— E distractiv, mi-a promis el, îngenunchind în fața mea, după care a început să-mi ghideze pașii. Vino aici!

— Nu e distractiv, asta înseamnă moarte și nu vreau să fac parte din așa ceva.

— Ești în siguranță. Mai fă un pas!

Picioarele mele acționau pe pilot automat și mă concentram pe cablul tirolianei.

— De ce ai vrea să faci una ca asta?

— Pentru că nimeni altcineva n-a mai făcut-o, mi-a zis, de parcă motivul lui era îndeajuns.

— Te-ai gândit că există un motiv pentru care nimeni n-a mai făcut așa ceva? Poate pentru că e periculos? Sau ilegal?

A râs și s-a ridicat, aranjându-mi ceva în jurul taliei.

— Îți promit că ești în siguranță. Am făcut-o de sute de ori. Niciodată pe un vas de croazieră, dar prin junglă, cu parașuta, genul ăsta de locuri. Datul cu tiroliana e unul dintre lucrurile cele mai sigure pe care le fac.

— Atunci poate nu ești întreg la minte.

— Mi s-a mai spus. Dă-mi brațul!

I l-am întins.

— Ei bine, nu vreau. O să cobor prin turn, care e o capcană fatală, și o să merg singură pe vas.

— N-ai cum.

— Poftim? m-am răstit, în timp ce tocmai atunci mi-a fixat echipamentul.

La naiba, purtam hamul.

— Sunt femeie în toată firea, bineînțeles că pot să te refuz.

— Sigur poți să faci asta, doar că deja au închis ușile vasului și au început lansarea la apă, vezi?

Apoi a arătat în spatele lui.

M-am aplecat și m-am uitat peste umerii săi masivi. Mi-am înfipt degetele în pielea lui fermă și tatuată, ca să nu cad peste balustradă. Spunea adevărul. Trapele erau închise, rampele erau coborâte, iar motoarele erau pornite.

— Spune-mi că glumești!

— Din păcate, nu, mi-a zis cu un ton sincer. Uite ce e, Leah, am presupus greșit că o să vrei să faci asta. Am crezut că știi în ce te bagi în clipa în care ai fost de acord să mă acompaniezi pe vas.

— Poftim? Pentru c-ar trebui să presupun automat că cineva o să se dea cu tiroliana ca să aterizeze pe vasul de croazieră?

— Ei, bine, nu sunt chiar oricine. Tu chiar nu știi în ce te-ai băgat?

— Dumnezeule, poți să fii mai arogant?

— Chiar da.

— Greu de crezut, am pufnit. Ce trebuie să fac?

— Să te dai odată cu mine, a răspuns, cu zâmbetul pe buze.

„Ce nemernic."

— O să fie distractiv. În plus, e singurul mod să ajungem pe vas, care o să plece în clipa în care aterizăm și tăiem cablul.

— Wilder, trebuie să mergem! a strigat Landon, deja atașat de cablul lui.

— Deci opțiunile mele sunt fie să mă dau pe cablul morții cu tine, fie să mă duc acasă?

— Putem să ne vedem în următorul port. Cred că e la patru zile distanță, nu-i așa?

— Asta ar însemna că aș rata o săptămână întreagă de cursuri!

— Așa e, mi-a zis, apoi a ridicat din umeri.

— Nu. Te. Plac. Deloc.

Am accentuat fiecare cuvânt către Paxton, pe când Micul John venea cu două căști de protecție. „Ține-te strâns de furie, e mai sigură decât frica."

— Ei bine, eu te plac și e îndeajuns pentru mine. Pe de altă parte, mereu mi-au plăcut tipele vulcanice.

„Incredibil."

— Hai să mergem, copii, a strigat Micul John.

— Hai, nu-ți fie frică să trăiești puțin!

— Asta pare mai degrabă o scurtătură spre moarte. Doar dacă nu ai o metodă infailibilă să mă ții în siguranță.

Paxton a luat casca de la Micul John, mi-a desfăcut părul și și-a plimbat degetele prin el.

— Ai un păr superb, Leah.

— Și tu ai un ego imens, Paxton.

Mi-a pus casca pe cap, mi-a ajustat cureaua la bărbie, apoi a făcut la fel și pentru el.

— Dacă ar fi să alegi un singur lucru pe care să ți-l dorești neapărat de la călătoria asta, care ar fi?

— Să nu mă dau cu tiroliana.

— Asta nu e o opțiune. Spune-mi! Care e lucrul la care ai visat?

Am înghițit în sec și m-am concentrat pe locul la care am visat în ultimele șase luni.

— Mykonos. În săptămâna aia avem o excursie opțională de mers la țărm și vreau să văd Mykonos.

În ochi i s-a citit surprinderea, pe care a mascat-o rapid.

— Serios?

— Da. Tata a cerut-o pe mama în căsătorie pe plaja Kalafatis.

Mama a fost speriată de căsătorie și angajamente, dar mi-a spus că alături de tata, în Mykonos, a renunțat la temeri și și-a acceptat destinul. Știu că putea părea pueril,

dar nu voiam să renunț la speranța că poate, dacă ajungeam și eu acolo, aveam să fac la fel ca ea. Însă, momentan, acea teamă îmi ținea picioarele lipite de podea și departe de tiroliană.

— Notat. O să te duc în Mykonos.

Am rămas fără aer, pentru că știam cât costa excursia și mai ales faptul că nu era acoperită de bursă.

— De ce?

— Pentru că trebuie să-mi duc meditatoarea pe vas.

S-a uitat dincolo de mine și a afișat un zâmbet arogant cu câteva secunde înainte să apară o cameră de filmat deasupra umărului meu stâng. Momentele noastre de intimitate se sfârșiseră.

— Tu decizi, Viteazo, dar ai cam un minut la dispoziție.

Nu era asta tema zilei?

M-a condus înapoi spre mulțime, unde Landon stătea pe o platformă și părea foarte iritat.

Gândurile mi-o luaseră razna, dar s-au liniștit în clipa în care Paxton m-a apucat de umeri și mi-a atras atenția spre el.

— Dacă o să faci asta, o să te duc în Mykonos. O să mă asigur personal că o să fie excursia vieții tale, dar trebuie să accepți înțelegerea. Meditațiile, apartamentul, camerele de filmat. Totul.

— Și dacă nu accept?

Și-a plimbat limba peste buza de jos. Deși mișcarea a fost foarte senzuală, a părut mai degrabă un tic pe care-l avea când era agitat.

— Atunci o să-ți cumpăr un bilet la clasa întâi, înapoi spre casă. Poți să te gândești la ziua asta ca la cea în care aproape ai făcut ceva nebunesc de stupid.

— Și ție ce o să ți se întâmple? Nimic, nu-i așa? O să-ți alegi un alt meditator.

A dat din cap.

— Toți ceilalți meditatori au deja studenți asignați. În plus, ai fost aleasă special pentru mine datorită reușitelor tale academice. Dacă o să te pierd, probabil o să pic anul. Toți oamenii ăștia își vor pierde locurile de muncă, a spus el, arătând în jur către echipă.

Am simțit o greutate pe umeri și m-am întrebat dacă asta îl făcuse atât de gânditor pe vas.

— Cât durează?

— Cel mult cinci secunde.

Inima a început să-mi bată cu putere, de parcă știa ce decizie aveam să iau.

Dacă țineam ochii închiși, totul avea să se termine înainte să-mi dau seama, nu-i așa?

Paxton mi-a aranjat părul după urechi, departe de cureaua căștii. Cum să-i fi spus prin ce mă obliga să trec, fără să devin vulnerabilă și să par o idioată? Fără să-mi amintesc de noaptea aia... și de dimineața următoare? Fără să văd cum privirea arogantă i se schimbă într-una plină de milă și curiozitate morbidă?

Cum puteam să trec peste, dacă nu ajungeam pe vasul ăla afurisit? Era mai bine să fiu în siguranță, închisă în mine? *Cu siguranță.*

Dar cum rămânea cu echipa? Cu cei care aveau să-și piardă locurile de muncă?

L-am privit pe Paxton îndelung, iar în acea tăcere s-a înfiripat între noi ceva ce nu mai trăisem de ani întregi: încredere. Avea să aibă grijă de mine. Cumva, o simțeam cu fiecare celulă din trupul meu fragmentat.

— Ce spui, Leah? Ești pregătită pentru o aventură?

De data asta m-a întrebat cu tandrețe, de parcă tocmai realizase ce-mi cerea să risc.

I-am spus cuvântul care știam că o să schimbe... totul.

— Da.

Capitolul 2

PAXTON

Portul din Miami

A acceptat. Nu mi-am dat seama cât de mult putea să însemne un cuvânt până n-a alunecat de pe buzele ei încordate, supărate. Buze care mi-au atras atenţia din prima clipă în care am văzut-o. Am adus-o pe platforma unde ne aştepta Landon, care dădea subtil din cap.

O mulţime de fete m-au implorat să fac tandem cu ele şi Landon ştia asta. Însă le-am refuzat pe toate, inclusiv pe Zoe, şi am ales-o pe meditatoarea tensionată, în speranţa că aveam s-o cuceresc. Doar că Leah nu părea deloc impresionată de gestul meu.

S-a crispat şi mai mult când am legat-o de mine.

După ce John a verificat scripeţii, ne-a transmis toate informaţiile de care aveam nevoie.

— Zona de aterizare e marcată. Când tragi de frână, o să cădeţi. Salteaua are cam trei metri şi e căptuşită, aşa că nu vă faceţi griji.

— Stai un pic, o să cădem? Ai spus că o să fim în siguranţă, a zis ea, panicată, strângând cu putere hamul în mâini.

— Leah, e o saltea imensă. Fie facem asta, fie ne lovim de perete. Avem frâne, o să încetinesc. Stai liniştită!

— Stai liniştită, spune el. O să fii în siguranţă, spune el. Ce nemernic, a bombănit Leah.

— Te-am auzit! am îngăimat eu.

De obicei, mi se aruncă vorbele astea după ce mă culc cu o tipă și îi dau papucii dimineața următoare. Nu că m-ar deranja să mă culc cu Leah. La naiba, abia așteptam să-i pipăi fundul incredibil de perfect, dar asta mi-ar distruge șansele să trec anul cu media de care am nevoie.

— Foarte bine, mi-a zis ea.

— O plac, a râs Landon.

— Nova, taci!

I-am folosit numele de scenă, deoarece știam că toate camerele erau îndreptate asupra noastră. Mi-am amintit că trebuia s-o avertizez pe Leah cum a obținut Landon porecla „Casanova".

M-am așezat în spatele ei și am tras-o de ham, cât mai aproape de mine. În clipa în care m-a atins, aproape s-a ghemuit la pieptul meu. M-a cuprins un instinct neobișnuit. Voiam să o iau în brațe și să o duc înapoi pe vas. La naiba cu cascadoria, cu camerele de filmat, cu tot. Ceva mi-a spus că toată furia îndreptată spre mine masca o altă emoție – teamă.

— Ești sigură? am întrebat-o, buzele mele atingându-i ușor urechea.

— Da, sunt bine, a șoptit ea.

Ne-am îndreptat spre marginea platformei construite de echipa Renegaților și Leah s-a încordat din nou.

— Îmi... Îmi e frică de înălțimi.

„Acum s-a trezit să-mi spună." Dumnezeule, am fost un nemernic.

— Leah, spune-mi dacă vrei să opresc totul și o s-o fac. O să găsim alt mod să te ducem pe vas.

— Nu.

Tot corpul îi tremura, dar vocea îi rămăsese fermă și puternică.

— O s-o fac, dar...

A început să respire sacadat și mi-am înfășurat brațele în jurul ei, învăluindu-i aproape complet corpul firav.

— Să nu mă lași să cad.

Avea încredere în mine. O senzație aproape străină mi-a acaparat membrele. Nevoia de a o proteja m-a făcut să mă simt în același timp un nemernic, pentru c-o puneam să treacă prin asta, dar și puternic, ca un supererou, atunci când o țineam în brațe și o protejam.

De ce aveam impresia că femeia asta minionă avea să devină marea mea slăbiciune?

Dar mi-am ignorat gândurile.

— N-o să las să ți se întâmple nimic, îți promit.

— Bun, atunci hai să terminăm spectacolul.

I-am făcut semn lui Landon.

— Nova?

— Sunt pregătit! Wilder?

— Hai s-o facem!

Ne-am luat avânt și am ajuns în aer, moment în care singurul drog de care eram dependent mi-a năvălit în vene – adrenalina.

Leah și-a ținut respirația pentru o clipă, apoi a expirat profund. Nu s-a întins după propriul cablu, ci după brațele mele, care încă erau înfășurate în jurul taliei sale. Ar fi trebuit să-i dau drumul, să-i ofer câțiva centimetri de spațiu, așa cum dictau regulile de siguranță, dar ceva mi-a spus că era mai protejată lângă mine.

Sau poate era doar nevoia mea nebunească de a o simți cât mai aproape.

Am trecut deasupra provei vasului, apoi peste puntea de comandă, până ne-am apropiat de puntea superioară. Basul petrecerii ne-a urat bun-venit în casa noastră temporară. Cei o mie de studenți aflați la bord petreceau sub noi, aclamând când am trecut peste ei, mult prea rapid ca să-i observăm clar.

Zona de aterizare se afla înaintea piscinei, o saltea imensă cu un *X* mare pe ea, de parcă aveam cum s-o ratez. M-am întins concomitent cu Landon ca să frânez și să încetinesc.

Am tras de cablu, dar nu s-a întâmplat nimic.

Am trecut de Landon și am tras mai tare. „La naiba!"

„Nu te panica." M-am întins spre mecanismul de frânare de la echipamentul lui Leah, dar a cedat prea repede. Acum prinsesem viteză și mai mare.

Aveam să ajungem la zona de aterizare într-o secundă și ne mișcam mult prea repede. „I-ai promis c-o să o ții în siguranță, că n-o să fie rănită." La viteza asta, era în pericol să cadă pe saltea și să ricoșeze direct în mulțime sau, și mai rău, în apă.

— Știi să înoți? am strigat, strângând-o de talie.

— Da? a răspuns, nedumerită.

— Bun. Ține-ți respirația!

Într-o fracțiune de secundă, am trecut de zona de aterizare. Am simțit cum Leah a inspirat adânc. Fix înainte să ajungem la piscină, am tras de ambele frâne cu toată puterea și m-am rugat să funcționeze. Au cedat și am căzut.

Am ținut-o strâns și mi-am ridicat genunchii, ca să preiau cea mai mare parte a impactului.

„La naiba, o să doară foarte tare!"

Am căzut în apă cu atât de multă forță, încât am fost uimit că n-am ricoșat. Am rămas fără aer și durerea mi-a străbătut spatele, dar nu i-am dat drumul lui Leah până când n-am atins fundul piscinei. Apoi am împins-o în sus cu toată puterea.

Am ieșit și eu la suprafață, iar aerul curat și dulceag mi-a umplut plămânii.

— Ești bine? am întrebat-o pe Leah, care înota lângă mine.

Avea ochii mari, respira sacadat și era la un pas să se hiperventileze.

— Leah?

M-am apropiat de ea și am tras-o spre mine, îndreptându-ne spre nivelul cel mai mic al apei din piscină.

A deschis și închis gura, fără să scoată vreun sunet.

— Omule, a fost demential! a strigat un student de pe marginea piscinei.

Atunci mi-am dat seama că aproape toți erau cu ochii ațintiți asupra noastră.

— Renegații! Renegații! au început uralele.

Pentru prima oară în viața mea, nu am afișat zâmbetul tipic de Renegat și nu am ridicat mâinile în semn de victorie. În schimb, i-am cuprins chipul lui Leah în mâini și i-am înclinat bărbia, ca să-i văd ochii de culoarea whiskyului.

— Leah, am nevoie să spui ceva! Orice.

A inspirat adânc și s-a oprit din tremurat în clipa în care și-a ridicat mâinile la pieptul meu.

— Ești. Un. Nemernic.

E mai bine decât nimic.

Apoi m-a împins. Am alunecat, m-am scufundat în piscină și pe nas mi-a ieșit numai apă. Mi-am revenit și m-am ridicat tocmai când Leah ieșea in piscină. Tricoul ei ud era mulat pe formele minione și blugii lipiți de coapse. De ce, oare, purta blugi?

Era bine, nu-i așa? Nu șchiopăta și credeam c-am reușit să atenuez căzătura cât de mult am putut, dar chiar și așa... părea să fie bine. Nervoasă, dar nevătămată.

— Wilder, tu urmezi! a strigat Bobby de lângă piscină, cu clipboardul în mână.

Mi-am scos casca, mi-am dat părul de pe față și m-am forțat să merg în direcția opusă celei în care o luase Leah, spre scena pe care se aflau Landon și Penna, lângă DJ. Muzica răsuna cu putere și de obicei ăsta era punctul culminant al evenimentului, când mă bucuram de realizarea unei alte cascadorii. Toată lumea

mă felicita când mă îndreptam spre scenă, fete și băieți deopotrivă, care mă băteau pe spate sau pur și simplu mă atingeau.

Am afișat zâmbetul fals de Wilder și am urcat scările câte două trepte deodată.

— Vreau scripeții ăia nenorociți, i-am spus încet lui Bobby, când am trecut pe lângă el.

El a făcut ochii mari, dar a încuviințat.

— Sigur, Wilder. Voi pune echipa să rezolve.

Trebuia să desfac scripeții și să aflu de ce n-au mers. La naiba, cascadoria ar fi putut să iasă foarte prost. Leah ar fi putut să-și rupă oasele sau și mai rău, putea să se izbească și acum aș fi cules bucăți din pielea ei de pe peretele unde se termina cablul.

Penna mi-a aruncat un zâmbet larg și a ridicat mâna, ca să bată palma cu mine, dar i-am observat îngrijorarea din ochi. Am luat-o în brațe, ținându-mi mâinile mult deasupra taliei ei. Era ciudat s-o ating când purta costum de baie.

— Ești bine? a șoptit ea.

— Da. Trebuie să vorbim. Fără camere de filmat.

A încuviințat și s-a retras, cu o expresie extatică, apoi a ridicat microfonul.

— Asta da călătorie de pomină, nu credeți? a întrebat ea cu o energie contagioasă.

Mulțimea de studenți a izbucnit în urale și Landon a ridicat mâinile sus, în semn de victorie. Însă când s-a uitat la mine, a ridicat din sprâncene.

— Vorbim mai târziu, i-am spus, iar el a încuviințat.

Penna mi-a dat microfonul și m-am activat.

— Ce faceți, Renegaților?

Mulțimea a luat-o razna și le-am aruncat tuturor rânjetul pentru care eram faimos.

— În caz că nu v-ați prins, eu sunt Wilder, iar el e Nova, am strigat. Landon a înălțat pumnul în aer, apoi am

continuat. Ea e Rebel. Penna le-a făcut cu mâna, mișcarea ei emblematică. Și, împreună, suntem Renegații!

Mulțimea a izbucnit din nou în urale.

— Ne-am gândit că din moment ce Jocurile X de Vară au luat sfârșit, o să luăm o pauză de la obținut medalii și chestii stupide pe care vă place să le urmăriți pe YouTube și o să navigăm în jurul lumii cu voi. Din fericire, sponsorii noștri au fost de acord. Voi ce spuneți?

Mulțimea aproape și-a pierdut controlul. Imediat, Landon a apucat microfonul.

— Să nu vă așteptați la cascadorii extreme cât ne aflăm la bord. Am promis c-o să ne purtăm cât mai decent.

— După cum vedeți, deja respectăm regulile, a spus Penna, iar mulțimea s-a dezlănțuit.

Vasul s-a îndepărtat de port și Landon mi-a înmânat microfonul.

— Am pornit. Sunteți pregătiți pentru aventura vieții voastre? am întrebat, folosind replica noastră cheie.

— Daaaa!

— Renegați în devenire! a zâmbit Penna.

— Atunci să înceapă petrecerea! am strigat și i-am făcut semn DJ-ului.

Muzica a răsunat din nou cu putere și studenții au început să danseze, toți cu pahare în mâini. I-am dat microfonul DJ-ului și le-am făcut semn lui Penna și Landon să se retragă într-o parte, înainte să fim din nou ținta camerelor de filmat.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat Landon cu seriozitate.

— Frânele n-au mers. Deloc.

Ne-am privit cu subînțeles.

— Înainte să întrebați, am verificat de mai multe ori echipamentul în camera mea, înainte să ne îndreptăm spre turn.

— Înainte sau după ce ți-ai adus noua cucerire? Ea nu făcea parte din plan și știi că nu suport când improvizezi, a zis Penna.

— E meditatoarea mea, atâta tot. Și amândoi știți că dacă nu e implicată complet, sunt pierdut. Toți suntem. Speram să-i intru în grații...

— Planul s-a cam întors împotriva ta, a adăugat Landon.

— Mie-mi spui! Nu vreau să fiu paranoic, dar până n-o să verific scripeții și nu-mi dau seama ce mi-a scăpat, o să ne instalăm singuri echipamentul, bine?

Amândoi au încuviințat. Eu nu greșisem cu nimic și ei o știau, dar nici nu voiam să ne gândim la cealaltă opțiune. Am refuzat să cred că cineva ne sabotase în mod deliberat, mai ales că o luasem pe Leah cu mine. A fost cascadoria cea mai puțin periculoasă din ultimii doi ani, dar ar fi putut foarte ușor să aibă cel mai tragic final.

— Aveți grijă și haideți să ne întâlnim mai târziu ca să vorbim despre următoarea locație. Și să nu spuneți nimic în fața camerelor de filmat. Sau de față cu Leah.

I-am privit pe amândoi până au fost de acord cu mine.

— Wilder, a strigat Bobby, care alerga spre mine, încruntat.

Lucra de un an cu noi, se ocupa de partea vizuală, dar niciodată nu l-am văzut stresat. Până acum.

— Ce s-a întâmplat?

— Scripeții au dispărut. Nu știu cine i-a luat, dar nu a rămas decât cablul gol. Ai lui Nova sunt încă acolo, dar ai tăi au dispărut.

— La naiba! am spus și mi-am revărsat furia.

— Suntem filmați, ne-a atras atenția Penna, arătând spre echipa de filmare.

— Am terminat aici. Puteți să filmați petrecerea în continuare, dar eu o să mă întorc în camera mea. Vreau să mă asigur că totul e în ordine pentru cursurile de mâine.

— Cursuri! Ce palpitant! a exclamat Penna.

Landon și-a dat ochii peste cap și a plecat, mai mult ca sigur în căutarea următoarei fete care să-i mențină reputația de Casanova. În mod normal, nu-mi pasă de viețile sexuale ale prietenilor mei, dar cea a lui Landon era la un pas de autodistrugere. Felul în care dispărea puțin câte puțin cu fiecare cucerire, iar ochii îi deveneau din ce în ce mai goi. Evident, n-am spus nimic despre asta, nu până când nu reparam ce-am stricat... Asta dacă mai putea fi reparat.

Cameramanii și-au îndreptat atenția asupra tinerilor în costume de baie și m-au lăsat alături de Penna la capătul scenei.

Am scanat mulțimea, dar era stupid să cred că aș putea s-o văd printre o mie de studenți.

— A plecat, a zis Penna, cu o grimasă curioasă pe chip.

— Vreau doar să mă asigur că e bine. Cred c-am dat-o în bară rău de tot. Nu am crezut că o să fie atât de speriată.

— Nu toată lumea e ca noi, Pax. Majoritatea oamenilor apreciază să vadă cum facem cascadorii, sărim cu motocicletele, schiem pe pârtii abrupte, dar nu ne-ar lua locul niciodată. În plus, din ce am văzut în apartament, nu știa cine ești. Nici măcar faimosul Paxton Wilder nu e cunoscut de toată lumea.

— Bine, înțeleg, am zis și am ridicat brațele în aer, ca și cum m-aș fi predat.

— În plus, dacă vrei ca Leah să aibă intimitate, ai face bine să n-o aduci în mijlocul unei cascadorii, idiotule.

— Bine, mamă.

Cuvintele mele au făcut-o să mă lovească peste piept.

— Vezi să nu intri în apartamentul ei pe ușa din față. O să alimentezi niște zvonuri pe care n-o să le poți opri,

iar Leah nu mi s-a părut genul de femeie care să aprecieze atenția pe care o atragi, așa că ocolește pe balcon.

— Bună idee. Ce m-aș face fără tine?

— Din fericire, nu va trebui să afli, mi-a răspuns, sprijinindu-și capul de umărul meu. Acum, du-te! Dacă intri în mulțime, îți vor face niște poze reușite și apoi poți să te strecori pe lângă bar ca să ajungi la Leah.

— Mulțumesc, i-am spus prietenei mele cele mai bune, apoi am îmbrățișat-o strâns.

— Cu plăcere! Și da, Leah era terifiată, dar e mai puternică decât crezi.

— De ce spui asta?

Leah tremurase întruna, își ținuse respirația și am cearșafuri mai colorate decât fața ei când am aterizat în piscină.

— În primul rând, a mers până la capăt cu cascadoria. Ar fi putut să refuze, să-ți ceară s-o duci înapoi pe vas și știi bine că i-ai fi respectat decizia. Dar nu a făcut-o. În schimb, și-a pus echipamentul și a avut încredere în tine.

— Și uite ce bine a mers.

— O să aflăm ce s-a întâmplat cu scripeții. Nu trebuie decât să-i găsim. Sunt sigură că cineva din echipă i-a luat pentru depozitare înainte să ajungă Bobby la ei. Nu te stresa din cauza asta.

Speram că a fost vorba doar de asta, că a fost un accident și cineva a curățat locul rapid, fără vreo intenție ascunsă. Însă o voce îmi spunea că lucrurile nu erau cum păreau, doar că nu știam exact care era motivul.

— Așa e, hai să găsim mai întâi scripeții. Vorbim mai târziu.

M-am întors spre petrecere și am căutat cea mai rapidă rută de ieșire.

— Pax, n-a țipat.

— Poftim?

M-am întors spre ea.

— N-a țipat nici când ați coborât, nici când ați căzut în piscină. Chiar dacă îi era frică, n-a lăsat să se vadă. Să nu uiți asta când o să-i ceri scuze.

— De ce crezi c-o să-i cer scuze?

Niciodată nu cerusem iertare cuiva. De ce să-mi pară rău, când tot ce făcusem până atunci mă adusese în punctul ăsta? M-a format ca persoană. Chiar și cea mai grandioasă greșeală nu însemna decât un simplu fir în tapiseria vieții noastre.

— Am văzut cum o priveai. Crede-mă, o să-i ceri scuze! Dacă nu pentru asta, atunci pentru altceva.

Singurul lucru pe care nu-l suportam la Penna, era că avea dreptate aproape întotdeauna.

*

Când am ajuns pe hol, m-am uitat în ambele părți înainte să bat la ușa lui Leah. Penna spusese adevărul, nu voiam ca Leah să fie ținta zvonurilor, dar nici nu puteam să dau buzna pe ușa ei de la balcon. Nu după comentariile pe care le făcuse despre cum cerusem *acces ușor* la ea.

Ușa s-a deschis și Leah m-a fixat cu privirea. Fața îi era umedă de la duș și purta un maiou alb și pantaloni de pijama. La naiba, chiar trebuia să aibă un corp atât de superb? De ce nu putea fi o oarecare? O nesuferită? Atracția pe care o simțeam mă incomoda.

— Ce vrei, Wilder? m-a întrebat, încrucișându-și brațele sub sânii perfecți.

Dar nu mă uitam la ei. În niciun caz. Privirea mea era ațintită asupra trăsăturilor chipului ei și acolo avea să rămână. S-a ridicat ușor pe vârfuri și s-a întins ca să se uite în spatele meu.

— Unde e legiunea de camere de filmat și fani înfocați?

Am strâmbat din nas.

— Nu sunt nici camere, nici fani. Pot să intru?

— Și dacă refuz?

— O să fiu forțat să stau în fața ușii tale până când apar camerele de filmat și fanii mai sus menționați.

Leah a pufnit, dar mi-a făcut loc să intru în apartament. Ușa s-a închis în spatele nostru și m-a condus în camera de relaxare, mai mică decât a mea, însă mult mai primitoare. Mi-am stors pantalonii încă umezi, ca să mă asigur că n-o să las în urma mea o băltoacă pe care să alunece mai târziu.

— Îmi place camera ta.

— Foarte bine, din moment ce insiști s-o plătești. Cât timp am până o să apară echipa de filmare și o să ceară să intre? Pentru că n-o să le dau voie. Nu m-am înscris la așa ceva, Wilder.

— Paxton, am corectat-o. Sunt Wilder pentru restul lumii, dar din moment ce o să petrecem foarte mult timp împreună, aș vrea să nu fiu nevoit să-mi mențin imaginea publică în preajma ta, asta dacă e în regulă cu tine.

La naiba, i-am spus-o cu mai mult patos decât intenționasem. Fata asta îmi provoacă emoții și mă face să uit de atitudinea calmă și controlată pe care am perfecționat-o cu greu în ultimii ani. De când i-am văzut postura și brațele încrucișate, am realizat că puzzle-ul care era Leah avea ziduri groase în jurul lui. Ziduri pe care trebuia să le depășesc cu disperare dacă voiam să o mențin fericită și să-i pese dacă luam examenele sau le picam.

— Iar camerele de filmat n-au dreptul să vină aici. Camera ta e teritoriu interzis pentru filmări și echipă.

Leah s-a relaxat.

— Mulțumesc pentru asta.

— Poți să-i spui colegei tale de apartament că n-are de ce să-și facă griji.

Leah a dat din cap și câteva șuvițe ude i-au căzut pe maiou.

— Rachel o să vină abia trimestrul următor. Are mononucleoză.

„La naiba." Trei luni întregi? Cum o s-o fac fericită până la sosirea lui Rachel? Cercetările lui Penna au arătat că cele două erau nedespărțite. Dacă Leah mă ura și pleca înainte de terminarea trimestrului? Toată întorsătura asta de situație avea potențialul să-mi distrugă planurile atent puse la cale.

— Deci, ești doar tu... O să te simți singură?

Și-a trecut delicat palmele peste brațe.

— Sunt foarte bine. În plus, dacă o să ai nevoie să studiezi, ai dreptate, poți să o faci aici, pentru că n-o să mă apropii de camerele de filmat decât dacă sunt absolut nevoită.

M-am relaxat când mi-am dat seama că n-o să-mi întoarcă spatele mie și angajamentului de a mă medita.

— Am înțeles.

— Mă bucur că ne-am înțeles. Ai orarul, ca să știu ce cursuri ai?

— Am toate cursurile pe care le ai și tu.

— Cum e posibil? a întrebat, șocată.

— Trebuia să fiu sigur că mă poți ajuta sau poți lua notițe dacă va trebui să chiulesc.

„Pentru că am planificat fiecare detaliu."

— Cu cine te-ai culcat de ai reușit una ca asta? De fapt, știi ce, nici nu contează. Mâine dimineață avem un seminar la ora 9.00. Crezi că ajungi? Sau aveai de gând să faci schi pe apă?

— Chestia asta nici măcar...

Oare *era* posibil? Poate cu o funie destul de lungă și dacă ne lansăm din...

— Incredibil. Nu e de mirare că ai nevoie de meditații. Ți-ai omorât toți neuronii făcând tâmpenii. Spune-mi sincer: ești aici doar pentru canalul Renegaților?

— Credeam că nu știi cine sunt, am spus, uimit.

Leah și-a dat ochii peste cap.

— Fii serios! Încă suntem destul de aproape de port ca să avem internet și nu există prea mulți Paxton Wilder. Google e un prieten de nădejde în situații ca asta.

Am înghițit cu noduri. Oare câte știa despre mine?

— Ce ai aflat mai exact?

— Că deții un canal de YouTube împreună cu câțiva prieteni, toți cu nume ridicole de scenă. Ai câștigat câteva medalii la Jocurile X, cred că la motocross sau snowmobil.

— Ambele, am răspuns automat.

— Felicitări! Îți place să te arunci în gol de pe munți și clădiri. Mai bine spus, vrei să încerci cam tot ce ar putea să te ucidă. Iar eu sunt responsabilă să te ajut să treci de anul academic în curs, pe când tu îți faci cascadoriile peste tot în lume, nu-i așa?

„La naiba." A pus totul la cap.

— De ce spui asta?

— Nu cred că toate camerele scumpe de filmat sunt aici ca să documenteze un reality-show plictisitor despre studiile tale. Așa că, singura explicație plauzibilă e că ești aici ca să îți formezi o platformă internațională. Sau e vorba de ceva mai amplu?

— Ai dreptate. Unele lucruri pe care le-am planificat nu sunt tocmai legale în SUA, așa c-am profitat de croazieră ca să filmăm documentarul. Ce mai știi despre mine?

— Că preferi blondele cu picioare lungi, cu un raport disproporționat între sâni și talie. Nu am nicio problemă cu asta, sunt sigură că ai de unde alege. Iar eu sunt în siguranță, din moment ce nu bifez criteriile tale.

— Hei, oprește-te, când am făcut vreo aluzie că...

Și-a proptit mâinile în față, frustrată.

— N-ai făcut, am vrut doar să fiu cu un pas înaintea ta. Uite ce e, aproape m-ai omorât, m-ai aruncat într-o piscină imensă și acum am rămas cu tine pe cap.

Înţeleg în ce m-am băgat. Dar n-o să mai fiu implicată niciodată în vreo acţiune ca cea de azi. Între noi nu e nimic mai mult decât o relaţie strict profesională, sunt destul de clară ?

— Da, am încuviinţat cu un gest din cap, înfrânt.

Ce naiba s-a întâmplat?

— Bun. Acum poţi să pleci. Ne vedem la seminarul de dimineaţă.

S-a îndreptat spre uşă şi a ţinut-o deschisă până când am ieşit din camera ei, închizând-o *zgomotos* în urma mea.

Mergeam spre camera mea când m-a pufnit râsul. Micuţa Eleanor Baxter a făcut un lucru pe care nicio altă fată nu îl mai făcuse vreodată – m-a respins.

Ştiam că exista un motiv pentru care o plăceam.

Capitolul 3

LEAH

ÎN LARGUL MĂRII

Cărți, hârtie, pix, informațiile de înregistrare... da, le aveam pe toate. M-am mai uitat o dată spre espressor și am plecat spre seminar. La naiba cu literatura internațională! Cursul de care aveam nevoie era despre cum să folosesc *aparatul* de făcut cafea.

Dar poate era o idee bună să renunț la dependența de cofeină. Însă cafeaua de dimineață, savurată împreună cu Rachel, era singurul lucru care m-a ridicat din pat în primul an de facultate, când îmi doream să fiu înghițită de pământ. Iar acum era un obicei la care nu puteam să renunț. Nu era vorba de băutura în sine, cât de rutină, în condițiile în care știam că lumii nu-i păsa că voiam ca totul să se oprească în jurul meu. Viața mergea mai departe, și eu odată cu ea, chiar dacă atunci nu-i vedeam scopul.

Așa că mă trezeam în fiecare dimineață. Mascam cu atenție durerea, lipsa de speranță și teama pe care le simțeam de fiecare dată când auzeam alarma și realizam că... trăiam. Eram cea *norocoasă*. Spălam transpirația provocată de coșmaruri, mă îmbrăcam și beam o cană de cafea cu Rachel, pentru că asta făceau oamenii vii. Trăiau.

Desigur, timpul trecuse și amintirile cu *el* se atenuaseră destul cât să mă lase să respir și să merg mai departe. „Brian." Vezi? Acum puteam să mă gândesc la numele lui fără să vărs o lacrimă. Suferința apăsătoare,

care mă însoțise permanent în ultimii ani, fusese înlocuită cu o senzație dulce, dar asta nu însemna că-mi plăceau diminețile.

Poate croaziera avea să schimbe asta.

Poate inima mea nu era pură. Poate era peticită. Poate cusăturile erau puțin destrămate în părțile care refuzau să se cicatrizeze, dar măcar era întreagă din nou. Trăiam.

Și, dacă nu mă grăbeam, aveam să întârzii la seminar.

M-am uitat spre ușa camerei lui Paxton și am vrut să ciocăn. „Nu. E un om în toată firea." N-aveam de gând să fiu bona lui în următoarele nouă luni. M-am gândit toată noaptea și am ajuns la concluzia că singurul mod prin care reușeam să-mi păstrez sănătatea mintală era să mă distanțez de câte ori puteam.

Dar, dacă rata seminarul, eu trebuia să-l pun la curent cu tot ce s-a predat.

Ușa lui s-a deschis și am expirat ușurată, până când am realizat că nu el ieșea din cameră, ci o brunetă atrăgătoare, îmbrăcată cu niște pantaloni albi, scurți. Și-a aranjat părul în jurul ochelarilor de soare ca să-i încadreze fața, și m-a văzut stând în fața ușii.

Apoi și-a ridicat ochelarii și s-a îndreptat spre mine.

— Deci tu ești, a spus ea pe un ton dulceag, însă privirea transmitea cu totul altceva.

— Cine mai exact?

Era prea devreme ca să-mi bat capul cu ea.

— Cea care s-a dat ieri cu tiroliana în locul meu.

M-a analizat și sprâncenele ridicate au fost un semn clar că îi plăcea ce vedea.

— Uite ce e, nu știu cine ești...

— Sunt Zoe.

„Fata de ieri."

— Bună, Zoe. Eu sunt Leah și, în ciuda presupunerilor tale, având în vedere că ai ieșit din camera lui Paxton,

sunt doar meditatoarea lui. Nu voiam să particip la nebunia de ieri, așa că dacă ai o problemă cu ce s-a întâmplat, poți să vorbești cu iubitul tău.

Partea cea mai rea era că nici măcar nu eram mândră că făcusem cascadoria. Nu simțeam decât o teamă copleșitoare că voi fi nevoită să repet schema.

Zoe a deschis gura, dar înainte să apuce să spună vreun cuvânt, ușa camerei aflate între a mea și a lui Paxton s-a deschis și o blondă înaltă, suplă a ieșit cu multe cărți în brațe. Era oare aceeași fată pe care o văzusem ieri pe balconul lui Paxton? S-a uitat la noi și a dat din cap.

— Nu fi nesuferită, Zoe. Dacă Wilder ar fi vrut să te ia cu el ieri, ar fi făcut-o.

Zoe a fixat-o cu privirea și apoi s-a întors cu spatele, de parcă realizase că nu meritam să-și piardă timpul cu mine. Am expirat ușurată cu fiecare pas pe care-l făcea în direcția opusă, legănându-și silueta de revistă.

Dintr-odată, m-a străbătut un junghi de gelozie irațională. Bineînțeles că era genul de fată care-i plăcea lui Paxton. El nu voia decât perfecțiunea.

— Mulțumesc, i-am spus blondei, care s-a apropiat de mine.

Ea mi-a răspuns cu un surâs blând. Ne îndreptam spre lift.

— N-ai pentru ce. Tu ești Leah, nu-i așa? Meditatoarea lui Wilder?

Am aprobat cu un gest din cap.

— Da. De unde știi?

A râs din nou, iar sunetul pe care l-a scos a fost de-a dreptul melodios.

— Toată lumea vorbește despre tine. Apropo, eu sunt Brooke, sora lui Penna.

Probabil mi-a observat expresia confuză, pentru că mi-a explicat mai pe îndelete.

— Își spune Rebel.

— Aaa, e unul dintre Renegații lui Paxton.

— Da, e printre Originali. Sunt inseparabili și suferă de aceeași dependență de adrenalină. Wilder e un magnet pentru oameni de acest gen.

Mi-a atras atenția felul în care vocea i-a devenit domoală.

— Deci voi doi...?

A chemat liftul.

— Nu. Și nu e nici cu Zoe, oricât de mult își dorește ea. Vorbește numai prostii și probabil a dormit în patul lui Landon, așa că n-o lăsa să te afecteze când vine vorba de Pax.

— Nu-mi pasă cu cine e, atâta timp cât obține note mari, i-am spus, apoi ușile liftului s-au deschis cu un *clinchet*.

— Nu ești singura, mi-a răspuns, în timp ce liftul ne ducea spre puntea opt. Știu că te-a pus într-o poziție incomodă cu apartamentul. Chiar dacă sună ciudat, într-un fel, ești Obi Wan al lui.

— Chiar vrei să-mi spui că sunt singura lui speranță? am întrebat, neputând să-mi maschez expresia confuză, iar Brooke a râs.

— O fată pe placul meu. Și da, ai fost aleasă pentru el, dintre toți meditatorii, cu un motiv.

— E foarte ciudat, am bombănit, pe când ne îndreptam spre ușile ce dădeau spre punte.

Aula, care ținuse loc de teatru înainte ca nava să fie remodelată anul trecut special pentru programul de studii și călătorii, începea să se umple.

— Uite-o pe Penna. Vrei să stai cu noi?

Fără Rachel, care fusese protecția mea în ultimii ani, trebuia să-mi fac prieteni noi sau să stau singură în cameră următoarele trei luni.

— Sigur, mulțumesc.

Apoi Brooke m-a oprit ușor, punându-și mâna pe brațul meu.

— Şi Leah, poate întrebarea corectă nu e de ce te afli printre Renegaţi, ci de ce ai fost aleasă special de el.

M-a bătut prietenește pe braţ şi ne-am îndreptat spre sora ei, iar eu devenisem extrem de confuză. „El m-a ales personal?" A avut voie să *aleagă*? Niciunul dintre meditatorii pe care i-am întâlnit n-au fost aleşi, pur şi simplu le-a fost desemnat aleator un student.

Ne-am aşezat lângă o altă blondă şi am recunoscut-o – ea era fata pe care o văzusem pe balconul lui Paxton.

— Mă bucur să te văd, Viteazo! mi-a spus Penna, făcându-mi cu mâna.

Se pare că porecla dată de Paxton se răspândise repede.

— Şi eu, Penna. Sau preferi Rebel? am întrebat-o, când mi-am dat seama de greşeala făcută.

Avea zâmbet de supermodel şi picioare pe măsură. Genele din familia ei erau de invidiat.

— Tu poţi să-mi spui Penna. Bineînţeles că Wilder întârzie. Abia l-am trezit când am ieşit pe uşă.

— Staţi în acelaşi apartament?

Asta explica apropierea de pe balcon.

— Da, are trei dormitoare şi toţi au considerat că echipa ar trebui să stea împreună.

Am încuviinţat, deoarece nu ştiam ce să-i răspund. Nu eram atât de pricepută la conversaţii şi de obicei preferam să aprob liniştită, ca să evit comentariul stângaci care mi-ar fi ieşit pe gură.

Ceasul arăta ora 9.05. Bineînţeles că întârzia, şi totuşi i-am păstrat un loc lângă mine.

Un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr grizonant, şi-a făcut apariţia din spatele perdelei groase pe scena centrală.

— Bună dimineaţa, studenţi. Sunt Dr. Paul, decanul vostru. Bun venit pe *Athena*! Sper că prima voastră noapte pe vas a decurs perfect.

În aulă au răsunat urale.

— Mă bucur. Acum e timpul să vă puneți pe treabă. Azi e prima voastră zi de cursuri. Vasul funcționează ca un campus. O să aveți cursuri clasice, examene, teme, tot pachetul. Ar fi trebuit să vă înscrieți deja pentru excursiile relevante la țărm, dar dacă o să considerați că aveți nevoie de credite suplimentare, contactați-vă profesorii și o să aflați dacă oferă studii pe teren pentru a vă mări notele.

— Neața, Viteazo, mi-a șoptit Paxton la ureche, când s-a așezat lângă mine.

— Ai întârziat, l-am certat și am încercat să ignor felul în care stomacul meu s-a încordat la auzul vocii sale.

Mi-a făcut cu ochiul și mi-a înmânat o cană cu cafea. Am luat o gură și aproape am gemut de plăcere. Eu mă luptam cu espressorul meu, dar era evident că el nu avusese probleme cu al lui.

— Mulțumesc! i-am zâmbit, conștientă că nu mă purtasem frumos cu el cu o zi în urmă.

Mi-a făcut din nou cu ochiul.

Stomacul mi s-a întors pe dos. Cum era posibil ca ceva atât de simplu să fie incredibil de sexy? „Cel puțin, azi poartă bluză." Asta da victorie. Doar trebuia ca noi, femeile, să reușim să fim atente la curs.

— Toate cursurile au loc în zilele când suntem pe mare. Când o să fiți pe țărm, dacă suntem în port, puteți să faceți ce vreți. Doar sunteți adulți. Dar ați face bine să vă aflați la bord când trebuie să plecăm, altfel o să vă lăsăm în urmă. Dacă o să aveți ghinionul să fiți lăsați în urmă, ați face bine să ajungeți în portul următor înainte să plecăm și de acolo, altfel o să fiți scoși din program. Fără excepții! Asta te vizează inclusiv pe tine, domnule Wilder.

Profesorul a arătat spre Paxton, care părea neafectat.

— Am ajuns înainte să plecăm din port.

— Sigur că da!

Decanul Paul nu a părut convins de vorbele lui Paxton. Deja îmi plăcea de el.

A explicat apoi intervalele orare la care se lua masa, activitățile de pe vas, locațiile librăriei și sălilor de cursuri. Eu mi-am luat notițe, iar Paxton stătea cu brațele încrucișate la piept, plictisit.

— E prima excursie de acest fel. Sunt sigur că vă este cunoscut programul Semestru pe Mare, doar că nu o să facem asta aici. Noi o să avem un an academic întreg la bordul vasului *Athena*. O să mergeți acasă de Crăciun și o să vă întoarceți după Anul Nou, ca la oricare altă universitate. Trebuie să aveți grijă la note și să știți că puteți fi exmatriculați. Programul e unic datorită felului în care e structurat, oportunităților pe care le oferă, libertății de care aveți parte și programului muncă-studii. Respectați-i pe toți studenții de la bord, nu ajungeți în biroul meu și totul o să fie bine.

Toate lucrurile care scoteau programul în evidență l-au făcut să fie mult mai scump – creat mai degrabă pentru copiii de bani gata –, însă partea de muncă-studii a făcut posibil ca oamenii ca mine să se înscrie, fără să provină din familii bogate. Iar costurile permiteau ca cei precum Paxton să se bucure de lux.

— Ești pregătită pentru literatură? m-a întrebat Paxton când am ieșit din aulă.

— Nu sunt camere de filmat? am întrebat, uitându-mă în ambele direcții.

— Cred că membrii echipei sunt încă mahmuri. În plus, nu sunt neapărat interesați de partea de studii.

Apoi a oprit-o pe Brooke, care tocmai trecea pe lângă noi.

— Hei, Micul John a spus că tu ai actele pentru Bermuda.

— Da. Stai liniștit, le-am pus în seiful tău după ce le-am trimis prin fax biroului de permise.

— Super, mulțumesc!

Brooke s-a dus apoi la cursul ei.

— Cred că e nevoie de foarte multă coordonare ca să faci... ei, bine, asta!

— Da. Noroc că am niște prieteni grozavi alături.

Când înaintam pe holuri, mi-am dat seama că toate privirile erau ațintite asupra noastră, dar am încercat să le ignor. Dacă era prețul excursiei, deja îl acceptasem.

— Am întâlnit-o pe Zoe dimineață, i-am spus, aruncându-i o privire pe furiș. Este...

— E aparte. S-a purtat urât cu tine?

— A fost neprietenoasă, ca să zic așa.

Paxton a tresărit.

— Ți-aș cere scuze în numele ei, dar știu că n-are remușcări. Când au deschis înscrierile pentru echipă, am crezut că nu o să fie interesată. N-a fost niciodată pasionată de școală, dar apoi s-a înscris și n-am putut s-o refuz. Doar face parte din Renegați.

Paxton mi-a ținut ușa deschisă când am intrat în clasă, iar eu a trebuit să-mi opresc zâmbetul care voia să-mi pună instinctiv stăpânire pe buze. Nu eram la o întâlnire romantică. Doar se purta galant cu mine, nimic mai mult.

— Câți dintre voi sunteți pe vas?

— Trei dintre Originalii care au pus bazele canalului. Noi facem majoritatea cascadoriilor și pe toate cele foarte importante. Însă întreaga echipă e formată din 15 oameni, plus echipa de filmare. Landon e și el unul dintre Originali. Brooke și Penna se ocupă de partea tehnică, dar Penna e foarte pricepută și la motociclete. Nu te lăsa păcălită de înfățișarea ei gingașă.

— S-a notat, am spus, apoi m-am așezat pe un scaun gol, cât mai în față.

Dar Paxton m-a surprins atunci când s-a așezat pe scaunul din spatele meu, nu lângă mine.

— Ce priveliște, mi-a șoptit în părul lăsat liber pe spate.

M-am uitat pe ferestrele din tavan și podea, care înconjurau camera. Se vedeau doar kilometri nesfârșiți de apă albastră din Caraibe.

— Incredibil!

— Da, a aprobat, și am simțit o ușoară atingere în păr.

Când m-am întors, Paxton se juca cu câteva șuvițe între degete, apoi le-a dat drumul.

M-am forțat să-mi întorc privirea înainte. „Nu e pentru tine. Tipul ăsta nu e pentru tine."

— Bună dimineața, studenți!

Profesoara noastră a intrat pe ușă și s-a îndreptat spre podium. Avea părul roșcat, prins în coc, și purta pantaloni de bumbac, fix ca ai mei.

— Eu sunt Dr. Mae, o să fiu profesoara voastră de literatură internațională în primul trimestru. Dacă nu v-ați înscris la curs, ușa e în spatele meu, a adăugat cu un zâmbet călduros. O să citim foarte mult la curs și am descoperit că studenții lucrează mai bine în perechi, ca să discute ce au citit în timpul liber. Rândurile unu și trei, întoarceți-vă și faceți cunoștință cu partenerii voștri.

Când m-am întors, am fost întâmpinată de grimasa triumfătoare a lui Paxton și de ochii lui albaștri, care licăreau mai puternic decât apa pe care navigam.

— Bună.

— Ce să vezi! am mormăit, surprinsă.

Se pare că n-aveam cum să scap de el. „Dar de ce aș vrea asta?"

Gândurile aproape m-au făcut să pufnesc. Una era să vrei ceva ce nu puteai avea, dar cu totul altceva era să ți se arate o farfurie plină vârf cu prăjituri de ciocolată tocmai scoase din cuptor și să ți se spună să nu le atingi, pentru că te vor arde. În plus, lucrurile astea erau destinate fetelor drăguțe și fără probleme, nu pentru cele cu spiritul frânt.

Cele ca mine primeau prăjiturile vechi, fărâmițate, cu ovăz și stafide.

— Aflați câteva lucruri despre partenerul vostru, pentru că voi o să-l prezentați.

— Spune-mi că glumește!

Dacă n-ar fi fost 10 perechi de ochi îndreptate asupra mea, m-aș fi dat cu capul de birou. De parcă Paxton avea nevoie de vreo prezentare.

— Bun, spune-mi, domnule Wilder, ce vrei să știe restul colegilor despre tine? l-am întrebat.

M-a fixat cu privirea, apoi și-a mușcat buza de jos, parcă cu încetinitorul. În momentul acela, am simțit un fior, imaginându-mi ce i-ar putea face buzei *mele* de jos.

— Nu-mi pasă de restul. Ce vrei *tu* să știi?

Am clipit și a trebuit să-mi sustrag privirea de la el ca să pot gândi.

— Vreau să știu ce nu se află pe Google.

Una dintre gropițele lui și-a făcut apariția și primul meu impuls a fost să-mi plimb limba peste ea. „Leah, revino-ți!"

— Întreabă-mă orice vrei tu.

— Ce specializare ai?

— Fizică. Hai, poți mai bine de atât.

— De ce vrei să mergi la facultate sau să participi la programul de studii dacă ești deja o vedetă?

— Mi-am luat liber anul trecut, când am dat lovitura. Trebuie să fiu absolvent ca să am acces la fondul meu financiar, asta e înțelegerea cu părinții mei. Se numără printre numeroasele lucruri pentru care tata negociază.

„Bineînțeles că are un fond, la fel ca oricare alt băiat de bani gata."

— Deci e vorba doar de bani?

— E vorba despre film, cascadorii, adrenalină. Să fac ceva ce n-a mai făcut nimeni altcineva până acum. Iar banii fac toate astea posibile.

— Credeam că eşti sponsorizat. Băutura aceea energizantă apare peste tot pe canalul tău de YouTube.

— Iar mă verifici, Viteazo?

Am simţit cum obrajii mi-au luat foc.

— Dacă te-aş forţa să te dai cu tiroliana şi să apari într-un documentar, te-aş speria de moarte şi apoi aproape te-aş îneca, şi tu ai fi genul care m-ai verifica.

— Ba nu, ţi-aş mulţumi. Tot ce ai spus sună al naibii de bine. Mai puţin partea cu camerele de filmat. Devin plictisitoare foarte repede.

A bătut cu creionul în bancă şi s-a uitat spre uşă, unde se afla o cameră îndreptată spre panoul de sticlă.

— Mai ales când apar în locuri în care au zis că nu vor fi.

— Atunci, de ce le ţii după tine?

— Dacă nu vede nimeni momentele epice, pot spune că au avut loc cu adevărat?

Privirile ni s-au intersectat şi aerul din plămâni mi s-a transformat în energie pură, dând naştere fluturilor în stomac şi fiorilor care îmi porneau din vârfurile degetelor în tot corpul.

— Depinde ce înseamnă pentru tine nimeni. Nu tot ce e epic e menit pentru publicul internaţional.

Zâmbetul arogant menit camerelor de filmat l-a înlocuit pe cel de care mă îndrăgosteam fără să vreau, transformându-l din Paxton în Wilder chiar sub privirile mele.

— Depinde ce consideri tu epic. Clar sunt momente între doi oameni care nu sunt menite publicului, numai dacă documentarul are ratingul X.

Şi cu asta a reuşit să omoare toţi fluturii. „Ce nemernic îngâmfat!"

— O să începem, a spus profesoara.

Cei de lângă noi au dat startul prezentărilor.

— Nu ştii nimic despre mine, i-am şoptit.

— Clar nu știu destule, Viteazo, dar o să mă descurc.

Nu știu de ce, dar aveam senzația că asta avea să fie întreaga lui atitudine față de anul școlar. Bun, dacă așa voia să se poarte, aveam de gând să fac la fel.

La naiba, ne venise rândul.

— Începeți când sunteți pregătiți, a spus profesoara.

— Eu sunt Leah Baxter și el e Wilder, dar sunt sigură că știți asta deja.

M-am uitat în jur și am observat expresiile pline de admirație ale băieților și privirile visătoare ale fetelor. Aproape l-am lovit pe Paxton în stomac când l-am văzut uitându-se cu interes la o tipă din rândul al treilea.

— Wilder e în ultimul an și specializarea lui e fizica, probabil pentru că-i place să se arunce cu capul înainte în toate obstacolele posibile.

Toată lumea a râs.

— E încăpățânat, ambițios și are două medalii obținute la Jocurile X.

— Cinci. Am cinci medalii, m-a corectat, cu o expresie de orgoliu rănit.

— Se crede atotștiutor. Îi plac provocările, nu acceptă refuzurile...

— Cu excepția celor venite din partea ta, a bombănit el.

— Îi place să-i împingă pe oameni în afara zonelor de confort.

— Sunt fluent în spaniolă, germană și greacă, dar nu e mare lucru, a adăugat Paxton, ridicând nepăsător din umeri.

Încrezut, arogant... Nu puteam să mă gândesc la un cuvânt mai puțin ofensiv care să-l descrie.

Profesoara a tușit, încercând să-și mascheze amuzamentul.

— Wilder?

Paxton mi-a zâmbit și a trebuit să mă controlez ca să nu mă topesc în fața clasei. La naiba, dacă își menținea expresia, avea să se strângă în fața lui o grămăjoară de lenjerie intimă, ca la un concert punk-rock. Slavă Domnului că purtam pantaloni. Așa aveam un strat extra de protecție.

„Chiar și pantalonii tăi s-ar alătura grămăjoarei dacă Paxton ar vrea asta." Eram terminată.

— Leah e studentă în anul III, specializare în Relații Internaționale la Universitatea Dartmouth. Vrea să obțină masteratul în Relații Internaționale. Se află pe locul doi din clasa ei, ceea ce înseamnă că va intra la orice program postuniversitar dorește. E singură la părinți, crescută în California, la doar câțiva kilometri de casa mea.

— De unde știi toate astea? l-am întrebat, fără să mă audă ceilalți.

— Dacă cineva ar fi de acord să se dea cu tiroliana, deși îi e frică, și tot viitorul i-ar depinde de acea persoană, nu crezi că aș căuta-o pe Google? a șoptit el.

Ar fi trebuit să mă simt flatată că își făcuse timp să afle lucruri despre mine, dar nu puteam să ignor nodul imens care mi se pusese în gât și senzația paralizantă care mă cuprinsese. Căutase informații despre mine. Ce altceva mai știa? Cât de adânc a săpat? A văzut pozele? Oare atitudinea lui superioară presărată cu flirt avea să se transforme în milă? „Dumnezeule, aș prefera să mă ignore complet decât să-i fie milă de mine."

— A fost nevoită să muncească din greu pentru tot ce are, iar asta o face mândră și ambițioasă, trăsături pe care le văd cu ușurință în ea. E incredibil de curajoasă, lucru pe care-l respect mai mult decât orice altceva, a spus, privindu-mă direct în ochi.

Am înghițit în sec. Emoțiile mă răscoleau și nu știam cum să reacționez. Sau cum să respir. Clar, eram înfrântă.

Singura soluție pe care o vedeam era să păstrez distanța. „Trebuie să te concentrezi pe plan." Era necesar să mă îndepărtez de Pax și de ceilalți Renegați atunci când nu ne aflam la cursuri sau nu-l meditam. Trebuia să-mi fac un cerc diferit de prieteni sau chiar să-mi găsesc un tip de care să fiu interesată. Era singura soluție.

Am reușit să trec cu bine de cursul de literatură internațională și m-am retras în camera mea pentru pauza de două ore. Paxton m-a condus până în cameră și mi-a spus că o să ne întâlnim înainte de cursul la fizică.

Când am intrat, l-am găsit pe Hugo, lăsându-mi prosoape curate.

— Nu trebuie să faci asta.

— Iar tu nu trebuie să-l meditezi pe Wilder, dar amândoi avem treburi pe care trebuie să le facem dacă vrem să ne continuăm excursia, mi-a spus el zâmbind. În plus, am avut noroc cu tine. Prietenul meu, Luke, se ocupă de Zoe.

— Dumnezeule!

— Deci, mă înțelegi. Să știi că nu m-ar deranja să-ți aduc prosoape toată ziua.

— În regulă, dar cu condiția să îmi arăți cum să folosesc espressorul, i-am spus eu râzând.

— Pot să-ți fac eu cafeaua.

— Nu, mulțumesc. Face parte din rutina mea.

Era partea care mă anunța că ziua începea chiar dacă-mi convenea sau nu, așa că de ce să nu îi dau startul cu niște cofeină?

Și-a trosnit degetele, apoi s-a grăbit spre aparat și mi-a arătat cum să-l folosesc.

— Perfect, acum o să mă simt ca acasă. Mulțumesc!

— Apropo de acasă, de ce nu ai despachetat încă?

Am luat o gură de cafea, desfătându-mă cu gustul ei aromat.

— Dacă e să fiu sinceră, n-am crezut c-o să rămân în camera asta.

— Şi acum ce părere ai?

— Nu cred că am de ales, având în vedere condiţiile bursei mele.

Hugo a expirat uşurat.

— Ce bine! Mi-era teamă că vei pleca şi o vor muta pe Zoe în locul tău.

— Eşti în siguranţă, i-am promis eu, veselă.

— În cazul ăsta, o să încep să despachetez.

— Nu, pot eu...

Am auzit soneria.

— Am sonerie? Serios?

Probabil era Paxton, dar mai aveam destul timp până la începerea cursului.

— Oh, cum trăiesc cei privilegiaţi, mi-a zis zâmbind.

— Mă duc să văd cine e.

Am deschis uşa şi am văzut-o pe Penna, cu două genţi mari în mâini.

— Slavă Cerului, a spus, trecând pe lângă mine. Ce dormitor e gol?

— Primul pe dreapta, i-a spus Hugo.

— Ce...

Am urmat-o în camera lui Rachel, iar ea şi-a pus genţile pe pat.

— Ce drăguţ, are şi un balcon privat. Camera ta e la fel?

— Da.

Probabil erau avantajele unui apartament pe colţ, nu că l-aş fi explorat îndeajuns. Balconul spaţios, care se întindea între camera mea şi a lui Paxton, îmi era de ajuns.

— Nu mai puteam să stau în camera mea o noapte în plus din cauza muzicii, a fetelor şi camerelor de filmat. Pax a spus că aici n-au voie să filmeze, nu-i aşa?

— Așa e.

— Atunci o să fiu colega ta de cameră până o să vină prietena ta. Dacă o să aud încă o fată gemând numele lui Landon, o să vomit. E ca și cum ai auzi un film porno cu fratele tău în rolul principal. Absolut dezgustător.

Nu știam cum să reacționez.

— În plus, chiar dacă suntem aventuroși, părinții mei s-au panicat când au auzit că Brooke o să stea cu altă fată și eu o să stau cu băieții.

Penna a ieșit apoi pe hol, admirând camerele.

— Și părinții tăi?

— Mi-au zis să mă distrez.

A intrat în camera mea, unde Hugo îmi deschisese valiza și îmi despacheta lucrurile. Apoi a scos o cutie mare cu prezervative din geantă. „Oh, nu! Nu!"

— Nu sunt ale mele, am șoptit, deși știam că sunam ca o idioată.

A râs amuzată când a întors cutia și mi-a arătat bileţelul lipit de ea.

Protejează-te. Distrează-te. Relaxează-te, pentru numele lui Dumnezeu. O lume întreagă se întinde la picioarele tale, gândăcel. Cu dragoste, mama!

— Așa-mi trebuie dacă am părinți hipioți.

Penna m-a luat pe după umăr și i-a aruncat prezervativele lui Hugo, care era mai roșu la față decât pantofii pe care tocmai îi scosese din geamantan.

— Cred că o să ne înțelegem de minune.

După ce i-am zis lui Hugo să plece și am despachetat totul, pe când Penna stătea pe patul meu și-mi spunea povești hilare, mi-am dat seama cât de mult îmi deraiase planul.

Nu doar că nu mă îndepărtasem de Renegați, ci acum eram colegă de apartament cu unul dintre ei.

Capitolul 4

PAXTON

INSULELE BERMUDE

Mi-am întins picioarele, încercând să evit bucăţile de placă împrăştiate lângă mine, pe podea. M-am uitat la toate imaginile cu tiroliana filmate ieri de echipa lui Bobby, dar tot n-am reuşit să-mi dau seama care a fost problema şi unde au dispărut scripeţii. Voiam să cred că a fost un simplu accident, dar nu-mi dădea pace senzaţia că era mai mult de atât.

Penna şi Landon au fost de acord cu mine, că era ceva ciudat, dar nu păreau îngrijoraţi. Doar făcuserăm cascadorii mai periculoase şi se întâmplaseră lucruri mult mai grave. Dar chiar şi aşa, nimeni altcineva nu se atingea de plăcile astea.

— Poţi să te grăbeşti? Avem treabă, a exclamat Leah din uşa dormitorului meu.

Aproape am scăpat echipamentul pe care-l examinam.

— Cred că e prima oară când o femeie îmi spune asta în dormitor.

Pentru o clipă, a părut luată prin surprindere, dar apoi şi-a revenit.

— Eşti aici de numai câteva zile. Mai ai răbdare o săptămână.

— Presupui c-am avut plângeri vreodată. De obicei, singurele cereri pe care le primesc sună cam aşa: „mai repede, mai tare, mai adânc".

Nu mi-am putut controla zâmbetul, care mi-a schimbat total expresia și starea. După ultimele zile petrecute cu Leah, mi-am dat seama că avea efectul ăsta asupra mea. Chiar și când îmi spunea să mă duc naibii, voiam să merg acolo doar ca să o irit.

— Și unde, mă rog, ar trebui să fim? am întrebat-o, în timp ce am ridicat cuplajul furtunului și am verificat sigiliul.

— Suntem în Insulele Bermude.

— Așa, și?

— Azi avem o zi obligatorie de studiu pe teren. Una întreagă. Care începe în jumătate de oră.

Aia era o crăpătură? M-am uitat mai îndeaproape și am pipăit marginea. Nu. Totul era în regulă.

— Trebuie să plecăm, așa că, ridică-te!

Mi-am dus privirea spre ea. Arăta fenomenal. Purta pantaloni mulați, cărora Penna le zice colanți. Iar bluza albastră era mai mare și-i cădea pe un umăr, dezvăluindu-i breteaua sutienului negru.

Poate purta lenjerie asortată și mai jos...

Oare era genul care avea tanga? Mai mult ca sigur, la ce pantaloni purta.

— Paxton, e timpul să plecăm.

Și-a încrucișat brațele la piept și a început să bată autoritar din picior.

— Du-te doar tu! Eu mă pregătesc pentru mâine. Adaugă-ți un masaj cadou din partea mea.

M-am întins spre altă bucată, dar mi-a luat-o înainte și a apucat placa rapid.

— Asta nu e distracție, Paxton. E tema pentru religiile lumii.

„La naiba." Examinasem trei plăci, dar mai aveam șapte.

— E obligatoriu?

— Da. Tocmai asta am spus. Și ai fi auzit, dacă erai puțin atent.

— Am lucruri mai importante de făcut, am contracarat, trăgând de furtun.

— Da, cum ar fi să treci cursul ăsta. Nu te mai plânge și hai să mergem!

Apoi a tras mai puternic de bucata de material din mâna mea.

Privirile ni s-au intersectat și am citit determinarea din ochii ei.

— Ce-mi dai dacă vin? am întrebat-o, încrezător.

Puteam foarte bine să verific restul echipamentului diseară.

Leah și-a dat ochii peste cap.

— O să te felicit că ești un elev bun. Sunt meditatoarea ta, nu bona. Acum, poartă-te ca un băiat matur și fă ceea ce trebuie.

— Dar nu prea bun, i-am spus zâmbind.

Era foarte distractiv s-o enervez. Atunci își lăsa garda jos și îi admiram pasiunea pe care-mi doream cu disperare să i-o provoc. Voiam s-o văd fumegând.

— Ce vrei? a întrebat.

— Vreau să-mi oferi ziua de mâine.

— Ai următoarele mele nouă luni. Ar trebui să fie îndeajuns. Hai, o să întârziem, a zis ea, după ce s-a uitat la ceasul așezat pe încheietura mâinii.

— Poate o să ia lumea sfârșit.

Nu-mi aminteam ultima oară când ajunsesem la timp undeva.

Leah s-a bosumflat, dar nu furia ei m-a pus în mișcare, ci licărirea de teamă din ochii ei. Chiar își făcea griji că o să rateze excursia.

— Te rog să-mi oferi ziua de mâine. Dacă azi o să merg unde-mi spui tu, atunci mâine o să mergi tu unde vreau eu.

Poate dacă va vedea latura distractivă la ceea ce făceam, începea să mă înțeleagă.

Leah a închis ochii și a oftat, de parcă-și lua rămas-bun de la planurile ei.

— În regulă.

— Bun, atunci hai să mergem.

„Ura, am reușit!"

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ea. Se juca cu împletitura pe care o avea în păr. Și-a plimbat privirea în josul pieptului meu, urmărindu-mi tatuajele până spre abdomen, după care a închis ochii. Aș fi putut să urlu de plăcere că mă examinase și, judecând după reacția ei, îi plăcuse la nebunie.

— E vreo problemă?

— Nu, dar fă o favoare lumii și pune-ți o bluză.

S-a întors și a ieșit din cameră.

— Ești o lașă, am bombănit, dar știam...

Leah era mai puternică decât mine. Clar n-aș fi putut să mă abțin dacă ar fi fost pe jumătate dezbrăcată în fața mea.

20 de minute mai târziu, după ce i-am arătat punctul VIP de debarcare de pe vas, am ajuns pe muchie de cuțit în excursie. Eram cam 60 de persoane în total, toți adunați ca vitele în fața a două autobuze.

— Îmi ești datoare, i-am șoptit.

Expresia ei satisfăcută era superbă.

— O să-mi mulțumești mai târziu.

Ne pregăteam să ne urcăm în mașinile pentru vite – scuze, în autobuze – și mi-am auzit numele. Când m-am întors, i-am văzut pe Bobby și un cameraman alergând spre noi.

Rahat, aproape reușiserăm să plecăm fără ei. Deja mă săturasem de camerele care filmau aproape nonstop. Și debarcaserăm abia în primul port.

Într-un final, am pornit la drum, după ce ne-am ocupat de cei doi oameni în plus și am avut de-a face cu un profesor morocănos.

— N-o să-ţi fie cald? am întrebat-o pe Leah, care se foia şi-şi căuta centura de siguranţă.

S-a uitat la colanţi şi a înclinat capul.

— Probabil.

Am aşteptat să spună altceva, dar n-a făcut-o şi n-am insistat. M-am uitat în jur, la celelalte fete. Niciuna nu purta o îmbrăcăminte mai lungă de genunchi. „Mhm". Dacă mă gândeam mai bine, până acum n-am văzut-o pe Leah decât în pantaloni.

Peste jumătate de oră, autobuzul a parcat şi am ieşit cu toţii la aer.

— Unde suntem?

— La Biserica Sf. Petru. E cea mai veche biserică creştină din emisfera vestică, a spus Leah, urcând treptele de piatră spre capela albă, protejată de obloane verzui.

Am ascultat discursul profesorului despre istoria bisericii – de la faţadă, care fusese adusă de colonişti, la mormintele segregate ale creştinilor albi şi sclavilor africani. Apoi ne-a lăsat să explorăm în voie.

— Nu-i aşa că e magnifică? a întrebat Leah, atingând lemnul închis la culoare al stranelor bisericii. Gândeşte-te la tot ce s-a întâmplat aici. La toţi oamenii care au intrat pe uşile astea.

— Gândeşte-te la toate păcatele mărturisite, am şoptit.

— Nu apreciezi deloc istoria, mi-a spus, lovindu-mă peste stomac cu caietul ei.

— Îmi place istoria, doar că prefer să o scriu, nu s-o observ.

— Şi totuşi, biserica asta are ceva sublim, a zis Leah, admirând toate detaliile. Uraganele au venit şi au trecut, iar ea a fost pur şi simplu reconstruită. Nu au dărâmat-o ca s-o ia de la zero. Au reparat ce era stricat, pentru că însemna ceva pentru ei. E superbă.

„Căsătoria noastră nu înseamnă nimic pentru tine? Nu poţi să remediezi ce e ireparabil."

Am clipit, uimit. De unde naiba mi-au apărut cuvintele în minte? Nu m-am gândit deloc la cearta lor în ultimii 10 ani, momentul în care realizasem că părinții mei aveau să divorțeze.

— Ești gata să plecăm? m-a întrebat, cu o privire plină de sinceritate.

Cât timp trecuse de când fusesem cu cineva care nu avea planuri ascunse? Care nu voia cinci minute de faimă sau să se laude că-mi ajunsese în pat?

Leah nu dorea nimic din toate astea. Abia accepta să se afle în preajma mea. În relația noastră, eu eram cel care vâna orice ocazie ca să petrecem chiar și un minut împreună.

— Da, putem să mergem! apoi a arătat spre duba albă din parcare. De data asta, schimbăm mijlocul de transport.

— Nu ne întoarcem la vas? am întrebat, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

Trebuia să inspectez scripeții, să mă asigur că mâine totul o să meargă perfect.

— Nu încă. Nu-ți face griji, Cenușăreaso, o să te aduc pe vas înainte de miezul nopții.

M-a condus spre dubă și i-a spus șoferului numele noastre.

— Unde mergem?

S-a dat la o parte, să mă așez lângă ea, și alți șase studenți s-au strâns în spatele nostru.

— Nu te-ai sinchisit să te uiți la itinerariu? m-a întrebat.

— Nu. Ți-am văzut lista cu excursii și l-am rugat pe cel care se ocupă de organizare să mă înscrie și pe mine la aceleași.

— Ești prea naiv.

„Dacă ai ști tot adevărul..."

— N-am făcut-o decât după ce te-am cunoscut. Am decis că nu era deloc rău să fiu în preajma ta. Și, cum

hotărâseși să fii în continuare meditatoarea mea, eram sigur că ai gusturi bune.

— Incredibil.

Duba s-a pus în mișcare și când m-am uitat în oglinda retrovizoare, m-a pufnit râsul.

— Ce e?

— Bobby n-a ajuns, am spus, arătând în spate.

Leah s-a întors și a chicotit. A fost cel mai hipnotizant sunet pe care l-am auzit vreodată. Relaxat, jucăuș și al naibii de sexy.

— Ahaha, acum fuge!

Leah a izbucnit în râs, și amândoi îl priveam pe Bobby încercând să prindă duba din urmă.

— Vrei să oprim și să-l așteptăm?

Leah și-a arcuit o sprânceană și am observat provocarea din ochii ei.

— Nu. Suntem doar noi doi... și ceilalți turiști minunați.

Zâmbetul ei merita scandalul care știam c-o să urmeze mai târziu. Cu siguranță, locul unde mergeam trebuia să fie înregistrat, dar eu tocmai lăsasem echipa de filmare în urmă. Păcat.

Înaintam pe insulă, iar priveliștea era pur și simplu spectaculoasă. Părea greu de crezut că ne așteptau nouă luni de explorare. Și, oricât de minunat era ce se întâmpla, eram sigur că aveau să urmeze lucruri mult mai impresionante.

Când mașina a trecut peste o groapă, Leah s-a lovit de umărul meu, apoi s-a lipit de geam, de parcă era inacceptabil să mă atingă. Am înghițit cu noduri, știind că pofta mea de a o atinge ar strica excursia, notele mele și viața ei. La naiba, chiar și viața mea. Leah era prea importantă ca să mă gândesc la ea în felul ăsta.

În plus, mereu am vrut ce nu am putut avea, sigur despre asta era vorba și acum. Mă concentram pe ea pentru că știam că era de neatins.

Peste 10 minute, stăteam afară, lângă un semn mare pe care scria DRUM PENTRU PIETONI SPRE PEȘTERILE DE CRISTAL DIN INSULELE BERMUDE.

— Explorăm peștera? am întrebat eu, plin de speranță.

— Doar admirăm priveliștea. Haide!

Mi-a zâmbit jucăuș și am urmat-o, admirând legănatul ușor al șoldurilor sale.

Am trecut pe lângă rânduri de palmieri, o grădină botanică și, într-un final, am ajuns la o boltă de unde se mergea în vale. Pereții de piatră se înălțau în jurul nostru, formând un tunel. Deși drumul nu era abrupt, am observat că Leah se ținea strâns de balustradă.

— Nu vrei, mai bine, să merg eu înaintea ta? am întrebat-o, protectiv.

Leah m-a privit sceptică, iar eu am ridicat din umeri.

— Așa pot să te prind dacă o să te împiedici.

— Să mă prinzi?

— Mai degrabă, te-ai opri în spatele meu, dar chiar și așa, poți să mă folosești.

M-a săgetat cu o expresie uimită.

— Spatele. Poți să-mi folosești spatele.

„Și orice altă parte din mine pofte ști."

— Știi ce? O s-o iau înainte doar ca să pun punct acestei conversații.

M-am așezat imediat după ghidul nostru și am dat din cap, pe când el bătea câmpii despre istoria peșterii. Unde-mi dispăruse farmecul? Nu că încercam să mă cuplez cu Leah, dar ar fi fost drăguț să fiu în stare să leg două vorbe coerente.

Când am ieșit din tunel, am rămas uimit.

— Uau!

Tavanul era plin de stalactite, îndreptate spre cea mai limpede și safirie apă pe care o văzusem vreodată.

Am simțit obrazul lui Leah pe umărul meu, atunci când s-a aplecat să le admire.

— Ți-am spus că o să merite.

M-am întors spre ea și i-am atins vârful capului cu buzele. Părul îi mirosea a portocale și-mi plăcea la nebunie să i-l adulmec.

— E superb!

S-a dat în spate, destul cât să mă privească direct în ochi.

— Iar tu te gândești cât de repede poți să cobori cu skateboardul pe rampă, nu-i așa?

Nici nu mă gândisem la asta. Mă concentrasem prea mult la ea. „Începi să te pierzi." M-am uitat din nou la rampă.

— Probabil aș prinde viteză considerabilă, dar aș avea nevoie de ceva care să mă ajute la viraj.

Cele două fete din spatele nostru au chicotit, iar blonda sexy mi-a aruncat zâmbetul cu care m-am obișnuit în ultimii trei ani de viață publică. Cel care se termină de obicei cu primirea unui număr de telefon pe care nu-l foloseam niciodată, pentru că trecusem deja mai departe.

— Te gândești vreodată că poate ești mereu pe grabă și nu poți să savurezi ce e în jurul tău? m-a întrebat Leah.

Am tresărit și m-am întors imediat spre ea. Oare îmi citise gândurile? Nu. Stătea aplecată peste balustradă, absorbind totul din jur și trăind momentul într-un mod în care eu n-o făceam. Avea dreptate. Chiar eram mereu grăbit.

M-am aplecat lângă ea și umărul ei gol l-a atins pe al meu. Pur și simplu, am admirat. Nu doar priveliștea incredibilă din jurul nostru, ci și emoțiile care i se citeau pe chip, în timp ce ea se pierdea în peisaj.

— A meritat s-o iau mai ușor pentru asta, i-am recunoscut.

Leah și-a întors privirea spre mine și am realizat subînțelesul vorbelor mele. Ar fi simplu să-mi plimb

degetele prin părul ei, să-i ridic buzele spre mine și să o sărut, să văd dacă gustul ei e la fel de dulce precum îi e înfățișarea. Poate atunci aș fi fost satisfăcut, provocarea era încheiată și curiozitatea potolită.

„Ești conștient că nu e așa."

— Hmm, nu ești... Wilder? a întrebat un tip din spatele meu.

Mi-a venit să-l lovesc și să-i mulțumesc în același timp că s-a băgat în seamă și a stricat momentul.

M-am întors, dar Leah a rămas cu privirea ațintită asupra apei.

— Da, i-am răspuns, eu sunt.

— Ce tare!

Tipul a bătut palma cu prietenul lui, în timp ce o ținea în brațe pe blonda sexy.

— Știam că ești pe navă, dar nu mă așteptam să te întâlnesc.

— Atunci, salut! i-am zis, dând subtil din cap.

— Bună, a spus iubita lui.

Zâmbetul ei mi-a dat de înțeles încă o dată că ar fi foarte fericită să-mi vadă camera mai târziu.

În mod ciudat, ideea nu mă atrăgea deloc.

— Omule, te-am văzut la Jocurile X de Vară. Finalul a fost bestial, iar tu te-ai descurcat de minune!

O urmă de teamă a străpuns calmul pe care-l simțisem de când am plecat de pe vas.

— Mulțumesc! A fost o noapte... de pomină.

„Ce ai da ca să o poți schimba?"

— Cum a fost? a întrebat tipul celălalt, îmbrăcat ca de la Abercrombie & Fitch.

— Să câștig? am vrut eu să clarific, ținându-mă de balustrada din spate.

„Nu face asta. Nu întreba."

— Să-ți învingi prietenul cel mai bun. Toți credeau că Nitro o să ia aurul, dar tu le-ai arătat cine e cel mai bun.

Am strâns puternic balustrada. Planul nu fusese să-l învinge pe Nick și asta îmi răpise aproape toată bucuria momentului, încă din clipa în care mi-au pus medalia la gât. Fusese începutul unui declin pe care n-am putut să-l opresc.

Nimeni n-a reușit s-o facă.

— Da chiar, el unde e? a întrebat primul tip, înainte să devină evident că nu aveam să răspund la prima întrebare. Nu l-am mai văzut pe canalul Renegaților de foarte mult timp.

— Și-a luat puțin timp liber, lucrează la o serie de trucuri noi, am spus eu relaxat, așa cum mă instruise agentul de publicitate.

— Ca să te învingă, nu-i așa? Sigur abia așteaptă să ajungă din nou pe primul loc, după ce ai fost în top în ultimii doi ani.

M-am forțat să zâmbesc, apoi am simțit o atingere ușoară pe mâini. „Leah."

— Paxton, ar trebui să-l prindem din urmă pe ghid. Știu că vrei să te întorci pe vas, a spus ea încet.

Blonda a fixat-o cu privirea, semn că o considera concurență. Aproape am izbucnit în râs. Dacă Leah ar fi arătat o simplă urmă de interes, n-ar fi existat nicio competiție.

Gândul că aș putea să simt curburile trupului lui Leah sub al meu era mai presus de orice, și mai ales de o tipă oarecare. „Nu mai spune așa ceva. Încetează! Nu ești interesat să te culci cu Leah."

„Ce mincinos."

— Eu sunt Elyse, i-a spus blonda lui Leah. Tu cine ești?

— Nimeni pentru care să-ți faci griji. Pax, ești pregătit? a spus Leah pe un ton destins.

Mi-a tras mâna de pe balustradă, apoi și-a strecurat propria mână în a mea, iar stomacul a început să-mi facă tumbe, la fel ca unei fetițe de 13 ani.

— Da. Mă bucur că v-am cunoscut. Ne vedem la bordul vasului.

Leah m-a îndepărtat de ceilalți studenți, și am mers pe pasarela aflată deasupra unui lac adânc de 15 metri. Mă mângâia cu degetul mare în palmă și, cu fiecare mișcare, risipea stresul care mă acaparase.

— O să mă întrebi?

— Ce anume? m-a întrebat ea, coada împletită alunecându-i peste pielea catifelată.

— De Jocurile X. De Nitro. De orice?

A făcut o pauză, apoi s-a întors până am ajuns față-n față, singuri, mai apropiați decât fusesem vreodată.

— Vrei să-mi spui?

— Nu. Nu încă.

Avea privirea înțelegătoare și profundă, iar colțurile gurii i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Atunci n-o să insist. Oricum, nu e treaba mea.

S-a întors, mi-a dat drumul la mână și m-a lovit o senzație intensă, ca și cum tocmai ratasem ceva important. Îmi scăpase printre degete o oportunitate.

*

— Ai treabă? l-am întrebat pe Landon din ușa camerei lui.

— Tu ce zici? m-a întrebat el, uitându-se la mine de după coperta unei cărți.

— Arăți ca și cum ai nevoie de ceva care să-ți distragă atenția.

A pus cartea mai jos și a pufnit.

— Pax, unora dintre noi chiar ne place să citim. Ar trebui să încerci și tu. Poate atunci n-ar mai trebui să-ți hărțuiești atât de mult meditatoarea timidă.

— Nu e timidă.

Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am rezemat de cadrul ușii.

— În comparați cu tipele cu care interacționezi de obicei, e ușă de biserică.

Când l-am auzit, am intrat în cameră, moment în care a ridicat mâinile, în semn de capitulare.

— Mi se pare grozavă, serios. E foarte drăguță și e posibil chiar să te ajute să treci anul, dar am observat cum te uiți la ea.

— Nu mă uit în niciun fel.

— Dimpotrivă. Te uiți de parcă vrei să o bagi în pat cât mai curând.

L-am fixat cu privirea. Dacă n-ar fi fost un pămpălău care suferea din dragoste, i-aș fi spus vreo două despre propriile lui obiceiuri sexuale autodistructive. Doar nu-i spuneam Casanova fără motiv. Dar asta m-ar fi făcut mai nesuferit decât eram. În plus, jucasem și eu un rol în despărțirea lui... și schimbarea prin care trecuse după aceea.

— N-o s-o ating.

— Foarte bine.

Landon a ridicat din nou cartea.

— Stai un pic, nu ești prietenul meu? N-ar trebui să mă susții dacă aș vrea să fiu cu Leah?

Landon a oftat, apoi și-a așezat cartea pe stomac.

— În primul rând, o să te susțin în absolut orice situație, nu trebuie decât să-mi spui. Chiar dacă o să fie cea mai proastă decizie pe care o iei vreodată, știi că o să te susțin. În al doilea rând, realizezi ce ai spus?

— Mă doare capul de la cât am învățat toată seara. Luminează-mă!

— Ai zis c-ai vrea *să fii cu Leah*. Nu să ai o aventură. Nu să faci sex, cum ai făcut cu restul. Cum sunt prietenul tău cel mai bun, permite-mi să-ți spun că nu e genul de fată cu care să faci sex și s-o părăsești pentru următoarea tipă sexy, pentru ca apoi să te mediteze ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ține-ți mâinile în buzunare și șlițul închis, pentru că dacă strici treaba asta, am încurcat-o cu

toții. Dacă vrei să faci sex, sun-o pe Zoe. Lasă-ți meditatoarea în pace, a spus el, fluturând din carte.

— Deci asta înseamnă că nu ești de acord să o aduc cu noi mâine?

A răsuflat adânc, destul de tare cât să miște paginile, dar n-a lăsat cartea jos.

— Dacă ești hotărât să o dai în bară, n-o să te opresc. Ba chiar, o să-i găsesc un costum de scafandru.

— Mulțumesc, o să aibă nevoie. Și, dacă vrei să știi, n-o s-o dau în bară și nici n-o să mă culc cu Leah. Sunt foarte capabil să mă controlez și știu că notele mele sunt mai importante decât orice posibilă *aventură*.

Cuvântul mi-a lăsat un gust amar.

Am închis ușa și am văzut-o pe Penna rezemându-se de perete.

— Are dreptate, a spus ea, ridicând din umeri.

— Nu începe și tu.

Am trecut pe lângă ea, dar m-a urmat pe scările din apartament. Ce bine că nu eram filmați!

— Ce am făcut de săriți amândoi pe mine?

— Chiar vrei să-ți fac o listă cu toate femeile pe care a trebuit să le înlocuim în echipă doar pentru că ție nu-ți plac diminețile de după? Două femei din echipa de filmare. Fizioterapeuta ta. Tipa care mi-a planificat petrecerea de 21 de ani.

„Bine, m-am prins! Nu duci lipsă de exemple."

— Am înțeles. Nu trebuie să mă ating de Leah. N-o să-mi risc meditatoarea, notele, viitorul. Am înțeles! Oricum, o cunosc de o săptămână. Nu e ca și cum mi-a intrat pe sub piele, așa că liniștește-te! E o simplă infatuare.

Penna și-a arcuit sprânceana perfect sculptată, neîncrezătoare în vorbele mele.

— Las-o mai moale cu atitudinea asta. Știu că poți să te controlezi, mi-a spus, apoi a arătat spre părțile mele intime. Dar ai idee ce-am realizat în ultima săptămână?

— Ce anume?

— Că vasul e mic, Pax. N-avem unde să plecăm, iar asta face totul mai intens... și mai intim, mai ales când petreci aproape tot timpul cu cineva. Asta înseamnă destul timp ca Leah să-ți intre sub piele. Fata asta e în centrul universului tău, pentru că ai nevoie de ea, ceea ce e în regulă, dar nu uita că și tu ești în centrul universului ei, deoarece prezența ei la bord depinde de notele tale.

— Așa, și?

Nu înțelegeam care era problema. Leah și cu mine deja ne acceptasem relația simbiotică.

Penna a oftat, deznădăjduită.

— Faza e că o plac. E amuzantă, sinceră, isteață, dar duce cu ea și o doză de suferință. E în orbita ta pentru că e necesar, iar gravitația ta e ridicol de puternică. Ai grijă!

— Nu încerc decât să o mențin fericită. Peste trei luni, o să vină colega ei și nu vreau să se simtă singură până atunci. Dacă o să mă urască și o să plece? Toată munca noastră de anul trecut o să se ducă pe apa sâmbetei.

— Cred că există o graniță între a te asigura că e fericită și a o face să se îndrăgostească de tine. Ești atât de obișnuit să faci a doua chestie cu fiecare posibilă aventură, că nici nu-ți dai seama.

Însă, cu Leah, totul părea diferit și nu știam cum să-i explic lui Penna ce simțeam, fără să par un idiot. Nu era vorba doar de felul în care-mi gravitau mâinile către pielea ei sau cât de mult îi admiram curajul. Era vorba de loialitatea ei, de modul în care m-a calmat în peșteră cu o simplă atingere, modul în care n-a insistat să afle mai multe informații despre viața mea.

— Azi, a auzit niște tipi vorbind despre Nick.

— Ce i-ai spus?

— Nimic.

Am deschis ușa glisantă spre balcon, bucurându-mă de briza ușoară și de apusul memorabil.

Penna a venit după mine și s-a rezemat de balustradă. M-a analizat, privirea ei albastră plimbându-se peste trăsăturile mele, în timp ce trăgea concluzii.

— Se pare că nu e singura care a trecut prin lucruri care au marcat-o.

S-a uitat dincolo de mine și a făcut cu mâna.

Am privit în direcția în care se uita ea și am văzut-o pe Leah întinsă pe șezlong. Briza ușoară îi lipea cămașa de talie. Purta niște ochelari de soare care îi acopereau un sfert de chip. I-a făcut și ea cu mâna lui Penna, aruncându-i un zâmbet sincer și luminos.

— Exact ce spuneam. Vas mic, univers mic.

S-a dus să stea cu Leah, dar eu am păstrat distanța. Poate era cazul s-o sun pe Zoe, să fac sex, ca să-mi scot dorințele din sistem, dar chiar n-aveam chef de gemetele ei false și sânii ei și mai falși.

Poate tot ce voiam erau niște forme delicate și o privire tandră. Poate voiam să port o conversație și să mă simt înțeles. Sau poate eram dus cu pluta și nu voiam decât să fac exact lucrul care-mi era interzis, pentru că era periculos.

Dar ce voiam eu nu era o opțiune.

Am intrat în apartament și am închis ușa în urma mea.

Era îngrozitor să-mi doresc intangibilul.

Capitolul 5

LEAH

INSULELE BERMUDE

Soarele de Bermuda mi-a scăldat viguros umerii, şi am aplicat încă un strat de cremă cu protecţie solară, evitând bretelele maioului. Plaja era plină cu studenţi care se bucurau de ultima zi pe ţărm înainte de traversarea Atlanticului.

Deodată, a apărut o umbră şi mi-am lăsat ochelarii în jos. Am văzut-o pe Brooke, stând deasupra mea, în bikini şi un sarong.

— Wilder mi-a zis că e posibil să te găsesc aici, mi-a spus, zâmbind larg.

— Bună, Brooke! Mă văd cu el într-un sfert de oră, i-am răspuns după ce am verificat ceasul.

Brooke s-a aşezat pe şezlongul de lângă mine şi şi-a pus geanta gigantică de plajă pe nisip.

— Cred că-i era teamă că n-o să mergi, a recunoscut ea. Încă se simte vinovat din cauza incidentului cu tiroliana.

— I-am spus deja lui Penna că sunt bine. N-avea de unde să ştie că mi-e frică de înălţimi.

N-a ştiut nici cât de greu mi-a fost să mă urc pe platforma aia sau că am ţinut ochii închişi tot timpul cât am coborât cu tiroliana, până m-a întrebat dacă ştiu să înot.

— Cu apa ai probleme?

— Nu. Am crescut în sudul Californiei. Mă înțeleg bine cu oceanul.

De fapt, lipsa albastrului cristalin pe care-l avea Pacificul era singurul dezavantaj al traiului în New Hampshire. Împreună cu frigul, zăpada și primăverile mohorâte.

— Asta e bine, pentru că urmează să ne întâlnim cu Wilder pe ponton.

Ponton. Apă. Costum de baie? Am înghițit nodul de panică care mi s-a blocat în gât și mi-am strâns instinctiv coapsele.

— Atunci, hai să mergem la el!

Am făcut o plimbare scurtă pe plajă, până la pontonul pitoresc, unde era ancorat un iaht impresionant. Am rămas mască când Paxton a sărit de pe barcă îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurți bleumarin și un rânjet fermecător.

Abdomenul lui era...

„Leah, ridică privirea!"

— Cum ai reușit să obții un iaht? l-am întrebat când ne-am întâlnit la jumătatea pontonului.

— L-am împrumutat, mi-a răspuns glumeț.

— E al lui taică-su, a răspuns Brooke.

Paxton a privit-o nemulțumit.

— Ce vrei? Doar nu mint.

„Închide gura, cred că arăți ca un pește." Mi-am lipit buzele cu zgomot.

— Ce drăguț, am reușit să spun.

Iahtul ăla mi-ar fi plătit taxa de studii, masteratul, probabil cheltuielile pentru toată viața.

— Are altele mai mari, a zis Brooke, ridicând din umeri.

— Mai mari? Cât de mari? Ca vasul *QE2*?

Știam că Paxton era bogat. Cum altfel ar fi putut să plătească apartamentul lui și pe al meu? Dar existau oameni bogați și apoi... *asta*.

— De fapt...

Paxton i-a aruncat o privire lui Brooke.

— Hai să ne urcăm la bord, mi-a spus, apoi ne-a condus pe scările care conectau pontonul de iaht.

„Scări. Serios?"

— Sunteți gata, domnule Wilder? a întrebat căpitanul îmbrăcat în uniformă.

— Da, Mac. E totul în ordine?

— Suntem pregătiți de plecare, dar e posibil să țineți echipa de filmare departe de timonerie?

Fix în momentul acela, Bobby a apărut pe punte, cu un clipboard în mână, urmat de două camere de filmare și mai mulți membri ai echipei. Minunat!

— Bobby, să ții camerele departe de timonerie și să nu încurce echipajul, a ordonat Paxton.

Căpitanul i-a zâmbit drept mulțumire și s-a întors spre locul lui.

Micul John a apărut de pe puntea inferioară cu un surâs larg pe față.

— Viteazo! Ai supraviețuit! Mă bucur să văd c-ai ajuns până aici.

— Hei, cum ai...?

Ultima oară când l-am văzut fusese în turn, înainte ca Paxton să mă ducă cu tiroliana la bordul vasului *Athena*.

— Eu mă ocup de pregătiri. Sunt mereu cu un pas în urmă ca să strâng după cascadorii. Și apoi, sunt cu un pas înainte, ca s-o pregătesc pe următoarea.

— Mă bucur să te văd.

— Probabil vrei să te așezi undeva, mi-a spus Paxton, arătând spre unul dintre scaunele încăpătoare, al căror loc părea să fie mai degrabă într-un catalog de mobilă de lux, nu pe o barcă.

M-am așezat, iar el s-a întins pe cel de lângă mine. Și-a pus ochelarii de soare, iar barca a început să se îndepărteze de mal.

— Bun, și ce facem în continuare?

N-am putut să mă abțin, deși camera de filmat era la câțiva pași de mine.

— Nu i-ai spus? l-a întrebat Brooke din partea opusă.

Zâmbetul lui a fost lent și incredibil de atrăgător.

— Nu te îngrijora, Viteazo, îți garantez c-o să merite.

Obrajii mi-au luat foc și mi-am lăsat capul în jos. Probabil că obrajii mei erau la fel de roșii ca sutienul lui Brooke.

— O să înotăm? l-am întrebat.

Am dat la o parte nisipul imaginar de pe pantalonii de bumbac. Era perechea mea preferată, ușoară și lejeră, și nu mă grăbeam să-i dau jos.

— Ceva de genul. Aproape am ajuns, a zis, arătându-mi cu degetul destinația noastră.

M-am uitat spre tribord și am rămas fără aer.

— Ce fac, mai exact? l-am întrebat încă o dată.

— Se dau cu Flyboard-ul, mi-a șoptit, entuziasmat.

I-am simțit căldura pe spate și a fost nevoie de tot autocontrolul ca să nu mă sprijin de el. Paxton n-avea nicio vină că era genul seducător, eu eram cea care trebuia să-i reziste.

— Apa e trasă prin WaveRunner, apoi forțată să iasă prin furtunurile de sub placă. Îl vezi pe Nova?

Numele de Renegat al lui Landon mi-a amintit că eram filmați și m-am îndepărtat de Paxton, pe când vasul s-a oprit lângă un cerc de curajoși aflați pe WaveRunner.

— Cât de sus e?

— Cam la 15 metri.

— Dumnezeule!

— O să ne înălțăm și mai mult.

M-am dus pe pasarelă.

— De ce?

— Pentru că nimeni n-a mai făcut una ca asta.

Avea o expresie hotărâtă, iar privirea îi era plină de entuziasm.

— Cel puțin, nu cum o s-o facem noi acum.

— De ce vorbești la plural?

Stomacul mi s-a făcut ghem, cu repeziciunea cu care Landon a intrat în apă, doar ca să iasă la suprafață ca un delfin, tocmai la șase metri distanță.

— Nici măcar nu vrei să încerci?

A avut tupeul să pară rănit.

— Ai uitat partea în care ți-am spus că nu-mi place înălțimea?

Am simțit cum mi se punea un nod în piept, care se mărea cu fiecare suflare, la simplul gând că aș putea fi... în locul lor.

— Da, dar te-ai dat cu tiroliana. M-am gândit că poate...

Am dat din cap atât de puternic, că mă luase durerea.

— Nu, nicio șansă.

— Haide! Eu am mers în peștera ta.

Bobby a pufnit în spatele meu și am știut exact la ce se gândise, și ce surprinseseră camerele de filmat.

— Peștera de Cristal din Bermuda, idiotule, a completat Paxton imediat, de parcă nu suporta ca cineva să creadă că mă explorase pe *mine*.

Nu știam dacă să fiu flatată sau iritată.

Am ales a doua variantă.

— Explorarea peșterii n-a fost deloc periculoasă.

— O să te învăț. Va fi distractiv. Ți-am adus un costum de scafandru și tot ce trebuie.

Minunat, acum arăta de parcă i-am stricat Crăciunul cu refuzul meu.

— Sunt sigură că o să-i vină bine lui Brooke.

— În niciun caz nu mă duc acolo, a spus ea de pe șezlong, unde stătea relaxată, cu un Kindle în mână.

— Vezi? E isteață.

— Nu vrei să-ți înfrunți temerile? a insistat Paxton.

M-a întors cu fața spre el și fiori de electricitate m-au străpuns în locul unde m-a atins pe brațe, făcându-mi inima să bată cu putere.

M-am uitat la camerele de filmat, iar el a oftat și a înțeles mesajul. M-a luat de mână și am deschis o ușă ce ducea sub punte, după care am intrat într-un dormitor elegant. Nu terminasem de admirat detaliile superbe sculptate în lemn sau materialele scumpe, pentru că a trecut direct la subiect.

— O să te temi mereu? De ce să refuzi o experiență-unică-în-viață? Pentru că ai puțină anxietate provocată de înălțimi? Tu controlezi înălțimea. Nu trebuie să faci ce facem noi.

Puțină anxietate? Dumnezeule, doar când mă gândeam că aș putea fi atât de sus, îmi venea să vomit pe covorul impecabil din cabină. Nici măcar n-aș fi avut de ce să mă țin.

— Să mă tem toată viața? Paxton, am o veste pentru tine, tu nici măcar nu mă cunoști. Habar n-ai ce gândesc sau simt, dar poate lucrurile ar sta altfel dacă te-ai sinchisi să mă întrebi înainte de a mă împinge să fac lucruri la care nu m-aș fi gândit vreodată.

„Pentru că nu pot."

— Îmi pare rău că încerc să te scot măcar puțin din carapacea ta, Leah.

Stai un pic, de ce tot el părea cel rănit?

— Nu mă scoți din nicio carapace, ci mă distrugi. Dacă ai ști...

Un ghem de neliniște îmi oprea respirația, iar felurite imagini au trecut de zidurile pe care le-am construit atent în jurul meu, atacându-mă feroce. Imaginea

cu canionul sub mine, șuvoiul de sânge, zgomotul greţos de metal pe piatră. Toate erau acolo, la fel de proaspete ca acum doi ani. Când am ridicat privirea, ochii albaștri ai lui Paxton se transformaseră în ochii căprui ai lui Brian. Propria mea halucinaţie mă apăsa mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată tiroliana. Am închis ochii și m-am forţat să inspir adânc, scoţând un sunet zgomotos.

— Leah.

Numele meu a ieșit sufocat de pe buzele lui. Apoi Pax m-a tras la pieptul său și și-a înfășurat braţele în jurul meu.

Pentru o clipă, aproape am cedat și l-am lăsat să mă cuprindă. Era atât de bine să-i aud bătăile inimii, care erau atât de constante. Atât de vii.

Nu, nu ajunsesem până aici, pentru ca dintr-odată să devin genul de tipă care avea nevoie de sprijinul unui bărbat. Așa că, l-am împins și m-am îndepărtat de el.

— Nu poţi să repari ceva ce nu înţelegi. Nu sunt una dintre cascadoriile tale, Pax. Nu sunt proiectul tău, i-am spus cât de blând am putut, fără să-mi tremure vocea.

Deznădăjduit, și-a trecut limba peste buza de jos.

— Ai dreptate. Decizia e a ta, dar sper măcar că o să rămâi și o să te uiţi la noi. Vreau să te duc undeva după ce terminăm aici. Dar doar dacă o să ai încredere în mine că n-o să te forţez să faci ceva ce nu îţi place.

Mi-am frecat braţele, concentrându-mă pe fricţiune ca să-mi ridic din nou zidurile ce mă protejau.

— Pot să plec dacă vreau?

Mi-a luat obrajii în mâinile sale puternice și m-a fixat cu o privire sinceră.

— Bineînţeles. Dacă vrei, o să pun pe cineva să te ducă înapoi pe plajă. Vorbesc serios. N-o să te mai forţez niciodată să faci ceva ce nu vrei. Nu cum am făcut cu tiroliana. Și n-o să te mai pun în faţa faptului împlinit. A fost o decizie proastă, dar mă bucur că purtăm conversaţia asta.

Îi simţeam mâna caldă pe obrazul meu. Pulsa de vivacitate şi mirosea a nisip, ocean şi... a el.

Poate nu puteam să mă urc într-una din chestiile alea şi să mă catapultez în aer, dar puteam să-l privesc făcând ceea ce-i plăcea.

— Bine, i-am zis încet.

— Mulţumesc.

Mi-a zâmbit şi i-am urmat exemplul.

Am stat acolo o clipă, absorbiţi unul de celălalt, iar între noi a luat naştere ceva intangibil. Inima mea a revenit la viaţă, reamintindu-mi că eram mai mult decât o simplă pacientă, studentă, fiică şi meditatoare. Eram o femeie incredibil de atrasă de bărbatul din faţa ei.

La naiba!

Aveam voie să simt? Trecuseră doi ani. Sunt sigură că el n-ar fi vrut să...

Cineva a bătut la uşă, gest care m-a împiedicat, din fericire, să fac ceva complet prostesc. „Cum ar fi să aflu că buzele lui Paxton sunt atât de catifelate precum par."

— Wilder? vocea lui Zoe m-a readus cu picioarele pe pământ şi m-am îndepărtat de Paxton.

— Zoe, a spus el pe un ton resemnat.

— Dacă ea nu vrea să meargă, eu sunt pregătită, a răspuns tipa.

— Am înţeles.

M-a privit întrebător, iar eu am aprobat cu un gest din cap. În niciun caz, nu aveam să mă duc cu el şi să risc să cad. Probabil aş paraliza de frică dacă m-aş ridica la trei metri în aer. Ce aş face după?

— Bine, mi-a zis Pax cu tandreţe. Zoe, avem nevoie de o a zecea persoană, aşa că du-te şi spune-i lui Landon să te ducă la un Flyboard.

Strigătul ei de fericire m-a călcat pe nervi – şi aveam mulţi în momentul de faţă –, dar am reuşit să mă stăpânesc.

— Bună alegere.

El a înghiţit în sec.

— Costumul tău de scafandru e în şifonier. Poţi să te schimbi aici. N-ai nicio problemă să înoţi, nu-i aşa?

— Nu, îmi place să înot.

Cu apa mă descurcam. Puteam să înot, pentru că eu eram cea care controla mişcările, şi ieşeam la suprafaţă când voiam. Aerul, însă, era un trădător care putea să-ţi dea drumul fără avertisment.

— Ne vedem sus, a zis Paxton şi a plecat.

Am deschis uşa şifonierului ca să găsesc costumul de scafandru. Poate dacă intram în apă rapid, nu avea să vadă...

„Uau!"

Inima mi-a tresărit de fericire şi am zâmbit. Îmi luase un costum întreg. Fie era noroc chior... fie fusese atent şi observase că nu purtam decât pantaloni lungi.

Orice ar fi fost, însemna că voi putea înota în largul meu.

Peste 10 minute, m-am îndreptat direct spre punte, echipată.

— I-am spus că apa e caldă şi n-o să ai nevoie de echipament ca să înoţi, dar a insistat, mi-a zis Brooke cât mi-a tras fermoarul la spate.

— Ţi-a spus şi de ce?

— A zis că nu te-a văzut niciodată purtând pantaloni scurţi şi dacă eşti aşa modestă, nu crede că o să porţi de bunăvoie un costum de baie.

„Deci observase."

— Ce atent din partea lui, am replicat, încercând să nu par impresionată.

— Nu e deloc tipic pentru el, dar îmi place latura asta a lui, mi-a zis, sprijinindu-se de balustradă. Şi ce bine că au luat camerele de filmat cu ei.

A arătat spre barca cu motor care se afla lângă cei pe WaveRunners.

— Așa e, am încuviințat.

— Nu te relaxa prea tare, elicopterul trebuie să ajungă imediat. Asta așteaptă cu toții.

— Elicopterul?

Fix în momentul ăla, am auzit zgomot de elice și un elicopter și-a făcut apariția dinspre insulă, iar Paxton și ceilalți s-au înălțat deasupra apei.

Erau ca niște uriași, cu picioare lungi și puternice, care se încordau. Paxton s-a ridicat mai sus decât restul, apoi a intrat din nou în apă, doar ca să țâșnească iar în sus. Apoi, toți au început să experimenteze diverse poziții, plăcile alimentate de apă permițându-le să se dea peste cap, să se întoarcă și chiar să se scufunde, așa cum făcuse Landon mai devreme.

Mi-am ținut respirația când Paxton s-a înălțat din nou, apoi s-a dat peste cap de două ori, și s-a îndreptat direct spre apă, oprindu-se fix înainte de impact. Își întrecuse scopul de 15 metri. Apoi a repetat schema iar și iar, pentru simplul motiv că putea.

M-am trezit zâmbind. Mă bucuram de spectacolul pe care sunt sigură că Paxton îl conducea cu plăcere. Apoi a ridicat un braț și toți s-au dus înapoi spre apă.

— Ce fac acum? am întrebat.

— Discută planul înainte să-l pună în practică.

— Sunt foarte mulți în apă.

— Da. E Penna. Apoi Landon și Paxton, câțiva obișnuiți și MTI-uri.

— MTI-uri?

Nu realizasem că echipa Renegaților era atât de numeroasă.

— Manechine pentru testele de impact. Admiratoare care speră că cei patru Originali le vor alege ca prezențe constante pe canalul Renegaților.

— Ca Zoe.

— Ea e cea mai groaznică dintre toate. Nu m-au deranjat niciodată cele care sunt aici pentru cascadorii

sau faimă. Sunt la fel de nechibzuite ca Penna sau Pax. Dar Zoe încearcă să intre în grup, folosindu-se de sex și asta mă scoate din sărite.

— Cine sunt Originalii?

Încercam să disting fețele pe care nu le recunoșteam. Era bine dacă petreceam mai mult timp în apartamentul lui Paxton în următoarea săptămână.

— Paxton, bineînțeles. El e liderul temerarilor. Apoi Penna, Landon și N...

S-a oprit deodată, vocea i s-a domolit, apoi și-a aranjat ochelarii de soare, însă nu destul cât să-i observ privirea.

— Nick? am întrebat eu.

— Văd că ți-ai făcut temele, mi-a zis, cu o grimasă crispată.

— Nu, dar a fost pomenit într-o discuție ieri, iar Paxton s-a tensionat imediat la auzul numelui său.

— Da, așa e, nu vorbește despre Nick. Niciodată. Nimeni nu vorbește. Uite!

Toți zece s-au înălțat din nou, dar de data asta s-au împărțit în două echipe, cinci contra cinci. Paxton s-a dat în spate, apoi a ridicat ceva deasupra capului.

— Spune-mi că glumești! am bombănit, când a aruncat cu o minge de fotbal.

Ideea absurdă m-a făcut să râd, după care am urmărit cel mai nebunesc meci pe care îl văzusem vreodată, jucat la 15 metri deasupra apei.

*

— Așa mai merge. Cum ai reușit să scapi de camerele de filmare? l-am întrebat pe Paxton, când navigam apele cristaline, ca de safir, alături de el.

— E posibil să fii sugerat că suntem dezbrăcați.

— Nu te cred!

— Glumesc, n-am zis asta, pentru că ar fi insistat să vină cu noi.

Și-a tras masca de snorkeling peste ochi și nas.

— Mergem? a întrebat pe un ton nazal, înainte să-și pună tubul în gură.

Am făcut și eu la fel și am încuviințat. Apoi am inspirat adânc și ne-am scufundat în paradis. Apa era perfectă, de la culoare la limpezime și temperatură. Pești colorați înotau în bancuri prin recif, petrecându-și timpul pe lângă vasul eșuat pentru care veniserăm aici.

Plămânii mei au protestat subtil din cauza lipsei de oxigen și m-am ridicat la suprafață, ca să inspir adânc înainte să cobor din nou. Paxton a ținut pasul cu mine. A arătat spre diferite bucăți ale vasului și am luat pauze împreună. Respira și el când aveam eu nevoie.

A fost incredibil.

Mereu am îndrăgit apa. Chiar și... după tot ce s-a întâmplat, când a devenit mai degrabă terapie decât distracție, m-a primit mereu cu brațele deschise. Senzația de nedefinit pe care ți-o oferea, că erai ca un fulg și trăiai într-o lume fără pereți, era pur și simplu sublimă.

Am înotat printre bancurile de pești, de-a lungul vasului. Am explorat malurile mai puțin adânci și am părut în armonie perfectă unul cu celălalt, fără să ne spunem nici măcar un cuvânt.

După mai bine de o oră, când am ieșit la suprafață pentru ultima oară, ne-am scos piesele bucale și măștile. Am stat față-n față, plutind la aproape 10 metri de barcă.

— A meritat? a întrebat Paxton.

— Fiecare secundă. E incredibil. Serios, e unul dintre cele mai incredibile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Îți mulțumesc!

Zâmbetul cu care mi-a răspuns a fost mai de preț decât peisajul din jurul nostru și mai intim decât un sărut. A fost tandru, deschis, cu o nuanță de vulnerabilitate magnetică, care mă atrăgea mai puternic decât oricare dintre cascadoriile lui nebunești.

— Mă bucur că te-ai simțit bine. Dacă tot o să stau pe capul tău în următoarele nouă luni, de ce să nu te bucuri de niște avantaje? Dacă îți dorești ceva ce nu se află pe lista excursiilor, indiferent de portul în care oprim, nu trebuie decât să-mi spui. Știu că uneori o să-ți fie greu și c-ai fost trasă în lumea mea fără să ai de ales, dar îți jur că o să mă asigur că nu vei avea niciun regret la sfârșit.

— Și tu? Sunt meditatoarea ta. O să stau pe capul tău pentru sesiunile de studiu, pregătirile pentru teste și lucrări. N-ai fost de acord cu restul. Nu trebuie să-ți petreci timpul liber cu mine, asigurându-te că mă distrez. Știu că... ai multe pe cap.

Când l-am căutat pe internet, am găsit articole despre medaliile pe care le-a câștigat la Jocurile X, dar și o mulțime de poze de la petreceri, cu foarte multe femei. Pe lângă asta, le-am văzut și pe cele de când fusese arestat, când sărise de pe locuri de pe care n-ar fi trebuit s-o facă. Toate au pictat o imagine diferită a lui Paxton, față de omul care se afla în fața ochilor mei.

Și-a înclinat capul, moment în care tatuajul de pe gât i s-a încordat.

— Vrei răspunsul meu serios?

— Da.

Am simțit o presiune în piept, care nu avea nicio legătură cu efortul pe care-l făcusem înotând.

Paxton s-a apropiat, iar eu mi-am imaginat cum ar fi să descopăr gustul unui sărut în imensitatea oceanului. El a inspirat adânc, de parcă încerca să decidă cât de mult să se confeseze.

— Îmi place să fiu în preajma ta. Pur și simplu, nu știu cum să-ți explic altfel.

Oricât de mult îmi doream să analizez comentariul și să-i descifrez semnificația, am fost copleșită de o teamă instantanee.

— Nu te juca cu mine, Paxton.

— Nu mă joc, mi-a promis el. Nu-ți ofer decât... prietenia mea. Nouă luni e o perioadă destul de lungă ca să nu reușești să cunoști pe cineva așa cum trebuie.

Pauza aia n-a însemnat nimic, nu-i așa? „Și totuși, a însemnat totul."

Am redus-o la tăcere pe fetița de 13 ani din mine, cea care dansa fericită alături de fluturii ei din stomac. I-am reamintit că în urmă cu doar câteva zile, Zoe a ieșit din camera lui.

— Am înțeles. Mi-ar plăcea să fim prieteni, am recunoscut eu.

Dar atât. Nimic mai profund. Nu aveam de gând să-i dau ocazia să-mi deschidă cicatricile.

Apoi m-a dus înapoi la barca noastră și m-a ajutat să urc scara. Pe când ne îndreptam spre ponton, mi-a aruncat din nou zâmbetul său fermecător – care părea să-mi fie destinat doar mie. Atunci, toți fluturii mi-au revenit cu forță în stomac. De ce trebuie să aibă laturi atât de diferite?

Pe Wilder puteam să-l țin la distanță. Era un nemernic înfumurat și nechibzuit, care mai mult ca sigur m-ar fi putut răni în diferite feluri.

Dar în fața lui Paxton eram complet neajutorată, iar asta era mult mai periculos.

Capitolul 6

LEAH

În larg

Mi-am îndreptat atenţia spre uşă. Dr. Westwick preda principiile inerţiei. Fizica era probabil cel mai frustrant curs pe care-l făcusem vreodată şi, sinceră să fiu, chiar nu-mi păsa când mingea pe care am împins-o avea să se oprească.

Decât dacă mi-ar fi explicat unde era Paxton.

Ne aflam în larg de patru zile, iar el lipsise de la două cursuri de literatură internaţională, unul de religiile lumii şi la toate cursurile de fizică. Cum puteam să-l ajut să-şi menţină notele mari dacă nu se prezenta la ore?

Privirea mi-a alunecat spre fereastră, iar valurile Atlanticului îmi dădeau stomacul peste cap.

— Nu uitaţi să trimiteţi răspunsurile prin eCampus până mâine la miezul nopţii şi citiţi ghidul pentru testul de luni. Nu leneviţi doar pentru că aveţi două zile de stat în Barcelona, ne-a avertizat Dr. Westwick la sfârşitul cursului.

Mi-am strâns lucrurile şi mi-am băgat dosarul în geantă cu mai multă forţă decât era cazul.

— Domnişoară Baxter! m-a strigat Dr. Westwick de la catedră.

— Dr. Westwick? i-am răspuns, cu o expresie rigidă.

Şi-a plimbat degetul pe o listă pe care nu vedeam ce scrie.

— Observ că ești meditatoarea domnului Wilder, corect?

„La naiba."

— Da, așa este.

Și-a ridicat ochelarii cu rame pătrate la baza nasului.

— Dacă ai reușit să-l convingi să vină la cursuri, i-ar fi de ajutor la nota de participare. Spune-i că nu-i același lucru să ne urmărească din camera lui.

„O să-l omor. E un om terminat. Apoi o să-i arunc cadavrul peste bord, ca să nu-l găsească nimeni."

— O să-i spun, domnule profesor.

Acesta a încuviințat, după care m-am îndreptat spre camera mea – a noastră, de fapt. Era chiar drăguț să stau cu Penna. Ea era plecată majoritatea timpului, iar atunci când se afla cu mine, îmi respecta spațiul. În plus, era plăcut să vorbesc cu ea.

— Ce idiot! am strigat când am trântit ușa în urma mea, aruncându-mi geanta în șifonier.

— Cine? a întrebat Penna din sufragerie, unde își făcea pedichiura.

Picioarele ei perfecte erau întinse, bronzate și catifelate. Am încercat să ignor fiorul de invidie care m-a străbătut. „Fii recunoscătoare pentru viața pe care o ai. Cicatricile tale îți reamintesc că ai primit o a doua șansă la viață. O a doua șansă... pe care el și-ar fi dorit s-o ai."

Am repetat mantra până când durerea s-a dizolvat într-o senzație de pace. Dr. Scott ar fi fost mândru. „Pentru că n-a fost nevoie decât de doi ani de terapie ca să ajung aici."

Dar, chiar și după acești ani, tot mai aveam momente când durerea mă copleșea și era atât de intensă, că-mi zgâria sufletul până sângera. Însă doar eu îmi vedeam cicatricile, cele la care umblam din când în când, doar ca să nu-l uit.

— Leah, cine e idiotul? a repetat Penna, speriindu-mă de-a dreptul.

— Aa, Paxton, i-am zis, așezându-mă pe scaun.

— Nu e prima oară când aud asta despre el. Ce a făcut acum?

— Nu vine la cursuri. Sunt pregătită să fac niște experimente cu inerția și pumnul meu în fața lui.

Penna a râs.

— Pax n-a fost niciodată genul care să facă ce trebuie. De asta te are pe tine, ca să îl ajuți.

A ridicat pensula ojei deoarece vasul s-a legănat puțin.

— E imposibil să continui, cât timp sunt valuri.

— Dar pare că eșuez, i-am spus eu.

A ridicat gelul portocaliu spre mine, deodată cu sprâncenele.

— Vrei să-ți faci și tu unghiile?

Am refuzat. Puteam să mă descurc cu unghiile de la picioare, dar dacă aluneca ceva...

— Nu, mulțumesc. Aș putea la fel de bine să mă duc s-o dau pe Zoe afară din patul lui. N-a venit la niciun curs azi, dar să fiu a naibii dacă mâine n-o să aibă prezența impecabilă.

— Zoe nu se culcă cu el. N-a mai făcut-o de vreo șase luni. Asta n-o împiedică să încerce, dar trenul ăsta a trecut de mult. Iar Paxton nu e genul care să urce de două ori pe același munte, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Da, bineînțeles, m-am grăbit să-i răspund. De ce ar face-o? Jumătate din femeile de pe vas ar *profita* de ocazie ca să fie cu el și cealaltă jumătate se minte. De ce ar vrea Paxton să se culce cu aceeași persoană de două ori?

Penna e tresărit.

— La naiba, nu asta am vrut să spun. Nu vreau să crezi că e un gigolo sau un superficial oarecare.

Am privit-o întrebătoare, iar ea s-a uitat în jur, după care a încuviințat.

— Bine, poate e puțin, dar inima lui e sinceră, neatinsă. Cel puțin, cea mai mare parte din ea.

Niciodată n-am înțeles oamenii care puteau să facă diferența între cele două. Pentru mine, acolo unde mi se ducea inima, mi se ducea și corpul. Și invers. „Dar dacă Paxton mi-ar propune..." Am blocat imediat gândul.

— De ce-mi spui asta?

— Pentru că e cel mai vechi prieten al meu și-mi pasă ce părere ai despre el. Mai ales că și lui îi pasă.

— Ei bine, în momentul de față, tot ce știu e că el habar nu are ce e ceasul cu alarmă.

— Ce zici să te duc la el? m-a întrebat, bucuroasă.

— Nu e în camera lui?

— Nu. Și, în plus, aș vrea să văd ce se întâmplă când o să-i spui vreo două. Dacă ai răbdare câteva minute, o să fac și floricele.

— Penna!

Și-a ridicat brațele în aer, apoi a spus:

— Glumeam. Mai stai puțin până se usucă oja și o să mergem să-l căutăm.

N-a trecut mult timp și Landon a intrat valvârtej în camera noastră, transpirat leoarcă.

— Idiotule, bate la ușă! l-a certat Penna, aruncând nervoasă cu perna în el.

— De ce? Nu e ca și cum nu te-am mai văzut goală, i-a replicat tăios.

Penna m-a străfulgerat cu privirea.

— N-a vrut să sune așa. Toți suntem prieteni de când eram mici.

— Penna, liniștește-te! Nu cred că Viteaza e interesată de asta, a râs Landon, așezându-se pe canapea în fața mea. Sunt frânt. Pax e ca un robot în ultimul timp.

— N-a vrut să sune nici asta așa. Pax n-a făcut sex cu nimeni, cu atât mai puțin cu Landon.

— Nu e treaba mea, am spus eu, aranjându-mi colanții, de parcă puteau să aibă cute.

— M-a trimis după tine, Penna.

Landon și-a ridicat tricoul ca să se șteargă pe frunte de broboanele de transpirație, iar eu mi-am ferit imediat privirea. Într-un univers paralel, frații Hemsworth își căutau fratele pierdut, care se afla chiar aici. Landon era fermecător. Nu în felul evident ca Paxton, dar era sexy și morocănos.

— Nu vreau să am de-a face cu trucul vostru.

Penna și-a încrucișat brațele la piept, îmbufnată.

— Penna, nu e ca și cum se joacă. Exersează pentru cursa BMX din Barcelona și va avea nevoie de sfatul tău înainte să se omoare.

„Să se omoare?"

M-am ridicat în picioare.

— Ce face?

— Exersează rotație dublă 540 pe valurile astea. O să-și rupă gâtul!

— Arată-mi despre ce vorbești!

*

Am privit șocată monstruozitatea de pe scenă.

— Cum naiba a...? Știi ce, nici nu cred că vreau să știu.

— Asta trebuie să-l întrebi pe Wilder, a zis Landon.

— Doar că e puțin ocupat în momentul de față.

Puțin era o subestimare. Paxton se dădea cu bicicleta BMX pe o rampă imensă ce ocupa toată scena auditoriumului. Îmi țineam respirația de fiecare dată când se înălța, zburând în aer, iar bicicleta se rotea în timp ce el ajungea deasupra ei, doar ca mai apoi să aterizeze cu agilitate pe rampă și să ajungă la celălalt capăt, de unde repeta schema iar și iar.

Era magnific.

— Cât de înaltă e chestia asta? l-am întrebat pe Landon.

— Cam șase metri.

— Nu e periculos să facă schema pe un vas în mișcare?

— Ba da, e o idioțenie. Dar Paxton e foarte încăpățânat.

— E un idiot nechibzuit, am șoptit, uimită și temătoare în mod egal.

Cunoșteam tipi ca el, știam ce se întâmpla când aveau impresia că dețineau controlul. „Nu e Brian. Dar Pax e posibil să fie mai rău."

— Așa e.

Cel puțin, idiotul purta o cască.

Dar era un idiot ambițios. Am reușit să îi observ mai bine mișcările fascinante când ne-am apropiat de scenă.

Vasul s-a înclinat puțin. M-am echilibrat ținându-mă de un spătar și m-am îngrijorat când Paxton s-a lovit de latura rampei, alunecând și căzând.

— Paxton! am strigat.

S-a ridicat și și-a dus mâna la frunte, ca să blocheze luminile de pe scenă care-i intrau în ochi.

— Viteazo!

La naiba. Oare puteam să-i folosesc numele real în fața camerelor de filmat? Era prea târziu acum să mă gândesc la asta.

— Ce naiba faci?

S-a ridicat, ținând strâns mânerele BMX-ului.

— Mă uit la un maraton *Fetele Gilmore*. Ce ți se pare că fac?

— Mi se pare că ești un imbecil. Ai văzut ce valuri sunt?

— Ce? Nu.

A venit la marginea scenei. Erau doar vreo trei metri de la baza ei până la loja orchestrei, dar chiar și așa, tot m-am încordat.

— N-a ieșit de aici pe lumină în ultimele două zile, a zis Landon încet.

— Ai ratat șase cursuri, am țipat, apropiindu-ne și mai mult și întinzându-mi gâtul pentru a nu-l pierde din vedere.

— Ce? Nu te aud, a zis el cu zâmbetul pe buze, ridicându-și mâna la ureche.

— Ba mă auzi foarte bine, Paxton Wilder, am țipat.

— Vino aici. Nu vreau să țip ca să-ți răspund.

A arătat spre scara ce ducea spre scenă.

— Sau ai o rampă acolo.

Am ales a doua opțiune și am luat-o spre lateralul sălii.

— Hei, ai venit să vezi cum e? a întrebat Brooke, care stătea pe un scaun, cu caietele în poală.

— Mai degrabă să-l cert pentru că trage chiulul, am zis, trecând prin spatele ei.

— Nu e nimic mai plăcut decât să ai în preajmă o femeie cicălitoare, a spus Zoe, care dădea din picioare la marginea scenei.

— M-am săturat să-ți repet să nu mai fii o nemernică, Zoe, a izbucnit Brooke, tăioasă. Stai să te ajut, Leah!

— Cum jonglează Wilder cu școala și practica? m-a întrebat Bobby, care avea o cameră de filmat în spatele lui.

— Asta trebuie să-l întrebi pe Wilder, nu crezi? i-am furat eu replica lui Landon.

Bobby și-a înclinat pălăria și a zâmbit, apoi mi-a spus:

— Înveți repede!

— Și tu ești mereu în drumul meu, am zis, cu un zâmbet excesiv de dulce.

Brooke m-a tras mai departe de echipă, pe rampă.

— Haide, a zis Pax cu un rânjet atractiv pe buze.

Acum se afla în vârful rampei.

— Poți să nu te duci și mai sus? am întrebat, iar inima îmi bătea cu putere.

— Cât de mult vrei să țipi la mine pentru că n-am venit la cursuri? a răspuns, arătând spre scara ce ducea spre platforma aflată în capătul rampei.

Am strâns cu putere ambele margini ale scării. Palierul avea o balustradă în capăt, mai mult ca sigur ca să oprească o posibilă cădere când nu mergea o cascadorie. Puteam să ajung fără probleme acolo. Era la numai șase metri distanță și, oricum, nu era ca și cum îmi pierdeam bursa pentru că el nu frecventa cursurile.

Am urcat scara, treaptă cu treaptă, și fredonam melodia *Firework*, a lui Katy Perry, ca să-mi distrag atenția de la înălțime.

M-am uitat peste marginea rampei și Paxton mi-a întins mâna, iar în ochi îi licărea o oarecare victorie.

— De ce ești atât de fericit? am mormăit, în timp ce m-a ridicat pe platforma mai lată decât mă așteptasem.

M-am întins imediat după bară și nu l-am mai strâns așa puternic pe Paxton.

— Uită-te la tine, ești pe rampa mea!

M-am încruntat la el.

— Rampa ta îți distrage atenția de la cursuri.

— Mereu are efectul ăsta, a spus el, strengărește.

— Îh, voi doi... O să vă las puțin singuri, a spus Brooke, ocolindu-ne, ca să ajungă la celălalt capăt al rampei.

De asemenea, camera de filmat era în partea opusă nouă, oferindu-ne o oarecare intimitate.

— Mă bucur să te văd, a spus Paxton, analizându-mi trăsăturile.

— Asta pentru că n-ai venit la cursuri de două zile și jumătate. Ai ratat toate orele de fizică de când am fost în Insulele Bermude.

— Studiez fizică chiar acum, a glumit el. N-ar trebui să primesc credite suplimentare pentru asta?

— Nu.

Orice urmă de amuzament de pe chipul lui a dispărut, apoi și-a atins absent, cu mâna liberă, tatuajul de pe gât.

— Când fac asta, sunt atât de absorbit, încât uit că mai există și altceva în jurul meu.

— Nu poți să continui așa, i-am spus eu încet, dar pe un ton tăios, ca să evit microfoanele din partea opusă. Îți pierzi punctele de participare și tema ta...

— Am predat-o pe eCampus, a intervenit el.

— Și discuția de la literatură?

N-aveam de gând să-l las să scape ușor.

— Ți-ai luat notițe? m-a întrebat, apoi și-a ridicat brațele la ceafă, flexându-și bicepșii.

„Concentrează-te."

— Bineînțeles.

— Atunci, care e problema? a întrebat, nedumerit.

L-am privit uimită câteva secunde.

— Care e problema? Problema e că nu ești prezent la curs!

— Dar tu ești.

— Și?

— Și ești meditatoarea mea. Ți-ai luat notițe și poți să-mi spui despre ce ați discutat.

„Nu deveni violentă. Abține-te!"

Am inspirat adânc.

— Sunt meditatoarea, nu profesoara ta. Trebuie să fii prezent la ore. La naiba, Paxton, nu totul e doar despre tine. Bursa mea depinde de notele tale.

— Ca toate locurile lor de muncă, a replicat încet, arătând spre toți cei din jur. Leah, dacă n-o să iau note bune, documentarul o să fie anulat.

— Poftim? Ce fel de producător ar face ca documentarul să depindă de notele tale?

— Tipul care-mi poartă numele de familie.

S-a șters de transpirație, cum o făcuse și Landon, ridicându-și tricoul. Mi-am menținut privirea ațintită asupra feței lui. Știam că, dacă aș fi aruncat o singură privire mușchilor de pe abdomen, m-aș fi transformat într-o baltă de hormoni, lucru care n-ar fi fost indicat pentru niciunul dintre noi.

— Numele de...

Tatăl lui deținea barca din Bermuda, dar cât de bogat era de fapt?

— Tatăl tău e producătorul?

— Da, și a fost de acord cu documentarul, doar dacă obțin note bune. E modul lui de a mă face să absolv facultatea.

Vasul s-a legănat din nou și am strâns cu putere balustrada, iar Paxton m-a ținut de talie. A răsuflat zgomotos, apoi și-a luat mâna de pe mine, de parcă îl arsesem. Știam că aveam talia mai groasă decât zeițele sportive cu care-și petrecea timpul, dar era cazul să aibă o asemenea reacție?

— Ei bine, n-ai cum să termini fără note mari, așa că poate ar trebui să vii la cursuri.

— Leah, eu fac cascadoriile, altfel directorii de la studio nu mai fac filmul. Orice aș face, nu e bine. De asta am nevoie de tine, a spus el, după ce și-a tras sufletul puțin.

Privirea lui albastră mi-a străpuns furia. Sau poate situația dificilă în care se afla avusese efectul ăsta asupra mea.

— Jumătate dintre membrii echipei de filmare au familii de susținut, și... Nu suntem doar noi doi implicați, așa că spune-mi ce ar trebui să fac.

— Nu știu, am șoptit.

— Nici eu. Știu că trebuie să studiez. În același timp, trebuie să mă antrenez, să mă mențin în formă, să planific următoarea cascadorie și să-mi păstrez sănătatea mintală,

— Tipul care-mi poartă numele de familie.

S-a șters de transpirație, cum o făcuse și Landon, ridicându-și tricoul. Mi-am menținut privirea ațintită asupra feței lui. Știam că, dacă aș fi aruncat o singură privire mușchilor de pe abdomen, m-aș fi transformat într-o baltă de hormoni, lucru care n-ar fi fost indicat pentru niciunul dintre noi.

— Numele de...

Tatăl lui deținea barca din Bermuda, dar cât de bogat era de fapt?

— Tatăl tău e producătorul?

— Da, și a fost de acord cu documentarul, doar dacă obțin note bune. E modul lui de a mă face să absolv facultatea.

Vasul s-a legănat din nou și am strâns cu putere balustrada, iar Paxton m-a ținut de talie. A răsuflat zgomotos, apoi și-a luat mâna de pe mine, de parcă îl arsesem. Știam că aveam talia mai groasă decât zeițele sportive cu care-și petrecea timpul, dar era cazul să aibă o asemenea reacție?

— Ei bine, n-ai cum să termini fără note mari, așa că poate ar trebui să vii la cursuri.

— Leah, eu fac cascadoriile, altfel directorii de la studio nu mai fac filmul. Orice aș face, nu e bine. De asta am nevoie de tine, a spus el, după ce și-a tras sufletul puțin.

Privirea lui albastră mi-a străpuns furia. Sau poate situația dificilă în care se afla avusese efectul ăsta asupra mea.

— Jumătate dintre membrii echipei de filmare au familii de susținut, și... Nu suntem doar noi doi implicați, așa că spune-mi ce ar trebui să fac.

— Nu știu, am șoptit.

— Nici eu. Știu că trebuie să studiez. În același timp, trebuie să mă antrenez, să mă mențin în formă, să planific următoarea cascadorie și să-mi păstrez sănătatea mintală,

toate astea pe când sunt urmărit nonstop de o cameră de filmat. Ți-am spus că n-o să fie ușor!

— Atunci, de ce ai acceptat să faci documentarul?

M-am surprins când îi pusesem mâna pe braț fără să realizez, de parcă atingerea pielii noastre m-ar fi ajutat să-i înțeleg viața, care mi se părea nebunie curată.

— Nu ești destul de faimos? Nu ești destul de bogat?

— Parțial, a fost vorba și de aspectele astea. Tot ce se întâmplă acum o să ne asigure carierele în următorii ani, iar oportunitățile sunt incredibile. Dar, mai presus de toate...

S-a oprit și s-a uitat la camera de filmat.

— Am motivele mele. Ar fi trebuit să vin la curs. Ar fi trebuit să studiez. Am făcut o alegere și e posibil să fi fost cea greșită.

— Hal de scuză! am pufnit eu.

S-a întins după chipul meu, dar a lăsat mâna în jos înainte să mă atingă.

— Nu-ți cer scuze. Dacă a trebuit să chiulesc de la cursuri ca să vii aici, acum, n-am nicio problemă cu asta.

— Bineînțeles, i-am replicat sarcastic, însă nuanța înțepătoare din voce îmi dispăruse.

— Dacă tot ai venit până aici, vrei să-ți arăt niște chestii bestiale? m-a întrebat, cu zâmbetul lui de Wilder ce îi acapara toată fața.

— Mă întrebi dacă sunt pregătită pentru o aventură? l-am întrebat, folosindu-i replica.

— Te întreb dacă ești pregătită să fii martora unei aventuri. Landon, îmi dai o cască?

— În niciun caz. Nu mă urc pe nimic care alunecă pe rampa asta. Ai înnebunit de-a binelea!

Paxton a prins cu ușurință casca pe care Landon o aruncase și mi-a așezat-o pe cap.

Degetele lui mi s-au plimbat pe pielea gâtului, apoi a închis casca sub bărbie.

— Asta e doar în caz că apare ceva neprevăzut. Nu te forțez să faci nimic, dar uneori zboară motociclete sau plăci pe aici. Vreau să-ți protejez creierul ăla frumos, ca să mă ajuți să termin cu bine trimestrul.

— Bine, i-am zis, lăsând să-mi scape un surâs. Fă ce trebuie să faci! Îți dau 10 minute, apoi o să te duc în camera mea.

Unul dintre membrii echipei a fluierat.

— Ca să înveți! am adăugat rapid. Te duc în camera mea ca să studiezi! Dumnezeule!

De ce *totul* avea dublu sens cu ei?

Paxton s-a urcat pe BMX și a râs, iar eu am simțit imediat fluturi în stomac. A prins viteză pe rampă, unde a început o serie de întoarceri și coborâri, însă a stat departe de zona în care ne aflam eu și Brooke.

De aproape, părea mai degrabă artă decât sport. Felul în care se mișca și zbura în aer, iar și iar, într-un ritm propriu pe care-l crease parcă cu atâta ușurință. Cădea cam des pentru liniștea mea, însă de fiecare dată se ducea să vorbească cu Landon, apoi se urca din nou pe rampă. Era concentrat sută la sută. Nici măcar o singură dată nu s-a uitat spre mine sau la camerele de filmat. Era ca și cum nu exista nimic altceva în afară de bicicletă, rampă și abilitățile lui.

Cu cât îl priveam mai mult, cu atât realizam că era la fel și pentru mine. Îmi țineam respirația când făcea o cascadorie și expiram ușurată doar atunci când îi ieșea. Îmi încleștam pumnii când se ținea de ghidonul bicicletei și-mi țineam respirația când se înălța mai mult. Așa cum lumea lui se limitase la antrenamente, a mea se limitase doar la el.

— E grozav, nu-i așa? a întrebat Brooke.

— Incredibil.

— Îi privesc de când erau mici. Mereu am fost uimită de lucrurile pe care le fac, de parcă gravitația e un joc pentru ei.

— Tu n-ai încercat niciodată?

— Nu, a pufnit Brooke. Penna e rebela familiei. Lucrurile pe care le face nu mă reprezintă deloc. Nu mă deranjează cele mai ușoare – cum ar fi să schiez, să mă dau cu snowboardul, să merg cu motocicleta –, dar în clipa în care se înalță în aer, mă așez pe bancă. Am realizat acum mult timp că e o diferență între a admira nebunia și a face parte din ea.

— De acord.

Paxton a făcut un truc în care s-a rotit în aer și mi-am ținut respirația până când a aterizat... cu spatele. „Acum doar se dă mare."

— Înțeleg de ce toate fetele se țin după el. Intensitatea lui e captivantă.

Gândul că ar da dovadă și în pat de aceeași concentrare, forță și pasiune a fost îndeajuns ca să-mi provoace un fior de dorință animalică.

M-am foit, jenată de faptul că eram extrem de excitată.

Cum ar fi ca întreaga lui atenție să fie îndreptată doar asupra mea?

„N-o să afli niciodată."

Paxton s-a oprit în celălalt capăt al rampei și și-a scos casca.

— Tot nu e bine, mi-a spus.

— Dar ești incredibil.

Gura mi se uscase. Își ștergea iar transpirația cu tricoul. De data asta, nu mi-am mutat privirea de la liniile sculptate ale abdomenului său și de la mușchii care-i modelau trupul. Cum putea să arate așa? Făcea abdomene în somn? Chiar era posibil ca cineva să fie atât de perfect?

— Ce bine, urmează Colin, a exclamat Brooke. L-ai văzut? E superb. Dacă vrei o mică aventură, pot să-ți fac legătura cu el.

— Nici nu l-am întâlnit...

În plus, dacă aș fi vrut să am o aventură pe vas, am senzația că n-ar fi fost cu Colin. Eram oare capabilă să am o aventură? Eram pregătită pentru o relație, de orice fel ar fi fost ea? Azi nu făceam decât să scormonesc răni vechi.

Un tip a tras o bicicletă lângă Paxton și au vorbit puțin, apoi el i-a dat undă verde, arătând spre rampă. Colin și-a pus casca peste părul castaniu, cârlionțat, și s-a urcat pe două roți.

Trebuie să recunosc, tipul era bun, dar nu la fel de bun ca Paxton. BMX-ul s-a întors și rotit, alunecând pe marginea rampei, doar ca să alunece înapoi.

— Ce zici, Viteazo? m-a întrebat Paxton.

— E incredibil, i-am răspuns cu sinceritate, pe când Colin se îndrepta spre noi, cam la trei metri în dreapta.

Vasul s-a înclinat și Paxton a făcut ochii mari. Am observat o teamă pe care n-o mai văzusem până atunci la el.

— Leah! a strigat, disperat.

Bicicleta lui Colin venea spre mine cu putere.

Totul parcă se mișca cu încetinitorul.

„Unde era Colin?"

Cadrul metalic s-a îndreptat cu viteză spre mine, mai repede decât m-am putut eu mișca din calea lui. „Oh, o să doară."

Am acceptat durerea cu același calm cu care acceptasem în noaptea aceea că aveam să mor. Unele lucruri erau inevitabile.

Fix înainte de impact, am fost împinsă de Brooke.

M-a dat la o parte din calea pericolului, iar picioarele mi-au zburat de sub mine.

— Nu! am auzit vocea lui Paxton de undeva, departe.

M-am uitat în jos, când cădeam, și am privit cum lemnul rampei mi-a ieșit în întâmpinare. Dintr-odată, am fost transportată din nou în peisajul dezolant al unei prăpastii din California.

„Nu se întâmplă cu adevărat. Nu se întâmplă cu adevărat."

Am văzut foc, sânge... pe Brian.

Apoi n-am mai văzut nimic.

Capitolul 7

PAXTON

ÎN LARG

— Leah!

I-am urlat numele, iar sunetul pe care l-am scos când a căzut a fost aproape inuman, animalic. Leşinase înainte de impact. Felul în care a alunecat pe rampă era în favoarea ei, doar că nu se mişca.

La fel cum nu se mişcase nici *el*.

Am folosit rampa ca tobogan, ca să ajung cât mai repede la ea. Nici n-am simţit arsurile de la frecare, care şi-au făcut apariţia pe gambe.

M-am oprit lângă ea şi am cuprins-o în braţele mele. I-am lipit chipul de inima mea şi i-am mângâiat obrazul. Era rece, transpirată, dar respira. Avea pulsul puternic.

Era inconştientă. Văzusem destule căzături cât să ştiu că nu se rănise la gât. În plus, purta cască de protecţie, aşa că, de ce nu se trezea?

— E bine? m-a întrebat Brooke, panicată.

— Nu ştiu, i-am zis, continuând să o mângâi pe obraz, nas, apoi pe buze.

— Leah! Eleanor! Trebuie să te trezeşti. Vreau să-ţi văd ochii. Haide, iubito!

— Dumnezeule, dacă nu e bine... Îmi pare atât de rău, Pax, a zis Brooke, bâlbâindu-se.

— De ce nu se trezeşte?

M-a cuprins o panică cum nu mai simțisem în viața mea. Am căzut când mă cățăram pe munte, am atârnat de o stâncă, am sărit din elicopter ca să fac snowboard, dar niciodată n-am fost atât de speriat. I-am dat casca jos, în caz că-i punea presiune pe creier, apoi m-am aplecat, lipindu-mi fruntea de a ei.

— Leah, te rog! Te rog, trezește-te!

A tras aer în piept. Sunetul m-a umplut de viață și m-am simțit atât de ușurat, că aproape m-am prăbușit.

— Leah?

M-am retras ca s-o văd deschizând ochii. Culoarea lor ca de whiskey era ștearsă, dar măcar își revenea.

— Sunt aici. Ești bine.

— N-am murit, a șoptit ea.

— Nu, n-ai murit. Ești bine. Sunt aici.

N-am putut să-mi opresc zâmbetul de ușurare care mi s-a întins pe toată fața.

— Paxton? a spus ea, cu vocea slăbită.

— Da?

Nu m-am putut abține și am mângâiat-o din nou, încadrându-i liniile delicate ale chipului. Știam foarte bine cât de grav se putea termina totul.

— Nu-mi plac înălțimile.

Am strâns-o la piept, iar izbucnirea mea de fericire a fost aproape isterică și incontrolabilă.

— Mă bucur nespus că te-ai trezit.

Mereu dețineam controlul. Așa supraviețuiam. Așa excelam. Dar dacă nu eram atent, fata asta – femeia asta – avea puterea să distrugă totul.

— Am auzit când m-ai strigat.

Și cu asta, mi-am pierdut și ultima urmă de control.

*

M-am ridicat când Penna a intrat în sufrageria din apartamentul lor.

— Cum e?

— Pregătită de somn, mi-a zis, așezându-se pe canapea, lângă Brooke. Doctorul i-a dat o pastilă ca să adoarmă, și nu are răni grave. Cel puțin fizice. A spus că a avut un atac de panică.

— Nu-i plac înălțimile.

— Îmi pare atât de rău, a murmurat Brooke.

— N-a fost vina ta.

Trecuse prin destule în ultimul an.

— Am văzut unghiul. Bicicleta lui Colin ar fi lovit-o din plin. A fost o decizie de moment și nimeni nu te învinovățește.

— Știe c-ai vrut s-o ajuți, a asigurat-o Penna, care a luat-o în brațe.

— Hal de ajutor. Ar trebui să-i cer scuze?

— Dacă vrei. Ea e destul de adormită, dar poate o să te ajute să te simți mai bine.

Brooke a încuviințat și s-a ridicat în picioare.

— Da, sună bine. Ne vedem mâine?

— Absolut, i-am zis, forțându-mă să zâmbesc.

Apoi și-a luat rămas-bun și s-a îndreptat spre camera lui Leah, tocmai când Landon și-a făcut apariția pe ușa glisantă și s-a așezat în locul ei.

— Bobby a spus că n-o să folosească filmările în documentar.

— Ai încredere în el? a întrebat Penna.

— Nu cred că avem de ales, i-am zis, plimbându-mă agitat. Leah n-o să vrea ca filmarea să fie inclusă, dar a semnat un contract prin care și-a dat acordul, așa că nu prea avem ce face dacă el va alege s-o publice.

Landon a dat din cap dezaprobator, apoi a zis:

— Uneori, mă întreb ce a fost în capul nostru când am lăsat o echipă de filmare să ne documenteze viețile.

— Ne-am gândit că e singurul mod de a-i oferi lui Nick un viitor în care să fie independent. Dacă n-o să

ne iasă, atunci totul a fost în zadar. Știți foarte bine ce înseamnă pentru el. E tot ce are.

— Aș vrea să le putem spune și oamenilor, a intervenit Penna.

— Dar nu putem, așa că asta e situația, a adăugat Landon.

Tăcerea care s-a lăsat a fost apăsătoare, îmbibată de amintiri și regrete. Însă, în același timp, a fost și goală, deoarece lipsea tocmai el. El, care ar fi trebuit să fie cu noi în aventura asta.

— Când a căzut Leah..., am zis încet.

— Ți-ai amintit cum a fost în trecut? a întrebat Penna.

Am încuviințat. În viața mea nu traversasem atât de rapid rampa.

— Și eu, a spus Landon, frecându-și fața. O să fie bine?

— Da, l-a asigurat Penna.

Brooke a ieșit din camera ei.

— E încă trează, însă nu pentru mult timp. Dacă vreți s-o vedeți, ați face bine să vă grăbiți. Ne vedem mâine!

Ne-a făcut cu mâna, apoi a ieșit pe ușa din spate.

— Hai, du-te! m-a îndemnat Penna.

Eram nerăbdător s-o iau în brațe, să-i simt respirația.

— Nu cred că e o idee bună.

— O placi, a spus Landon, de parcă lucrurile erau chiar atât de simple.

— Da, am recunoscut.

Cumva, speram că admiterea sentimentelor mele avea să mă elibereze.

— La naiba! Pax, te iubesc, dar distrugi toate fetele pe care le atingi. Știu că n-o faci intenționat, dar asta se întâmplă, și Leah...

— Știu, am spus mai răsunător decât intenționasem. Dar, oricât de mult țin la voi, nu vă cer permisiunea.

— Ei bine, eu ți-o dau. E o fată grozavă și e exact ce ai nevoie, a spus Penna.

— Sigur, dar pentru cât timp? a contracarat Landon. Până o să se plictisească de ea și apoi o să-și piardă meditatoarea? Ce facem atunci? O să găsim alta care e liberă și dispusă să semneze toate formularele pentru folosirea imaginii ei și contractul de confidențialitate?

În urmă cu doi ani, Landon ar fi fost de acord cu Penna și m-ar fi îndemnat să încep o nouă relație. Dar acum nu aveam parte decât de versiunea blazată a celui mai bun prieten al meu – cea pe care eu o creasem.

— Chestia asta nu e negociabilă. Și, oricum, doar am spus că o plac, nu că o să fac ceva în privința asta.

— Ei bine, dacă ar trebui să votăm, Leah are votul meu, a zis Penna. Mereu am fost o familie, dar toți știm foarte bine că viața nu se reduce doar la Renegați.

Landon s-a uitat la ea, apoi la mine, și a oftat.

— În regulă, am înțeles. Doar... ai grijă.

După ce s-a întâmplat azi, cum aș putea să nu am?

— Penna, ai verificat bine când am ales-o, nu-i așa?

— Știu ce întrebi și nu e locul meu să-ți răspund.

În ochi i-a apărut o licărire feroce, semn că n-avea să dea înapoi.

— Deci, a pățit ceva? De asta îi e frică de înălțimi?

— Întreab-o direct, a spus ea, încrucișându-și brațele la piept și fixându-mă cu privirea.

— Ar trebui să fii de partea mea.

— Echipa Leah până la capăt, a exclamat, ridicând pumnul în aer.

— Drăguț, ce să spun...

Mi-am adunat tot autocontrolul și m-am dus să bat la ușa camerei lui Leah.

— Intră, a spus ea, amețită.

Am deschis ușa și am văzut-o ghemuită într-o parte. Părul ei șaten era răsfirat în jurul umărului.

— Bună!

— Bună! mi-a surâs ireal de frumos, cu o expresie indusă de medicamente.

Salteaua s-a lăsat în jos când m-am așezat lângă ea.

— Cum te simți?

— Somnoroasă.

I-am dat părul după ureche și am simțit cum șuvițele mătăsoase îmi alunecă printre degete.

— Atunci ar trebui să te culci.

— Uneori am coșmaruri, s-a încruntat ea.

— Legate de ce s-a întâmplat? am întrebat-o, căutând în mod evident informații despre trecutul ei.

Leah a încuviințat.

— Vrei să-mi povestești?

— Nu. Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Bine. Atunci poate altă dată?

Într-o zi când nu era sedată, când știa ce-mi spune și era pregătită să se deschidă în fața mea.

— Poate.

Mi-a luat mâna și a așezat-o pe obrazul ei, apoi s-a întors și m-a sărutat pe palmă.

Am simțit gestul ei până în adâncul sufletului.

— Pentru ce a fost asta? am întrebat-o, dorindu-mi totul și neavând dreptul la nimic.

— Pentru că așa am vrut.

N-am putut să mă abțin și am mângâiat-o pe obraz. Îmi plăcea cât de catifelată îi era pielea. Formele ei, ochii, bunătatea. În lumea mea, totul era la extrem – cascadorii-le, trupurile, până și femeile. Însă singurele părți extreme pe care le avea Leah erau cele care-mi plăceau cel mai mult, mintea ei și iscuțimea vorbelor sale.

— Mi-a fost atât de teamă, a zis, semi-adormită. M-am uitat în jos... şi pur şi simplu m-am blocat. Îmi pare rău că am fost slabă.

— Ba nu, n-ai fost slabă. Nu spune asta.

— Oricum, n-a fost totul chiar aşa de rău. M-am trezit în braţele tale. Ştiam că o să vii la mine.

Încrederea ei m-a făcut să mă simt invincibil, şi-n acelaşi timp m-a speriat îngrozitor.

— Bineînţeles c-am venit. Mai că am zburat până la tine.

Leah s-a forţat să deschidă ochii, clipind din ce în ce mai greoi.

— În noaptea aia n-a venit nimeni.

M-am încordat cu fiecare fibră din corp.

— Leah...

— Am aşteptat, dar n-a venit nimeni. Toată noaptea. Şi nici ziua următoare.

S-a scufundat şi mai apăsat în palma mea.

— Sunt aici, am asigurat-o.

— Nu mai vreau să-mi fie frică, Pax. Mă ajuţi? Ţie nu ţi-e frică niciodată.

A închis ochii. Cât din conversaţie îşi va aminti de dimineaţă?

— Da, Viteazo, o să trecem împreună peste asta.

Aveam să mă ţin de promisiune. Indiferent de ce avea nevoie. Măcar atât puteam să fac, pentru că eu o provocasem să urce pe rampă. Încă o persoană rănită din cauza egoului meu.

Leah a adormit şi mi-am dat voie să o mângâi pe păr înainte să plec. Tocmai deschisesem uşa, când mi-am auzit numele.

— Pax?

— Leah?

— Avem cursuri mâine la 10 dimineața. Dacă o să întârzii, o să le spun tuturor că tatuajul de pe gât a fost un cadou de la actualul tău iubit.

— S-a notat.

Am închis ușa de la cameră râzând.

Și am mers la toate cursurile până am ajuns în Barcelona, trei zile mai târziu.

Capitolul 8

LEAH

Barcelona

— Haide, stăm trei zile în Barcelona. Măcar una poți s-o petreci cu mine.

Paxton s-a rezemat de cadrul ușii. Arăta atât de bine, că bătăile inimii – și hormonii – mi s-au activat. Jur că, de fiecare dată când se apropia de mine, corpul meu îl simțea înainte să apară.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am așezat banii și buletinul în portofel.

— O s-o fac mâine. Azi vizitez bisericile. Știi, pentru credit suplimentar. Ceea ce ar trebui să faci și *tu*.

— O să vin cu tine mâine, promit. Dar ce naiba ții în mână? a întrebat, arătând spre portofelul meu.

— E un portofel.

— E cel mai ciudat portofel pe care l-am văzut vreodată.

— Îl agăț de curea și e acoperit de haine, ca să îl ascund de hoții de buzunare. Nu mai schimba subiectul.

Oare unde pusesem crema de protecție solară?

— Am fost la toate cursurile.

— Și vrei o stea aurie pentru asta?

Mi-am așezat ochelarii de soare pe creștetul capului, iar bretelele maioului mi-au alunecat pe umeri.

— Ar trebui să conteze, s-a plâns el.

— Da, la o notă bună.

— Ești imposibilă. Întoarce-te!

Mi-a făcut semn cu degetul să mă rotesc și l-am ascultat.

— De ce? Și de ce e așa importantă ziua de azi?

Am tresărit când i-am simțit atingerea pe spatele gol și am rămas fără aer atunci când mi-a strâns breteaua. Dumnezeule, dacă o simplă atingere avea efectul ăsta, cum ar fi dacă ar dori să mă excite? Probabil că aș lua foc.

— Fac ceva foarte tare și, în mod egoist, vreau să fii de față. Și, poate, am planificat ceva pentru noi după.

Am înghețat. A planificat? O întâlnire? N-avea cum. N-avea cum să se gândească la asta.

— La ce te referi mai exact?

M-am întors lent, ajungând nebunește de aproape de el – atât de aproape, că nu trebuia decât să mă ridic pe vârfuri și puteam să-l sărut. Doar că nu era indicat să dau curs gândurilor. Eram meditatoarea lui, iar el mă scosese de pe *lista cu tipe cu care avea să se culce* încă de când ne-am cunoscut. Dar expresia lui nu spunea că atracția era unilaterală.

— O să afli doar dacă o să vii cu mine. Haide, Viteazo! Ai încredere, a spus el, cu un zâmbet lejer și incredibil de sexy.

Privirea lui m-a făcut să mă răzgândesc și să-mi dau uitării moralitatea. Mă gândeam doar la sex... și la Paxton. Mâinile lui, buzele, zâmbetul, corpul, intensitatea actului – tot ce nu trebuia să-mi doresc. Sigur aveam creierul făcut ferfeniță.

— Bine, dar i-am promis lui Rachel că o sun azi, așa că trebuie să mă întorc pe vas înainte de miezul nopții.

— Așa da, Cenușăreaso. O să te aduc înapoi până la miezul nopții. Acum, ia-ți borseta și hai să mergem!

— E un portofel! am strigat în urma lui, pe când îl priveam cum ieșea vesel din camera mea.

Tu i-ai cerut să te ajute, am bombănit doar pentru mine.

Orice plănuise, aveam să încerc. Trebuia să găsesc un mod să trec peste teamă, oricât de paralizantă era. Când îmi amintesc cum m-am blocat... A fost un miracol că nu mi-am rănit mai mult decât mândria în urma căzăturii.

*

Două ore mai târziu, m-am dus la Brooke, care stătea rezemată de faianța unui perete, pe un deal din Barcelona, cu vedere spre Parcul Güell, creația sublimă a lui Gaudí. Arăta de parcă însuși Dr. Seuss se jucase cu arhitectura.

— Leah!

M-a îmbrățișat strâns.

— Dacă o să-mi spui din nou că-ți pare rău, o să plec, i-am zis zâmbind.

În ultimele trei zile, îmi ceruse iertare de câte ori mă vedea.

— Nu mă pot abține. Îmi...

Am fixat-o cu privirea.

— Sunt atât de entuziasmată să le văd cascadoria.

— Așa mai merge, am spus, aplecându-mă precaută peste peretele popasului, aflat cam la 3 metri înălțime, ca să observ cum cea mai mare parte a parcului fusese golită pentru producție. Un mozaic superb decora pereții care se înălțau spre cerul senin. Era o simfonie minunată de culori și lumină, care cumva îmi reamintea de Paxton. Erau piese unice, puse cap la cap într-un mod care n-ar fi trebuit să aibă sens, dar era de-a dreptul hipnotizant.

Însă rampa care se afla la capătul treptelor memorabile din curtea din fața noastră sigur nu făcuse parte din planul lui Gaudí. Și nici mini-rampele din jurul parcului care duceau spre ea.

Cea mai mare parte a echipei de filmare a fost angajată local. Erau prea multe unghiuri din care trebuiau să filmeze, așa că i-am văzut pe toți grăbindu-se să se așeze la pozițiile lor.

— Uite-i că vin, am spus.

Am privit cum primii Renegați – aflați pe biciclete BMX – au transformat parcul în terenul lor de joacă.

— Ești pregătită pentru o aventură? a întrebat Brooke, imitându-l pe Paxton.

— L-ai imitat înspăimântător de bine.

— Uite-o pe Penna, a exclamat și s-a aplecat mai în față, ca să-și admire sora făcând o rotație de 360 de grade.

Era greu de crezut că tipa superbă care arăta ca un supermodel mânuia bicicleta ca băieții.

— Nu-mi vine să cred că i-au lăsat să închidă parcul, am spus, admirând un nou val de trucuri.

De data asta, Paxton era primul, cu Landon în coada lui.

— Au trebuit să accepte niște măsuri extreme de protecție a artei, să angajeze localnici, iar faptul că Paxton a investit o groază de bani n-a stricat.

— Asta mereu ajută, nu-i așa? La fel ca el sunt și ceilalți membri originali?

— Nu. Paxton și Landon se trag din familii foarte înstărite. Părinții Pennei și ai mei au o situație financiară bună, dar Nick...

Și-a frecat neliniștită fruntea, apoi și-a forțat un zâmbet fals.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. N-ar fi trebuit să întreb.

În parc s-a lăsat liniștea pentru o clipă, deoarece se refăcea pista pentru filmări, după ce toți o navigaseră o dată.

— Ești la fel de îndreptățită ca restul să știi, având în vedere că acum ești implicată direct.

Am pufnit.

— Sigur nu am devenit Renegată doar pentru că am căzut de pe rampă.

Şi-a înclinat capul, urmărindu-i pe cameramanii care potriveau unghiurile camerelor de filmat.

— Nu, dar faptul că-l susţii pe Paxton te face una dintre noi. Toţi îl urmează. Toţi îl imită. Dacă el eşuează, la fel fac şi ceilalţi. Iar tu reprezinţi o parte mai importantă decât realizezi.

— Tu de ce-l urmezi?

„La naiba, am dat-o-n bară."

— Nu am vrut să sune aşa, am continuat. Voiam să te întreb de ce petreci mult timp cu ei, dacă nu te implici în toate cascadoriile?

Am arătat spre echipa de filmare şi Renegaţii care-şi urcau bicicletele în punctul cel mai înalt al parcului.

— N-ai căutat multe informaţii despre mica lor trupă, nu-i aşa?

— Nu. După ce am aflat reputaţia pe care o are Paxton şi cu ce se ocupă, am decis că era mai bine să-l las să-mi arate cine e, în ritmul lui, decât să-l judec în funcţie de presupunerile celorlalţi. Plus că, vieţile ne sunt legate în următoarele nouă luni.

— Eşti foarte potrivită pentru el, a spus ea încet.

— Nu reprezint nimic. Sunt doar meditatoarea lui.

— Dacă chiar crezi asta, poate tu eşti cea care are nevoie de meditaţii. Ţi-aş spune clişeicul *se poartă diferit în preajma ta*, dar nu ştii cum e el în mod normal.

Înainte să o întreb ce voia să spună mai exact, a început al doilea val. I-am privit, hipnotizate de trucurile diverse pe care le făceau pe rampă. Am tresărit când au fost la un pas să nu le iasă şi am aplaudat când au reuşit.

— Nu mi-am dat seama cât de mulţi sunt, am spus.

— Sunt cam 20 de MTI-uri la bord şi fiecare are moduri diferite de a-şi pune în pericol corpul pentru a-l venera pe Paxton.

Tonul ei mi-a atras atenția.

— Tu l-ai... venerat vreodată?

„De ce naiba contează? De ce mi-ar păsa?"

Brooke a râs.

— În niciun caz. Paxton e ca un frate pentru Penna și pentru mine. Și, chiar dacă aș reuși să simt o urmă de atracție față de el, am văzut câte femei îi trec prin pat. Nu e la fel de rău ca Landon, dar măcar Landon are motivele lui.

Ceva prețios – ce nici măcar nu observasem că face parte din mine – s-a ofilit și a murit pe loc.

— Am înțeles. Îi place vânătoarea.

Brooke mi-a cuprins palma cu delicatețe.

— Nu mă refeream la tine, Leah. E atent cu tine – și în preajma ta.

— Nu contează.

Mi-am retras mâna și am încercat să-mi revin, în condițiile în care n-aveam niciun motiv să-mi pierd cumpătul. Paxton nu era al meu. Era liber să se culce cu cine voia, când voia.

Apropo de oricine, o zărisem pe Zoe, care se dădea pe role.

Brooke a urmărit direcția privirii mele.

— Nu s-a culcat cu nimeni de când am plecat din Miami.

La naiba, sentimentul enervant a revenit.

— Nu-mi...

— Pasă, am înțeles. Dar ar trebui să știi, în caz că-ți pasă. Nu l-am văzut niciodată atât de speriat ca atunci când ai căzut pe rampă. Felul în care te-a ținut în brațe...

M-am întors spre ea, deși era rândul lui Landon să facă o cascadorie.

— M-a ținut în brațe?

Dumnezeule, de ce vocea mea sunase atât de drăgăstoasă?

Brooke a încuviințat și privirea i s-a umezit când s-a uitat din nou spre parc.

— Mi-aș dori să mă țină și pe mine cineva la fel.

De data asta, am luat-o eu de mână, când Paxton s-a urcat pe rampă pe BMX-ul lui. A alunecat de parcă era una cu bicicleta. Viteza, agilitatea și acrobațiile, toate creau ceva sublim. Nu exista alt cuvânt mai potrivit. Felul în care-și mișca corpul și încrederea pe care o avea în abilitățile lui nu făceau decât să mă atragă în loc să mă retrag, așa cum ar fi trebuit.

Apoi s-a înălțat mai sus ca niciodată, rotindu-se în aer cu o mișcare care mi-a tăiat respirația.

— Uau!

— O rotație dublă 540. Toate antrenamentele au dat rezultate, a strigat Penna, care aplauda frenetic. Și, dacă asta ți s-a părut grozav, stai să-l vezi ce face cu o motocicletă de motocross.

Eram prea șocată ca să mă mișc.

Paxton mi-a aruncat un zâmbet larg și s-a înclinat, de parcă făcuse cascadoria special pentru mine. Mi-a fost imposibil să-mi opresc fericirea și l-am aplaudat până m-au pișcat palmele.

Restul echipei i-a urmat exemplul și toți s-au înclinat spre locul unde stăteam cu Brooke. Amândouă am izbucnit imediat în râs.

Știam încă din Miami cine era, dar abia acum am procesat cu adevărat informația. Nu era un simplu atlet de sporturi extreme, ci unul dintre cei mai buni din lume.

— Trebuie să mai facem un set, e în regulă? a întrebat el.

— Sigur că da, am strigat. Îmi place să te privesc.

„Am sunat ca una din fanele lui."

— Vrei să încerci?

A ridicat din sprâncene sub cască și camera GoPro.

— Nici într-un milion de ani. Acum, du-te și dă startul nebuniei!

— Poftim?

— Să fim serioși, ești regele tuturor schemelor sălbatice care se întâmplă aici.

Până și numele lui, Pax, semăna prea mult cu Max, ca să nu fac comparații cu cartea mea preferată pentru copii.

— Mă duc să-mi caut costumul de lup, a spus el, chicotind și îndepărtându-se.

Faptul că mi-a înțeles gluma m-a făcut să zâmbesc și mai larg.

Copacii din stânga scării au foșnit și trei băieți preadolescenți au apărut din senin de după bariera din ciment. Voiau să vadă rampa.

— Avem public, i-am spus lui Brooke.

— Mereu e așa. Toți vor să fie precum Renegații. Până când realizează care e prețul.

— Și care e?

Chiar era regele tuturor schemelor sălbatice.

— Timp, lacrimi, oase rupte și inimi frânte.

A început următorul set și, cu toate că restul erau buni, iar Landon ieșea clar în evidență, niciunul nu mi-a atras atenția ca Paxton. Numai Pax m-a făcut să-mi țin respirația cu trucurile lui și inima să-mi bată cu putere.

Apoi, unul dintre MTI-uri și-a pierdut placa în mijlocul cascadoriei. A dat din mâini și picioare, iar gravitația l-a tras spre pământ. Sunetul de oase rupte mi-a întors stomacul pe dos.

Paxton și Landon au alergat spre rampă, iar echipa s-a adunat rapid în jurul lui.

— Cine e? am întrebat.

— Nu sunt sigură, dar cred că și-a rupt mâna.

Peste câteva minute, tipul s-a ridicat, ținându-se de brațul rănit. Paxton l-a ajutat să ajungă la ambulanța din apropiere, iar ceilalți s-au reîntors la rampă.

— Nu se vor opri?

Brooke a râs.

— Niciunul n-ar fi ajuns departe dacă s-ar fi oprit din cauza unei fracturi. Penna și-a rupt ambele brațe de cel puțin trei ori, înainte ca părinții noștri să nu mai încerce s-o convingă să-și schimbe cariera. Nimic nu-i oprește, nici atunci când ar trebui, a spus ea, iar zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

Când s-a întors la rampă, Paxton s-a oprit la bariera din ciment și s-a aplecat.

„I-a văzut pe băieți."

Toți trei s-au ridicat, dar în loc să-i izgonească, Pax le-a semnat plăcile de skateboard și a făcut poze cu ei. O căldură înduioșătoare mi s-a răspândit în piept, apăsătoare și eliberatoare în același timp.

Am ignorat-o și m-am concentrat pe trucurile din fața noastră, până s-au terminat, însă senzația de afecțiune revenea de fiecare dată când mă uitam la Paxton.

*

— Glumești, nu-i așa? E o glumă proastă? l-am întrebat, când mi-a dat un ham pe plaja din Barcelona, mai târziu în acea după-amiază.

— Alegerea e a ta, m-a asigurat.

Ochii lui albaștri, ca apa din spatele său, îmi distrăgeau atenția. „Poate ar trebui să vorbească cu ochii închiși."

— Și dacă o să refuz?

— Atunci, o să ne plimbăm cu barca de-a lungul coastei.

— Și dacă o să accept?

— Atunci, o să facem parasailing. Adică, barca o să tragă de coardă și noi o să plutim cu parașutele deschise.

— Știu ce înseamnă parasailing, am spus eu tăioasă, după care m-am relaxat. Îmi pare rău! Doar că nu am crezut că ai plănuit una ca asta.

— Să nu-mi ceri niciodată scuze dacă spui ce simți. Prefer să știu adevărul decât să te prefaci. Mi-ai cerut ajutorul ca să-ți învingi teama, nu-i așa?

— Da, când eram amețită de la medicamente, am bombănit, uitându-mă la nisipul ce mi se așternuse pe tălpi.

Fusese în zadar să cred că voi putea încerca să-mi depășesc temerea, dar nu-mi permiteam să leșin de fiecare dată când mă aflam într-o situație riscantă. Pe de altă parte, de câte ori aveam să fiu pusă în pericol?

„Depinde. Ai de gând să petreci mult timp cu Paxton?"

— Atunci, lasă-mă să te ajut.

— Poate putem începe cu ceva mai puțin intens, i-am sugerat.

— La ce te gândești?

— La ceva unde pot să-mi țin picioarele pe pământ.

— N-o să te ajute. Îți promit că treaba asta e sigură și există o parașută. Iar în clipa în care spui că nu mai vrei, o să coborâm.

— Noi? l-am întrebat, clipind des. Nu mă trimiți singură în aer?

S-a încruntat.

— Nu, voiam să vin cu tine, în tandem. Dar, dacă vrei să te dai singură, n-o să-ți stau în cale.

— Nu! Dacă o să facem asta, prefer să fii cu mine.

— Deci, ești de acord?

— Dacă vii cu mine, da.

Am fost recunoscătoare că purtam colanți atunci când ne-am echipat, și am fost așezați unul lângă altul, pentru că am intrat ușor în ham.

— Nu o să fim în pericol, nu-i așa?

— Nu, e totul în ordine.

— Ești sigur? Am văzut o emisiune în care cablul s-a rupt, iar tatăl și fiul lui, mă rog, fiul vitreg, au zburat în junglă, s-au lovit de un copac și apoi tatăl a murit.

Unul dintre tehnicieni s-a abținut să nu râdă, cât timp îmi aranja hamul.

Paxton m-a fixat cu privirea.

— Scena asta nu e din *Jurassic Park*?

— Ba da. Dar e tot parasailing.

— Dacă-mi amintesc bine, cablul s-a rupt pentru că a fost mușcat de un dinozaur.

— Așa, și?

M-a luat de bărbie și aproape m-am topit.

— În Barcelona nu sunt dinozauri. Suntem bine, Leah!

Privirea i-a coborât spre buzele mele, care s-au despărțit automat, pregătite pentru tot ce mintea mea refuza să accepte.

Ce s-ar întâmpla dacă m-ar săruta? Dacă am depăși limita – și mi-ar frânge inima sfâșiată în bucăți și peticită?

Nu știu dacă aș putea să devin una dintre cuceririle lui și să-l meditez în continuare. Dar, cu cât se apropia mai mult de mine, cu atât inima mea striga mai puternic că era destul de vindecată încât să riște.

Dar așa erau inimile – se aruncau cu capul înainte, iar apoi creierul trebuia să le refacă. Dacă nu eram atentă, Paxton avea puterea să mi-o sfărâme.

— Ești gata, Wilder? a întrebat Bobby, cu camerele de filmat îndreptate spre noi.

Nu mi-a plăcut că n-am putut să scăpăm de ei, dar n-am avut un motiv destul de bun ca să facem asta.

— Ești pregătită pentru o aventură, Leah? m-a întrebat Pax, când echipa de filmare nu putea să ne audă.

— Să nu mă lași să mă rănesc!

Orice urmă de amuzament a dispărut de pe fața lui.

— N-o să te rănesc niciodată și n-o să permit nici ca altceva s-o facă. M-ai înțeles?

Am încuviințat, dar îmi doream să-mi fi răspuns la întrebarea pe care eram prea lașă ca să i-o adresez.

Am ascultat instrucțiunile date de echipajul de pe barcă și, datorită lui Paxton, care mi-a distras atenția, dintr-odată ne-am înălțat în aer.

Am închis ochii și mi-a scăpat un țipăt, după care mi-am mușcat buza ca să opresc sunetul. Paxton m-a luat de mână. Nu simțeam sub mine decât vântul. Era doar aerul, care n-avea nicio problemă să mă lase să cad.

Dar el nu avea de gând să-mi dea drumul.

— Dacă vrei, închide ochii, dar n-o să te poți bucura de priveliștea asta.

M-a mângâiat pe palmă.

Am deschis lent ochii și am icnit.

— Cât de sus suntem?

„Destul cât să pară ireal, ceea ce, în mod ciudat, e liniștitor."

— Nu te gândi la asta. Uite, se vede La Sagrada Família, m-a încurajat el.

— Poftim?

Mi-am îndreptat privirea spre oraș și am văzut biserica faimoasă.

— E incredibil!

— Oare o să primim credit suplimentar la religiile lumii pentru asta? a glumit Pax. Și acolo e Parcul Güell, unde ne-am dat azi pe rampă.

Orașul era minunat de la înălțime, separat de Mediterană printr-o fâșie de plajă.

— Nu am cuvinte..., am spus.

— Știu, mi-a zis, strângându-mă și mai tare de mână.

— Așa te simți când faci o cascadorie?

Era sublim. O bucurie primară mi s-a revărsat în sânge și mi-a umplut fiecare celulă din corp cu o adrenalină unică.

— Nu în mod normal.

— De ce?

— Pentru că trebuie să exersez trucurile. Necesită toată concentrarea mea, corpul, mintea. Tot!

— Şi ce facem noi acum e pur şi simplu distractiv, am ghicit eu.

— De obicei.

Mi-a apărut din nou presiunea din piept.

— Dar nu şi de data asta.

— De data asta, am folosit totul, concentrarea, corpul, mintea, tot ce am, ca să te aduc aici. Faptul că-ţi văd zâmbetul e mai plăcut decât succesul oricărui truc.

Aici, sus, nu era nimic care să-mi distragă atenţia de la cuvintele lui, de la privirea sa, şi mai ales de la tandreţea ce le caracteriza pe amândouă.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere, mi-a răspuns cu blândeţe.

Mi-am menţinut privirea asupra oraşului şi ţărmului din faţa noastră. Nu m-am uitat deloc în jos şi m-am agăţat strâns de sentimentul de uimire din suflet, ca să opresc teama să se strecoare şi să-mi fure momentul.

S-a terminat prea repede totul şi, totuşi, nu destul de repede. Teama mi s-a intensificat pe măsură ce ne-am apropiat de pământ, iar Paxton a suportat greul aterizării pe plaja fină.

„Ai reuşit!" Mi-a venit să urlu spre cer că triumfasem. Câştigasem o bătălie şi era mai mult decât îndeajuns. M-am simţit din nou ca înainte de noaptea aceea, când m-am aflat faţă în faţă cu moartea, care mi-a răpit iubirea. Am simţit libertate, bucurie, extaz şi abilitatea de a respira. Toate datorită lui Paxton.

A desprins paraşuta şi hamurile cu mişcări rapide şi concentrate. Aveam nevoie ca măcar o dată, focusul să îi fie îndreptat asupra mea. Am simţit un nod în stomac şi inima mi-a tresărit, ca înainte să mă dau cu tiroliana, când ştiam că era posibil să fi făcut alegerea greşită.

— Cum te simți? m-a întrebat, când a văzut că pur și simplu stăteam pe loc și îl priveam.

Nu îmi găseam cuvintele. Nu simțeam decât o dorință copleșitoare ce sfârâia, cerând un alt salt mai periculos. Paxton îmi oferise un lucru de neprețuit și nu știam cum să-i spun tot ce însemnase pentru mine. Ce începea să însemne el pentru mine. Însă știam ce trebuia să fac.

Niciodată nu-mi dorisem ceva – sau pe cineva – cu atâta ardoare.

La naiba cu consecințele!

— Leah? m-a întrebat, aplecându-se ca să-mi cuprindă obrajii în mâini, apoi și-a trecut limba peste buza de jos.

Semnul că era emoționat.

Mi-am plimbat degetele peste pielea caldă a bicepșilor lui și, înainte să găsesc cuvintele potrivite, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat. Buzele noastre s-au lipit, iar presiunea a durat mai mult decât intenționasem.

Nu-mi dorisem să fac pasul ăsta.

„Dumnezeule. Îl sărutasem pe Paxton. Îl sărut pe Paxton."

Dar apoi mi-am dat seama că el nu-mi răspundea la sărut.

M-am îndepărtat, iar tensiunea din piept a devenit înțepătoare. Inima îmi bătea puternic, însă nu era alimentată cu bucurie, ci cu rușine.

— Leah.

S-a aplecat din nou și mi-a șoptit numele aproape de buze. Sunetul a fost în mod egal descoperire și rugăminte. Apoi m-a sărutat. Buzele lui s-au mișcat ușor peste ale mele, în timp ce-mi ținea chipul în mâini de parcă era un obiect prețios și rar. Fiecare mângâiere dădea la o parte un alt zid din jurul sufletului meu. Nu a transformat sărutul în unul pasional, deși eram pregătită să-l implor.

M-a sărutat delicat, iar asta m-a făcut să-mi doresc mai mult.

Mi-a mângâiat buza cu limba și m-am lăsat pradă atingerii lui. Era perfect. *El* era perfect.

Apoi s-a oprit și a făcut un pas în spate, de parcă-l arsesem. Respira greoi.

— Paxton? vocea îmi tremura din cauza riscului.

De la tot ce crezusem, ca o imbecilă, că puteam avea.

Privirile ni s-au intersectat și dorința pe care am văzut-o în ochii lui a alinat emoțiile tăioase care mă cuprinseseră. Și-a lins buzele. De data asta, nu din cauza emoțiilor, ci ca să-mi simtă gustul. M-am gândit să-l sărut din nou.

Cu o simplă atingere a buzelor, trezise în mine un sentiment pe care-l crezusem mort de mult, iar acum îmi doream totul.

A dat din cap, de parcă știa ce gândeam. Atunci, le-am auzit pașii greoi în nisip, alergând spre noi.

— Avem niște imagini incredibile! a spus Bobby.

El era într-o stare perfectă, dar cameramanul plinuț abia putea să respire.

— Mă bucur, a spus Paxton, pe un ton aspru.

Atingerea lui a fost ușoară când a desprins hamul ca să mi-l dau jos. Cum putea să se comporte de parcă totul era în regulă, când eu abia puteam să-mi mențin echilibrul?

— Cum a fost? m-a întrebat Bobby.

N-am putut să leg două vorbe.

— Revelatoare, a răspuns Paxton în locul meu.

— Ce spui, Leah? Ai repeta experiența?

M-am uitat la Paxton, care avea o expresie ironică pe chip. Amândoi am observat subînțelesul întrebării.

— Nu știu sigur.

Și-a ridicat colțul gurii într-un zâmbet incredibil de sexy.

— Ba eşti. Sunt eu destul de sigur pentru amândoi.

Înainte să apuc să răspund, Paxton s-a uitat peste umărul meu şi a îngăimat o înjurătură.

— Ce e? am întrebat, întorcându-mă să văd ce-l supărase.

Cam la cinci metri de mine, se afla un bărbat într-un costum impecabil, versiunea elegantă a lui Paxton, asta dacă ar fi avut o licărire de viaţă în privirea critică. M-am simţit goală şi expusă.

— Paxton, poţi să-mi acorzi puţin din timpul tău? a întrebat bărbatul, cu un timbru al vocii la fel de adânc ca al lui Pax.

— Cine e? am întrebat, precaută.

— Îngerul morţii, a răspuns el, pe când cealaltă persoană se îndrepta spre noi.

— Foarte amuzant, a răspuns el, analizându-l pe Paxton, după care şi-a dat ochii peste cap. Paxton, pentru numele lui Dumnezeu, eşti în Barcelona, unul dintre cele mai importante centre ale culturii şi arhitecturii lumii, iar tu preferi să faci cascadorii stupide şi sex, în loc să mergi la un muzeu.

Am făcut un pas în spate şi m-am oprit atunci când m-am lovit de pieptul lui Paxton.

— Leah, fă cunoştinţă cu fratele meu, Brandon. Brandon, ea e Leah. Vrei să-mi spui de ce naiba ai ocolit jumătate de glob ca să vii aici?

— Sigur. Am venit să opresc nebunia asta.

Zâmbetul lui Brandon era aproape identic cu al lui Paxton, dar avea o urmă de răutate pe care nu puteai să o ignori.

Capitolul 9

PAXTON

BARCELONA

— Nu ai nicio autoritate să mă oprești, am bombănit, pe când fratele meu idiot punea cuburi de gheață într-un pahar, aflat în spatele barului meu.

Făcusem cu succes trei cascadorii și nu avusesem niciun incident. Iar el n-avea un motiv plauzibil să facă una ca asta. Și tocmai când începusem să mă relaxez.

— Deci... asta poți să cumperi cu 400 de milioane de dolari. Nu ai nici măcar o sticlă de băutură decentă.

— Mulțumește-te cu o Corona, i-am spus și am scos o sticlă de bere din mini-frigider.

I-am dat-o fără s-o deschid. N-avea decât să se taie la mână, nu-mi păsa.

— Acum, spune-mi ce cauți aici cu adevărat.

— În afară de faptul că încerc să te conving să nu faci o nebunie?

Se făcuse confortabil în cel mai mare fotoliu, de parcă era sufrageria lui... vasul lui.

— Spune-mi ce ai de zis sau ieși naibii din camera mea, Brandon! Dacă vrei să vezi Mediterana, poți s-o faci de pe unul dintre iahturile tatei. Are unul în Saint-Tropez. Sau nu știu, poți s-o vizitezi pe mama.

M-a scrutat din cap până-n picioare.

— Spre deosebire de tine, eu muncesc să-mi câștig traiul. Nu e ca și cum am 5 ani și alerg după un vis stupid.

Am zâmbit ironic, lăsându-i comentariile să treacă pe lângă mine, fără să îl bag prea mult în seamă.

— Ironic, pentru că fix asta pare că faci.

— Dacă ai fi răspuns la e-mailuri, n-ar fi trebuit să traversez tot globul ca să te găsesc.

— Glumești! Ai traversa lumea chiar și pentru o anumită aromă de înghețată.

A bătut ritmat în pahar. Fratele meu era imaginea autocontrolului absolut.

— Ce faci e o nebunie. N-o să aprob finanțarea ideilor tale.

— Atunci, să mă anunți când o să preiei Wilder Exterprises și putem avea din nou conversația asta. Până atunci, contractul pe care eu îl am e cu tata.

Brandon a făcut ochii mari și un fior copilăresc de triumf m-a făcut să zâmbesc.

— N-ai aflat? Am presupus că știi deja ce facem.

— Cascadoria stupidă cu tiroliana a fost postată pe YouTube. După ce am văzut-o, n-a trebuit decât să-l întreb pe Bobby unde ești.

— Câte vizualizări avem?

„Sper să fie peste un milion." Aveam nevoie de imboldul ăsta ca să promovăm documentarul.

A dat din cap.

— Doar de asta ți-a păsat mereu. De cascadoriile tale stupide, medalii, jocuri video și Renegați.

— Îmi pare rău că nu ai propriul joc video. O să te anunț când vor crea Nemernicul Corporatist 3, bine? Știu niște oameni care te pot strecura în domeniu.

— Maturizează-te odată! Tata ți-a cântat în strună cu tot ce credeai că va fi distractiv și a privit în altă direcție când a venit vorba de tatuaje, piercinguri, femei. Chiar și când ai renunțat la studii anul trecut.

— Am avut un singur piercing, pe care l-am și scos.

— Și acum câți bani arunci pe proiectul ăsta? Câte vieți riști? Pentru numele lui Dumnezeu, tata a trebuit să cumpere *vasul*. N-ai fost în stare să termini studiile ca un bărbat adevărat și a trebuit să te apuci de un documentar?

Mi-am înfipt degetele în tapițeria scaunului, dorindu-mi ca măcar o dată să-l pot bate pe fratele meu mai mare, cel care făcea totul ca la carte, absolvent de Wharton. Dar îl iubeam pe nemernic, așa că m-am abținut.

— De ce ai venit aici, Brandon?

— Tata îmi încredințează mie compania, mi-a zis, cufundându-se mai adânc în fotoliu.

— Prostii! Nu are cum să renunțe la conducere. A sacrificat prea multe pentru compania aia ca să plece acum, pur și simplu.

„La lucruri precum căsnicia cu mama."

— Semnele sunt prezente. Își împarte bunurile, cumpără proprietăți.

Mi-am dat ochii peste cap, nevenindu-mi să cred.

— Ai bătut atâta drum doar ca să-mi spui că sunt semne că tata îți transferă compania?

— Nu, am venit pentru că eram în Londra. Și, chiar dacă ești un nemernic, mi-e dor de tine.

— N-o să insiști să opresc realizarea filmului?

— Nu, dacă ai contract cu tata. Nu pot să controlez înțelegerea voastră. Vrei să-mi spui ce condiții ți-a impus?

— Ești puțin iritat că nu le știi, așa-i?

— Da, recunosc.

A oftat și și-a desfăcut cravata, apoi și-a trecut mâna prin păr, ciufulindu-și firele date cu gel. Acum, semăna mai mult cu fratele meu și mai puțin cu corporatistul în care se transformase în ultimii ani.

— Vasul, faptul că a convins UCLA să sponsorizeze programul Studii pe Mare... Am avut scopuri diferite.

— Al tatei e să te vadă terminând facultatea.

Am tresărit.

— Da, știu, și am folosit asta împotriva lui ca să obțin ce voiam. Nu sunt mândru, dar a fost singurul mod prin care puteam să realizez documentarul. Așa că, amândoi am oferit ce nu voiam ca să obținem ce aveam nevoie.

— Să înțeleg că *ai învățat* arta afacerilor, a spus Brandon, ridicând paharul spre mine. De ce e filmul atât de important pentru tine? Nu e ca și cum duci lipsă de bani sau faimă.

— Motivul e Nick. Nu e vorba nici de faimă, nici de bani. E vorba de echipă, iar Nick e în continuare o parte importantă din ea.

Brandon a șuierat, apoi a luat o gură zdravănă de bere.

— Nu e vina ta. N-a fost când s-a întâmplat și nu e vina ta nici acum.

— Vina și responsabilitatea sunt două lucruri foarte diferite.

M-a privit cum o făcea tata când evalua pe cineva.

— Bine. Și notele tale?

— Dacă o să pic cursurile, o să oprească totul.

— Dură decizie.

— E și mai greu pentru meditatoarea mea. Dacă eșuez, o să-i fie retrasă bursa.

— Asta da responsabilitate. O cunosc?

Am ezitat. Leah era a mea. Nu într-un mod posesiv, ci pur și simplu prin faptul că o cunoșteam. Datorită relației noastre, oricare ar fi fost ea. În clipa în care-i spuneam mai multe, Brandon avea să folosească informația împotriva mea.

„Ai încredere în el."

— Fata de pe plajă. Leah.

N-aveam cum să nu-i apreciez expresia imposibil de citit. Nici măcar n-a clipit.

— Cea pe care ai sărutat-o? Ți se pare isteț să te cu...

— Ai grijă ce spui, l-am avertizat.

„La naiba, ar fi trebuit să taci." Însă ea mă sărutase, cu blândeţe şi fericită, iar acea primă atingere fusese destul ca să-mi dărâme zidurile. Aproape reuşisem să menţin un perete între noi, dar gustul ei era al naibii de bun.

— Bine. E calificată? Să te mediteze, nu pentru celelalte lucruri.

— Foarte. Merge la Dartmouth şi e genială, încăpăţânată şi ambiţioasă.

„Şi e a mea." La naiba, era a mia oară în ultimele cinci minute când creierul meu avea gânduri intense legate de Leah. Când se declanşase instinctul?

„Când ai decis să ignori consecinţele şi să-i răspunzi la sărut. Sau poate când ai protejat-o de camerele de filmat, ori când a acceptat să se dea cu tiroliana."

Singurul lucru pe care-l ştiam cu siguranţă era că nu conta momentul. Nu conta decât cum o voi convinge să-şi asume riscul cu noi. Exact, *noi*. Tocmai spusesem asta. *Noi*. M-am gândit din nou la ea, doar ca să retrăiesc senzaţia de pace pe care mi-o aducea.

La naiba, îl ignoram pe Brandon.

— ...înapoi în Los Angeles până când vei absolvi.

Uşa de la apartament s-a deschis, salvându-mă.

— Pax?

— Sunt aici, am strigat eu.

Penna a intrat, uitându-se când la Brandon, când la mine.

— Bună, Brandon! Nu mi-am dat seama că eşti în Barcelona.

— Tocmai plecam, a spus, aranjându-şi cravata şi ridicându-se. Mă bucur să te văd, Penelope. Pax, încearcă să stai departe de închisoare, bine? Nu toate chestiile pe care le faceţi sunt legale.

Ne-am luat rămas-bun şi a ieşit. Tensiunea mi-a scăzut imediat în clipa în care a închis uşa în urma lui.

— De ce naiba e aici? a întrebat Penna.

Îl iubeam pe Brandon, dar nu făcea nimic care să nu-i aducă și lui foloase.

— Nu știu, dar sigur nu e nimic bun. La cum e el, e posibil să fi venit până aici doar ca să afle ce înțelegere am făcut cu tata și cum să mă manipuleze.

— De acord! Ai grijă, să nu-i spui nimic ce poate fi folosit împotriva ta.

Doar că Brandon știa despre Leah.

Fir-ar să fie!

*

— Să trimiteți lucrările prin eCampus până vineri, la miezul nopții, cel târziu, a anunțat profesorul de religiile lumii în microfonul autobuzului, când am parcat ziua următoare la terminalul croazierei.

Văzusem atâtea biserici că, până după-amiază, toate începuseră să semene între ele. Toate, mai puțin La Sagrada Família, care era cea mai fermecătoare biserică pe care o vizitasem vreodată.

— Ești pregătită? am întrebat-o pe Leah, când m-am ridicat.

Și-a ținut geanta cu ambele mâini.

— Da, mi-a răspuns, ridicându-se de pe scaun.

— Un singur cuvânt? Ești cam vorbăreață azi. E totul în ordine? i-am zis, pregătit să-i dau un ghiont ca să vorbească cu mine.

— Da, a repetat, cu un zâmbet fals.

Nu știam dacă s-o zgudui sau s-o sărut apăsat. Corpul meu urla după a doua variantă, mai ales după ce petrecusem toată ziua lângă ea și am văzut-o bucuroasă când admira arhitectura. Dar eu nu voiam decât să-mi zâmbească mie, să-i simt parfumul și aroma șamponului de portocale pe care-l folosea, s-o aud râzând la ceva ce spusese Hugo.

Însă era ca şi cum nu existam.

Am coborât din autobuz şi ne-am îndreptat spre vas.

— Leah, o luăm pe aici, am zis, arătând spre intrarea mai rapidă.

M-a privit, iar ochii ei erau plini de contradicţii. Nu reuşeam să-i citesc emoţiile.

„Bun-venit în club, Leah!"

— Hugo şi cu mine mergem să luăm cina, deci cred că folosesc intrarea normală, a spus ea, serioasă.

„Asta a durut."

— Atunci, distracţie plăcută, i-am răspuns, forţându-mă să par indiferent. Studiem în seara asta?

A ezitat. N-aveam de gând s-o las să anuleze planurile pe care le aveam doar pentru că se speriase din cauza a ce se întâmplase ieri între noi.

— Avem tema la literatură pentru *Epopeea lui Ghilgameş*, îţi aminteşti?

— Da, bineînţeles că-mi amintesc. Bun, grozav. Ne vedem diseară.

S-a întors cu spatele la mine şi s-a îndepărtat. Nu e vorba că nu-mi plăcea cum îi arăta fundul în blugi, dar măcar o dată aş fi vrut s-o văd venind spre mine.

— Îmi plăcea mai mult când mă săruta, am mormăit.

— Spune-mi că n-ai făcut asta, mi-a zis Landon.

Am înjurat în bărbie şi m-am întors, ignorându-i privirea dezaprobatoare.

— Ba da.

S-a uitat la mine de parcă se ruga să-şi găsească răbdarea.

— Merită riscul să distrugi totul? Pentru care am muncit din greu?

— Fiecare secundă, am răspuns, fără să stau pe gânduri.

— Și acum o lași să plece?

„Când a trecut în tabăra ei?"

— Nu e ca și cum am de ales.

A început să râdă, și mi-a venit să-l arunc în apă, în loc să urcăm rampa împreună.

— Ce e atât de amuzant?

— Tu, prietene. Tu.

Le-am dat celor de la securitate buletinele, să ni le scaneze, apoi am urcat la bord.

— Și, totuși, de ce râzi?

S-a întors și m-a bătut pe umăr.

— Niciodată n-a trebuit să muncești pentru o femeie pe care o dorești. Ți-au căzut toate în poală de când aveai 15 ani.

— Nu e adevărat!

— Spune-mi o singură fată pentru care a trebuit să depui efort. Și, prin efort, mă refer la mai mult decât replica: *Bună. Sunt Paxton Wilder și am o rampă mare.*

— Asta s-a întâmplat o singură dată și i-am spus-o unei tipe care făcea skateboard. A înțeles la ce mă refeream.

— Pax...

Am trecut în revistă lista de femei și mi-am dat seama că nu-mi aminteam de niciuna în particular, și mai ales nici toate numele lor.

— OK, ai dreptate, i-am răspuns.

— Ai două opțiuni. Ori dai înapoi acum, ignori ce s-a întâmplat și menții relația de muncă...

— Asta nu e o variantă.

Nu când încă îi simțeam buzele peste ale mele și îi auzeam respirația când ne-am îndepărtat unul de celălalt. Pielea mea ardea de dorință să-i simtă trupul sub atingerea mâinilor. Nu mă gândeam decât la ce i-aș spune și la erecția mea care își făcea simțită prezența.

— E timpul să te pui pe muncă, amice!

Mi-a aruncat o expresie înțelegătoare, presărată cu o nuanță de durere care m-a sfâșiat, pentru că știam că îl cuprinsese din cauza mea.

— Nu știu ce să fac. Leah nu e ca celelalte fete.

— Cele bune sunt diferite și, de obicei, nu-ți dau o a doua șansă. Așa că, ai grijă să n-o dai în bară dacă ești serios în ceea ce o privește.

Avea dreptate și știa toate astea din propria experiență. Nu aveam decât o singură șansă. Soarta colaborării noastre, a documentarului și a relației dintre noi depindea de abilitatea mea de a-i spune ce simțeam. Îmi era imposibil să stau departe de ea.

Perfect, nicio presiune.

*

Serios, n-am fost atât de emoționat nici când mi-am pierdut virginitatea.

Am bătut de patru ori la ușa ei din sticlă și am deschis-o când mi-a făcut semn dinăuntru.

— Scuze, am vrut să mă simt confortabil, a spus ea indiferentă, din spatele barului.

Și-a pus lămâie în paharul cu apă și a ridicat din umeri.

În traducere: nu m-am aranjat pentru tine. Nu vreau să te impresionez.

Ba dimpotrivă, se dusese în direcția opusă, însă rezultatul mă făcea să salivez. Pantalonii de pijama erau din tartan, largi și păreau fini la atingere. Aproape îi atârnau pe șolduri și expuneau partea de piele catifelată dintre ei și maioul striat. Acesta i se mula pe forme, până la pielea goală a umerilor. Avea părul prins într-un coc în vârful capului și câteva șuvițe îi cădeau rebele pe gât.

În loc să se aranjeze ca să fie frumoasă, din greșeală se făcuse incredibil de provocatoare.

Ar fi fost ușor să merg în spatele ei, să-mi strecor degetele dincolo de elasticul pantalonilor și să-i trag în

jos, ca să-i văd, în sfârșit, fundul la care visam întruna. Aș întoarce-o spre bar, aș ridica-o pe blat și m-aș așeza între coapsele ei catifelate, apoi aș devora-o.

— Paxton, vrei să iei loc? m-a întrebat, întrerupându-mi fantezia.

— Absolut, am spus.

M-am întors rapid, ca să nu-mi vadă erecția. „Controlează-te, doar n-ai 15 ani."

După ce ne-am așezat amândoi, eu în fotoliu și Leah pe canapea, ea a vorbit prima.

— Avem de-a face cu tema iubirii, mai exact cum te schimbă sentimentul.

— O să te cred pe cuvânt, am spus, uitându-mă prin notițe.

— Nu crezi că iubirea te schimbă?

— Nu știu, n-am fost niciodată îndrăgostit, i-am răspuns.

— Am înțeles. Din experiența mea limitată, are abilitatea să te schimbe, să te distrugă, să te facă mai bun sau mai rău, în funcție de persoana de care te îndrăgostești prostește.

În minte au început adevărate focuri de artificii când ni s-au intersectat privirile.

— Crezi că toate tipurile de iubire sunt prostești?

Leah a înroșit.

— Nu, dar poate alegerile mele din trecut au fost așa... sau din prezent. Dar să ne întoarcem la Ghilgameș.

I-am ignorat împunsătura subtilă și m-am axat pe fisura din armura ei.

— Ce e prostesc la acele alegeri?

— Nu vorbim despre mine, a spus ea, deschizându-și laptopul.

— Ba eu vorbesc despre tine.

— Aș prefera să te concentrezi pe Ghilgameș și pe transformarea lui dintr-un tiran.

A mușcat dintr-un creion.

— O s-o fac, dar doar după ce-mi povestești ce a fost prostesc, am provocat-o.

Creionul i-a căzut în poală.

— Serios? Aici nu facem troc de informații. Nu eu sunt cea care trebuie să studieze. Eu sunt familiară cu toate temele din carte.

Minunat, zidul după care se ascundea se ridicase din nou. „Prea târziu, Leah, știu deja ce se ascunde în spatele lui."

Mi-am așezat cărțile pe măsuța de cafea și m-am aplecat, rezemându-mi brațele pe genunchi.

— Nu contează ce știi. Ambele noastre călătorii depind de cunoștințele *mele*.

— Te-ai autosabota, doar ca să intri în mintea mea?

Și-a încrucișat brațele sub sâni, împingându-i mai sus, peste decolteul maioului.

— Aș folosi toate armele din arsenal doar ca să intru în mintea ta.

Landon avea dreptate. Trebuia să muncesc pentru Leah, așa cum făcusem pentru fiecare cascadorie. Trebuia să-mi fac un plan și să mă înarmez cu mult curaj. Dacă făceam lucrurile pe jumătate, aveam să fiu rănit. Ori mă implicam cu totul, ori priveam de pe margine.

Dar eram implicat trup și suflet.

— Sau poate doar în pantalonii mei, a spus ea, încet.

Am privit-o șocat.

— Asta crezi că se întâmplă? Că încerc să mă culc cu tine și atât?

— Eu... nu știu.

Dacă ar fi roșit mai mult, s-ar fi asortat cu pernele decorative de pe canapea.

Am înghițit nodul de furie care mi se cățăra pe gât și încerca să răzbească la suprafață. Aveam o reputație oribilă când venea vorba de femei, iar ea o văzuse când căutase

informații despre mine. „Dar ar trebui să știe mai bine de atât." N-am atins pe nimeni de când o cunoscusem.

— Dacă aș vrea să fac numai sex, aș putea să merg în salon, să aduc una – sau două fete – înapoi în dormitorul meu și aș rezolva problema.

— Și ce ar trebui să mă facă asta să cred?

— Că tu nu ești una dintre acele fete.

— Exact.

A închis laptopul cu putere, a aruncat cărțile pe jos și s-a ridicat.

— Nu sunt genul acela și, dacă asta cauți, atunci ai ales femeia greșită.

M-am ridicat, atent să păstrez distanța între noi. Nu voiam decât s-o zdruncin sau s-o sărut, până-i venea mintea la cap.

— Leah, tu m-ai sărutat pe *mine*, da? Nu te-am abordat nicicum, n-am insistat să ne dezvoltăm relația, nu te-am dezbrăcat pe plaja aia.

— Exact, a bombănit ea.

— Poftim? Deși ești cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc, ce spui acum nu are sens.

Și-a frecat ochii și n-am vrut decât să-i dau mâinile la o parte, ca să-i văd privirea superbă și expresivă care nu putea niciodată să ascundă ce simțea, oricât de mult încerca.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Pentru ce?

Fata asta mă dădea peste cap și mă ținea în suspans.

— Pentru ce am făcut. Pentru că am stricat ceva atât de ușor și bun când te-am sărutat.

În ochii mirați îi citeam înfricoșarea.

— Îți pare rău că m-ai sărutat?

Și-a mușcat buza și a încuviințat.

— Nu ți-am dat de ales sau măcar ocazia să te gândești cum ar putea să schimbe asta lucrurile dintre noi.

— A fost un sărut, nu un contract. De ce crezi c-ar schimba ceva? am spus, încercând să-mi dau seama la ce se referea.

— Pentru că am profitat de tine, a șoptit ea.

„Prostii." Am ocolit masa până am ajuns față-n față, doar câțiva centimetri fiind între noi.

— Ba nu. Nu asta s-a întâmplat pe plajă.

— Ba da. Ce puteai să faci? Când nu mi-ai răspuns la sărut, am fost îngrozitor de jenată, iar când ai făcut-o...

A oftat, apoi și-a mutat privirea de la mine.

— Sunt meditatoarea ta și te-am pus într-o poziție neplăcută.

— Te-ai gândit că mi-a plăcut poziția respectivă? Că poate și eu îmi doream să te sărut la fel de mult?

A dat din cap, iar eu i-am ridicat privirea spre mine.

— Veneau spre noi camerele de filmare, după care a apărut fratele meu. Crede-mă, dacă acel moment ar fi avut loc aici, acum, n-ai mai fi avut niciun dubiu dacă voiam sau nu să te sărut.

— A fost doar un moment. Putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat.

„În niciun caz."

— De ce ai vrea una ca asta?

— Poate ar trebui să ne gândim la toate lucrurile pe care le riscăm.

Le-am poruncit emoțiilor mele să se liniștească. Era tematoare – o singură mișcare greșită și ne-am fi întors în punctul zero. Acum, că știam ce voiam, nu era o opțiune s-o iau pur și simplu de la început.

— Nu vreau să pun niciun fel de presiune pe tine. Nu mă grăbesc. E în regulă dacă ai nevoie de timp să te gândești, dar eu știu deja ce îmi doresc.

— Am nevoie de puțin timp, a șoptit, pe un ton oarecum disperat.

Ce-mi cerea era împotriva tuturor instinctelor mele, dar puteam să îi respect decizia.

— Bine, am spus și m-am retras ușor în spate. Tema trebuie predată în două zile. Hai să vorbim din nou despre ea mâine, ce zici?

— Paxton, îmi pare rău, a spus, cu o mică notă de panică în voce.

— Mie nu. Nu-mi pare rău pentru nimic, i-am replicat, zâmbind.

Apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată – mi-am recunoscut înfrângerea în bătălie și am plecat.

Dar victoria finală avea să merite.

Capitolul 10

LEAH

BARCELONA

— Oh, Rachel, l-am sărutat. Nu știu unde mi-a fost mintea, dar l-am sărutat!

Nici măcar n-am salutat-o, pur și simplu am răbufnit în urechile prietenei mele, care era la distanță, pe un alt continent.

— Leah?

Când i-am auzit vocea, m-am simțit pentru o clipă în siguranță, ca și cum eram înapoi acasă.

— Pe cine ai sărutat? Pe tipul sexy pe care-l meditezi?

— Da. Eram pe plajă și tocmai făcusem parasailing. E atât de chipeș și are ceva care mă înnebunește.

— Stai un pic, tu ai făcut parasiling? Vorbesc cu Eleanor Baxter?

— Exact! Fac lucruri nebunești din cauza lui!

— Îl susțin cu totul pe cel-al-cărui-nume-nu-l-putem-spune! a exclamat ea.

— Îmi pare atât de rău că nu pot să-ți mărturisesc cum îl cheamă.

Din cauza contractului de confidențialitate. Nu-mi doream decât să-i împărtășesc fiecare detaliu prietenei mele dar, din punct de vedere legal, trebuia să țin totul pentru mine.

— E în regulă. Asta adâncește misterul, până o să ajung și eu acolo.

Mi-am rezemat capul de canapea.

— Abia aștept. Serios. Oamenii ăștia, lucrurile pe care le fac – ce fac și eu când sunt în preajma lor...

Am tăcut, pentru că nu știam cum mă convinsese Paxton să mă dau cu tiroliana, să fac parasailing și să-l sărut pe plajă. Nu existau cuvinte care să descrie efectul pe care-l avea asupra mea. Felul în care pielea îmi lua foc când intra în cameră și totul din mine se trezea la viață.

— Nu e vorba de droguri, nu-i așa? Dumnezeule, Leah, sper că nu ești implicată în astfel de activități!

Îngrijorarea ei era palpabilă, în ciuda miilor de kilometri care ne despărțeau.

— Ce? Nu, nu e nimic de genul ăsta.

— Atunci, ar trebui să te distrezi. Sărută-l pe tip!

— Dar îl meditez. Și-l cunosc de numai două săptămâni.

Rachel a izbucnit în râs și mi-am dat ochii peste cap cât am așteptat să se oprească.

— Romeo și Julieta n-au avut nevoie decât de o singură noapte.

— Da, și uite cum s-a terminat între ei.

Rachel a oftat.

— De ce ai plecat în excursie?

— Din cauza ta, am pufnit.

— Da, știu că ne-am înscris împreună și că am jucat un rol important când ai primit scrisoarea de acceptare – și ți s-a oferit bursa –, dar ce te-a făcut să continui când eu n-am putut să vin?

— În afară de experiența pentru studiile postuniversitare? Am vrut să trăiesc din nou.

Nu doar să mă prefac, cum o făcusem de doi ani încoace. Nu mai voiam rutina monotonă pe care o folosisem drept plasă de siguranță. Voiam să respir, fără

restricții, într-un loc în care pieptul nu mă durea când inspiram prea mult aer – sau prea multă lumină. Un timp îndelungat am fost controlată de suferință, vindecare, teamă. Eram disperată pentru o schimbare. Doar că, odată ajunsă aici, am avut parte de o adevărată revoluție.

— Atunci, trăiește! Sărută-l pe tipul ăsta. Sau pe altul. Du-te într-o excursie! Dormi până târziu sau trezește-te devreme și admiră răsăritul. Nu te mai gândi la ce *ar trebui* să faci și, măcar odată în viața ta, *fă* ceea ce simți.

— Când ai devenit atât de înțeleaptă?

— Nu sunt. Doar că știu câte ceva despre cum e să placi băieți nechibzuiți. Mulți băieți nechibzuiți.

— Aș vrea să fii aici, i-am repetat, neputând să mă abțin.

— Da, și eu, dar poate toată treaba asta îți prinde bine. Te-am lăsat să te ascunzi cu doi ani prea mult, gagico.

— Nu m-am gândit la Brian. Când îl sărutam... nu m-am gândit la el. E un semn bun sau înseamnă că sunt un om oribil?

Rachel a făcut o pauză. Știu că se gândea la un răspuns. Era impulsivă cu toți din viața ei, cu excepția mea, dar asta pentru că a trebuit să ne vindecăm una pe cealaltă.

— E un semn bun. Meriți lucruri măreț, lucruri noi, sentimente nepătate. Nu te simți vinovată!

„Imposibil."

Am auzit o bătaie în ușă.

— Rachel, te sun când ajung la următorul port, bine? E cineva la ușă. Vai, dacă e el? Nu a spus niciodată ce vrea, doar că știe ce vrea. Dacă renunță să-l meditez?

— Leah, sărută-l! a strigat ea, trimițându-mi un pupic prin telefon și închizând rapid.

Stomacul mi s-a răscolit când am deschis ușa.

— Nu ești acel Wilder la care mă așteptam, i-am zis fratelui lui Paxton. Tu ești Brandon, nu-i așa?

A încuviințat și apoi mi-a analizat pijamalele, făcându-mă să-mi doresc să fi avut un halat pe mine.

— Și tu ești meditatoarea lui Paxton. Te deranjează dacă intru?

— Mama mi-a spus să nu invit niciodată seara bărbați străini în camera mea, domnule Wilder.

M-a privit uimit.

— Am înțeles.

S-a uitat pe hol, spre camera lui Paxton, și mi-a înmânat o carte de vizită.

— Asta e pentru când o s-o dea în bară.

— Poftim?

M-am retras instinctiv.

— Ia-o! m-a îndemnat el. Paxton o dă în bară de obicei. Asta face el. Fie o să-și rupă un os, o să încalce legea sau o să te distrugă pe tine. Sună-mă când va trebui să-i fie plătită cauțiunea. I-am curățat mizerille toată viața.

Eram la un pas să fac o criză de nervi.

— E posibil să te surprindă, am spus eu încet.

— Deja a făcut-o. Nu ești genul de tipă pe care o alege de obicei.

Și cu asta a reușit să mă înfurie și să-mi arăt colții.

— De ce?

— Pentru că ai creier. Să sperăm că ești destul de deșteaptă încât să nu începi o poveste cu fratele meu mai mic. Doar cei puternici supraviețuiesc în mica lui trupă de băieți pierduți. Cei slabi sunt mestecați de vii. Acceptă cartea de vizită!

— Nu.

M-am dat în spate, pregătită să-i trântesc ușa în față, dar a oprit-o cu brațul.

— Domnișoară Baxter, într-o zi o să ți se întâmple ceva și nu vei ști cum să gestionezi situația. Poate o să ajungă într-o închisoare turcească, poate n-o să i se deschidă parașuta, poate cineva o să se satură de prostiile lui și o să-l împingă înainte să fie pregătit să sară. Într-o zi, o să ai nevoie de mine. Ia-o, te rog! Nu am pe nimeni altcineva care să-l monitorizeze.

Rugămintea din ochii lui, atât de asemănători cu ai lui Paxton, m-a făcut să accept într-un final cartea de vizită.

— N-o să te sun. Are o echipă întreagă de producători și un grup de prieteni alături.

— Ba o să mă suni, m-a asigurat. Îți spun de pe acum că sunt puțini oameni care-i sunt loiali lui Paxton. Toți stau cu el atâta timp cât totul e bine, dar când apar probleme, se împrăștie imediat. Și, chiar dacă e un idiot arogant, aș face orice pentru el. De asta o să mă suni. M-ai înțeles?

Am încuviințat greoi.

— Ce o să-l coste dacă te ascult pe tine?

— Asta e între noi, frații. Mereu a fost așa, a spus el, cu un surâs ironic.

— Aș vrea să pleci acum.

— Te plac. Păcat că Pax nu e genul care să fie cu o singură fată. Ai fi bună pentru el.

— La revedere, Brandon, am spus, închizând ușa în clipa în care și-a dat mâna la o parte.

Cartea de vizită era neagră și avea numele lui, numărul de telefon și titlul de vicepreședinte de Operațiuni la Wilder Enterprises. Părea greoaie, dar în același timp, nu era o simplă bucată de hârtie. Era o promisiune, o asigurare, un avertisment și o amenințare, toate în același timp.

Poate Paxton era temerar, deoarece crescuse înotând cu rechinii.

Am pus cartea de vizită în noptieră și m-am gândit să mă culc, dar nu eram destul de obosită. Apartamentul părea gol fără Penna, așa că m-am dus înapoi pe balcon. Balustrada se simțea catifelată sub mâinile mele, iar eu admiram luminile orașului, atentă să nu privesc în jos.

Două săptămâni. Eram plecată de numai două săptămâni, dar parcă trecuseră câteva luni. Deja mă schimbam. Până și Hugo observase că eram mai deschisă, atunci când am ieșit la cină cu câțiva dintre prietenii lui. A fost plăcut să cunosc oameni care nu făceau parte din Renegați și priveau viața din exteriorul vârtejului de haos creat de Paxton.

Eram conștientă de ce toată lumea era atrasă de el.

Era magnetic. Hipnotizant. Nu era vorba doar de corp, trăsăturile feței și tatuaje. Mă făcea să simt că totul era posibil, ca și cum o lume nemaipomenită mă aștepta s-o explorez.

Reprezenta tot ce nu eram eu, dar mă făcea să simt ce aș putea deveni.

Stătea pe balcon și privea stelele, de parcă aveau răspunsul pe care-l căuta. Avea aceeași greutate pe care o văzusem apăsându-l pe umeri în prima zi. Asta m-a atras și mai mult, pentru că acum ajunsesem să îl cunosc. Documentarul, notele, Renegații... Ce povară mai putea duce?

S-a întors și m-a văzut, de parcă mi-a citit gândurile. Tensiunea dintre noi era palpabilă și ne unea, deși eram la zeci de metri depărtare. Apoi a străbătut rapid distanța dintre noi, dar încordarea nu s-a disipat, ci aproape mi-a făcut pieptul să explodeze.

— Leah! mi-a rostit numele ca o rugăciune, o doleanță pentru ceva ce nu știam dacă îi puteam oferi.

După conversația avută cu fratele lui, nu eram sigură că meritam tonul cu care-mi vorbea. Nu când acceptasem cartea de vizită.

— Salut! m-am întors cu spatele la balustradă, iar el stătea în fața mea. Uite ce e, tocmai am...

— Stai un pic, m-a întrerupt. Pot să vorbesc eu primul? Tu ai luat inițiativa data trecută.

Am încuviințat.

A făcut un pas în față și m-a blocat cu brațele, încadrându-mi corpul cu ele.

— Ți-am spus că știu ce vreau și c-o să-ți dau timp să te gândești. Dar nu e corect față de tine să faci o alegere fără să cunoști toate informațiile.

— Bine, am șoptit eu.

Serios, chiar trebuia să miroasă așa bine? Avea iz de apă sărată, nisip, lemn de santal și Paxton. „Ar trebui să îmbutelieze mirosul și să-l vândă." De fapt, nu. Toată populația feminină ar fi în dezavantaj.

M-a fixat cu privirea, iar luna se reflecta în adâncurile albastre ale ochilor lui. Intensitatea lor era la fel de feroce ca atunci când se afla pe rampă sau când l-am văzut deasupra mea, după ce am căzut.

— Ai spus că ai profitat de mine. Că m-ai forțat să te sărut pentru că ești meditatoarea mea, de parcă asta te pune într-o poziție de putere.

— Poate, am răspuns eu, iar obrajii mi s-au îmbujorat.

— Ei bine, acum am venit singur, ca să te cuceresc. Eu pe *tine*. Nu invers. Nu știu ce se întâmplă între noi, dar nici nu sunt fraier să-mi ignor sentimentele, fără să le explorez.

Și-a pus o mână pe obrazul meu. Atingerea lui a fost în același timp liniștitoare și electrizantă.

— Dacă am fi fost singuri pe plajă, când m-ai sărutat, n-aș fi avut rețineri, n-ar fi trebuit să mă gândesc la ce nu vrei tu să apară public mai încolo.

Și-a plimbat degetul peste buza mea și l-am sărutat ușor, incapabilă să mă opresc.

Și-a ținut respirația.

— Te-aș fi sărutat exact cum am visat din prima secundă în care te-am văzut stând pe balcon, incredibil de frumoasă și nedumerită.

— Paxton...

Mi-am sprijinit trupul de el. Cuvintele lui m-au topit și m-au făcut să-mi doresc să-i simt gura, atingerea... Dar și lucruri pe care nu le puteam avea, precum inima lui.

— Te-aș fi sărutat fix așa, mi-a zis, apoi gura lui a acaparat-o pe a mea, deschisă și înfometată, iar limba lui – la naiba, *limba* lui – a alunecat dincolo de buzele mele, ca să mângâie, să exploreze și să savureze, declanșându-mi un foc interior pe care nu voiam să îl sting.

Corpurile ni s-au lipit, iar atingerea a fost electrizantă.

Gustul lui era mai bun decât îmi imaginasem, de ciocolată neagră și mentă.

Și-a plimbat mâna liberă prin părul meu, până a ajuns la ceafă, iar a mea s-a înfășurat în jurul gâtului său. Eram disperată să mă apropii cât mai mult de el și să profit de șansa unică de a-i simți gustul. Mi-a mângâiat buzele cu tandrețe, apoi m-a sărutat apăsat și posesiv, gest pe care l-am resimțit direct între coapse și în fluturii din stomac.

Săruta la fel cum se dădea cu bicicleta. Concentrat pe un singur lucru, care făcea restul lumii să dispară. Nu puteam decât să merg alături de el în călătoria pe care o aveam în față.

M-a făcut să mă simt consumată, dar și goală, disperată și sătulă. La naiba cu documentarul sportiv, ar trebui să facă unul despre cum să săruți o femeie ca la carte și să salveze milioane de bărbați neștiutori.

Mi-am înfipt degetele în mușchii umerilor lui, iar el și-a plimbat mâinile peste fundul meu, strângându-l și ridicându-mă în aer cu un geamăt. Stăteam lipită de stomacul lui tare ca piatra.

— La naiba, Leah! Ai un fund incredibil. Toate formele tale sunt netede și perfecte în mâinile mele, a șoptit lipit de gura mea, trimițându-mi fiori de dorință pură și amețitoare în tot trupul.

Am scâncit când gurile ni s-au intersectat din nou, iar sărutul m-a făcut să mă arcuiesc. I-am explorat marginile dinților cu limba, pe care apoi mi-a savurat-o. În clipa aia eram a lui Paxton, iar senzația care mă cuprinsese era glorioasă.

A întrerupt sărutul și și-a lipit fruntea de a mea. Respirația lui era fierbinte pe buzele mele umflate. Ca și el, respiram sacadat. M-a întins pe jos, și i-am simțit erecția pe stomac. A gemut și a pus o mică distanță între corpurile noastre.

Paxton Wilder mă dorea.

Era la fel de copleșitor ca sărutul lui. „Imaginează-ți cum ar fi să te culci cu el." Sau nu. Nu. Nu încă.

M-a mângâiat cu tandrețe.

— Așa am vrut să te sărut, Viteazo! Așa am de gând să te sărut de acum încolo, dacă o să accepți. Vreau să fiu cu tine. Vreau să existe un noi.

„Acceptă! Acceptă! Acceptă!" Corpul meu înfometat urla după sex. Îmi cerea să nu mai ignor nevoia primară pe care o închisesem într-o cutie și o băgasem sub pat de doi ani.

Dar să încep o relație cu el însemna să-l las să vadă... tot, să mă expun într-un mod în care nu eram sigură că puteam s-o fac.

— Am nevoie...

De timp? Să mă gândesc? Să sar pe el și să testez grosimea pereților dormitorului meu?

— Bine.

A răspuns unei cerințe pe care n-o făcusem.

— Pot să-ți ofer asta. N-am vrut decât să mă asigur că *acesta* e sărutul la care o să te gândești. Ne vedem mâine!

M-a sărutat pentru ultima oară și m-a lăsat pe balcon, întrebându-mă ce preț va trebui să plătesc pentru că am furat această clipă cu el. Știam că era o stea căzătoare – prea fierbinte, prea intens, prea nechibzuit pentru mine.

Avea să mă ardă de vie, apoi o să-mi consume cenușa – sărutul îmi demonstrase asta.

Dar nimic nu m-a împiedicat să-l doresc cu toată ființa mea.

Și cea mai înfricoșătoare parte era când mă aflam în preajma lui. Nu efectul pe care-l avea asupra mea sau felul în care mă făcea să mă simt, ci cum renunțam la orice urmă de precauție care mă ajutase să funcționez în ultimii doi ani.

Mă făcea să cred că exista o posibilitate să trăiesc din nou în afara zidurilor pe care le construisem cu atâta atenție.

Doar că nu eram sigură că puteam supraviețui când el avea să plece, ceea ce era inevitabil.

Capitolul 11

LEAH

ROMA

Blițurile se aprindeau din toate direcțiile, iar numele lui Paxton era strigat ca al unei vedete rock. M-a tras mai aproape și m-a ghidat prin mulțime, Landon și Penna mergând înainte. Mai aveam șase metri până la parcul de motocross.

— La naiba! a șuierat el.

Când m-am uitat la fața lui, avea zâmbetul de Wilder și pumnul ridicat în aer.

— Wilder! a strigat un reporter.

— N-o să răspundă la întrebări, a zis Micul John în spatele nostru.

— Ce faci la Roma? E adevărat că-ți iei anul liber? O faci ca să te pregătești pentru evenimentul pe care l-ai programat în Abu Dhabi?

Întrebările se auzeau din ambele părți, cu informații care se băteau cap în cap.

Un eveniment în Abu Dhabi? Despre ce era vorba?

Când nu ne atacau reporterii, o făceau fanii care țipau.

— Nu trebuia să fie un secret? l-am întrebat.

— Ba da, a spus, sărutându-mă pe creștetul capului.

— Cine e fata nouă? a întrebat un alt reporter.

„Nu iubita lui", am protestat în gând.

În faţa noastră, unul dintre fani s-a întins şi a pus mâna pe Penna.

— Pax!

Am arătat spre ei, dar înainte să termin, Penna îi întorsese braţul tipului la spate.

— Mama ta nu te-a învăţat că nu e frumos să atingi o femeie fără permisiune? a întrebat ea.

Fir-ar să fie!

Paxton l-a apucat cu putere şi l-a împins spre Micul John.

— Scoate-l pe idiotul ăsta de aici, înainte să provoc un scandal internaţional.

Am ajuns la trepte, iar uşile duble erau deschise. Micul John şi echipa de securitate ţineau fanii departe de ele şi abia atunci am inspirat adânc pentru prima oară de când ieşisem din maşină.

— Eşti bine? a întrebat Paxton, care s-a aşezat între mine şi mulţime, apoi m-a sărutat pe frunte.

— Da. Nu realizasem exact cât de popular eşti.

— Depinde de loc. Stai aici, în regulă?

Am încuviinţat, iar el s-a întors şi s-a aşezat între Penna şi Landon.

— Mă bucur că sunt aici, Roma! a strigat Paxton.

Chiar dacă nu-l vedeam, ştiam că îşi afişa zâmbetul rebel.

Mulţimea a explodat în urale.

— Cred că avem timp pentru câteva întrebări, dar nu multe. Oraşul e minunat şi abia aşteptăm să-l explorăm.

Bobby a făcut un pas în faţă şi a arătat spre un reporter.

— Tu!

— Ce faceţi în Roma?

— Ne lărgim orizonturile. În plus, Rebel avea poftă de pizza.

Penna a încuviinţat, iar reporterii au izbucnit în râs.

— În plus, am auzit că aveți o rampă nebunească, așa c-am zis să ne oprim și s-o testăm.

Bobby a arătat spre un alt reporter.

— E vreo urmă de adevăr în zvonurile cum că veți susține un spectacol în Abu Dhabi?

— Poate, a răspuns Paxton.

— O să concurați la Jocurile X de Iarnă?

Paxton s-a încordat.

— Evenimentul nu e în programul nostru în momentul de față.

— Asta înseamnă că Renegații nu vor concura?

— Încă o întrebare, a spus Bobby, care a desemnat un alt reporter.

— Are vreo legătură cu zvonurile despre Nitro? Am observat cu toții că, de ceva timp, sunteți cu un membru în minus.

— Am terminat cu interviurile, a spus Paxton, întorcându-se cu spatele la mulțime.

M-a tras după el, atingerea fiindu-i într-un contrast tandru cu vocea.

— Renegații nu sunt doar Originalii. Vă asigur că Nitro e și acum un Renegat, ca atunci când și-a început călătoria alături de noi. Mulțumesc că ați venit, oameni buni! s-a auzit vocea lui Landon de pe hol.

— Domnule Wilder, suntem încântați că ați venit la mica noastră pistă. Eu sunt Renzo și mă ocup de bunul mers al lucrurilor aici, a zis un bărbat de vârstă mijlocie, cu accent italian.

— Cine le-a spus care va fi itinerariul? a întrebat Penna, care și-a încrucișat brațele peste maioul fucsia.

— O să aflu, a promis Bobby. Acum putem să organizăm echipa? Micul John a pregătit motocicletele.

— Vă asigur că angajații noștri n-au spus nimic. Bineînțeles că vă putem prezenta cum e organizat totul, a zis Renzo.

Trei bărbat au păşit din spatele lui.

— Poţi să mă duci mai întâi la tribune? Vreau să mă asigur că domnişoara Baxter stă într-un loc confortabil, a zis Paxton.

— Mă descurc şi singură, am protestat eu.

— Sunt sigur de asta, Viteazo, dar aş vrea să ştiu că eşti bine.

Bobby a deschis gura, dar Landon a intervenit:

— Programul nostru nu e chiar încărcat. Sunt sigur că ne încadrăm, nu-i aşa, Bobby?

— Da, a răspuns el, tensionat.

— Să alegi un loc bun, Leah! Brooke o să stea cu tine, a zis Penna, zâmbind.

Apoi au plecat toţi, împreună cu câţiva angajaţi.

Renzo ne-a condus dincolo de barul cu gustări, apoi am urcat scările, până am ajuns la tribune.

— Ce e aia? l-am întrebat pe Paxton, arătând spre... o monstruozitate din lemn.

— E o super rampă. O să tragem câteva cadre şi trebuie să exersăm, dacă vrem să ne iasă evenimentul din Abu Dhabi. Nu e ca şi cum avem aşa ceva pe vas. Stai liniştită, Viteazo, o să te duc mâine în toate locurile pe care vrei să le vezi. Ba chiar o să mă abţin de la comentarii sarcastice cât o să-l ascultăm pe profesor în turul Vaticanului.

Am dat din cap şi am arătat spre capcana fatală din faţa mea.

— E... *sigură*?

Renzo a plecat, lăsându-ne singuri.

Paxton m-a luat de mâini şi m-a sărutat în palmă.

— Nimic din ce fac nu e *sigur* sută la sută. Tocmai de asta e extraordinar.

„Ştiai de la început cu ce se ocupă."

— O să aleg un loc la umbră şi o să studiez la fizică. M-am făcut de râs la testul de ieri.

— N-aș spune că nota 7 înseamnă că te-ai făcut de râs.

— Asta e diferența între noi, domnule Wilder. În plus, nu mi-ai spus ce notă ai luat tu. Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu, sunt cunoscător în ceea ce privește fizica... și lucrurile fizice.

Obrajii mi-au luat foc și nu din cauza soarelui. Trecuseră trei zile din Barcelona, de când îmi ceruse să fac o alegere și tot nu-i oferisem un răspuns.

— Bun, atunci du-te să-ți faci treaba, am spus, făcându-i semn spre rampa morții.

— Nu primesc un sărut pentru noroc? m-a întrebat, după ce a verificat dacă sunt camere de filmat în jur.

Apoi mi-a cuprins talia.

— Paxton...

Am încercat să-i strig numele pe un ton de avertizare, dar s-a revărsat plin de dorință. Dumnezeule, nu eram în stare să-mi controlez nici măcar vocea în fața lui.

M-a strâns ușor și a mormăit.

— Ți-am spus că-mi place rochia ta?

Am dat din cap. Rochia lungă, cu bretele subțiri, fusese o alegere pe ultima sută de metri, dar Penna mă amenințase că o să-mi ardă toți pantalonii dacă mă mai vedea cu ei a 21-a zi la rând.

S-a aplecat, iar buzele îi erau aproape de urechea mea.

— Îți simt toate formele și vreau cu disperare să ți-o ridic și să te simt cu adevărat. Dar n-o s-o fac. Știi de ce?

Am rămas fără cuvinte.

— Pentru că – încă – nu m-ai acceptat, iar eu sunt un domn.

Mi-am plimbat degetele peste marginile tatuajelor cu simboluri chinezești de pe gâtul lui. Pur și simplu, nu puteam să-mi țin mâinile departe de el.

— Trebuie să accept totul ca să obțin măcar un sărut? l-am întrebat.

L-am luat prin surprindere.

— Vrei să accepți?

Privirile ni s-au intersectat și ar fi fost atât de simplu să mă las pradă dorinței. Să renunț la ezitare și să risc. Dar nu era stilul meu. Nu conta că purtam o rochie lungă sub soarele Italiei și mă aflam lângă cel mai sexy sportiv de pe planetă. Eu eram aceeași persoană.

— Mă gândesc...

S-a încruntat pentru o fracțiune de secundă, apoi s-a relaxat și mi-a aranjat rochia în jurul taliei.

— Atunci, cred că putem să trăim totul de la caz la caz.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Leah, ai vrea să te sărut?

— Da, am răspuns eu imediat.

Mai întâi ni s-au atins șoldurile, când m-a tras spre el. Mâinile mi-au alunecat spre marginea tricoului, pe dungile tatuate de pe bicepși. „Brațele lui ar trebui să fie sculptate, venerate, sau poate considerate ilegale."

— Tu vrei să mă săruți? l-am întrebat.

— Știi bine că da, mi-a zis, după care și-a plimbat buzele peste ale mele și m-a sărutat.

M-am deschis în fața lui, iar limba sa mi-a pătruns gura, în timp ce-și plimba mâinile peste fundul meu. „Este, într-adevăr, un domn."

Săruturile lui creau dependență – lumea din jur dispărea și nu mai existau decât Paxton și felul în care mă făcea să mă simt. I-am răspuns la sărut cu toată ființa mea, desfătându-mă cu geamătul lui când i-am mușcat ușor buza de jos.

Paxton a atacat din nou, de data asta preluând controlul total al sărutului. Mi-a cuprins capul în mâini și l-a înclinat după propria voință, dezechilibrându-mă,

astfel încât să-mi susțină greutatea. Am murmurat când m-a sărutat mai apăsat. Limbile ni s-au încâlcit și respiram sacadat, la unison, gustul lui inundându-mi toate simțurile.

— Leah, sunetul ăsta o să te aducă în patul meu, mi-a promis, continuând să-mi sărute fața.

— Ce s-a întâmplat cu a fi un domn? l-am întrebat, pe când încercam să-mi amintesc unde eram și care era numele meu.

— Pentru că sunt un domn, o să mă asigur c-o să ai orgasm prima, a doua, chiar și a treia oară, dacă o să reziști. S-a terminat cu comportamentul meu respectabil în pat.

La naiba! Oare tocmai mi-a plecat la plimbare lenjeria intimă? Da!

— Dacă *eu* o să rezist? Ești sigur că o să poți ține pasul? l-am provocat, plimbându-mi mâinile prin părul lui.

A râs, iar sunetul a fost incredibil de incitant.

— Atunci e bine că mi-am menținut corpul în condiție fizică perfectă, nu crezi?

Am încuviințat când m-a mușcat de lobul urechii.

— Paxton! Te așteptăm, amice! a strigat Bobby.

Paxton mi-a mormăit în ureche și, chiar dacă a făcut-o din frustrare, am reținut sunetul pentru mai târziu.

— Bine! a strigat peste umăr.

M-a sărutat ușor, sugându-mi buza înainte să-mi dea drumul.

— Mhm, ador că pot să fac asta. Ar trebui să spui da mai des.

„Da, chiar ar trebui."

— Acum, du-te și fii Wilder!

Privirea lui a devenit serioasă.

— Leah, azi o să încercăm niște scheme noi. Oamenii cad. Mulți o fac. Să nu te panichezi, dacă vezi că lumea

nu aleargă spre rampă. Fac chestia asta de când eram destul de mic ca să mă urc pe un Power Wheel. Nu lăsa o motocicletă să te sperie, bine?

— Bine, am răspuns, cu noduri în gât.

M-a mai sărutat încă o dată și a coborât câțiva pași.

— Și, dacă o să decizi la un moment dat că ceea ce vezi te excită... flutură un steag roșu.

Felul în care a ridicat din sprâncene m-a făcut să râd.

— Ce, acum sunteți împreună? a întrebat Zoe, cu un ton plin de sarcasm și venin.

Fusesem atât de acaparată de Paxton, încât nu realizasem că ea stătea lângă Bobby.

— Da, a răspuns Paxton.

— Nu, am zis în același timp.

Paxton a zâmbit și și-a trecut mâinile prin părul pe care i-l ciufulisem.

— Ei bine, eu sunt cu *ea*. Ea nu s-a hotărât dacă e cu mine, cel puțin nu încă. Dar am niște metode foarte convingătoare de persuasiune.

— Dumnezeule, pleacă! am spus eu, râzând.

Nu-mi aminteam ultima oară când am sărutat un băiat, am râs și m-am simțit... normală. Un mic junghi de vinovăție a pătat sentimentul care mi se încropise în suflet, dar nu l-a acoperit complet. Era semn de progres.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi a dispărut după tribune. M-am așezat la umbra copertinei, aproape de rândul central din față. Am deschis cartea de fizică, încercând să găsesc răspunsurile corecte pe care le ratasem la test. Nu aveam de gând să-mi stric media excelentă din cauza unui curs stupid.

— Sper că știi că n-o să dureze, s-a băgat în seamă Zoe, care s-a așezat lângă mine și și-a întins picioarele lungi pe barul din față.

Am bătut cu pixul în hârtie, gândindu-mă la cum să gestionez situația.

— Tu de unde știi? În plus, am spus că nu suntem împreună.

Și-a lăsat ochelarii de soare în jos, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Cum să nu! În primul rând, Wilder obține mereu ce vrea și, având în vedere că tocmai te-a pipăit public ca să-și marcheze teritoriul, e doar o chestiune de timp până o să-i cedezi. În al doilea rând, trebuie să știi că n-o să fie mai bine de atât.

— Pentru că tu n-ai avut parte de ceva mai bun? am ripostat, sătulă de impertinența ei.

Și-a lăsat umerii în jos și toată bravada de pe chip i-a dispărut.

— Vezi cum se implică în cascadoriile noi? Exersează atât de mult, că nimic altceva nu mai contează. Nu mai există alt univers pentru el până când nu-i ies.

— Și? Ambiția lui mi se pare admirabilă. Iar eu nu sunt genul de femeie care să-și construiască viața în jurul iubitului ei.

„Tocmai am spus că e iubitul meu? Pe bune, concentrează-te!"

Un zâmbet crispat i-a apărut pe buze.

— Îți scapă ideea de bază. Are aceeași ambiție și când vine vorba de femei. Dar, după ce-i iese trucul, după ce cucerirea este făcută, toată adrenalina dispare și trece la următoarea țintă, la înălțimi mai mari, la o motocicletă mai rapidă... la o femeie mai bună. Nu spun asta ca să-ți rănesc sentimentele. Doar că nu pari genul care să fie folosită pentru sex și mai apoi părăsită.

Deși am încercat să nu mă las atinsă de cuvintele ei, inima parcă mi s-a înecat, deoarece știam că o parte era adevărată. Dacă aveam să-i cedez lui Paxton, trebuia să fiu pregătită să-l las să plece, ceea ce avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

Zoe s-a ridicat.

— Uită-te la tine! Pentru o persoană care spune că nu vrea să-şi construiască viaţa în jurul iubitului, stai în tribună, la antrenament, când Roma se întinde peste dealul din faţa ta. E doar ceva la care să te gândeşti, a spus ea, indiferentă.

A plecat fără să privească în urmă, trecând pe lângă Brooke.

— E totul în regulă? a întrebat Brooke, aşezându-se în locul unde stătuse Zoe.

— Da, am minţit, încuviinţând cam entuziasmată.

— Cum să nu! mi-a spus, neîncrezătoare.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— 75 D, media bună şi 18 luni.

Am clipit, iar Brooke a izbucnit în râs.

— Mărimea la sutien, media de admitere şi cât timp a trecut de când am făcut sex.

— Mă gândeam la altceva.

— Spune!

— De ce eşti martoră la antrenamente? O urmăreşti pe Penna? De ce nu vizitezi Roma sau să faci altceva?

M-a studiat atentă pentru o clipă.

— Am fost acolo când Penna şi-a rupt braţul pe rampa improvizată din curtea casei lui Paxton. Am ajutat-o să meargă acasă. Sunt aici pentru că nu-mi doresc să fiu altundeva. Ei sunt familia mea. În plus, spectacolul e incredibil. Ador s-o văd zburând. Uite-o!

S-a auzit motorul turat al motocicletei la capătul pistei, iar Penna a accelerat cu viteză, a ajuns pe rampă şi s-a înălţat în aer. Mi-am ţinut respiraţia când s-a rotit în aer şi a aterizat fără probleme pe rampă.

— Dumnezeule!

Brooke a zâmbit.

— E uimitoare. Una dintre medaliile ei e câştigată la o categorie doar a bărbaţilor.

Am urmărit o serie de sărituri ale Renegaților, care se roteau, întorceau și învârteau în aer. Toți erau incredibili, puternici, curajoși și ridicol de talentați.

Când a venit rândul lui Paxton, l-am privit încordată. A ajuns pe rampă, s-a rotit în aer și, pentru o clipă, a dat drumul motocicletei. Inima mi s-a oprit și am simțit o apăsare în piept, până și-a pus mâinile din nou pe ghidon și a aterizat grațios.

— Bravo, Wilder! a strigat Brooke.

Eu eram paralizată și abia mai respiram.

— I-a dat drumul.

— Da. Stai s-o vezi pe Penna. E și mai bună, toți știu asta.

— A dat drumul motocicletei. Când era în aer.

Brooke s-a întors spre mine.

— E-n regulă, Leah! Face asta tot timpul. Toți o fac. Exersează deasupra unor gropi mari pline cu spumă, până devin destul de buni.

— E nebun.

— Da, dar toți sunt, dacă e să fiu sinceră.

A urmat un alt val de cascadorii ale Renegaților. Nu toți au aterizat. Unii s-au învârtit până la capăt sau au alunecat. Brooke mi-a spus, calmă, că e ceva obișnuit.

— O să-ți dai seama când se întâmplă ceva grav.

Timpul trecea, însă ei nu se opreau. Motocicletele erau turate pe când se îndreptau spre rampă, doar ca mai apoi să nu facă zgomot aproape deloc, ca inima mea, când se înălțau în aer. Sunetul motorului turat de motociclistul care apăsa pe accelerație după ce ateriza a devenit preferatul meu din întreaga lume. Eram înconjurați de mult zgomot și mizerie, dar eu eram ferită, sub copertină, iar Renegații trăiau în lumea lor proprie. Penna a făcut un truc incredibil – s-a ridicat din șa, apoi s-a tras din nou pe ea, în timp ce motocicleta se afla în mijlocul unei rotații. Landon și-a așezat motocicleta în poziție verticală.

Paxton s-a dat de două ori pe spate.

— Se rotește prea mult, a șoptit Brooke, lăsându-se în față.

Cărțile mi-au căzut din poală când Paxton s-a apropiat de aterizare, aproape vertical față de rampă.

— Dumnezeule!

Cauciucul din spate s-a lovit de pământ.

Motocicleta a zburat de sub el la impact... și l-a lovit.

Motorul era silențios.

— Paxton! am țipat, instinctiv.

S-a lovit cu capul de rampă, apoi el și motocicleta au alunecat până la bază.

— Nu e bine, a șoptit Brooke în spatele meu.

Eu sărisem din tribune, fără să-mi pese de cei aproape doi metri până la pistă. Am alergat până la rampă, unde se strânseseră oameni în jurul lui.

— Nu poți să te duci acolo, a spus unul dintre agenții de securitate, care m-a prins de talie.

— Dă-mi drumul! am ripostat, dar era mai înalt și mai puternic decât mine.

Am făcut tot ce am putut, dar n-a contat.

Nu-l vedeam pe Paxton, dar am observat cauciucul distrus al motocicletei.

„Dumnezeule, oare a...?"

— N-a murit. Mike, las-o să treacă, a spus Penna, care s-a rupt de mulțime, îmbrăcată în echipament, însă fără cască.

Agentul de pază m-a lăsat să trec și am fugit la ea.

— Cât de grav e?

Girofarul ambulanței care tocmai sosea mi-a răspuns la întrebare.

— Nu!

— Ia-o pe Brooke. Ne vedem la spital.

Capitolul 12

PAXTON

ROMA

M-am ferit de lumina care-mi intra în ochi.

— Sunt bine, i-am spus al nu știu câtelui doctor care m-a controlat în ultimele 20 de minute.

Cât trecuse de la accident? O oră? Mai mult?

— Arăți ca naiba, l-am auzit pe Landon, care s-a așezat pe scaunul de lângă patul meu.

— Mulțumesc! M-am rotit prea mult.

— Da. Protecția de pe piept ți-a salvat viața. Ai crăpat-o fix pe mijloc.

— La naiba, ăsta da accident! O mai ai pentru perete?

Landon a încuviințat.

— Da, am luat-o după ce au tăiat-o de pe tine. Poți s-o pui lângă protecția pe care ai distrus-o când ai încercat săritura lungă.

Am dat din cap greoi.

— Unde suntem?

— Într-un spital din Roma. Ce-ți amintești?

— Am știut că mă rotesc prea mult, așa c-am încercat să trag motocicleta în spate, dar am căzut pe verticală. Nu-mi amintesc nimic după impact.

„În afară de Leah, strigându-mi numele."

— Unde e Leah?

— În camera de așteptare. Vrei să o chem? m-a întrebat, bucuros.

— Da. Cred că s-a speriat foarte tare.

— E mai dură decât crezi. Chiar i-a rupt degetul unuia dintre agenții de pază când a încercat să ajungă la tine.

Pieptul mi s-a umplut de mândrie.

— E specială.

— Așa e, a aprobat, apoi a ieșit din cameră.

Am profitat de moment și m-am bucurat de liniștea camerei private, testându-mi picioarele. Se mișcau, dar aveam dureri când inspiram prea adânc.

— Ești bine! a exclamat Leah, dând buzna pe ușă.

Câteva șuvițe de păr îi ieșiseră din coada împletită, oferindu-i un aspect ușor ciufulit, care a făcut-o și mai frumoasă în ochii mei.

— Sunt bine, i-am promis, încercând să mă ridic.

— Să nu îndrăznești! Sigur ești bine?

— Da.

Era îngrijorată nu neapărat pentru cât aș sta pe tușă, ci pentru mine, cu adevărat. La naiba, îmi plăcea sentimentul prea tare.

— Vrei să mă săruți? am întrebat-o.

— Da, a zis ea încet, aplecându-se cu buzele deasupra mea.

Lumina din inima mea s-a aprins din nou, caldă și strălucitoare.

— Primesc un sărut de milă?

— Nu.

— A meritat să încerc, am spus.

Ușa s-a deschis dintr-odată. Se pare că doctorii italieni nu ciocăneau înainte să intre.

— Domnule Wilder, ești norocos. N-ai nimic rupt. Nici măcar o contuzie, a spus doctorul într-o engleză cu accent puternic, ridicând radiografia pieptului meu în aer.

— Ce bine! am strigat, cu pumnul pe jumătate ridicat.

M-a privit cu aceeași desconsiderare pe care am observat-o și la Leah.

— Dar coastele nouă și zece sunt rănite, probabil unde te-a lovit motocicleta.

— Dar nu sunt rupte, am subliniat eu.

Ar fi fost o mare bătaie de cap dacă erau rupte, dar cu ele doar rănite, puteam să funcționez cu vânătăile și să continui cu cascadoriile.

— Nu, nu sunt rupte. Trebuie să te odihnești până se vor vindeca, dar ești bine, cu excepția zgârieturilor de pe piept.

Trăiască echipamentul de protecție! Cel puțin, accidentul ăsta fusese din vina mea. Dacă am putut să greșesc atât de tare, poate chiar îmi scăpase ceva la scripeți. În plus, nu se mai întâmplase nimic rău de când am plecat din Miami. Poate mă stresam degeaba sau – și mai rău – propria prostie îmi dădea bătăi de cap.

— Am vrea să te ținem peste noapte pentru observație...

— Nu, mulțumesc, l-am întrerupt și mi-am scos perfuzia din braț. Nu-mi plac spitalele, așa că, dacă pot să-mi semnez externarea, o să plec cât pot de repede.

Doctorul nu era deloc impresionat de mine.

— Sigur că da. O să-i spun asistentei să-ți aducă hârtiile.

— O să-i spun Micului John să pornească mașinile ca să ne întoarcem pe vas, a zis Landon, care apoi l-a urmat pe doctor.

— Ești sigur că nu vrei să rămâi peste noapte? a întrebat Leah.

— Sunt bine. Crede-mă, mi-am mai lovit câteva coaste de-a lungul vieții. O să mă simt mai bine acasă. Probabil n-am nevoie decât de câteva zile de odihnă și o să mă refac complet.

— Mai degrabă câteva săptămâni.

— Asta m-ar omorî. Zile, atât. M-am antrenat în trecut cu răni mult mai grave.

— Bine.

Însă ochii ei au spus altceva. Am citit dezamăgire în ei, iar asta m-a *durut*.

A fost o revelație ciudată, având în vedere că niciodată nu ținusem cont de părerea oamenilor, poate doar de a mamei.

— Sunt bine, îți promit.

— Am zis bine. Îți cunoști mai bine decât mine limitele corpului.

Înainte să continuăm discuția, Renegații au venit cu un scaun cu rotile, pregătiți să mă ducă înapoi pe vas.

Leah a stat cu noi până m-au pus aranjat în scaun, de parcă aveam 5 ani, dar o parte din licărirea din ochi îi dispăruse. Nu suportam să știu că eram responsabil de nefericirea ei.

Nu suportam gândul că nu era ultima oară când avea să se întâmple una ca asta.

*

— Trezirea, a spus Leah când ieșeam din baie dimineața următoare.

Împreună cu aroma cafelei pe care o ținea în mână, totul era perfect.

— Bună dimineața, frumoaso!

Am scâncit de durere când m-am aplecat să iau bluza pe care o lăsasem pe jos.

Leah a pus cana cu cafea pe noptieră, după care a venit să mă ajute.

— Ar trebui să stai în pat.

Mi-a ridicat bluza, dar a fost prea distrasă ca să mi-o și ofere.

— Leah?

— Da? a întrebat ea, plimbându-și privirea peste pieptul meu.

Îmi analiza tatuajele și-și mușca buza de jos.

La naiba, felul în care mă privea mă excita teribil. M-am gândit să-mi flexez mușchii, de distracție, ca să văd dacă pupilele o să i se dilate și mai mult. Mintea mi s-a umplut cu scenarii în care îi dădeam jos bluza lungă, îi gustam sânii superbi și o priveam cum își dădea ochii peste cap de plăcere.

Voiam să fac sex și dragoste cu ea în același timp, dar combinația nu-mi era familiară. Sexul nu fusese niciodată un act emoțional pentru mine, ci doar o eliberare fizică. O provocare să văd câte orgasme îi pot oferi unei femei înainte să implore că vrea mai mult.

Pe Leah voiam s-o venerez.

— Paxton?

Acum eu eram cel distras.

— Te doare? a arătat spre vânătaia închisă la culoare ce-mi înconjura coastele.

— Nu foarte tare, am mințit-o.

Dar mă durea îngrozitor de fiecare dată când mă mișcam.

Mi-a aruncat bluza, obrajii ei având o nuanță adorabilă de roz. Mi-am tras-o repede peste cap și mi-am băgat brațele pe mâneci, scâncind din nou când materialul a atins zgârietura dintr-o parte.

— N-ar trebui să te dai jos din pat, a repetat ea.

— Am avut nevoie la baie și respirația mea mirosea îngrozitor, așa că m-am gândit să iau atitudine.

— A, da. Evident.

M-am întors în pat fără să mi se citească în privire că aveam dureri, dar Leah și-a dat seama și mi-a așezat trei perne la spate.

— E mai bine așa?

— Da, mulțumesc!

— Cu plăcere, a zis, dându-mi cana cu cafea.

Apoi și-a luat ghiozdanul de la ușă, unde-l lăsase când a intrat în cameră.

— Ești pregătit?

Am luat o gură din nectarul zeilor.

— Pentru ce? N-ar trebui să pleci? În itinerariu scrie că excursia o să înceapă curând.

— Au plecat acum o oră, și-a dat ea ochii peste cap.

Am rămas mască.

— Dar Vaticanul? Panteonul? Cum rămâne cu nota de laborator?

A venit în cealaltă parte a patului și s-a urcat în el. S-a dus pe apa sâmbetei autocontrolul meu!

„N-a acceptat, deci calmează-te!"

— Dă-mi telecomanda, mi-a zis, cu mâna întinsă.

M-am conformat și a schimbat posturile, până a găsit un documentar cu imagini incredibil de proaste.

— Gata, a spus ea.

M-am uitat când la ea, când la televizor.

— N-am nimic cu cinematografia independentă, dar arată ca filmul de groază *Proiect: Vrăjitoarea*.

Zâmbetul ei era al naibii de sexy. „Se pare că nu poți să te gândești decât la un singur lucru."

— E un GoPro cu sunet pe care îl poartă Landon. S-a dus în excursia noastră ca să nu pierzi puncte. I-am dat profesorului adeverința din spital și ți-a scuzat absența.

Senzația de căldură și familiaritate din pieptul meu atinsese un nivel nuclear. Fata asta era incredibilă, în moduri de care nu voi fi niciodată demn.

— Și nota ta?

A ridicat din umeri.

— I-am garantat că ne uităm împreună la tot, așa că mi-a dat și mie punctele necesare.

— Dar suntem în *Roma*, și tu nu apuci s-o vezi.

Pentru mine. Din cauza mea.

— N-o să plece nicăieri Roma, nu-i așa? Pot să mă întorc oricând. În plus, dacă e să privim lucrurile logic, dacă pici, o să ratez restul excursiei, așa că poți să consideri asta plata pentru următoarele porturi.

N-am vrut să mă gândesc în profunzime. Una era s-o plac. Dorința pe care o simțeam pentru ea era o nevoie sexuală primară pe care o înțelegeam complet. Dar nu știam ce să fac cu sentimentul nou care mă încerca atunci când eram aproape de ea.

Leah s-a aplecat peste mine ca să-și ia cafeaua și am oprit-o la mijloc, punându-mi cana lângă a ei.

— Ești incredibilă, i-am spus.

— Și tu, domnule Jocuri X.

— Nu, ce fac eu e pentru mine. Pentru distracție, victorie, vizualizări, recorduri. Dar tu... ești cu adevărat incredibilă, am insistat, având creierul prea prăjit ca să găsesc alt cuvânt. Pot să...?

— Da, mi-a răspuns înainte să termin propoziția.

Deodată, buzele mele erau peste ale ei și toate cuvintele dispăruseră.

Avea gust de pastă de dinți, cafea, mentă... și a mine. Degetele mi s-au înfipt în șuvițele de păr din ceafa ei. Am sărutat-o cu toată priceperea, dorința și nevoia pe care le simțeam, ca s-o marchez exact cum mă marcase și ea pe mine. Stabilea un standard mult prea ridicat pentru oricine ar fi încercat s-o urmeze.

„N-o să mai urmeze nimeni. Doar ea. Doar prezentul."

Am închis ușa în fața acelor gânduri și m-am concentrat pe sărut și pe gemetele timide pe care le scotea după ce o sărutam apăsat, gustând-o în profunzime. Voiam să-i descopăr toate văile și formele. S-o fac să se simtă la fel de dorită cum mă făcea ea să mă simt.

Cu celălalt braț, am ghidat-o pe mine și mi s-a urcat în poală. Materialul subțire al colanților ei era o barieră

aproape inexistentă între penisul meu și centrul ei fierbinte. S-a frecat de mine și am gemut.

— Te-am rănit? m-a întrebat.

— În niciun caz, i-am răspuns, sărutând-o din nou.

Apoi Leah s-a îndepărtat.

— Cred că te dor foarte tare coastele.

Am verificat. Coastele nu mă dureau deloc. Penisul, în schimb, îmi pulsa.

— O să termin dacă o să te oprești.

Mi-a zâmbit și s-a lăsat lent spre mine, lingându-mi buza și apoi mușcând-o.

— Leah..., i-am șoptit numele și i-am acaparat gura cu un sărut.

Fiecare atingere a limbii ei mă înnebunea. Fiecare geamăt mă zguduia din rărunchi. Niciun sărut nu mai avusese un asemenea efect asupra mea, mai ales din partea unei persoane care probabil nu era pregătită pentru tot ce-și dorea corpul meu. Am prins-o de talie, apoi de fund. Adoram felul în care-mi umplea mâinile și modul în care s-a frecat de mine când am strâns-o ușor.

Și-a atins sânii de pieptul meu și nu doar că *voiam* s-o gust, *trebuia* s-o fac. Trebuia să-i ofer ceva pentru că stătuse cu mine azi, în condițiile în care restul lumii plecase când fusesem rănit.

Voiam să se simtă la fel de bine pe cât mă făcea ea să mă simt.

Mi-am plimbat mâinile peste coastele ei, până am ajuns la sutien.

— Viteazo?

Leah și-a dat maioul jos.

— Da?

Am rămas fără cuvinte. Știam forma sânilor ei. Îi privisem de prea multe ori ca să fiu considerat un tip de treabă, dar *la naaaiba*! Erau absolut perfecți, acoperiți cu

o dantelă roz, amestecul perfect de inocență și sex-appeal, care mă făcea să salivez.

Privirile ni s-a intersectat și s-a arcuit spre mine. I-am sărutat un sfârc, plimbându-mi limba peste materialul catifelat.

— Pax, a gemut ea, înfigându-și mâinile în părul meu.

Doar de asta a fost nevoie ca să-mi dispară orice urmă de stăpânire de sine. Nu mi-am luat privirea de la ea când i-am desfăcut sutienul. Am fost atent după primul semn de refuz sau o ezitare. Însă Leah și-a dat bretelele jos și sutienul a ajuns pe podea, lângă bluza ei.

— Ești minunată, i-am spus, înainte să o privesc.

Nu aveam nevoie de o confirmare ca să știu cât era de perfectă.

— Quid pro quo? m-a întrebat, trăgând de bluza mea.

Am ridicat brațele și a început să mă dezbrace. Reacția ei m-a făcut să mă simt ca un zeu.

— Pot?

— Da, i-am răspuns, nerăbdător.

Jocul acceptării era grozav.

Și-a plimbat degetele peste pieptul meu, oprindu-se la diversele tatuaje și încingându-mi pielea.

— Câte ai?

— Nu știu. Unele tatuaje s-au legat de altele, unele s-au transformat în tatuaje diferite.

— Au vreo semnificație?

— Unele. Altele mi s-au părut grozave sau au reprezentat ce simțeam în momentul respectiv.

S-a concentrat pe dragonul înfășurat în jurul inimii, care cobora spre abdomen.

— E frumos.

— Ca tine, am spus.

Secundele se scurgeau, iar eu am numărat în cap, ca să-mi țin mâinile departe de ea până era complet

pregătită. Nu știam de ce avea rețineri, dar n-aveam de gând să pun presiune.

— Nu am mai fost cu nimeni de foarte mult timp, a recunoscut, într-un final.

— Am înțeles. De cât timp?

I-am ridicat bărbia, ca să mă privească direct în ochi. Aș fi stat acolo toată ziua, amândoi la bustul gol, fără s-o ating, dacă asta însemna c-ar fi deschis una dintre ușile din mintea ei și m-ar fi lăsat înăuntru. Merita, chiar dacă aș fi ajuns să-mi rod propriile mâini de anticipare.

— Destul...

Avea ochii mari, iar în ei se citea teamă și ceva ce nu puteam descifra.

— Am înțeles. Vrei să vorbești despre asta? am întrebat-o, știind că avea un motiv pentru care deschisese subiectul.

Nu exista nicio șansă să nu fie admirată de cel puțin jumătate din populația de la Dartmouth.

Leah a dat din cap.

— Nu. Nu știu dacă pot... Nu vreau să te tachinez sau să te dezamăgesc.

M-am ridicat, ignorând durerea paralizantă de la coaste. Apoi am sărutat-o cu tandrețe. Am menținut gestul cast, în ciuda electricității pure care mă străbătea în locul în care sânii ei erau lipiți de pieptul meu.

— N-ai putea să mă tachinezi, pentru că nu am așteptări. Nu sunt un băiețel, Leah. Sunt foarte capabil să mă controlez și, dacă doar o să ne sărutăm, o să fie mai mult decât aș fi putut visa. Ai înțeles?

Leah a încuviințat.

Mi-am pus mâinile pe coastele ei, desfătându-mă cu pielea ei catifelată, apoi le-am oprit sub sâni.

— Nu există nicio șansă să mă dezamăgești. Ești perfectă și nici nu pot să-mi imaginez cât de incredibil o să fie dacă o să te gust vreodată.

Buzele i s-au despărțit și privirea i s-a întunecat. Îi plăcea când îi vorbeam. „S-a notat." Aveam să învăț toate secretele posibile ca s-o excit și să le folosesc în mod constant, până când nu mai simțea nicio urmă de teamă sau dubiu, ci se simțea sexy, așa cum era.

— Leah, o să mergem cât de departe vrei. Tu deții controlul.

„Pentru moment", mi-am promis. După ce va accepta, aveam s-o fac să-și uite numele.

S-a aplecat și m-a sărutat, întinzându-mă din nou în pat. M-am pierdut în gustul ei, în senzația gurii ei perfecte, în felul în care se potrivea perfect peste mine, de parcă acolo îi era locul.

Am sărutat-o până a început să se frece de mine, apoi mi-am înfipt degetele în șoldurile ei, iar fiori de plăcere mă străbăteau. „N-o să termini în pantaloni, de parcă ești un licean. Tocmai i-ai zis că poți să te controlezi!"

M-am concentrat pe ea. Am mângâiat-o, până când palmele mi-au ajuns pe sânii ei impecabili. Ea e gemut și s-a aplecat spre mine, lăsându-se pradă atingerii mele.

— Ești perfectă, i-am șoptit.

I-am supt ușor pielea și i-am mângâiat sfârcurile. Acum, că știam ce se afla sub sutienul ei, aveam să fiu în stare să-mi mențin privirea deasupra umerilor ei?

„Da, pentru că ochii îi sunt și mai încântători."

Am împins-o ușor de pe mine, după care m-am aplecat să-i gust un sfârc.

— Paxton! a gemut.

Și-a înfipt degetele și mai strâns în părul meu. Era o strânsoare aproape dureroasă, dar senzația era sublimă.

A continuat să se frece de penisul meu și i-am înclinat șoldurile astfel încât să-și stimuleze clitorisul dacă repeta mișcarea. Apoi am încercat să-mi imaginez cel mai neatractiv lucru la care puteam să mă gândesc, ca să nu o întind sub mine. M-am concentrat pe celălalt sân al ei.

Leah s-a frecat din nou, a gemut, iar eu aproape am cedat. Eram mai tare decât oțelul din care era construit vasul *Athena*. Nu-mi aminteam ultima oară când fusesem atât de excitat, înainte să-mi dau măcar pantalonii jos.

— Ați văzut cumva ghiozdanul lui Landon? Și-a lăsat portofelul în el, s-a auzit vocea lui Penna din cealaltă parte a ușii, fix înainte s-o deschidă.

— La naiba! m-am panicat.

Apoi m-am rostogolit împreună cu Leah de pe pat, aterizând cu zgomot pe podea.

— Oh... Oh! Penna a exclamat uimită din ușă.

M-am ridicat, atent să o acopăr pe Leah.

— Ce spuneai?

— Ar fi trebuit să ciocăn.

— Da, ar fi fost drăguț, am mormăit eu, iar o durere copleșitoare mi-a străbătut coastele.

— Bună, Penna, a spus Leah, care i-a făcut cu mâna deasupra patului, fără să se ridice.

— Mă bucur să te văd acolo, Leah! Știți ce, cred c-o să aștept jos.

— Ghiozdanul e sub patul lui, am țipat când a închis ușa.

M-am întors spre Leah, pregătit s-o văd jenată, dar ea râdea.

— Serios? E prima oară când ajung atât de departe în ultimii *ani* și se întâmplă asta? De parcă locuiesc din nou cu părinții.

Am zâmbit.

— N-am cuvinte să te descriu, mica mea Vitează.

A dat din cap și a început să-și caute hainele. „Ce fund. Nu există cuvinte să-l descriu."

— Îmbracă-te, a spus ea, aruncându-mi bluza.

Părul ei arăta ca după o partidă intensă de sex. „În visele tale."

Am vrut să fac scandal, ca un copil căruia i se refuzase desertul, pentru că ratasem ceva mult mai dulce.

— Relaxează-te! Dacă te porți frumos, e posibil să se întâmple din nou, a spus ea, aplecându-se peste pat ca să mă sărute.

Eram pregătit să implor ca un cățeluș.

— Bluza, Pax.

Am protestat, dar mi-am tras-o pe mine, după care am coborât scările și am văzut-o pe Penna căutând sub patul lui Landon.

Mi-am văzut protecția de piept în șifonierul lui și am luat-o, privind încruntat fisura.

— A păstrat-o? a întrebat Leah.

— Mereu le păstrăm. Avem acasă o cameră plină cu echipament stricat de când exersam diverse trucuri.

— Am înțeles. Penna, ai nevoie de ajutor?

— Sigur. Câte chestii are aici!

Leah s-a dus pe partea cealaltă, ridicându-și fundul apetisant în aer. Se pare că penisul meu nu uitase unde fusese în urmă cu câteva minute. Am clipit și m-am uitat din nou la protecția de piept.

Fisura era prea dreaptă. Prea curată. Ciudat.

— Are o groază de chestii aici, a încuviințat Leah, aruncând din ele pe pat.

— L-am găsit! a exclamat Penna, victorioasă. Mă întorc mai târziu. Voi doi... Știți voi, studiați sau faceți ce știți voi.

— Drăguț, Penna, mi-am dat ochii peste cap.

Mi-a trimis un pupic sarcastic și a ieșit pe ușă.

— E totul în regulă? a întrebat Leah când a venit spre mine.

— Protecțiile de piept nu au niciodată fisuri atât de drepte. Mereu sunt de-a lungul marginilor sau în locul impactului. Niciodată drepte. E dubios.

— Poate a fost de la ghidon?

— Poate.

— Stai să pun la loc toate chestiile astea, a zis ea, arătând spre dezordinea din pat.

Fetele aveau dreptate. Landon adunase o grămadă de nimicuri. Hamuri, echipament de protecție, o cască.

— Nu pot să cred, am șoptit.

— Bine, n-o să le strâng, a mormăit Leah.

— Nu la asta mă refeream.

Am pus protecția de piept pe jos și m-am așezat pe singurul loc gol din pat, întinzându-mă după cei doi scripeți negri pe care i-am căutat de când ne-am dat cu tiroliana pe vas.

— Ăștia sunt ai mei. I-am folosit în prima zi.

— Ah! a zis ea, fără să înțeleagă la ce mă refeream.

Cum ar fi putut să înțeleagă, când nici eu nu reușeam să pun toate informațiile cap la cap?

Am luat scripeții în camera mea și i-am dezasamblat, pe când Leah stătea pe patul meu, bând din cafeaua cu lapte care aproape se răcise. Din când în când, ridicam privirea la turul Vaticanului filmat de Landon.

Vocea lui fusese în mintea mea la toate vârstele. De când eram mici și săream de pe acoperiș pe trambulină, prima oară când m-am suit pe placa de snowboard, la noaptea în care a ales echipa în defavoarea iubirii și și-a frânt singur inima, până în momentul de față, când a mers în tur în locul meu, ca să mă pot vindeca în liniște.

Oare chiar mă ura atât de mult pentru că-l forțasem să aleagă? „În niciun caz. Să nu îndrăznești să te gândești nici măcar o secundă la așa ceva."

Era prietenul meu cel mai bun încă din școala primară.

Nu avea sens.

Am ridicat pe rând mecanismele de frânare și inima mi s-a făcut pulbere.

Le-am reverificat de două, trei ori.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Leah.

— Erau sub patul lui Landon.

— Se pare că jumătate din echipamente se află sub patul lui.

Am privit-o și am simțit cum furia a dat năvală la gândul c-ar fi putut fi rănită sau, și mai rău, moartă. Atâtea lucruri ar fi putut să meargă prost în ziua aceea, doar pentru că nu-mi ținusem echipamentul cu mine tot timpul. Fusesem prea încrezător.

— S-a umblat la frâne.

Capitolul 13

LEAH

ISTANBUL

— În dreapta puteți vedea zona în care împărații romani erau încoronați când Hagia Sophia era o biserică a creștinilor.

Profesorul Williams a arătat spre simbolurile arabe atârnate deasupra podelei.

— După cum vedeți, a fost transformată în moschee, înainte să fie declarată muzeu.

— Totul se schimbă, nu-i așa? a zis Paxton, care mergea alături de mine prin structura masivă.

— Știi... ai putea să vorbești cu Landon.

— N-are rost.

— Bine.

Am expirat lent, numărând până la 10. În ultimele zile am vorbit mult despre ce avea să facă, adică un mare nimic.

— Ți-am spus, nu Landon a făcut-o. Nu există nicio șansă. Sigur a fost un accident în timpul asamblării sau cineva l-a desfăcut ca să verifice... Orice, dar n-a fost vina lui Landon.

— Am înțeles.

„Taci." Dar, bineînțeles că n-am putut.

— Pentru că la fel s-a întâmplat și cu protecția de piept, nu-i așa?

Mi-a aruncat o privire prin care-mi spunea că îl iritam și i-am răspuns cu aceeași monedă.

— Hai să ne gândim ce s-a întâmplat până acum, bine?

Fusese supărat constant. Pe vas, la cursuri, în timpul meditațiilor, toată săptămâna. Cel mai rău era că nu mă mai sărutase. În clipa în care i-am sugerat să-l verifice pe Landon, a ridicat un zid între noi, de parcă reprezentam o amenințare directă pentru prietenul lui cel mai bun.

Însă îi sugerasem să vorbească cu el, nu să-l tortureze.

— Cum merge treaba? a întrebat Hugo, pe când Paxton o luase înaintea mea.

— E un nemernic.

— Dar sunt sigur că te place, a zis, oprindu-se să facă o poză la ieșire.

— De ce spui asta?

Tratamentul de care am avut parte în ultimele zile nu-i susținea ideea.

— S-a terminat cafeaua franțuzească prăjită cât am fost în larg.

— Nu! Aerul meu!

— Paxton a aflat și s-a asigurat că o s-o primești tu pe a lui.

M-a privit atent ca să-mi vadă reacția.

— Serios?

M-am uitat înainte, la Paxton, care mergea cu mâinile în buzunare. Blugii îi veneau ca turnați pe șolduri și-i accentuau fundul incredibil.

— Serios. Nu spun decât că se poartă ca un nemernic de când a fost rănit, dar dacă e ceva între voi, profită de ocazie.

— Bine, înțeleptule.

— Recunoaște, te bucuri că ai rămas în apartamentul luxos, a spus când ne-am urcat în autobuz.

Nu-mi venea să cred că trecusem printr-o perioadă când eram la un pas să refuz totul... chiar și pe Paxton.

— Ai dreptate, a fost alegerea potrivită.

— Viteazo, a zis Paxton, când m-am apropiat de el.

A arătat spre locul liber de lângă și m-am așezat, după ce Hugo mi-a aruncat o privire atotștiutoare.

— Vrei să vorbești acum? l-am întrebat.

— Nu.

Voiam să mă ridic. Chiar dacă îl plăceam, nu însemna că voiam să fac pe martira. Însă Paxton m-a oprit, trăgându-mă ușor de încheietura mâinii.

— Nu vreau decât să stau lângă tine, dacă e-n regulă.

M-am așezat la loc. Cum aș fi putut să-l refuz?

— Bine.

M-am pregătit pentru un drum în tăcere până la piață. Am privit dincolo de Paxton, spre Moscheea Albastră. Interiorul mă lăsase fără aer, reamintindu-mi cât de mult se muncea la ceva care merita să dureze, să fie admirat.

— La ce te gândești? a întrebat, autobuzul înaintând prin traficul din Istanbul.

— La faptul că lucrurile frumoase durează când sunt construite cu grijă și mai apoi îngrijite și iubite.

A încuviințat, dar n-a scos niciun sunet.

Drumul cu autobuzul mi-a dat emoții, și nu doar o dată. Am mai văzut șoferi agresivi, dar nici măcar excursia în New York nu se compara cu nebunia pe care o trăiam acum.

Tot drumul n-am vrut decât să-l ating, să-l iau de mână și să-i spun că vom afla împreună ce se întâmpla sau, dacă de asta avea nevoie, îl voi lăsa să afle singur. Privirea lui analiza totul și bătea neliniștit din picior. Mai văzusem expresia asta când planifica un truc. Știam că se gândea la ceva important, dar nu

mă aşteptasem să doară atât de mult faptul că eram ţinută la distanţă.

Însă, pe de altă parte, la ce mă aşteptasem? Doar eram împreună de cât, două săptămâni? Oare chiar eram împreună? El a spus că da, dar eu n-am recunoscut. Ce putea fi mai rău decât să-l doresc pe Paxton de la o distanţă imposibilă? Să ajung într-o zonă gri a relaţiei cu el.

Poate era mai bine să pun punct, înainte să mă afund şi mai adânc. Nu limitez suferinţa.

Autobuzul s-a oprit într-o parte a străzii şi Dr. Williams ne-a ţinut un discurs despre cum e bine să stăm uniţi, în siguranţă, şi cât de simplu era să ne pierdem unii de alţii. Am încercat să fiu atentă, dar nu mă puteam concentra decât pe fisura infimă din inima mea, care se mărea cu fiecare minut ce trecea.

Era mai bine să simt asta acum, în loc să-l aştept pe el să mă pulverizeze. În plus, nu puteam să duc dorul unui lucru pe care nu-l avusesem niciodată.

Doar că acele momente scurte în care fusese al meu străluceau mai puternic decât orice altceva.

Am ieşit din autobuz şi ne-am mişcat ca o turmă de oi pe strada pietonală, trecând sub o boltă de piatră pe care scria *GRAND BAZAAR*.

Când am intrat în piaţa acoperită, mi-am aşezat ochelarii de soare pe cap. Locul era uimitor. Un caleidoscop de culori, sunete şi parfumuri, de la fructe la condimente. Arcadele din piatră se întindeau deasupra noastră pe kilometri întregi sau cel puţin asta era impresia pe care o lăsau. Atmosfera abunda de viaţă, era gălăgioasă şi oarecum copleşitoare.

— Fiţi atenţi, aveţi o oră la dispoziţie, a spus Dr. Williams. Să nu întârziaţi! Vasul o să plece la ora 17.00 fix şi mi-ar plăcea să mă aflu pe el.

Apoi ne-a făcut semn că suntem liberi să explorăm după bunul plac.

— Vrei să faci cumpărături cu noi? a întrebat Hugo, arătând spre prietenii lui.

M-am uitat la Paxton, care analiza un crocodil din ceramică la taraba de lângă noi.

— Cred că ar fi mai bine să stau cu Paxton.

— Văd că-ți iei în serios îndatoririle de meditatoare, mi-a spus el, și mi-a făcut cu ochiul.

— Întotdeauna.

— Ce zici dacă aduc niște înghețată pentru tine și Penna mai târziu?

— Doar dacă o să mănânci și tu cu noi.

— S-a făcut. Nu uita de cafea, a zis el, uitându-se în direcția lui Paxton.

Apoi s-a alăturat grupului său de prieteni și s-au îndreptat cu toții în direcția opusă.

L-am menținut pe Paxton în vederea mea periferică, cât timp am admirat cutiile de bijuterii ce-ți furau ochii de pe tarabă. Cea albastră era superbă, dar mult prea scumpă, așa că am așezat-o la loc.

— Cât cer pe ea? a întrebat Paxton, ridicând-o.

— Prea mult.

— Și? Ia-o. Nu te-am văzut cumpărându-ți nimic toată excursia, cu excepția cremei de protecție solară.

A deschis și apoi a închis cutia.

— Trebuie să fiu atentă cu banii. Mi-am făcut un buget înainte să plec și pot să-mi cumpăr un singur lucru toată excursia.

M-am întors cu spatele la el, admirând celelalte cutii. Toate aveau o multitudine de elemente decorative.

În partea cealaltă, se afla un vânzător de ceainice.

— O să fiu aici, am spus, după ce Paxton a ridicat un obiect cu o cutie de sticlă.

Ceainicele abundau în decorațiuni, ca și cutiile, liniile lor fiind trasate delicat, dar funcțional. M-am uitat la preț și aproape m-am înecat cu salivă.

— Îmi place, a spus Paxton, uitându-se peste umărul meu.

— Rachel și cu mine avem o slăbiciune pentru ceainice.

— Rachel?

— Colega mea de apartament, cea care o să vină în al doilea trimestru.

— Am înțeles. Mă bucur să aud că o să ni se alăture, într-un final.

— Da, e foarte încântată.

— Care e chestia cu ceainicele? m-a întrebat, și mi l-a luat pe cel din mână ca să-l analizeze.

— Îi place citatul lui Eleanor Roosevelt, care spune că femeile sunt ca pliculețele de ceai, niciodată nu știi cât de puternice sunt până nu sunt puse în apă fierbinte. Primul an de universitate a fost foarte greu pentru amândouă și a devenit referința noastră specială.

Lui Rachel i-ar fi plăcut ceainicul ăsta. Putea să fie ceainicul meu Paxton. Să marcheze momentul în care m-am scufundat într-o situație și am lăsat un nemernic nechibzuit să-mi frângă inima. „Cel puțin, el n-o să-ți distrugă și corpul."

L-am luat din mâinile lui și m-am dus spre vânzător. Clar era ceainicul meu Paxton. Puteam să-l pun lângă cel al lui Rachel, care marca momentul în care *am picat examenul la chimie*, și deasupra ceainicului meu, *doctorul a spus că mai trebuie să fac o operație*.

Când am scos banii din portofel, Paxton și-a dat ochii peste cap.

— Pune-ți borseta la loc, mi-a zis, zâmbind.

A fost cel mai apropiat lucru de o glumă pe care l-a spus de când ne întorsesem din Roma.

— Pot să plătesc, l-am contracarat.

Nu aveam de gând să accept nimic de la el. Nu când deja rupsese destul din mine.

Privirile ni s-au intersectat, iar în tensiunea dintre noi a avut loc o înfruntare.

— Bine, dar n-o să plătești prețul întreg.

— Dar scrie pe etichetă, Pax, i-am spus când ne-am apropiat de vânzător.

— Negociatul e jumătate din distracție. Aici, se așteaptă să negociezi.

Am pufnit și l-am lăsat să se ocupe. Când a terminat de vorbit, pierduserăm mult timp, dar obținuse un preț mai mic de jumătate pentru ceainic.

— Mulțumesc, i-am zis, și am pus ceainicul în ghiozdanul meu mic.

— Cu plăcere!

Am mers unul lângă altul pe aleile principale ale bazarului, apoi am intrat pe altele, cu tarabe mai mici, aventurându-ne în centrul pieței. Cu fiecare pas, tensiunea devenea din ce în ce mai palpabilă.

Dacă așa avea să fie totul între noi de acum încolo?

Poate o terminase cu mine.

Gândul a durut mai mult decât ar fi trebuit.

— E bine să ies la plimbare, a spus, întrerupând tăcerea apăsătoare care se așternuse.

— Sunt sigură.

— Nu-mi convine că am ratat ocazia să facem cascadoria, dar e mai sigur să mă odihnesc înainte să exersăm la rampă.

M-am oprit în mijlocul drumului, iar Paxton s-a întors spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— O să te urci pe altă rampă?

— Bineînțeles.

— Cum adică bineînțeles? De parcă spui ceva normal. Chiar nu există posibilitatea să te gândești la ce s-a întâmplat și să-ți schimbi părerea?

— Leah, nu s-a întâmplat nimic.

A făcut un pas spre mine, dar eu m-am dat în spate.

— Serios? Pentru că eram de față. Te-am văzut căzând. Am văzut cum a picat motocicleta, te-ai lovit și apoi s-a răsturnat peste tine.

— Îmi asum riscuri în fiecare zi. Asta fac! Ăsta sunt eu! Așa mi-am creat un renume.

— Chiar dacă o să te omoare?

— Dar n-a făcut-o.

— Încă. Nici nu te-ai vindecat și ești pregătit să te urci din nou pe o motocicletă și s-o rotești în aer, cu spatele.

— În față, m-a corectat el. Când am fost în Roma ne-am rotit în spate, dar o să exersez s-o rotesc înainte. De trei ori, lucru care n-a mai fost făcut până acum. În Roma, pur și simplu, n-am avut echipamentul potrivit ca să-mi iau avânt cum trebuia.

Pentru o clipă, am rămas cu gura căscată, apoi am închis-o.

— Aproape ai murit când te-ai rotit în spate, ceea ce ar trebui să fie mai simplu decât să te rotești înainte, iar acum vrei să îngreunezi lucrurile?

— Dacă asta înseamnă că aproape m-a omorât, atunci probabil ar trebui să vorbim despre definiția ta asupra morții.

Zidul pe care-l construisem atent ca să mă protejez tocmai a pierdut o cărămidă.

— Mi-e mai familiar conceptul decât ți-a fost ție vreodată! am țipat, nervoasă.

Bine, poate am pierdut un rând întreg de cărămizi.

— De ce? Doar pentru că nu au funcționat frânele pe tiroliană? A fost o nimica toată în comparație cu ce am văzut – ce am făcut.

Mi-am înfipt unghiile în palme.

— Cum ar fi ce s-a întâmplat în Roma? Nu poți să-mi spui că nu s-a întâmplat nimic, când ai găsit două

frâne la care a umblat cineva și o protecție de piept fisurată. Nu ești atât de idiot încât să nu-ți fi tras un semnal de alarmă.

— Asta crezi tu că înseamnă să ai încredere în prietenii tăi? O idioțenie? m-a întrebat, încruntat.

— Serios, așa definești încrederea?

— Da. Asta înseamnă să îi oferi cuiva încrederea ta oarbă, mi-a zis, înaintând spre mine, iar eu m-am retras până m-am lovit cu spatele de un zid de cărămidă.

— Orbește?

— Pe unii îi știu de o viață. Aș încasa un glonț pentru ei.

— Și ei ar face același lucru pentru tine?

— Da, a răspuns, fără ezitare.

— Cum poți să fii sigur când ai astfel de dovezi? Te-ai întoarce pe rampă și ai aștepta ca cineva să facă un pas care să te omoare?

— Nu mă aștept să înțelegi prin ce trec.

Privirea lui a devenit glacială, iar asta doar a alimentat furia care mă copleșise.

— De ce? Pentru că nu vreau să-mi arunc corpul prin spațiu? Pentru că nu cred că trebuie să fac lucruri extraordinare ca să fiu extraordinară? Nu înțeleg, pentru că aș prefera să stau în pat și să mă uit la Netflix, în loc să conduc cu viteză doar ca să văd că pot să-l întrec pe tipul de lângă mine?

— Ce? Nu particip la curse. N-ai cum să înțelegi, pentru că trăiești într-o bulă. Vezi lucrurile incredibile care se întâmplă în jurul tău, dar preferi să privești din interiorul bulei, pentru că ai impresia că e mai sigur.

— Chiar e mai sigur! am țipat.

„Prea aproape. E prea aproape."

— Există o diferență între a fi viu și a trăi. Eu trăiesc. În fiecare zi. Provoc totul, chiar și legile gravitației.

— Pentru că-ți place ca oamenii să-ți aclame numele.

— Cum să nu, pentru că totul se reduce doar la faimă, nu-i așa? a spus el, sarcastic. E despre reușita trucului, despre a face ceva ce n-a mai fost făcut niciodată. Despre a întrece limitele, chiar și pe cele ale propriului corp. Pentru că eu scriu regulile. Eu decid ce pot să fac și ce nu. Și, dacă e să fiu sincer, e al naibii de distractiv.

— Distractiv...

S-a apropiat de mine.

— Da, distractiv. Mai exact, ce se întâmplă dacă ieși din bula ta și te îmbraci cu niște pantaloni scurți.

Am tresărit.

— Ești un idiot.

— Mi s-a spus mai rău de atât, a zis, zâmbind ironic.

— N-am niciun dubiu, văzând urma de femei pe care o lași în urma ta.

— Fiecare femeie cu care mă culc știe în ce se bagă.

Am încercat să înghit dincolo de nodul imens de durere care mi se blocase în gât.

— Și te întrebi de ce mi-e greu să am încredere în tine.

Deznădăjduit, a făcut un pas în spate.

— Deci, așa stau lucrurile între noi?

— Există un *noi*? am întrebat, pierdută.

— Credeam că da. Dar asta e diferența dintre noi. Eu te-am văzut și te-am dorit. Am vorbit cu tine și te-am plăcut. Am simțit conexiunea dintre noi și am explorat-o. Tu ești cea nesigură, ca de obicei.

Aș fi ripostat, dar... avea dreptate.

— Tot ce ține de tine mă sperie îngrozitor de tare, i-am spus, sinceră.

M-a mângâiat pe obraz.

— Când o să înțelegi că atunci începe viața cu adevărat? Când îți depășești teama?

Am întors capul, incapabilă să-i susţin privirea mai mult de o secundă. M-am uitat la ceas şi am icnit şocată!

— Dumnezeule, Paxton, trebuia să ne întâlnim cu grupul acum 10 minute.

— Nu ne vor lăsa în urmă. Hai să mergem!

Am refăcut drumul pe alei, dar toate arătau la fel. Arcadele erau identice, asemenea liniei acoperişului. Când am ajuns pe aleea principală, m-a apucat de mână.

— Stai aproape!

— În regulă.

Surâsul lui nu mi-a calmat teama care mă cuprinsese, dar măcar îl aveam alături. Ce putea să se întâmple?

— Uite uşa de ieşire, a spus şi am luat-o la fugă.

„Slavă Domnului!"

Am clipit şi mi-am aşezat ochelarii de soare pe faţă când lumina soarelui mi-a atacat ochii.

— Stai un pic, n-am venit pe aici, i-am spus eu.

— Dar asta e ieşirea.

— Asta e uşa patru. Noi am venit pe la uşa nouă.

Paxton a înjurat.

— Locul e în formă de roată. Nu trebuie decât să ajungem la uşa nouă, a zis, trăgându-mă înapoi în piaţă.

Am mers prin exteriorul pieţei, numărând uşile când treceam pe lângă ele.

— Uşa nouă! am exclamat, dar inima mi s-a oprit, apoi a început să bată cu putere. Au plecat fără noi.

Paxton s-a uitat la ceas.

— Am întârziat jumătate de oră. La naiba! Ce n-aş da să am telefonul mobil la mine.

— Vai, Pax, e 16.30!

Paxton a încuviinţat, de parcă luase o decizie.

— Trebuie să găsim un taxi şi să ajungem în port.

L-am strâns de mână şi am înaintat prin mulţime, până am ajuns la stradă. Paxton a încercat timp de cinci

minute să oprească un taxi de pe trotuar și, într-un final, s-a proptit în mijlocul străzii.

Un taxi a oprit înainte să-l lovească.

Mi-a fost prea teamă că ratez vasul ca să-l mai cert, așa că m-am urcat pe bancheta din spate. Paxton a intrat lângă mine și, în următoarele cinci minute, a reușit să-i explice șoferului care era destinația noastră. Am pornit la drum și ne-am zdruncinat când șoferul a apăsat pe accelerație.

Paxton s-a aplecat peste mine și mi-a pus o centură de siguranță care părea instalată în perioada disco. Traficul era foarte aglomerat și am început să mă panichez.

— Vor pleca fără noi, am spus, uitându-mă la ceas.

Era 16.55.

— Ar face bine să nu o facă.

Apoi s-a uitat la mine și a oftat, luându-mă în brațe și sărutându-mă pe tâmple.

— O să am grijă de tine.

— Și de *tine* cine o să aibă grijă? am răbufnit eu.

Pax a izbucnit în râs.

— Asta e Viteaza mea!

Ne-am oprit la pod și m-am uitat dincolo de el, pierzându-mi orice urmă de speranță.

— Pax?

— Da?

— Au plecat fără noi.

— De unde știi?

— Uite vasul, i-am zis, arătând spre fereastră.

Paxton s-a întors spre *Athena*, care acum se îndepărta de Istanbul.

— Fir-ar să fie!

Capitolul 14

PAXTON

ISTANBUL

— Ce o să facem? m-a întrebat Leah, din ce în ce mai panicată.

Încercam să găsesc o soluție. Nu era ca și cum puteam să aterizăm un elicopter pe vas... sau era posibil?

— Orice ai gândi, încearcă să fii cât mai realist. N-o să ne legăm de spatele delfinilor și nici n-o să încercăm un rucsac cu reacție.

Am sărutat-o, reducând-o la tăcere în singurul mod în care am știut. Singurul în care am vrut. Am sărutat-o apăsat, pierzându-mă în moment. Reacțiile ei la atingerile limbii mele și la mușcăturile delicate ale buzei m-au făcut să gem. Am sărutat-o ca să pun un plasture peste rana pe care o deschisesem în piață.

Taxiul a înaintat și am întrerupt sărutul.

— O să fie bine. Indiferent ce s-a întâmplat între noi, o să ne descurcăm. Ai încredere în mine, Viteazo!

Nu mă refeream doar la faptul c-am fost lăsați în urmă. După zâmbetul timid pe care mi l-a aruncat, Leah și-a dat seama ce voiam să spun.

— Bine.

Niciun cuvânt n-a avut vreodată o asemenea greutate pentru mine.

Am luat-o în brațe și m-am aplecat spre șofer.

— Poți să schimbi direcția?

— Încotro?

Trebuia să găsim un hotel pentru la noapte și nu aveam de gând s-o duc pe Leah într-un loc nesigur.

— La Ritz-Carlton.

— Pax, nu am atâția bani la mine, a șoptit ea, rușinată.

— Din fericire pentru noi, eu am.

Leah și-a coborât privirea, așa că i-am ridicat bărbia ca să mă uit în ochii ei.

— Banii nu înseamnă nimic. Lasă-mă să am grijă de tine!

A încuviințat și i-am sărutat fruntea încruntată.

*

Peste o oră, eram cazați într-un apartament cu terasă din Ritz-Carlton. Niciodată nu fusesem atât de recunoscător că îmi luasem cardul de credit cu mine. Am comandat room-service, am devorat mâncarea și ne-am relaxat îndeajuns cât să gândim rațional.

— Bun, hai să vedem care e situația, a început Leah.

Apoi și-a scos tot ce avea în portofel pe măsuța de cafea.

— Am pașapoartele noastre...

— Poftim? De ce?

L-am ridicat pe al meu și mi-am verificat poza cu expresia tâmpă.

— Pentru că trebuie să le avem asupra noastră în Turcia. M-am gândit că o să sari într-un râu sau chiar în aer, așa că Hugo mi l-a dat pe al tău când am debarcat, din fericire. Ce fel de nume e Iskander?

— Grec. Ai tras cu ochiul, Viteazo?

S-a înroșit.

— Mi se pare corect. Sunt sigură că ai un dosar întreg despre mine, nu-i așa?

— Penna are și nu vrea să-mi spună nimic, i-am răspuns sincer, după care am scos tot ce aveam în buzunar pe masă.

Leah a oftat ușurată și mi-a stârnit curiozitatea.

— Bun, ia să vedem! am continuat.

A căutat prin grămada noastră comună, apoi a inclus ceainicul pe care-l pusese în ghiozdanul ei mic, alături de un tub cu cremă de protecție solară. Aveam două pașapoarte, destule lire turcești cât să luăm prânzul, mentosane, balsam de buze, un itinerariu împăturit cu planurile pentru azi, cartea mea de credit, portofelele goale și un prezervativ.

— Serios? m-a privit, întrebătoare.

— Îl țin în portofel. Se pare că fac bine, din moment ce vasul ne-a tras-o.

Și-a dat ochii peste cap.

— Știam regulile. E vina noastră.

— Bun, hai să facem un plan, i-am sugerat, încercând să-mi reprim toată frustrarea pe care o simțeam.

— Trebuie să ajungem la vas în următorul port, altfel vom fi dați afară din program.

A deschis laptopul pe care-l livraseră cei de la hotel, la comanda mea, și l-a pus între noi pe măsuța de cafea. Când s-a conectat la internet, s-a aplecat în față, arătând o porțiune de piele irezistibilă chiar deasupra... La naiba! Purta tanga. Roz. Un tanga roz și minuscul, care aluneca din triunghiul mic ce se vedea deasupra blugilor între sferele fundului ei perfect.

— Paxton?

— Scuze. Îți admiram cu nerușinare fundul, i-am spus.

A vrut să riposteze, dar a tăcut și nu și-a tras bluza în jos. Doar a dat din cap și mi-a surâs într-un mod pe care nu l-am putut interpreta.

— În regulă. Următorul port e în Atena, iar vasul o să ajungă acolo peste cinci zile. Cinci zile începând de mâine.

„Perfect." Aveam cinci zile cu ea, în care să desluşim ce se întâmpla între noi şi să facem ce voiam, înainte să fim urmăriţi din nou de camerele de filmat. Ştiam exact unde s-o duc.

Leah a oftat.

— Ce s-a întâmplat? În afară de ce e evident?

— O să ratăm excursia în Mykonos. Asta e săptămâna cu excursiile opţionale la ţărm. Fir-ar să fie!

Din toată experienţa, Mykonos era singurul lucru pe care şi-l dorise încă de la început.

— În ce zi e Mykonos?

— Joi.

Puteam să reuşim. Mi-am pus laptopul în poală şi am început să fac aranjamente.

Patru zile cu ea. Patru zile ca să-i arăt cine eram cu adevărat şi de ce făceam lucrurile nebuneşti pe care ea nu le înţelegea. Soarta îmi oferise o oportunitate şi aveam să profit din plin.

— Ce faci? a întrebat, trăgând cu ochiul peste umărul meu.

— Cumpăr bilete de avion.

Dacă-mi întorceam capul, puteam s-o sărut din nou. Puteam să pun laptopul jos, să o întind pe spate, să mă aşez peste ea şi să aflu cum îmi suna numele ţipat din gura ei.

Degetele mi s-au mişcat cu repeziciune, rezervând bilete la zborul de la 9.30 dimineaţa.

— Mykonos? a întrebat ea, uitându-se la ecran.

— M-am gândit să petrecem patru zile acolo şi să ne întoarcem pe vas odată cu excursia, în ziua a cincea. Aşa nici nu mai trebuie să aşteptăm până la Atena.

— Mă... Mă duci în Mykonos?

Privirea ei era plină de uimire, dar şi neîncredere.

Am apăsat pe butonul de cumpărare înainte să-i ofer toată atenţia mea.

— Ți-am spus că o s-o fac. Știu o casă grozavă unde putem să locuim. Ratăm niște cursuri, așa e, dar o să ai ocazia...

De data asta, m-a oprit cu un sărut. Nu a insistat, doar o apăsare ușoară a buzelor, însă când i-am zărit zâmbetul, a devenit al treilea cel mai reușit sărut din viața mea.

Tot cu ea fuseseră și primele două.

— Mulțumesc! mi-a zis, scurt.

Fata asta mă dădea peste cap.

— I-am rugat să-ți aducă niște pijamale, în caz că vrei să-ți faci duș.

— Mulțumesc, sună minunat.

S-a ridicat de pe canapea și s-a întins, dezvăluind o altă fâșie de piele, de data asta pe stomac.

— O să dorm pe canapea în seara asta. Coastele tale au nevoie de pat.

În niciun caz.

— Nici nu se pune problema. Coastele mele sunt bine. Iar patul e al tău.

Aproape am râs când m-a privit întrebătoare.

— Niciodată n-am spus că nu sunt un cavaler. Prefer să stau pe jos decât să dormi tu pe canapea.

După ce zi avuseserăm, ultimul lucru pe care aveam să-l fac era să-i refuz odihna.

Cei câțiva metri care ne separau păreau un kilometru, iar greutatea cuvintelor pe care ni le-am aruncat în piață revenise, adâncind distanța dintre noi.

Leah și-a mușcat agitată buza, apoi m-a privit în ochi.

— Știi ce? Suntem adulți. O să dormim amândoi în pat.

Gura mi s-a uscat și creierul meu excitat a trecut în revistă toate scenariile posibile. Puteam să dorm lângă ea și să n-o ating? „Da, pentru că nu ești un animal. Nu fi idiot."

— Bine.

— Bine. Mă întorc imediat, a spus ea, cu un zâmbet timid.

A intrat în baie și am fixat ușa cu privirea, vrând să dezvolt dintr-odată o vedere cu raze X. Leah era acolo și se dezbrăca. La nici șase metri de mine. Am mormăit, frecându-mi ochii cu o mână, iar cu cealaltă aranjându-mi situația din pantaloni.

Atracția pe care o simțeam față de ea era incredibilă, pur și simplu de nedescris. Mai puternică decât magneții. Decât chimia. Era primară, sădea dorința în mine. Nu neapărat ca Leah să fie a mea, ci ca eu să devin al ei. Să fiu demn de ea, în ciuda tâmpeniilor pe care le-am făcut și rateurilor de proporții epice care încă mă bântuiau.

După ce avea să realizeze ce făcusem... De ce o alesesem, de fapt...

Eram terminat.

Nu plănuisem nimic din toate astea.

Leah nu era deloc cum crezusem. Era puternică, dar nesigură. Isteață, dar naivă. Inocentă, dar atât de sexy, că mâinile mi se electrizau de fiecare dată când îi atingeam pielea.

Piele pe care nu o arăta nimănui.

A pornit apa. Acum era goală *și* udă.

— Termină, nu suntem invitați, i-am spus penisului meu excitat.

Le-am scris un e-mail lui Penna și Landon în care le-am explicat pățania noastră. Le-am spus că eram bine, aveam bani și un plan. Ultimul lucru pe care-l voiam era să cheme cavaleria. N-aveam niciun dubiu că dacă voiam, puteam să fac în așa fel încât mâine să fim pe *Athena*. Dar atunci aș fi pierdut timpul pe care-l obținusem cu Leah, ocazia extraordinară de a fi pur și simplu cu ea. Fără școală. Fără camere de filmat. Fără lucruri care să ne distragă atenția.

Le-am dat instrucțiuni să nu ne salveze și am apăsat *Trimitere*.

Acum trebuia să găsesc un mod în care să fim amândoi pe aceeași lungime de undă și să dărâm zidurile pe care și le ridicase.

Apa încă se auzea. Am dezbătut cam cinci secunde, după care am deschis Google.

„Nu e bine. Nu o face."

Am dat la o parte îngerul de pe umăr. Dacă nu știam ce i s-a întâmplat, nu puteam s-o ajut și era evident că nu voia să deschidă ușa trecutului de una singură. Nu voiam s-o dărâm din balamale, ci s-o întredeschid doar cât să fur o privire.

Eleanor Baxter, California.

Am scris aceste trei cuvinte în motorul de căutare și mi-am vândut sufletul diavolului când am apăsat butonul final.

Ecranul s-a umplut cu linkuri și am apăsat pe primul. Stomacul mi s-a întors pe dos când am citit titlul articolului.

Elevă în ultimul an de la Granada Hills supraviețuiește unui accident fatal cu mașina în canion.

Articolul s-a încărcat și am văzut poza cu o mașină făcută zdrențe pe fundul unei prăpăstii. „Dumnezeule!"

Cum a scăpat din așa ceva?

„Poate n-a făcut-o."

Am devorat articolul.

Eleanor Baxter, de 18 ani, a fost găsită noaptea trecută, târziu, grav rănită, ținându-se de peretele Canionului Topanga, la peste 30 de metri deasupra locului unde mașina în care fusese pasageră a ars. Șoferul, identificat ca Brian Newcomb, în vârstă de 19 ani, a murit în urma accidentului.

Potrivit rapoartelor, Newcomb a pierdut controlul vehiculului, o Honda Civic nouă, care a ieșit de pe Autostrada 23 cu puțin peste 4 ore înainte de incendiul din Santa Monica. Echipele de salvare au descoperit accidentul și au folosit un elicopter ca s-o scoată pe domnișoara Baxter din prăpastie.

Inițial, vehiculul s-a aflat pe peretele canionului dar, într-un final, a căzut în prăpastie.

„Nu știu cum a rezistat atâta timp", ne-a spus căpitanul DelMonico, de la Districtul Marin de Pompieri din Sud. „Se pare c-a fost în mașină aproape 18 ore înainte să reușească să iasă. Pentru starea în care se afla, e un miracol că a rezistat încă 6 ore, până am extras-o din canion. E o tânără puternică."

Într-adevăr, puternică. Ce e și mai miraculos e că n-a fost ucisă în timpul accidentului inițial, *odată cu șoferul.*

„Eleanor ne-a spus că Brian a murit instantaneu. A zis că s-a dus *repede* și fără dureri, *iar asta e tot ce puteam să ne dorim pentru băiatul nostru", a declarat Claudia Newcomb, mama șoferului decedat. „Știm că ar fi făcut orice ca s-o protejeze și suntem foarte recunoscători că ea a supraviețuit."*

Domnișoara Baxter a refuzat să comenteze.

Am simțit o greutate în piept, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi, până mi-am amintit cum să respir. Îmi ținusem respirația cât citisem articolul. Am închis laptopul, dorindu-mi să nu fi căutat nimic despre ea. Dorindu-mi să nu-i fi invadat intimitatea.

Ar fi fost mai bine s-o fi lăsat pe Leah să-mi împărtășească totul.

Mi-am trecut mâinile peste față și m-am aplecat, ținându-mă strâns de genunchi.

Am obligat-o să se dea cu tiroliana.

Am obligat-o să facă parasailing.

Leah a atârnat 30 de metri în aer timp de 24 de ore, iar eu o pusesem într-un ham și o obligasem să-și înfrunte demonii, spunându-i cu zâmbetul pe buze că totul va fi bine.

Eram un nemernic.

„Primul an de facultate a fost greu pentru amândouă." Asta-mi spusese despre ea și Rachel. Atunci se recuperase. Dumnezeule, cât de nemernic fusesem? Mi-am amintit că în Insulele Bermude s-a ținut strâns de barele de metal înainte să intre în peșteri. Chiar și când s-a urcat pe vas, își ținuse ambele mâini pe balustradă și nu vorbise aproape deloc până nu am ajuns la bord.

Nu era de mirare că leșinase când a căzut pe rampă.

Și tipul cu case fusese în mașină, Newcomb... Din declarația mamei lui, probabil fuseseră un cuplu. Oare îl iubise? Oare încă-l mai iubea?

Concuram cu o fantomă?

Am închis ochii, dar n-am reușit să-mi scot din minte mașina făcută țăndări. Grămada de metal strivit care scotea foc, asemănându-se cu o bucată ruptă din iad.

„Nu-mi place înălțimea." Asta spusese la tiroliană, iar eu o forțasem să meargă până la capăt.

Cearta din piață începea să aibă sens, când mi-a spus că moartea îi e un concept mai familiar decât mi-a fost mie vreodată.

Cât de rău am dat-o-n bară?

„Nu mă lăsa să cad."

Cuvintele ei m-au lovit cu putere, distrugând și ultima apărare pe care o mai aveam în fața ei. Avea încredere în mine. În ciuda coșmarului pe care-l trăise, mă luase de mână și mi-a încredințat viața ei. Conexiunea instantanee pe care am simțit-o, mai întâi pe balcon, apoi când am văzut-o în apartamentul meu, n-a fost unilaterală. A trăit-o și ea, îndeajuns cât să se simtă în siguranță lângă mine o oră mai târziu.

Eram cel mai norocos și mai stupid idiot de pe planetă.

— Pax, ești gata? a întrebat Leah, luându-mă prin surprindere.

Fusesem atât de prins în gândurile mele, încât nu auzisem că oprise dușul și nici nu observasem că avusese destul timp ca să se îmbrace. Stătea la intrarea în dormitor, într-un maiou și pantaloni de pijama. Avea părul ud și-i cădea pe umeri, încadrându-i sânii.

M-am ridicat și m-am dus la ea, apoi i-am cuprins obrajii rozalii în palme.

— Ești frumoasă.

Leah a răsuflat zgomotos.

— Machiajul mi s-a dus odată cu dușul.

Avea ochii larg deschiși, iar culoarea lor era precum brățara din ochiul tigrului care-i plăcea mamei. Pielea îi era înroșită și catifelată.

— Ești și mai frumoasă naturală.

Vorbeam serios. Nu era genul de femeie care să aibă nevoie de o oră ca să se pregătească doar pentru a merge la magazin.

Am sărutat-o cu tandrețe, savurându-i buzele.

— Apropo de ce s-a întâmplat în bazar...

Leah a dat din cap și a închis ochii.

— Nu face asta. Amândoi am spus destule. Poate erau lucruri care trebuiau lăsate să iasă la suprafață, dar cred că am fi putut s-o facem într-un mod mai drăguț.

— Doar puțin, am încuviințat eu. O să intru la duș.

Leah a încuviințat și i-am mai furat un sărut înainte să intru în baie.

M-am spălat repede, încercând să mă stăpânesc, să nu-i fac avansuri, având în vedere că urma să petrec noaptea lângă ea.

Când m-am băgat în pat, Leah era ghemuită în partea ei, cu spatele la mine.

— Dorm în boxeri, sper că nu te deranjează, i-am spus.

Când n-a răspuns, am observat felul liniștit în care respira și mi-am dat seama că adormise. Iar noaptea devenise cu mult mai ușoară.

M-am băgat sub cearșaf și m-am așezat înspre ea, dar mi-am ținut mâinile pentru mine. Patul imens în care dormeam îmi oferea loc destul ca să păstrez distanța. Lumina lunii se juca pe pielea ei și mă îndemna s-o ating.

Problema era că nu-mi doream să fac doar asta. Petrecusem foarte mult timp imaginându-mi-o sub mine, coapsele ei catifelate înfășurate în jurul șoldurilor mele, spatele arcuit, gura ei țipându-mi numele când eu stabileam ritmul pentru orgasme fenomenale. Nu cred că voi putea s-o privesc vreodată fără să mă gândesc la plăcerile pe care eram capabil să i le ofer.

Dar voiam să-i ating și mintea. Să aflu ce a făcut-o destul de puternică încât să-și pună hamul și să se dea cu tiroliana. Să aflu cum a reușit să se țină de peretele canionului, mult timp după ce mașina căzuse în gol. Și asta nu era nici măcar partea înfricoșătoare.

Voiam să-i ating inima, să revendic o bucată, să o fac a mea. Niciodată nu dorisem asta de la altă femeie. Niciodată nu dorisem să fie a mea sau să simt mai mult decât o responsabilitate plină de afecțiune. Dar când venea vorba de Leah, voiam să-i dobor zidurile, așa cum le distrusese și ea pe ale mele. Nu era îndeajuns să iau o bucată, s-o fac a mea cu forța. Nu. Voiam să mi-o ofere de bunăvoie. Voiam să se uite la mine, să mă vadă și să mă considere demn.

Gândul era înspăimântător, mai ales că în ultimul deceniu n-am cerut validare din partea nimănui.

Iar Leah era mai complicată decât restul femeilor pe care le-am avut sau în preajma cărora m-am aflat. Dar dacă puteam să câștig cinci medalii de aur la Jocurile X, atunci eram în stare s-o cuceresc.

„Ori te implici complet, ori renunți, dar jumătățile de măsură te vor răni."

Cuvintele tatălui meu mi-au răsunat în minte.

Când mă pregăteam să fac o cascadorie, exista mereu un moment când apăsam pe accelerație și mă implicam cu totul. Exact așa mă simțeam și acum, când mă uitam la șuvița ei de păr, care se întindea dinspre pernă spre mine.

Trebuia să tratez relația noastră ca orice din viața mea: cu devotament absolut și concentrare. Din clipa asta, eram implicat complet. Și niciodată nu am eșuat în ceva pentru care am muncit.

Eleanor Baxter nu avea să știe ce a lovit-o.

Capitolul 15

LEAH

ISTANBUL

— Mergi prea repede! am țipat.

De ce-mi băteam capul cu asta? Oricum nu mă asculta niciodată.

— Relaxează-te, Leah, a spus Brian, când ne apropiam de curbă. Vreau să văd cum se comportă cauciucurile noi.

— Oprește-te! Știu cum o să se termine. Te rog, n-o face!

Dar nu a încetinit.

Am închis ochii când am auzit zgomotul frânei pe asfalt, corpul mi s-a detașat de mișcarea mașinii, însă mintea era extrem de conștientă de ce se întâmpla.

Am distrus balustrada și am zburat.

Urletul pe care l-am auzit era al meu, și parcă, totuși, nu.

Din fericire, am ratat căderea și chiar impactul cu primul copac. Când am deschis ochii, stomacul mi s-a întors pe dos.

Da, aici începe întotdeauna coșmarul.

Când m-am întors, l-am văzut pe Brian. Avea capul aplecat și din abdomen îi șiroia sânge, fix din zona unde îl străpunsese copacul în care aterizasem. Știam ce trebuia să fac. Asta făceam mereu, doar că prima oară durase 18 ore.

Nu aveam de ce să încerc mânerul uşii, ca să ştiu că era blocat, sau să mă întorc în scaun şi să descopăr că nu puteam să ajung la oglinda din spate fără să dezechilibrez maşina.

Poate dacă mi-aş fi dat seama că nu va funcţiona, că trebuia să trec peste corpul lui Brian, mi-aş fi salvat picioarele.

Brian s-a întors spre mine. Capul îi stătea într-un unghi macabru. Din ochii lipsiţi de viaţă şi opaci, dar şi din gură, îi curgea sânge. Am ţipat. Un urlet gutural şi dureros.

— Ştii ce trebuie să faci, a spus el.

M-am conformat. Coşmarul nu se termina niciodată până când nu acceptam adevărul.

— Leah! a strigat, dar sunetul nu era cel obişnuit.

Vocea lui a străpuns coşmarul.

— Leah, iubito, e în regulă! Trezeşte-te, Viteazo!

„Paxton."

Am inspirat adânc şi m-am aruncat în braţele lui. Le-a înfăşurat în jurul meu, protectiv, iar eu mi-am îngropat chipul în gâtul lui, inspirându-i parfumul şi simţindu-i bătăile inimii cu mâna care se odihnea pe pieptul său gol.

— Eşti bine, a repetat el.

Cu o mână mă mângâia şi cu cealaltă îmi susţinea ceafa.

— Coşmar, am bombănit, încercând să mă calmez.

— Mi-am dat seama, a răspuns, odihnindu-şi bărbia pe capul meu.

Şi-a trecut unul dintre picioare peste şoldurile mele, învăluindu-mă în siguranţă şi căldură, de parcă ştia exact de ce aveam nevoie.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Am dat din cap. Nu aveam de ce să-l transform în martorul circului care era trecutul meu.

— Mai am din când în când coşmaruri, mai ales dacă sunt stresată, am recunoscut, dorind să-i spun totuşi ceva, chiar dacă nu era adevărul.

— Bine. Vreau să știi că atunci când o să fii pregătită să vorbești, sunt aici, a zis, și continua să mă mângâie pe păr.

Am încuviințat, dar în niciun caz nu voiam să-i povestesc prin ce am trecut. Paxton se arunca de pe rampe, făcea snowboard pe munți cu risc crescut de avalanșă, sărea din avion, toate doar ca să se distreze. Era nechibzuit, neînfricat și nu numai că-și știa limitele corpului, dar le testa în fiecare zi. N-avea cum să înțeleagă teama care m-a paralizat în noaptea aia – și ziua următoare –, momentele în care am fost la un pas să mă las pradă gravitației și să-mi dau drumul.

Inima îmi bătea de parcă mă aflam în continuare în prăpastie, temându-mă să mă mișc ca să nu alunec și mai mult. Am inspirat adânc și m-am desfătat în parfumul pielii calde a lui Paxton, folosindu-l ca să șterg amintirea metalică a sângelui.

Apoi l-am sărutat pe gât.

Pax a inspirat adânc.

— Leah.

— Paxton.

L-am sărutat din nou.

Și-a înfipt degetele în părul meu, dar nu m-a îndepărtat. M-am ridicat, gustându-i maxilarul și savurând geamătul care i-a ieșit din piept și mi-a radiat prin coapse.

Degetele mi-au alunecat pe abdomenul lui, până am ajuns la talia boxerilor.

Paxton m-a prins de mână.

— Leah, tu știi ce faci?

— În caz că întrebarea e dacă sunt trează, răspunsul e da. Nu te molestez în somn.

L-am sărutat pe ureche. Pax s-a retras și m-a fixat cu privirea plină de dorință.

— Nu asta te-am întrebat.

— Da, i-am răspuns, cu vocea tremurândă.

Îl doream. Voiam să-i simt buzele pe piele, gura lui peste a mea. Dar cât de departe puteam să merg? Eram pregătită să-l las să mă vadă cu totul?

— Nu. Nu știu.

Paxton s-a încruntat.

— Nu sunt genul de tip care să considere că un poate e, de fapt, da.

Dumnezeule, de ce voia un răspuns? De ce trebuia să fac o alegere?

— Nu vreau să mă gândesc prea mult la asta.

Nu voiam să-mi amintesc sau să adorm și să retrăiesc coșmarul. Nu voiam decât să *simt*. L-am implorat din priviri să mă înțeleagă.

Ochii i s-au îmblânzit.

— Bine. Ai încredere în mine?

— Cu întreaga mea viață, i-am spus, sinceră.

Cum aș fi putut să nu o fac? Eram singuri, într-o țară străină, la peste 10 000 de kilometri de casă și mă aflam în patul lui.

— Bine.

Cu acel cuvânt, m-a întors pe spate. Mișcarea a fost atât de rapidă, că abia am clipit. Apoi s-a așezat peste mine, cu trupul său masiv.

— Tu deții controlul. Când îmi spui să mă opresc, mă opresc. Ai înțeles?

Vocea îi era calmă și sigură, în ciuda tremurului ușor al mâinii, pe care l-am observat când mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

Am încuviințat.

— În regulă. Din clipa asta, nu vreau decât să te gândești la toate modurile în care o să-ți provoc orgasm.

Dacă aș fi avut un răspuns, ar fi fost înghițit de gura lui, inhalat de sărutul lui. Mi-a acaparat buzele complet, cu sărutul lui apăsat, meticulos și delicios.

Limbile noastre s-au împreunat și au dansat și, în sfârșit, m-am lăsat pradă perfecțiunii că eram în brațele sale.

I-am explorat spatele, pielea catifelată și înfierbântată care-i acoperea mușchii lucrați. La atingere era la fel cum arăta – tonifiat, puternic și păcătos.

Fiori de dorință pură m-au străbătut când m-a sărutat pe gât, coborând spre claviculă, în timp ce-și plimba mâinile pe talia mea.

— Ai un gust minunat. De căpșune și ploaie de vară.

Mi-a tras o bretea a maioului, îndeajuns cât să-mi elibereze unul dintre sâni. M-am arcuit. Vârful era deja tare, înfometat după gura lui, degete, orice.

— Perfect, a spus, plin de venerație, apoi și-a plimbat limba în jurul sfârcului.

Am scâncit și mi-am înfipt mâinile în părul lui, ca să-l țin cât mai aproape de mine.

— Îți place, nu-i așa? m-a întrebat, suflând ușor peste piele.

Am simțit fiori pe brațe.

— Da, am răspuns, fără pic de rușine.

Dacă aveam la dispoziție o singură noapte cu Paxton, nu voiam s-o irosesc cu timiditatea mea.

— Foarte bine.

Mi-a luat complet sfârcul în gură. L-a lins și supt, provocându-mi toate senzațiile posibile de extaz, pentru ca mai apoi să se concentreze pe celălalt.

Gura lui era magică și îmi oferea trăiri de mult uitate. Valul de dorință, neliniștea pe care știam instinctiv că o putea calma. Însă dorința care se intensifica, dorința primară de a-l simți adânc în mine, era la un nivel pe care nu-l mai trăisem vreodată.

A tras de maiou și mi-am ridicat brațele. Mi l-a scos și am rămas goală în fața lui. M-a studiat o clipă, privirea i s-a întunecat cu dorință și, pentru prima oară în ultimii

doi ani, m-am simțit frumoasă și dorită – doar pentru că mă simțeam a lui.

M-a sărutat cu o foamete care m-a făcut să gem cu fiecare atingere pricepută a limbii sale. Mi-a mângâiat sânii în moduri care stimulau dorința profundă ce se intensifica înăuntrul meu.

Când mi-am pus piciorul peste șoldul lui, s-a așezat între coapsele mele. Greutatea lui era minunată. Îmi ținea corpul lipit de pământ și-i oferea sufletului meu libertatea să zboare. Când s-a mișcat, i-am simțit erecția. În loc să mă retrag, m-am bucurat de senzația oferită centrului meu.

S-a mișcat din nou, copleșindu-mă cu fiori atunci când mi-a atins clitorisul. Materialul care stătea între noi n-a făcut decât să intensifice senzația.

— Asta vrei, Leah?

Respirația lui era fierbinte pe urechea mea, aproape sacadată.

Am scâncit din nou, răspunzându-i cu o mișcare a șoldurilor.

S-a retras, negându-mi presiunea după care eram disperată.

— Eu asta vreau. Doar că te doresc goală, să-ți simt pielea lipită de a mea și să gust picăturile de transpirație pe care o să ți le provoc.

Am încercat să-mi ridic șoldurile din nou, dar mi le-a fixat cu mâinile.

— Paxton, am protestat.

Am încercat să mă întind și să-l sărut, să mă bucur de fiecare părticică din el.

— Spune-mi, vreau să te aud.

— De ce? Știi că te doresc. Nu e îndeajuns?

Mi-a mângâiat șoldurile, dar aveam nevoie de mai mult. Tânjeam după el.

— Nu. Vreau să te aud spunându-mi cuvintele.

S-a aplecat, plimbându-și limba peste buza mea. Când am încercat să obțin mai mult, s-a retras, fără urmă de tachinare pe chip.

— Vreau să știu că ești în același punct în care m-ai adus în ultimele săptămâni, disperat să știu cum e să te ating, să te gust, să văd cum e când ai orgasm.

Cuvintele lui, acele cuvinte dulci, seducătoare și murdare, au aprofundat dorința care pulsa în locul în care șoldurile lui erau lipite de mine. Cum puteam să țin pasul cu bărbatul ăsta?

— Cuvintele îți dau putere asupra mea, am recunoscut.

Am încercat să-mi mișc șoldurile din nou, dar m-a ținut lipită de pat, imobilă.

— Deja deții controlul.

Și-a lăsat capul în jos, plimbându-și limba de la pantaloni, dincolo de buric, prin valea sânilor și oprindu-se la gât, apoi m-a sărutat. Sărutul lui avea o nuanță de disperare pe care nu o recunoșteam, de parcă-mi putea face conformismul să dispară odată cu el.

Aproape a reușit. Aș fi făcut cam orice ca să continue să mă sărute, dar nu era îndeajuns. Corpul meu luase foc, cerând eliberarea pe care i-o refuzasem de prea mult timp.

— Control? a întrebat el, apoi s-a retras, ochii lui albaștri străpungându-mi sufletul. Da, îmi place să dețin controlul, mai ales când te am sub mine, dar toată puterea e la tine. Nu trebuie decât să realizezi că o să fac orice îmi ceri, orice ai nevoie. Chiar dacă eu îți controlez corpul, tu controlezi toate... părțile... din... mine.

A subliniat fiecare cuvânt cu o ușoară frecare de pielea mea. Presiunea era îndeajuns cât să trimită fiori de plăcere prin mâini și picioare, de parcă îmi mângâia întregul corp.

— Acum, spune-mi ce vrei! Îți ascult comenzile.

— Vreau să-ți simt mâinile pe mine, i-am zis.

Apoi, înainte să mă întrebe unde, i-am arătat. I-am luat una din mâini și am strecurat-o sub talia pantalonilor.

A gemut și și-a lipit fruntea de a mea. Avea ochii închiși, iar degetele i-au alunecat sub lenjeria din dantelă roz pe care cei de la hotel o aduseseră odată cu schimbul de haine pentru mâine.

Mâna lui s-a oprit pentru o clipă, acoperindu-mă complet, ca și cum savura momentul. Mi-am arcuit șoldurile și a cedat, pătrunzându-mă cu degetele.

— Fir-ar să fie, ești atât de udă. Aș putea să te pătrund extrem de ușor acum.

— Atunci, de ce n-o faci? l-am provocat.

Aveam nevoie să-l simt în mine, cum devine o parte din mine.

M-a sărutat tandru, în același timp mângâindu-mi clitorisul.

— Pentru că prima oară când o să fiu în tine, va fi pentru că vii tu spre mine, spre noi, nu pentru că fugi de ceva.

Am gemut când m-a mângâiat ușor, punându-mi o presiune sublimă cu degetul pe centrul plăcerii.

— Paxton, l-am implorat, doar că nu știam exact de ce făceam asta.

A schimbat unghiul și m-a pătruns cu un deget.

— Ești incredibil de strâmtă. Cât timp a trecut? m-a întrebat, fără să se oprească din mângâieri.

— Câțiva ani.

— Dumnezeule, abia aștept să mă aflu în tine.

M-a pătruns din nou în interior, trimițându-mi fiori în tot corpul.

— Nici nu știi cât de bine o să fim.

— De unde știi? am gemut eu, când a pus presiune pe clitoris.

— După cum reacționezi la atingerea mea și cât de umedă ești, practic, corpul tău imploră să mă simtă, Leah.

Aici? a întrebat, pe când a mai introdus un deget și spatele mi s-a arcuit.

Era atât de bine.

— O să te potrivești perfect pe mine și o să fii fericită că ai acceptat.

Mi-am mișcat șoldurile pe ritmul mâinii lui.

— Și tu? l-am întrebat, cu puțina rațiune care-mi rămăsese.

Mi-a luat cealaltă mână și a așezat-o pe erecția din pantaloni. L-am strâns ușor și am făcut ochii mari când l-am simțit.

— N-am fost niciodată atât de tare pentru o femeie. Atât de disperat. Niciodată n-a trebuit să mă controlez și să nu obțin imediat exact ce voiam. Și niciodată n-am dorit pe cineva așa cum te doresc pe tine. De asta știu că o să ne potrivim. Pentru că ce avem e mai valoros decât orice altceva am avut până acum.

Apoi m-a sărutat, iar limba i se mișca în același ritm cu degetele, mângâindu-mă, tachinându-mă, oferindu-mi destul cât să mă țină la limită, dar nu îndeajuns cât să trec de ea.

— Ce vrei? O să-ți dau orice vrei, a șoptit el, din nou.

— Paxton, l-am implorat.

— Spune-o!

— Vreau să termin! i-am poruncit.

Știam că se abținuse în mod voit. Adora controlul pe care-l avea asupra corpului meu, la fel de mult cât eu îl uram.

— Da, Dumnezeule, da, a mormăit el.

Apoi mi-a frecat clitorisul, oferindu-mi presiunea și fricțiunea ideale ca să mă facă să-mi pierd mintea. Când a schimbat poziția degetelor în mine, încordarea binecuvântată din stomac s-a intensificat. Era atât de dulce, că aproape îi simțeam gustul pe limba lui.

Mișcările îi erau pricepute. A menținut presiunea, iar ritmul era perfect, până când senzația a devenit

insuportabilă și corpul meu a preluat controlul, frecându-se de el, cu mâinile înfipte adânc în părul lui, disperată să îl simt.

— Paxton! i-am strigat numele, iar tensiunea s-a sfărâmat în valuri de plăcere peste mine, eliberând părți din inima mea în mâinile lui.

— Ești superbă, mi-a spus, și mă mângâia cu atingeri pricepute.

Bătăile inimii mi s-au liniștit odată cu respirația și o letargie calmă mi s-a așternut asupra picioarelor.

— Acum tu, am spus, și mi-am mișcat mâna în jos, peste mușchii rigizi ai abdomenului.

Pax m-a prins de încheieturi.

— Nu. O singură atingere și o să-mi pierd controlul.

A fost ridicol de egoist, dar gestul m-a făcut să simt că nu eram parte din cuceririle lui, ci devenisem cu adevărat specială. Că între noi se crease ceva deosebit.

Mi-a îndepărtat o șuviță de păr de pe frunte.

— Nu te uita așa la mine. Nu sunt un martir.

— Serios? l-am tachinat, frecându-mi ușor șoldurile de erecția lui.

S-a dat de pe mine și m-a întors cu spatele, luându-mă în brațe. „Dumnezeule, mă ține în brațe? Paxton Wilder e genul de tip care face asta?"

— Serios. Am niște planuri diabolice pentru tine, domnișoară Baxter. Doar că nu vor avea loc aici. Dar crede-mă, sunt foarte perfide. Aș îndrăzni să le numesc chiar infame.

— Așa, iubitule, etalează-ți vocabularul!

A râs, iar sunetul m-a încălzit mai mult decât căldura emanată de trupul său.

— De-a dreptul diabolice, mica mea Vitează.

M-am uitat pe ușa din sticlă de lângă patul nostru și am văzut o stea căzătoare care a străbătut cerul.

„Aș vrea să mă simt mereu așa."

Existase vreodată un cadru mai romantic, mai perfect?

„Sigur, înapoi pe vas, unde ar trebui să fii."

— Ce dorință ți-ai pus? m-a întrebat.

M-am întors în brațele lui și l-am privit.

— Mi-am dorit să fiu la fel de neînfricată ca tine, am spus, mângâindu-i absentă capul tatuajului cu dragon.

— Nu sunt curajos. Sunt o mulțime de lucruri care mă sperie.

— Cum ar fi?

— Șerpii, a zis el cu un zâmbet autoironic. Sunt niște nemernici alunecoși care se mișcă, deși nu au picioare. Nu e normal.

— Ce altceva?

S-a încruntat.

— Prima oară când am făcut bungee jumping. Nu mi-a plăcut că altcineva măsurase linia și decisese cât de departe o să cad în gol. N-a fost distractiv să-mi pun viața în mâinile altcuiva.

— Și totuși, ai mers până la capăt.

— Da.

— De ce?

Degetele mi-au alunecat pe spatele dragonului, care se curba în afara pectoralului, și apoi în jos, pe coada care-i evidenția abdomenul. M-am oprit aproape de sfârșitul ei, care ducea spre mușchii lui senzuali, reamintindu-mi să nu-l torturez și mai mult.

Și-a ținut respirația când degetele mi s-au mișcat în sus.

— Pentru că știam c-o să mă bântuie dacă n-o făceam. Pentru că știam că mă aștepta ceva extraordinar dincolo de frică.

— Și acum, că ești temerarul suprem?

— Sunt o mulțime de lucruri care mă sperie.

— Ce te sperie cel mai tare?

Mi-a mângâiat părul de la ceafă și apoi mi-a tras capul în sus, ca să-l privesc. S-a uitat în ochii mei, parcă pentru o eternitate.

— Tu. Tu mă sperii îngrozitor de tare.

— Nu sunt înfricoșătoare.

— Nu, ești înspăimântătoare. Pe hârtie, reprezinți toate lucrurile de care nu ar trebui să mă ating, dar când mă uit la tine, te ating sau te sărut, ești singura pe care o văd, singura pe care o doresc. Iar ăsta e cel mai înspăimântător lucru de care am avut parte vreodată.

— Dar nu sunt decât eu însămi.

Și-a lăsat mâna în jos și a început să mă mângâie pe obraz.

— Ești totul și nici măcar nu observi. Ești inteligentă, puternică și atât de frumoasă, că mă doare când te privesc.

— Nu spune astfel de lucruri, i-am șoptit.

Creierul încerca să construiască un zid în jurul inimii mele, care se întindea după Paxton.

— Lucruri precum adevărul?

— Vorbe care mă fac să-mi doresc ce nu pot avea.

— Dar poți să mă ai, Leah. Sunt al tău, nu trebuie decât să mă accepți.

În ochii lui nu am zărit altceva decât sinceritatea. Dumnezeule, îmi doream să-l cred. Voiam să fiu a lui, chiar și doar pentru momentul ăsta, și nu doar fizic.

M-a strâns la piept și și-a pus bărbia pe capul meu.

— Culcă-te, Viteazo! Mâine avem zbor devreme.

În ciuda epuizării copleșitoare, care era rezultatul stresului, zilei avute, coșmarului și unui orgasm spectaculos, trebuia să aflu.

— Tu ce ți-ai dorit?

— Să-mi dai o a doua șansă, a oftat el.

Am fost uimită, dar picioarele îmi erau prea grele ca să mă mișc.

— N-ai greșit cu nimic.

— Nu e pentru acum, ci pentru mai târziu.

— Nu e nevoie, am îngânat, aproape adormită.

Fix înainte să închid ochii, am auzit o șoaptă pe frunte.

— O să fie!

Capitolul 16

LEAH

ISTANBUL

— Clasa întâi? am întrebat, când ne-am așezat pe locurile din fața avionului.

— Nu e complicat când avionul e mic, a răspuns Paxton, atent să-și închidă centura de siguranță.

Avionul avea numai 16 pasageri la bord.

— Ai dreptate, e mic și comod.

— E o cutie de sardine cu elice, a bombănit el, uitându-se pe geam, dincolo de mine.

— Nu-ți place să zbori, i-am spus, zâmbind.

— Nu sunt fanul avioanelor, a răspuns, trosnindu-și gâtul.

Liniile tatuajelor i s-au încordat odată cu mișcarea.

Bărbatul de vârstă mijlocie care stătea în partea opusă nouă a observat gestul, încruntându-se dezaprobator.

— Cum e posibil ca tocmai ție, dintre toți oamenii, să nu-ți placă avioanele?

— E o chestie de control. Îmi place să-l dețin mereu.

— Am observat, am spus, iar însoțitoarea de zbor a tras ușa și a închis-o pentru decolare.

Paxton și-a dat ochii peste cap, dar n-a mușcat momeala. În schimb, a preferat să caște. Am dormit până mai târziu și era să ratăm zborul, dar nu era ca și

cum puteam să pierdem bagajul pe care nu-l aveam. Am atins blugii albi, superbi, a căror livrare probabil îl costase o avere, împreună cu bluza din mătase albastră pe care o găsisem în cameră când ne-am trezit. Paxton a ridicat din umeri și a spus că erau doar bani, dar pentru mine însemnau mult mai mult.

Era vorba de atenția oferită, de faptul că-i păsase destul cât să comande mărimile potrivite, că îmi luase pantaloni lungi, nu scurți, sau o fustă.

Ce n-aș fi dat pentru o fustă scurtă și lejeră. Una care se învârtea când mă roteam și îmi lăsa picioarele expuse soarelui.

„Dar expuse și privirii lui."

— La ce te gândești? m-a întrebat, când avionul înainta spre pistă, ultimul cuvânt fiind distorsionat de un alt căscat.

— Că arătai foarte obosit de dimineață.

— Asta pentru că m-ai ținut treaz toată noaptea cu cerințele tale, a zis el, închizând ochii și rezemându-se de scaun.

Domnul de vizavi și-a scuipat cafeaua.

— În niciun caz *n-am* făcut asta, am ripostat în șoaptă.

Pax a deschis un ochi.

— Scuze, nu erai tu sub mine azi-noapte? Nu tu mă rugai să te ating și mă implorai să-ți mai provoc un orgasm?

Acum, tipul tușea și soția lui îl bătea pe spate.

L-am fixat pe Paxton cu privirea.

— Serios?

Nu era doar incredibil de jenant, dar nu mă simțeam confortabil că îmi reactivase dorința sexuală.

Mi-a aruncat un zâmbet triumfător, cât timp își plimba mâna pe coapsa mea. I-am pus-o imediat în poală.

— Relaxează-te, n-o să-i mai vedem pe oamenii ăştia vreodată.

— N-o să te mai văd pe *tine*, am bombănit, şi am deschis broşura cu procedurile în situaţii de urgenţă.

Ce n-aş fi dat să am Kindle-ul la mine.

Paxton a strâns mai tare cotiera dintre noi. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că nu i-ar plăcea zborul cu avionul, dar era ciudat de înduioşător să găsesc un mic defect în armura lui impenetrabilă. Mi-am pus mâna peste a lui, ca să-l liniştesc atunci când am decolat.

Respiraţia lui era calmă, dar a ţinut ochii închişi până ne-am ridicat la înălţime.

— Eşti bine?

A deschis ochii, într-un final, şi a încuviinţat.

— Da, doar că nu-mi plac decolările şi aterizările.

— Te înţeleg. Mereu a fost aşa?

A dat din cap, concentrat pe spaţiul din faţa noastră.

— Odată, când zburam cu mama, un motor a luat foc.

— Cred că a fost înspăimântător. Câţi ani aveai?

— 9. Şi da, a fost îngrozitor, dar ştiam că ea o să mă protejeze.

A zâmbit.

— Te-a ţinut de mână?

Am încercat să mi-l imaginez pe Paxton mic, fără tatuaje, având nevoie de alinare.

— În niciun caz. Avea ambele mâini pe manetă.

— Deci ea pilota, am ghicit.

Paxton a aprobat.

— Mereu a fost cu un picior pe pământ şi cu celălalt înălţându-se spre cer.

Părea să fie exact ca fiul ei.

— De atunci ai emoţii când zbori?

— Sunt mult mai bine acum. În primii ani, mi-a fost greu să intru în avion, dar m-am descurcat. Şi tu?

— În mod ciudat, zburatul nu mă deranjează.

M-am întins după broşura cu *Vizitaţi Istanbul*, aflată în buzunarul din faţa noastră şi am început să o răsfoiesc.

— Mă refeream la maşini.

Degetele mi s-au încleştat pe pagina cu Bazilica Cisternă, iar stomacul mi s-a întors pe dos. „Nu s-a referit la tine. Vorbeşte despre altceva."

I-am aruncat o privire şi a făcut ochii mari, după care i-a închis.

„Ştie."

Mă simţeam atât de expusă, încât aş fi putut la fel de bine să stau acolo, goală, în faţa tuturor. Nici măcar comentariul lui nepotrivit de mai devreme nu avusese efectul ăsta asupra mea. Mâinile au început să-mi tremure, dar am dat pagina, admirând detaliile Moscheii Albastre.

— De când ştii? vocea îmi era mult mai calmă decât sufletul.

— Ce anume?

— Termină cu prostiile.

— De aseară.

S-a uitat la mine, dar m-am concentrat pe broşură.

— Se pare că nu poţi să păstrezi un secret.

Am mai răsfoit o pagină. De ce naiba eram în avion? Am început să dau din genunchi, simţind nevoia să mă îndepărtez de el. Toate locurile erau ocupate, deci ori stăteam lângă Pax, ori mă aruncam cu paraşuta.

— N-am vrut să bat niciun apropo, pur şi simplu mi-a scăpat.

S-a întins să-mi apuce mâna, dar m-am tras mai aproape de fereastră.

„Zborul cu paraşuta pare o opţiune grozavă."

— La fel ţi-au scăpat şi degetele pe tastatură când ai căutat informaţii despre mine?

— Nu, am făcut-o în mod deliberat.

Nici o scuză. Ce nenorocit de primă clasă!

— De ce? Pentru că te-am căutat şi eu pe internet?

— Nu, Leah, în niciun caz. Voiam să ştiu cum să te ajut şi nu puteam să o fac fără să ştiu prin ce-ai trecut. Este evident că ai o traumă.

Am întors brusc privirea, de parcă mă lovise cineva în moalele capului. Nu eram mândră de multe lucruri, dar făcusem o treabă grozavă cu recuperarea mea. Sau, cel puţin, cu a mă preface că mă vindecasem.

— Ţi-am spus că nu sunt pregătită să vorbesc despre viaţa mea. Nu sunt proiectul tău, nu trebuie să mă repari. Când ţi-ai făcut timp să-mi invadezi intimitatea?

— E pe internet, nu e chiar ceva intim, a insistat el.

La naiba cu toate.

— Când?

— Când erai la duş. Te rog, uită-te la mine!

Am închis broşura şi l-am analizat, doar ca să-mi mut imediat privirea. Ochii lui reprezentau un avantaj nedrept într-o ceartă. „Stai un pic. În duş... înainte. Dumnezeule." Am deschis o pagină la întâmplare şi ruşinea a fost înlocuită de furie.

— Deci, aseară mi-ai oferit un orgasm de milă? Sau sperai că o să-ţi arăt unde sunt rănită?

Paxton a rămas mască, după care a închis gura, la fel ca tipul de vizavi.

— Privirea înainte, i-a ordonat soţia.

Ce femeie înţeleaptă.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte a fost pentru că te-am dorit, nimic altceva.

— Cum să nu... De asta nu am făcut sex atunci când te-am rugat, nu-i aşa? Pentru că mă doreai.

Eram la un pas să vomit. Sau să arunc cu ceva în el. Oricare variantă mi se părea rezonabilă.

Tipul de lângă noi a început să fluiere.

Paxton și-a trecut mâinile prin păr.

— La naiba! Habar n-ai cât de greu mi-a fost să nu...

— Îmi amintesc exact ce s-a întâmplat. Eram acolo. Tipul din spatele nostru a început să tușească.

— Leah...

— Stai liniștit, doar n-o să-i mai vedem pe oamenii ăștia niciodată, nu-i așa?

Din greșeală, am rupt pagina pe care o întorceam.

— Fir-ar să fie! E distrusă, nu mai are rost s-o citesc. Sau poate ar trebui să trec la următoarea. Știi tu, ca să nu se mai simtă ruinată.

— Uite ce e, dacă vrei, te duc chiar acum în baie și-ți arăt cât de mult te doresc. Ai dreptate, n-o să-i mai vedem pe oamenii ăștia niciodată, așa că nu-mi pasă dacă te vor auzi strigându-mi numele de plăcere.

Brusc, m-am oprit. Toți din avion erau cu ochii pe noi, așa că am vorbit în șoaptă.

— Cum zici tu. Ți-ai satisfăcut curiozitatea? Ai citit detaliile? Speculațiile? Bineînțeles că da. Toți faceți asta. Atunci apar întrebările.

— Lucrurile nu stau chiar așa.

— Hai, întreabă! Să terminăm odată cu asta. Doar degetele tale au fost în mine, de ce să nu-mi simți și mintea ca s-o sfâșii în bucăți?

Am continuat, îmbrățișând furia care-mi ardea în vene ca acidul și consuma licărirea de fericire pe care o trăisem în brațele lui.

— Toți vreți să știți același lucru. De ce se grăbea să ajungă acasă după întâlnirea noastră? Nu i-am zis să încetinească? Cât a trecut până am decis să mă cațăr pe cadavrul lui Brian? Mai trăia după primul impact? De ce mi-am desfăcut centura de siguranță? De ce am așteptat atât de mult? De câte ori a căzut mașina? A fost greu să-mi folosesc iubitul mort pe post de sprijin ca să ies din mașină? Cât timp am atârnat pe stâncă? Mi-au amorțit

degetele? Au sângerat? M-am gândit să-mi dau drumul în gol? Am vrut să mor?

— Leah, oprește-te! a strigat Paxton, întorcându-mi forțat capul spre el.

— De ce? vocea a început să-mi tremure și în ochi mi se strângeau lacrimi, înțepându-mă cu propria mea slăbiciune.

— Nu vrei să știi? Toți sunteți curioși. Toți vreți să săpați în mine, să aflați detaliile, de parcă ați fi fost acolo, de parcă e povestea voastră. De parcă puteți să-mi simțiți tragedia, dacă o disecați. Ei bine, nu puteți, e a mea. Am fost singură atunci și sunt singură și acum.

Pax a tresărit, apoi m-a fixat cu privirea.

— Nu mai presupune că sunt precum restul lumii. Mi-am trăit viața asigurându-mă că nu mai există altul ca mine, așa că nu mă băga în aceeași oală cu nemernicii ăia.

— Dar m-ai căutat..., am șoptit și o lacrimă mi-a curs pe obraz.

Pax a șters-o delicat, cu vârful degetelor sale.

— Nu pot să spun că-mi pare rău. Tocmai pentru că am dat-o în bară purtăm acum o conversație. Da, nu ți-am respectat intimitatea. Da, la fel ai făcut și tu, dar n-am vrut să mă răzbun. Am observat că-ți acoperi picioarele, nu sunt prost. Nu-mi imaginez cum ai fi reacționat dacă aș fi încercat să-ți dau pantalonii jos și crede-mă, să-ți intru în pantaloni s-a aflat în vârful listei mele de când te-am văzut prima oară, stând pe balconul ăla.

O parte din furia care mă cuprinsese s-a disipat. Nu-mi plăcea că avea dreptate. M-aș fi panicat și aș fi fugit în clipa în care ar fi încercat să-mi dezvăluie picioarele. Însă asta nu-l scuza. Sau sentimentul pe care îl trezise în mine.

— Nu-mi pare rău de nimic, doar că mi-ar fi plăcut să aflu de la tine. Aș fi vrut să ai încredere în mine, a zis el, cu o expresie blândă.

— Nu e vorba de încredere, ci despre deschiderea unor răni pe care abia le-am lăsat să se vindece. Accidentul, modul în care l-am pierdut pe Brian, a fost cel mai oribil lucru care mi s-a întâmplat vreodată. A schimbat cine sunt, ceea ce eram capabilă să fac și perspectiva asupra viitorului. Nu aveai niciun drept să-mi deschizi cicatricile. Doar pentru că-ți trăiești viața într-o lume transparentă și plină de camere de filmare, nu înseamnă că și noi, restul, credem că pereții dormitorului ar trebui să fie din celofan. Unii dintre noi trebuie să blocăm lumina și vrem să ne vindecăm în privat.

Paxton mi-a șters o altă lacrimă, pe care n-am simțit-o când a alunecat pe obraz.

— Ai dreptate. Viața mea e un spectacol public. Dar, te rog, să nu ai impresia că poți să găsești totul despre mine pe Google.

— Bine. Atunci, spune-mi, care e cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat vreodată? Și nu mă refer la oase rupte sau cascadorii eșuate.

Când l-am privit, devenise la fel de vulnerabil ca mine.

A înghițit cu noduri și s-a uitat în sus, apoi a inspirat adânc.

— Care e calitatea principală pe care trebuie s-o aibă o persoană la care ții?

— Sinceritatea. Nu minți oamenii importanți pentru tine.

Paxton a încuviințat, de parcă mi-a acceptat răspunsul.

— Pentru mine e loialitatea. Având în vedere stilul meu de viață, trebuie să știu că pot să-mi las viața în mâinile prietenilor mei. La naiba, chiar mai mult decât viața!

— Așa...

Ce voia oare să spună?

— Prietenul meu cel mai bun m-a trădat.

— Ce? Cum?

— S-a culcat cu singura tipă pe care am numit-o iubita mea.

Nu știam dacă eram mai ofensată pentru că se considera în aceeași ligă cu situația mea sau mai surprinsă că fusese a doua alegere a cuiva.

— Știu că e o nimica toată în comparație cu situația prin care ai trecut tu, nu încerc să le compar. Dar da, am plăcut cândva o fată. Destul cât să nu încerc să mă culc cu ea. Am făcut totul ca la carte și asta a stricat lucrurile. Pentru că a dus-o în pat cu *el*. Partea amuzantă e că nu ea m-a rănit, ci el. Mi-a schimbat perspectiva despre persoanele în care aveam încredere. Luni la rând, m-a privit în ochi și m-a numit prietenul lui cel mai bun, în timp ce mă înjunghia pe la spate. Același tip care m-a ajutat să-mi modific motocicleta și să-mi împachetez parașutele care mă țineau în viață... Treaba asta mi-a tras pământul de sub picioare, mi-a furat gravitația, a rotit lumea invers. Nu ea mi-a frânt inima, ci el.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Am încercat să-mi imaginez ce aș fi făcut dacă ar fi fost vorba de Rachel. Paxton avea dreptate. Pierderea prieteniei m-ar distruge.

— N-am suportat să fiu în preajma lor și, după ce s-au despărțit, el și cu mine ne-am îndepărtat și mai mult, conștienți de prețul pe care l-am plătit amândoi. Nu puteam să stăm în aceeași cameră, așa că am luat-o fiecare pe drumul lui.

„Nick." Probabil asta se întâmplase cu al patrulea Renegat original. A fost izgonit, pentru că i-a furat iubita lui Paxton. Motivul pentru care l-au ținut departe de presă. Lui Paxton îi era rușine.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum ceva timp, mi-a zis.

A fost același răspuns pe care i l-am dat inițial, legat de propria mea suferință.

Am stat într-o tăcere tensionată câteva minute, apoi zgomotele normale ale avionului au revenit la viață. Cel puțin, nu-i mai distram pe ceilalți pasageri.

M-am uitat pe geam, la cea mai încântătoare apă pe care o văzusem vreodată. „Albastru de Mediterană." Era o culoare unică, profundă și luminoasă. Exact ca ochii lui Paxton.

Ce avea să se schimbe între noi? O să mă dea la o parte, acum că știa cât de distrusă eram? Mi-am rezemat capul de spătar și am oftat. Poate era mai bine. Măcar nu mă mai stresam să-i dezvălui adevărul meu și nici nu-mi văzuse picioarele, ca să albească de repulsie. Da. Poate era mai bine. Și poate, dacă-mi repetam îndeajuns, ajungeam să o și cred.

Paxton a tăcut un timp îndelungat, încât am crezut că a adormit.

— Leah, a zis într-un final, luându-mă prin surprindere.

Am încercat să mă liniștesc și m-am întors spre el.

— Ce e?

— Trebuie să știi că tot ce s-a întâmplat nu contează pentru mine. De fapt, contează pentru că te-a rănit și ți-a influențat viața. Dar restul, nu. Sper că într-o zi o să-mi povestești totul, dar doar ca să te înțeleg *pe tine* mai bine, ăsta e singurul motiv. Am citit doar un articol cu detalii vagi, apoi l-am închis. Nu căutam detalii sângeroase. Voiam doar să aflu mai multe despre tine.

— Bine, am spus, încuviințând.

Eram prea epuizată ca să-l contrazic. Nu voiam decât să mă ascund și să-mi ling rănile în privat, atât cele făcute de el, cât și cele pe care le provocase reacția mea foarte publică.

Mi-a ridicat bărbia către el.

— Și nu-mi pasă de rănile fizice pe care le ai.

Aproape m-a pufnit râsul.

— Tu ai corpul unui zeu grec.

Un zâmbet ironic a apărut pe buzele lui perfecte.

— Am mai multe cicatrici decât poți număra. Mai multe oase rupte decât s-ar putea vindeca. Ești mult mai perfectă decât aș putea să fiu eu vreodată. N-ar fi trebuit să caut nimic despre tine, dar am făcut-o. Dar acum știu, tu știi, și tot avionul o știe.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce o să faci cu informațiile astea?

— O să te înțeleg mai bine. O să învăț ce te afectează, ce te face să te retragi când mă apropii prea mult, de ce o să fie nevoie ca să dărâm zidurile pe care ți le-ai ridicat.

— Sunt destul de solide, am recunoscut, conștientă că erau aproape imposibil de escaladat.

— Vestea bună e că sunt excepțional de încăpățânat când vine vorba de sfidarea lucrurilor.

Privirile ni s-au intersectat, iar în ele se citea furie, teamă, regret și un nou nivel de apropiere. M-a ținut pe loc cu un singur gând. Eram incapabilă să mă mișc. Apoi și-a lăsat capul în jos, lent, oferindu-mi destul timp să mă retrag.

N-am făcut-o.

Și-a plimbat buzele peste ale mele, într-un sărut atât de tandru, că mi-a umplut ochii de lacrimi.

— Nimic nu contează pentru mine în afară de cum te simți tu. Cum te afectează toate. Ce alegi să faci *acum*.

— Fac tot ce pot, i-am spus, sinceră.

— Am înțeles, dar vreau să fii conștientă de ceva. Să știi până în măduva oaselor.

— Ce anume?

Pe chip i-a apărut expresia diabolic de atrăgătoare.

— Scopul meu principal e să intru în pantalonii tăi și să stau acolo cât mai mult posibil.

Aproape am pufnit, dar replica lui mi-a dat înapoi singurul lucru pe care mi-l răpise cu descoperirea adevărului despre accident: încrederea.

Capitolul 17

PAXTON

MYKONOS

Când am ieşit din aeroport, entuziasmul lui Leah radia de parcă era o fiinţă vie, separată, în timp ce ea admira toate detaliile din jur.

— Ştii că e doar aeroportul, nu-i aşa?

M-am întins după ghiozdanul ei. Era amuzant că scopul lui iniţial fusese să ne ajungă doar pentru excursia de o zi din Istanbul, iar acum era singurul nostru bagaj pentru zile întregi.

— Dar suntem în Mykonos, a spus ea, cu un zâmbet sclipitor, oferindu-mi ghiozdanul.

L-am pus pe umăr, bucuros că vorbea cu mine. Avusesem emoţii pe tot parcursul zborului, până când m-a luat de mână la aterizare.

— Rozul te prinde, a glumit ea, când am păşit în lumina soarelui.

— Doar bărbaţii adevăraţi pot să se mândrească cu asta, i-am zis eu.

Leah a râs, iar sunetul a dărâmat un alt zid pe care-l construisem. Dacă nu eram atent, femeia asta avea să-mi vadă sufletul dezgolit. După mărturisirea din avion, deja mă simţeam extrem de expus.

— Deci, unde mergem acum? a întrebat, iar eu o ghidam prin parcare, spre locul obişnuit.

— Acolo!

S-a uitat când la Jeepul Wrangler de un albastru aprins, când la mine, apoi din nou la mașină.

— Și ce o să facem cu el?

M-am aplecat și am scos cheia lipită în fața cauciucului stâng din față.

— M-am gândit că poate o să-l conducem.

Și-a încrucișat brațele la piept. Dantela sutienului i se observa cu ușurință în contrastul cu mătasea bluzei.

— Nu poți să furi mașina cuiva.

Era caraghioasă. Am deschis portiera, apoi torpedoul și i-am înmânat talonul. N-am așteptat să termine de citit și am început să dau la o parte trapa.

— Stai un pic, nu știu greacă, dar ăla e numele tău. De ce e numele tău aici?

— Pentru că mașina e a mea.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi, i-am promis, și i-am făcut semn să se urce înăuntru.

După ce și-a pus centura de siguranță, am pornit la drum. Luam curbele foarte ușor și aveam viteză sub limită. Când înaintam pe o latură a unui deal terasat, conduceam aproape de mijlocul drumului, asta dacă nu venea cineva din direcția opusă.

Leah a exclamat uimită când am trecut de primul deal.

Sub noi se întindea portul, iar apele Mării Egee erau de un albastru verzui, căruia i-am dus dorul din clipa în care am plecat de aici. Pe fundalul țărmului se zăreau case albe și moara de vânt care-mi plăcea. Peisajul era superb. Stăteam lângă Leah, al cărei păr se desprinsese din coc și șuvițe rebele îi zburau în briză. Totul era de vis.

S-a întors, încercând să-și întipărească în memorie peisajul, pe când ne îndreptam spre mijlocul insulei.

— Stai liniștită, o să ne întoarcem mai târziu. Apusurile de aici sunt incredibile.

— Ai mai fost aici, a zis, iar sprâncenele ei delicate s-au apropiat una de cealaltă.

— Da, i-am răspuns, ținând mâinile pe volan, departe de ea.

Pe măsură ce străzile se îngustau, am încetinit. O ramură de flori roz atârna pe bolta sub care am trecut și am cules rapid una, pe care i-am așezat-o la ureche. Magnolii.

— Des? m-a întrebat, atingând gentil marginile florii.

— Da.

Leah și-a dat ochii peste cap.

— O să-mi dai o explicație mai detaliată?

— Cam în 10 minute, i-am zis, zâmbind.

— Mi-ești dator.

— Cu orice vrei tu, i-am promis, luând-o de mână și sărutând-o.

Când am lăsat mâinile jos, pe consola dintre noi, nu mi-a dat drumul.

Știam că pășeam pe teren nesigur, deoarece relația noastră n-avea încă o etichetă, dar asta însemna și că nu avea limite. În acel moment, faptul că o țineam de mână semnifica totul pentru mine.

Nici măcar nu intenționam să mă opresc și să examinez cât de înfricoșător era gândul. Nu. Aveam doar să mă bucur de moment.

Ne-am apropiat de celălalt capăt al insulei, unde am intrat pe un teren accidentat, care ducea la o poartă mare, văruită și cu boltă.

— I-am spus că e nevoie de mai multă securitate, am bombănit când am intrat.

Casa era albă și destul de opulentă după standardele din Mykonos. Avea un singur etaj, apoi urma o terasă care ducea în josul dealului din spate, spre plajă.

Am oprit pe aleea circulară și am sărutat-o din nou pe Leah pe mână.

— Vreau să știi ceva înainte să intrăm.

— Te ascult.

Leah s-a uitat când la mine, când la femeia care ieșise la ușa din față cu brațele deschise.

— N-am adus niciodată o femeie aici.

Pentru că niciuna nu fusese importantă pentru mine. Pentru că nu voiam să las impresia greșită. Pentru că asta era oaza mea, plasa mea de siguranță, singurul loc unde puteam să dispar și nu voiam ca vreo fostă iubită sărită de pe fix să-mi știe secretul.

Poate pentru că... îl păstrasem pentru Leah.

Mi-a aruncat un zâmbet timid și am încuviințat, după care i-am dat drumul la mână și am coborât din Jeep.

— Draga mea, m-am întors acasă! am strigat, iar o siluetă minionă mi-a sărit în brațe.

Era foarte slabă și am ridicat-o în brațe, învârtind-o în cerc.

— Lasă-mă jos, vreau să te văd!

Mi-a râs în ureche.

Fericirea mea a fost incontrolabilă. Dumnezeule, ce dor îmi fusese de ea! Am tânjit după tot ce reprezenta, mai ales după felul în care mă făcea să mă simt, de parcă aveam o însemnătate.

— Arăt exact ca acum șase luni.

— Mincinosule! m-a acuzat ea, ochii ei având o nuanță familiară de albastru. Cu cine ai venit?

M-a luat de mână și ne-am întors spre Leah, care stătea în fața mașinii, ținând strâns ghiozdanul.

M-am îndreptat spre ea. Avea ochii mari, mai fascinanți din pricina emoțiilor care o stăpâneau.

— Leah, ea e mama mea. Mamă, ea e Eleanor Baxter, femeia aleasă să mă țină pe drumul cel bun anul ăsta.

— Mama ta? a spus Leah, încet.

— Leah!

Mama a strâns-o în braţe, cu un gest care ar fi îngenuncheat bărbaţi în toată firea. Apoi s-a retras şi i-a apucat chipul în mâini.

— Ce frumuseţe naturală!

— Vasul a plecat fără noi, ne-a lăsat în Istanbul şi n-aveam machiaj la mine, a spus Leah.

— Nu se vede. Cum sunt notele tale? Ce o să faci cu viitorul tău?

Leah a căscat ochii, panicată.

— Sunt printre cei mai buni din clasa mea de la Dartmouth, cu specializarea în Relaţii Internaţionale, şi o să mă înscriu în programul postuniversitar după ce o să ne întoarcem acasă.

Mama a încuviinţat.

— Ce-ţi place la fiul meu?

Leah s-a uitat când la mine, când la mama.

— E un bărbat de cuvânt şi latura lui nechibzuită creează dependenţă.

Mama a dat din cap, gânditoare.

— Ce nu-ţi place la fiul meu?

Leah s-a relaxat, ridicând o sprânceană.

— Latura lui nechibzuită e cam pregnantă.

Mama a râs.

— Asta e foarte adevărat. Sunteţi împreună?

— Nu, a răspuns ea.

— Da, am zis în acelaşi timp.

Mama mi-a aruncat *acea* privire şi am închis gura.

— Poate, a concluzionat Leah.

Eu aproape am izbucnit în urale. La naiba, sărbătoream orice semn de progres cu ea.

— E complicat.

— Aşa e mereu cu bărbaţii Wilder, draga mea, să ştii. Iar eu te plac! Acum, hai să vă instalaţi!

S-a întors spre casă, iar Leah a expirat uşurată.

I-am luat ghiozdanul și mi-am pus brațul în jurul umerilor ei.

— Ai fi putut să mă avertizezi, m-a acuzat.

— Și să ratez asta? Niciodată.

Am tras-o cât mai aproape. Adoram atingerea formelor ei.

— Măcar am trecut testul? a întrebat, reținută.

— L-ai trecut când te-a adus aici, draga mea, a spus mama, care ne-a deschis ușa.

M-am grăbit să o țin deschisă pentru ele.

— Asta a fost doar pentru distracție.

— Acum înțeleg pe cine ai moștenit, a zis Leah, când am intrat în casă.

Acasă. Era singurul cuvânt care-mi venea în minte când pășeam aici. Spațiul deschis a transformat ferestrele din podea până în tavan, și prin urmare și marea, în atracția principală. Toată mobila din casă era minimalistă, dar într-un mod confortabil.

A fost singura proprietate pe care a cerut-o în timpul divorțului.

— Paxton, du-o la dormitoare! Tu stai în cel albastru și lasă-i-l ei pe cel alb, cu vedere spre ocean. Leah, e vizavi de camera lui Paxton, în caz că răspunsul tău o să devină pozitiv.

I-a făcut cu ochiul și s-a îndreptat spre celălalt capăt al casei, unde se afla camera ei.

Leah a fost tăcută când am condus-o spre dormitorul ei. Mă rog, al meu, dar nu mă deranja să i-l cedez ei. Știam că va dormi în patul meu. Pat pe care s-a așezat imediat în clipa în care am intrat pe ușă.

S-a uitat pe fereastră și a admirat priveliștea cu plaja.

— E superb.

— Da, chiar e.

I-am privit zâmbetul. Îi simțisem buzele, îi gustasem limba, îi cunoscusem felul în care se destrămase sub atingerea mea. Era vulcanică, exact cum îmi imaginasem, dar nu puteam s-o ating. Trebuia mai întâi să decidă că avea încredere în mine cu toată ființa ei.

— Mă duc în camera mea. E un calculator acolo, dacă vrei să te loghezi pe eCampus. Știu că arzi de nerăbdare. În șifonier găsești câteva haine de ale mele. O să-ți fie mari, dar poți dormi în ele.

Cu fiecare cuvânt, mă dădeam în spate, până am ajuns în cadrul ușii.

— Ce faci, fugi?

— Da. Dacă nu fac asta, o să încerc să te conving să te dezbraci.

— Vorbești serios?

— Da.

Ajunsesem pe hol. Dar nu eram sigur că distanța era destul de mare. Nu la cât de intensă era atracția pe care o simțeam față de ea.

— Am o zonă de antrenamente aici, așa că mă duc s-o verific.

— O să flutur un steag roșu dacă o să mă excit.

„La naiba!" Am ajuns imediat lângă Leah și i-am acaparat gura într-un sărut senzual. Limba mea se mișca în gura ei după cum tânjeam să o fac în ea. Am sărutat-o de parcă-mi lăsasem o bucată din suflet acolo și trebuia să explorez fiecare cotlon al gurii ca s-o găsesc.

A gemut, și-a înfipt degetele în cămașa mea și mi-a răspuns la sărut cu propriile cerințe feroce.

În viața mea nu mai simțisem o asemenea nevoie primară. Nu voiam doar să fac sex sau dragoste cu ea, ci să o marchez într-un mod care să-i îndepărteze orice dubiu că era a mea, așa cum și eu eram al ei.

M-am îndepărtat, ridicând mâinile în aer.

— Da, un steag roșu. Bună idee.

Apoi am plecat cât mai repede. „Recunoaște că ai fugit."

— Paxton, trebuie să mănânci ceva înainte să te duci pe pistă, a strigat mama, în greacă, din bucătărie.

— Sunt bine, i-am zis.

Dar tot am tras un scaun și m-am așezat la bar, simțind granitul alb sub degete. Nu avea rost să mă contrazic cu mama când venea vorba de mâncare.

Mi-a pus în față sendvișul cu brânză la grătar și apoi s-a rezemat de bar, iar eu am devorat totul din cinci guri.

— Serios, ce dor mi-a fost de mâncarea ta, am zis cu gura plină.

— Ce faci cu fata asta, Paxton?

— Sau putem să trecem direct la subiect.

Am luat o gură de ceai cu gheață. Încă îl făcea dulce, așa cum îi plăcea tatei.

— Nu e genul tău.

Am întors privirea, știind că nu o pot păcăli, apoi am întrebat-o:

— Nu o placi?

— Dimpotrivă, e posibil să o plac prea mult. Cel puțin, destul încât să nu te las s-o distrugi... dacă nu te interesează decât vânătoarea.

— Nu e corect. E deosebită. E specială pentru mine.

Privirea mamei s-a îmblânzit.

— Am știut asta din clipa în care ai venit cu ea aici. Noi doi am fost mereu la fel. Nu putem să prindem rădăcini pentru mult timp dar, Paxton, nu toată lumea e așa. Trebuie să te gândești bine înainte ca Leah să accepte o relație cu tine. Viața pe care o duci...

— Pot să am o relație. Merită să încerc.

Nu suportam că scruta esența fiecărei probleme.

— Paxton, meriți iubire. Ești demn de o femeie care să-ți stea alături și să te susțină în toate lucrurile

nebunești pe care le faci, pentru că fac parte din tine. Meriți să te vezi din perspectiva ei, să te dezvolți, pentru simplul motiv că ea merită ce ai mai bun de oferit. Dar asta înseamnă și că trebuie să fii dispus să te schimbi.

Expresia delicată a lui Leah mi-a apărut în fața ochilor. Cum arăta prima oară când am văzut-o pe balcon, felul în care buzele i s-au umflat ușor când am sărutat-o, cum n-am fost tentat de nicio altă fată de când am întâlnit-o.

— Poate sunt pregătit.

Mama m-a strâns de mână, iar în ochi i s-a aprins o flacără pe care nu o mai văzusem de ani întregi.

— Poate chiar ești. Acum, du-te și pornește-ți motocicleta, știu că abia aștepți. Iar eu ar trebui să o duc pe Leah la cumpărături, ca să nu-ți poarte hainele vechi cât e aici.

Leah. Îmbrăcată în boxerii mei și un maiou alb. Sau în pantalonii de pijama, care-i sunt atât de largi, că pot să-i trag în jos, peste fundul ei. Aproape am gemut când am gândit-o.

— Ar fi grozav. Să folosești cartea mea de credit.

— Am mai mulți bani decât am ce face cu ei, mi-a întors-o mama.

— Știu, doar că-mi place să-i cheltui pe ai mei cu Leah.

M-am aplecat peste bar și am pupat-o pe obraz, apoi m-am dus în spate, savurând căldura soarelui care îmi străpungea pielea. Locul ăsta mereu mi-a vindecat sufletul, încă de când eram copil. În toate certurile și divorțul inevitabil. Mykonos îmi oferise mereu o oază de siguranță.

Speram că puteam să-i ofer același lucru și lui Leah.

Capitolul 18

LEAH

MYKONOS

Mi-am ciufulit părul pentru a suta oară și m-am hotărât să-l port desprins. Dacă-l lăsam liber, însemna că nu încercasem alte opțiuni, nu-i așa? Mi-am repetat că nu aveam emoții. Dar chiar mă bazam pe coafură să mintă pentru mine?

În clipa în care Paxton mi-a zis să fiu gata la ora 17.00, am început să transpir. Slavă Domnului că luasem deodorant, farduri și niște haine noi care să-mi ajungă până ajungea vasul în port, peste câteva zile.

Mama lui fusese grozavă. Amestecul perfect de distanță și intruziune – destul cât să știu că era interesată de mine, dar nu destul cât să mă simt analizată. În plus, avea gusturi foarte bune la îmbrăcăminte.

M-am uitat la rochia fără mâneci care atârna pe ușa șifonierului. Era strâmtă în partea de sus, cu bretele subțiri în jurul gâtului, apoi evazată, până deasupra genunchilor. Creată dintr-un material ușor. Un amestec de libertate, flirt, sex-appeal și Grecia, așa că am cumpărat-o din impuls, după ce am probat-o. Dar aveam picioarele expuse.

„Deja știe."

Am oftat. Dacă voiam să creez ceva real cu Paxton, trebuia să-mi vadă cicatricile de pe picioare. A spus că nu o să-i pese și aveam încredere în el. Doar mă adusese

acasă și mă prezentase mamei sale. Dacă el putea să-și deschidă sufletul, și eu puteam să fac față privirilor nedumerite ale unor străini.

Cinci minute mai târziu, am înlocuit pantalonii din bumbac cu rochia de vară și m-am încălțat cu sandalele cu talpă înaltă pe care mama lui insistase să le cumpăr. Apoi m-am uitat în oglinda înaltă a șifonierului. Cicatricile erau niște linii drepte și groase, care se întindeau de la genunchi spre gleznă, spre partea din față a tibiei, cu urme mai mici de o parte și de alta. Poate n-ar fi fost atât de proeminente dacă nu s-ar fi infectat sau aș fi ieșit din mașină mai devreme.

„Dacă. Dacă. Dacă."

Am dat din cap și am expirat îndelung. Nimic nu mai conta – nu acum.

Mi-am răsfățat buzele cu puțin luciu, apoi am ieșit din dormitor și am luat-o pe hol, spre bucătărie. L-am auzit pe Paxton râzând la vorbele mamei sale. Era diferit când se afla în Grecia, mai relaxat. Era doar Paxton, nu Wilder.

Era tot al meu. Am rămas mască când l-am văzut aplecându-se peste blat ca să pună la locul lor lucrurile cumpărate de mama lui. Nu a fost vorba doar de modelul cămășii sau de felul în care mânecile îi erau suflecate și îi dezvăluiau tatuajele colorate, nici măcar de felul în care i se mulau pantalonii scurți. Ce m-a fermecat a fost cât de relaxat și liniștit era.

Inima mea a început să viseze la un viitor în care el așeza cutiile cu cereale în dulap sau cumpăra prea multă mâncare nesănătoasă. Un viitor în care împărțeam o bucătărie, o casă... o viață. Era un vis la care nici nu aveam dreptul să mă gândesc, dar unul pe care nu mi-am dat seama cât de mult mi-l dorisem... până acum.

Mă îndrăgosteam pe nerăsuflate de Paxton, că niciuna dintre cascadoriile lui nu m-ar fi putut salva.

— Ești gata? l-am întrebat, emoționată.

Paxton s-a uitat la mine și a rămas mască. Inima aproape îmi explodase când s-a apropiat și mai mult. M-a analizat din cap până-n picioare și s-a dat din nou în spate, iar eu am rămas fără aer.

— Arăți incredibil, mi-a spus.

Privirea lui mi-a readus aerul în plămâni. Ochii i s-au umplut cu dorință când mi-a șoptit la ureche:

— Datorită ție, rochia asta arată incredibil de sexy. Dacă mama n-ar fi în cameră cu noi, mâinile mi-ar fi deja între picioarele tale.

Am închis ochii, ușurată. Dorința pulsa în mine când l-am auzit menționându-și mâinile. Știam ce pot face, cum îmi pot stârni pasiunea și voiam să le simt din nou. Îl doream cu totul.

— Și tu arăți bine.

Un compliment jalnic, în comparație cu efectul pe care-l avea prezența lui asupra mea. Dar, chiar și așa, l-a făcut să zâmbească.

— Distracție plăcută! Am planuri pentru diseară, a spus mama lui, zăngănind cheia când a ieșit pe ușă.

— Ești pregătită să accepți? a întrebat el, cu privirea luminoasă.

— Ce anume? Sexul? O relație oficială? Să fim împreună?

Emoțiile mi-au acaparat șira spinării, trimițându-mi fiori de-a lungul mâinilor și picioarelor.

— Toate. Sexul e opțional dar, având în vedere chimia irezistibilă dintre noi, pot să spun destul de sigur că ar urma la scurt timp după celelalte.

— Nu e de glumă, am spus eu, panicată.

Simțeam că mă aflam într-un punct critic și fie zburam, fie muream în cădere.

— Nu râd.

— Ce rost are? În opt luni o s-o luăm fiecare pe drumul lui, asta dacă o să rezistăm atât de mult. Nu ai un renume ca domnul relații-de-lungă-durată.

— Mereu sari la ultima pagină a cărții, Leah? Dă-ți voie să simți cum putem fi împreună. Eu fac asta și nu se compară cu nimic din ce am trăit până acum. Ai dreptate. N-am fost niciodată tipul care să aibă relații, dar sunt pregătit să-mi asum riscul.

S-a întins, dar m-am ferit, știind ce puteau să-mi facă mâinile și buzele lui. Își asuma riscuri în viața de zi cu zi, bineînțeles că era pregătit să se arunce cu capul înainte și când venea vorba de mine.

— Poate chiar sar la ultima pagină. E mai sigur să știu cum se termină.

Paxton era nemilos. M-a lipit de perete și și-a plimbat degetele prin părul meu, apoi și-a apropiat buzele de ale mele.

— Atunci, poate e momentul să realizezi că cea mai bună parte nu e sfârșitul, ci ce se întâmplă între început și final.

— Ar fi bine să plecăm, am spus, ca o lașă.

Obrajii mi-au luat foc, iar el m-a mângâiat în continuare.

— Nu uita că nu renunț ușor. O să mai aștept câteva minute și o să încerc din nou. Pentru că meriți, a zis el, sărutându-mă pe frunte.

M-am topit, ușurată și iritată pe mine însămi, în același timp.

— Ai terminat? Mergem? m-a întrebat, întinzându-și mâna ca să o cuprindă pe a mea.

— Aș vrea eu, am bombănit.

Mă gândeam ce risipă de spațiu era casa asta perfect goală. Avea dreptate. Mintea mea probabil îmi ținea inima în frâu, dar corpul meu era plin de tot ce mă făcea Paxton să simt.

— Te-am auzit, a spus el, apoi ne-am îndreptam spre Jeep.

Soarele mi-a mângâiat pielea, încălzind-o când am plecat de pe proprietate și ne-am întors pe drumul principal.

M-a strâns de genunchi, apoi și-a plimbat mâna pe picior, până a ajuns sub materialul rochiei. Senzația a fost uimitoare, poate și pentru că nimeni nu mă mai atinsese de ani întregi.

— Îmi place cum îți stă în rochie. Ușurează accesul, a spus el, zâmbindu-mi.

— Parcă ești un om primitiv, am glumit.

— Doar pentru tine, a răspuns și chiar l-am crezut.

— Nu și pentru alte fete?

Trebuia să aud cuvintele cum ieșeau din gura lui.

— Nu de când am plecat în croazieră. Te gândești să accepți?

Mi-a aruncat o privire rapidă, încercând totuși să fie atent la drum.

— Poate, am zis încet, dar m-a auzit.

— Facem progrese. O să accept răspunsul pentru moment.

— Unde mergem?

— O să vezi, mi-a zis și mi-a sărutat mâna.

— În mod normal, m-ar scoate din minți să nu știu.

— Vai, dar nu pot să cred, domnișoară obsedată-de-control.

M-am gândit la dosarul de pe vas, la itinerariul meticulos și programul ce nu lăsa loc spontaneității, apoi am izbucnit în râs.

— Dintre toate lucrurile pe care le-am plănuit pentru excursia asta, pot să-ți zic că nu așa mi-am imaginat că o să decurgă totul.

— Ești dezamăgită? m-a întrebat, apoi am intrat pe un drum ce ducea spre apa albastră a mării.

Am început să-l mângâi pe păr cât timp am coborât dealul. S-a lăsat în voia atingerii mele și totul din mine, corpul și sufletul, a părut să se trezească la viață ca să fie martorul perfecțiunii momentului.

— E mult mai bine.

A intrat într-o parcare și a tras în primul loc liber, oprind motorul. Apoi s-a întors către mine și, înainte să-mi dau seama, gura lui a acaparat-o pe a mea, purtându-mă într-un sărut demn de povești. Mă rog, poate din cele indecente. Limba lui s-a lipit de a mea în moduri care promiteau sex, pasiune și nopți fierbinți. Ca cea pe care o trăiam acum.

S-a retras înainte să fiu pregătită, apoi m-a sărutat ușor.

— Ardeam de dorință să fac asta de când te-am văzut în rochie.

— Și eu, am recunoscut.

M-am uitat în fața noastră și am văzut o plajă superbă, presărată cu umbrele în partea stângă și goală, cu excepția câtorva înotători. Soarele se reflecta în apă, care întâmpina țărmul cu valuri delicate.

— Aici e...?

— Plaja Kalafatis. Mi-am amintit că vrei s-o vezi, nu-i așa?

Momentul mi se păruse perfect dinainte, dar nu aveam cuvinte pentru surpriza asta. Paxton m-a ajutat să cobor din Jeep și am pășit pe plajă.

— E exact cum mi-am imaginat. E fix ca în poze.

Nu puteam să o admir îndeajuns de mult, să memorez totul, să absorb detaliile, de la nisipul cu pietricele de sub pantofi la culorile din apă, unde nuanțele diferite de albastru deveneau verzui.

— Care poze?

— Ale părinților mei. Aici s-au logodit.

Mi-am scos portofelul din geanta nou cumpărată și i-am arătat lui Pax o poză. În ea, tata o ridica pe mama în

aer. Părul ei cădea într-o parte și li se observau zâmbetele până la urechi. Iubirea era evidentă în mișcările lor, în priviri. Apoi am încercat s-o potrivesc cu ținutul.

— Incredibil. Mama a crescut aici!

— Asta da coincidență, am glumit.

— Sau e soarta, a zis, luându-mi poza.

Ne-am plimbat pe plajă, ne-am oprit la mijlocul ei și și-a înclinat capul, examinând spațiul.

— Acolo. Stăteau acolo, a zis el.

A arătat în fața noastră și a ridicat poza.

Emoțiile m-au copleșit în același ritm cu valurile.

— Mereu am adorat poza asta. Părinții mei au o căsnicie incredibilă și, de fiecare dată când mă uit la ea, simt cât de mult se iubesc. De parcă dragostea și genul acela de fericire devin palpabile. M-a ajutat să cred că, într-o zi, o să pot lăsa pe cineva să mă iubească la fel.

L-am surprins privindu-mă și am continuat:

— Da, știu, e o nebunie. Am vrut să ajung aici măcar o dată, să pășesc pe urmele lor.

„Am vrut să văd dacă pot să renunț la teamă și să ating iubirea."

— Nu e o nebunie, e minunat. Rămâi pe loc!

S-a îndreptat spre cineva de pe plajă și a vorbit repede în greacă, arătând când la poză, când la mine, și apoi a scos un aparat de fotografiat din buzunar. Bineînțeles că avea unul. Tânăra a încuviințat și au pornit amândoi în direcția mea.

— Haide! a zis el, zâmbind, și m-a condus spre apă.

Tipa ne-a făcut semn să ne dăm mai spre dreapta și am ascultat-o, până ne-a zis să ne oprim.

— Aaa, și încă ceva.

Paxton s-a lăsat în genunchi în fața mea și a început să-mi desfacă baretele sandalelor.

— Mama ta era desculță.

Voia să recreeze fotografia. Cum puteam să-i rezist? Cum să-mi întăresc inima, când el era tot ce nu știam că-mi doresc? Am crezut că o să aud semnale de avertizare, un fel de mecanism de apărare care să mă scoată din vizuina în care doream să mă afund. Însă am simțit doar pace. Senzația că totul era așa cum trebuia să fie.

Mi-a dat jos sandalele, pe rând. Momentul era ireal, abia puteam să mai respir. Însă niciodată nu mă simțisem atât de trează și vie.

S-a aplecat și m-a sărutat pe o cicatrice, apoi a oferit aceeași atenție și celuilalt picior, iar inima mea era la un pas să explodeze. Eram copleșită. Paxton era perfect, prea tandru, prea aproape de mine, și totuși, nu îndeajuns. S-a ridicat și mi-a acaparat simțurile, până când lumea din jur s-a micșorat, doar el făcând parte din ea. Apoi mi-a dat părul peste umeri.

— Gata?

N-am putut să vorbesc, doar am încuviințat.

— Ești incredibilă, Leah, a spus și m-a sărutat.

Atingerea tandră a buzelor sale a trecut dincolo de ultima mea barieră, până când am rămas vulnerabilă, emoțiile mele fiind dezgolite în cel mai minunat mod posibil.

Bucuria mi-a umplut fiecare celulă a corpului și-mi radia prin zâmbet atunci când m-a ridicat deasupra capului. Nu și-a întors privirea, iar râsul lui a continuat să fie jucăuș, sexy, intens și cu o doză de sălbăticie... exact ca el.

În acea picătură de eternitate, n-a mai contat că timpul nostru împreună era limitat sau că toate emoțiile erau intensificate de faptul că îl petreceam unul lângă altul. N-a contat că el era tot ce mi-am jurat că nu e bine pentru mine sau că zilnic își asuma riscuri care mă speriau îngrozitor. Și n-a mai contat nici că-l cunoșteam de numai cinci săptămâni. Tot ce-ar fi putut să conteze a dispărut odată cu logica și rațiunea, lăsând în urmă cele mai

pure sentimente care-mi curgeau prin vene și-mi cântau în toate celulele.

În clipa aia, m-am îndrăgostit de Paxton Wilder.

I-am luat fața în mâini, savurându-i asprimea bărbii, și am spus singurele cuvinte care îmi răsunau în minte:

— Da. Accept.

I s-a ivit cel mai frumos zâmbet pe care mi l-aș fi putut imagina vreodată și atmosfera s-a umplut de posibilități, învăluindu-ne într-un curent electric mai puternic decât orice experimentasem vreodată.

— Nu o să-ți pară rău, promit!

Eram prea îmbătată de moment ca să privesc dincolo de el, în viitorul nostru, sau să-mi pun întrebări. Mă aruncasem și eram în mijlocul căderii, prea departe ca să mă întreb dacă o să mă prindă, deși știam că o va face. Sub soarele din Mykonos, cu nisipul plajei Kalafatis sub tălpi, am cedat și m-am aruncat cu capul înainte în aventura vieții mele.

Ce cădere!

Capitolul 19

LEAH

MYKONOS

— Sunteți sigură că e în regulă? am întrebat-o pe mama lui Paxton, care tocmai deschidea și ultima jaluzea din casa de oaspeți.

— Sigur că da. Restul micului său club o să vină aici în câteva zile și o să invadeze casa. După, n-o să mai fie nici urmă de pace, crede-mă!

M-am uitat în jur la spațiul deschis. Trei dintre pereți erau formați doar din ferestre, de parcă însăși casa făcea parte din peisaj, și aveau vedere spre Marea Egee. În casă se aflau o baie, o chicinetă, o masă și... un pat imens.

— Atunci ar trebui să stați dumneavoastră aici, i-am zis.

În ochi i-a apărut aceeași licărire ca a lui Paxton.

— A, nu, eu n-o să mai fiu aici. După ce o să vină grădina zoologică, o să plec în Paris pentru o săptămână. Îmi iubesc fiul foarte mult, dar mereu s-a descurcat mai bine când a fost lăsat de capul lui. Și i-am promis lui Brandon că o să-l vizitez, pentru că o să fie acolo cu afaceri.

Mi-am lăsat geanta lângă pat și m-am dus spre ea, lângă peretele din ferestre.

— Pax și Brandon... nu se înțeleg prea bine, nu-i așa?

Știam că depășesc o limită.

— Brandon e ca tatăl lor, respectă regulile și are minte de afacerist. Paxton... e ca mine. Dacă le-ai cumpăra o barcă, Brandon i-ar evalua valoarea și locul pe care îl ocupă în portofoliul său. Paxton ar încerca să vadă cât de repede poate s-o conducă. Niciunul nu-și face timp ca să examineze lumea celuilalt. În mod ironic, ăsta e motivul pentru care tatăl lor și cu mine nu mai suntem împreună. Nici măcar toată iubirea din lume nu poate să țină laolaltă suflete prea încăpățânate ca să facă compromisuri. Mă tem că asta e ce a văzut Paxton când a venit vorba de relații... și iubire. Părinții tăi mai sunt căsătoriți?

— Da, doamnă, și sunt grețos de fericiți.

Am simțit un fior de dor. De ce oare le simțeam lipsa și mai mult, acum că știam că nu pot să mă duc acasă până de Crăciun?

— Nu mă lua cu doamnă, numele meu este Athena, mi-a spus, atenționându-mă cu degetul arătător.

— Ca vasul nostru. Ce coincidență.

— Cum am spus, nici toată dragostea din lume nu e îndeajuns, a spus ea, uitându-se melancolică înspre mare.

Înainte s-o întreb ce voia să spună, Paxton a venit cu geanta lui și a pus-o lângă a mea.

— Ești sigur că nu te deranjează invazia?

— Nu, mă bucur că o să vină.

— Suntem deja aici!

Când m-am întors, l-am văzut pe Micul John cu brațele întinse.

M-am împotrivit impulsului de a mă ascunde în spatele patului, pentru că purtam pantaloni scurți și nu voiam să mi se vadă picioarele. Dacă o să mă întrebe ce am pățit, trebuia să îi răspund.

Paxton l-a îmbrățișat.

— Mă bucur să te văd!

— Pe mine? Cum rămâne cu voi doi? Aţi fost atât de ocupaţi să încingeţi Istanbulul, că n-aţi reuşit să ajungeţi pe vas la timp?

— Şi aşa începe invazia, a spus doamna Wilder, făcându-mi cu ochiul. John, mă bucur să te văd!

— Şi eu, doamnă Wilder. Mulţumesc că ne-aţi primit! a spus, dându-şi jos şapca de pe cap.

— E plăcerea mea. Macaraua ar trebui să funcţioneze cam într-o oră. Să păstrezi spuma în groapă, dragule. A fost foarte greu de curăţat data trecută, i-a zis, apoi l-a sărutat pe Pax pe obraz şi a ieşit din cameră.

— Macara? Spumă? Vreau să ştiu ce se întâmplă?

Paxton m-a luat în braţe, deşi John era de faţă. „Se pare că suntem oficial împreună."

— O să vrei să vezi.

— Serios?

I-am înfăşurat braţele în jurul gâtului şi energia pulsa în mine de la simpla atingere a corpurilor noastre. Noaptea trecută nu i-am oferit decât un sărut inocent de noapte bună, la care m-am gândit nonstop de când m-am trezit.

— Da. Şi dacă o să ţi se...

— Da, da, ştiu. O să flutur steagul roşu, am spus eu, împingându-l în joacă.

— Exact, mi-a zâmbit cuceritor, apoi mi-a şoptit la ureche. Şi fundul tău arată incredibil în pantalonii ăştia scurţi. Ne vedem acolo, Viteazo!

I-am privit îndreptându-se spre pistă, recunoscătoare că doar John era de faţă. Cel puţin nu trebuia să-mi fac griji că cineva îl va sabota sau răni pe Paxton. Mi-am prins părul cu o bandană, apoi i-am urmat. Un lucru pe care-l învăţasem despre Paxton era că dacă el spunea că voi vrea să văd ceva, atunci va face o cascadorie ce merita admirată.

*

Nu credeam că o să mă pot uita din nou la cum se punea în pericol. Cu toate astea, nu m-am mișcat din loc, deși amorțisem. Cum aș fi putut să plec?

Paxton și-a condus iar și iar motocicleta, cu o viteză amețitoare, dintr-un capăt al pistei până pe cea mai înaltă rampă pe care am văzut-o vreodată, zburând de pe ea și rotindu-se.

De fiecare dată, sărea de pe rampă. De fiecare dată, chestia de metal de la capătul rampei îi permitea să se arunce în aer și să se învârtă în față. De fiecare dată, lumea mea încetinea când se rotea și trăgea motocicleta spre el, până se prăbușea în groapa imensă, plină cu spumă. Uneori, ateriza vertical și rotația îi ieșea aproape perfect. Alteori, motocicleta cădea peste el.

Iar eu îmi țineam respirația. De. Fiecare. Dată.

Începeam să trag din nou aer în piept doar când îmi făcea semn că era bine. Apoi, atașa motocicleta de cârligul macaralei și Micul John o ridica.

Vorbea despre ce a mers bine și ce nu. Apoi o lua de la capăt.

S-au oprit pentru prânz și cină, apoi au continuat până la apusul soarelui. Aveam dureri doar privindu-l, așa că nu puteam să-mi imaginez cum se simțea el.

A înjurat, a lovit spuma și a urlat de frustrare, dar nu a renunțat. Era incredibil. Știam asta deja, după ce-l văzusem făcând niște trucuri imposibile. Acum, însă, când vedeam de ce era nevoie ca să fie cel mai bun, eram de-a dreptul uimită.

Toată ziua a insistat să mă duc la plajă, pentru că nu voia să-mi irosesc timpul privindu-l cum muncea. Dar eram lipită de scaun. Nu puteam să mă urnesc din loc, de teamă că voi rata primul truc reușit sau inevitabila vizită la spital, dacă lucrurile nu mergeau conform planului.

Eram paralizată, pentru că înțelegeam ce însemna să iubesc o persoană extraordinară ca Paxton, deoarece riscurile pe care și le asuma nu aveau să înceteze. Făceau parte din el. Ca tatuajele. Poate uneori uitam că existau, doar pentru că le vedeam ca fiind o parte din pielea lui.

Mereu avea să-și asume riscuri.

Revelația a fost pe cât de înspăimântătoare, pe atât de irezistibilă, privind cum bărbatul pe care-l iubeam își împingea corpul la limită.

Acesta era motivul pentru care fiecare mușchi al corpului său era definit și avea un scop. Pentru care arăta ca un zeu grec atunci când se dezbrăca.

„Apropo..."

Și-a desfăcut protecția de pe piept și a rămas într-un tricou negru mulat.

— Hai să ne oprim. Nu văd destul de bine în față cât să repet în siguranță, a zis, arătând spre cerul care se întuneca. Dacă am fi acasă, aș aprinde luminile, dar aici nu avem așa ceva.

M-am ridicat, iar părțile corpului care-mi amorțiseră și-au revenit.

— Bun, asta te forțează să iei o pauză în timpul nopții.

— Nu-mi vine să cred că ai stat aici toată ziua și te-ai uitat la mine.

M-a mângâiat pe obraz. Expresia lui nu era de înfrângere, dar nici victorioasă. I se citea în ea o epuizare apăsătoare.

— Am auzit că e cel mai bun spectacol de pe insulă, i-am răspuns, și m-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut.

I-am aruncat o privire provocatoare și mi-am plimbat mâinile peste talia pantalonilor săi umezi de la transpirație.

— Paxton?

— Leah?

I-a apărut privirea captivantă, care îmi dădea fiori și îmi electriza simțurile.

— Miroși.

Paxton a râs și totul a avut din nou sens când l-am adus înapoi, lângă mine, din lumea lui Wilder.

— Da, cred că ar trebui să fac ceva în privința asta.

— De acord, din moment ce suntem doar noi doi în casa aia mică.

— Cu un pat imens, a adăugat, trecându-și limba umedă peste buza ușor crăpată de soare.

Cu o singură replică, a reușit să mă facă să ard de nerăbdare.

— Pax, ți-am pus echipamentul la locul lui. Am chef de un film. Aveți vreo preferință? a întrebat Micul John.

— Nu. Leah, alege tu! Vin și eu după ce fac un duș.

Peste 10 minute, când mă uitam prin DVD-urile mamei lui, nu mă gândeam decât la corpul gol al lui Paxton. În duș. Ud. Fierbinte. Cu apa care îi curgea pe mușchii sculptați.

Când am ajuns la capătul rândului, aproape am căzut, distrasă.

— Am în mână cel mai recent film al lui Warren Miller. Sunt sigur că i-ar plăcea, a zis Micul John, care a apărut de pe hol cu un DVD în mână.

— Mă duc să-l întreb!

Apoi am ieșit pe ușa din spate, înainte să apuce să-mi spună altceva.

Care era problema mea? Niciodată n-am fost atât de distrasă din cauza unui tip. Da, sigur, îmi plăcea sexul, sau cel puțin ce-mi aminteam din el, dar niciodată nu fusesem genul care să sară pe un bărbat. „Și nici n-ai avut orgasme ca cele pe care ți le-a provocat el în Istanbul."

Sigur, mai era și asta.

Dușul încă se auzea mergând când am deschis ușa de la casa de oaspeți. Paxton trăsese obloanele, cu excepția

celor cu vedere spre apă. Astfel, casa era ca un cocon cald și plin de aburi.

M-am dus la pat și mi-am dat jos sandalele, apoi bandana din păr, jucându-mă cu materialul. Mă gândeam ce să fac. Să-i spun:

— Hei, ce ai zice dacă poate, nu știu, ai face sex cu mine?

„Până și ție îți sună ciudat."

Asta voiam? *Da*. Voiam să-l simt pe mine, să văd cum albastrul din privire se tulbură de la cât mă dorește. Voiam să fiu singura asupra căreia își concentrează energia intensă. Cea care îl îngenunchează.

Îl voiam pe Paxton pentru că era al meu și-l iubeam.

Iubirea pentru el nu mă speria, așa cum crezusem că o va face, ci îmi dădea aripi. Mă făcea îndrăzneață și pregătită să simt din plin fiecare senzație, pentru că nu mi-am imaginat că o să mai simt vreodată așa ceva.

Și, cu toate astea, dorința apăruse din nou, chiar mult mai puternică decât înainte.

„Iartă-mă, Brian, dar știu că ai fi vrut să fiu fericită."

Dușul s-a oprit și pulsul mi-a luat-o razna. Ușa de la baie s-a deschis și s-a închis, iar eu am simțit o presiune în piept. O să fie simplu. Trebuia doar să-i spun că eram pregătită, apoi mergeam să ne uităm la film, iar după, noaptea nu avea să se termine doar cu un simplu sărut.

Părea clar și direct. Atunci, de ce eram agitată? Până și tricoul catifelat îmi provoca mâncărimi.

Dumnezeule, Paxton nu știa că sunt aici. Dacă ieșea gol din baie?

M-am întors cu spatele când am observat o mișcare la ușă.

— Vezi că sunt aici, am strigat.

„Bravo, Leah, foarte incitantă replica."

Dacă nu reușeam să am senzualitatea lui Rachel sau relaxarea ei în preajma bărbaților? Sau dacă nu reușeam să-i ascult sfatul?

„Pentru că ești în Mykonos cu cel mai sexy tip pe care l-ai văzut vreodată."

— Hei, a strigat Paxton, în spatele meu.

Am inspirat adânc și am încercat din nou.

— Ești gol?

— Nu, dar pot să fiu.

M-am întors încetișor spre el.

La naiba, ar fi putut la fel de bine să fie dezbrăcat. Nu avea decât un prosop alb, înfășurat în jurul șoldurilor, fixat cu un amărât de nod. Avea părul ud și pielea tatuată presărată cu picături care-i curgeau pe mușchi, la cheremul gravitației.

Toate celulele din corpul meu au urlat, înfometate după el.

Paxton reprezenta multitudinea fanteziilor posibile. Toți băieții răi de care fusesem avertizată să mă feresc. Toți atleții pe care i-am admirat vreodată. Fiecare rege de bal și toți rebelii. Era imposibil de atins. Era răspunsul la toate scrisorile de dragoste pe care nu le-am primit și singurul leac pentru tensiunea carnală care se intensifica în mine. Și, dintr-un motiv pe care nu aveam să-l înțeleg vreodată, Paxton Wilder mă privea de parcă eram desertul lui.

— Leah?

Și-a ridicat mâinile deasupra capului, sprijinindu-se de cadrul ușii.

Și-a încordat toți mușchii din abdomen. Absolut. Toți.

Chiar era real?

— E totul în regulă, Viteazo?

Am încuviințat, încercând să-mi găsesc vocea.

— Am vrut să te văd.

— Bine, mi-a spus, pe un ton mai jos, dar nu s-a mișcat de pe loc.

— Am... am vrut să... Aseară m-ai sărutat.

— Da, și în dimineața asta. Am de gând să o fac mai mereu, a zis, un zâmbet jucăuș apărându-i pe chip.

— Am înțeles, dar... Atât vrei? am întrebat, jucându-mă cu bandana.

— Te deranjează? Nu m-am mutat cu tine așteptându-mă la sex, Leah. Nu vreau să fiu cu tine doar ca să facem asta, a zis, cu seriozitate.

— Nu, nu, nu la asta mă gândeam.

De ce mi-era atât de greu?

— Te întreb dacă vrei să facem mai mult decât să ne sărutăm.

Paxton s-a încordat.

— Asta vrei?

Vocea lui era calmă, iar a mea își pierduse vlaga. Și nici măcar nu s-a mișcat din ușă. Am început să am dubii.

— Doar dacă vrei și tu.

Paxton a făcut ochii mari, apoi a continuat:

— Doar dacă *eu* vreau? Glumești? La fiecare câteva secunde îmi amintesc cum a fost să te ating. Nu am niciun dubiu că vreau mai mult de la tine.

— Cu toate astea, nu te miști din ușă.

Am încercat să-mi dreg vocea, în ciuda nodului care mi se pusese în gât.

Partea superioară a corpului i s-a încordat, iar mușchii brațelor au ieșit în evidență.

— Stau aici pentru că n-am încredere în mine că pot să mă apropii fără să rup hainele de pe corpul tău perfect.

— A...

— Așa că, dacă-mi spui că ești pregătită, vreau să fii sigură, Leah. Pentru că te-am dorit din clipa în care te-am văzut și am fost cuminte. Mi-am ținut mâinile doar pentru

mine. Nici nu știi ce efect ai asupra mea, cât de mult trebuie să mă controlez ca să nu pun presiune pe tine.

Nodul imens din gât a alunecat, oprindu-se în stomac, iar centrul meu a început să prindă viață.

— A...

— Asta e tot ce poți să-mi spui?

Nu eram sigură că puteam să-i ofer mai mult. Toți neuronii mei se străduiau să formeze un gând coerent care nu era *acum*.

Paxton și-a lăsat privirea spre mâinile mele, care se jucau cu bandana.

Bandana mea roșie.

Nu era un steag roșu, dar mergea. Am ridicat-o în aer și am fluturat-o de două ori, apoi am lăsat-o să cadă pe jos. Privirea i s-a întunecat și am fost surprinsă că nu a rupt cadrul ușii la cât de tare s-a lăsat pe el.

— Spune cuvintele! Trebuie să le aud. Nu vreau să existe vreodată neînțelegeri între noi.

Corpul mi se încingea de dorință și nici măcar nu mă atinsese.

— Te vreau, Paxton.

Și-a lăsat brațele în jos, lent, și mă fixa cu privirea. Mă vâna cu o grație letală. Nu m-am mișcat. Inima îmi bătea din ce în ce mai puternic, cu fiecare pas pe care-l făcea spre mine, ca și cum corpul meu avea un radar pentru Paxton și acum suna cea mai dulce alarmă.

Nu s-a oprit până nu m-a sărutat apăsat, acaparându-mi mintea și făcându-mi picioarele incapabile să se miște de plăcere. Mi-am înfipt mâinile în părul lui și m-a apucat de fund, ridicându-mă la pieptul său. Apoi și-a mutat mâinile spre coapsele mele și m-a sărutat pe gât. Mi-am înfășurat picioarele în jurul taliei și, dintr-odată, i-a alunecat prosopul.

Paxton era gol. Glorios de gol, iar eu nici măcar nu eram într-o poziție în care să-i apreciez trupul. M-am

mulțumit cu premiul al doilea, plimbându-mi mâinile peste spatele lui sculptat. Până m-am trezit pe spate, scufundându-mă în patul moale și simțindu-i greutatea irezistibilă pe mine.

— Ți-ai pierdut prosopul, i-am zis, iar el îmi tachina clavicula.

— Așa e.

M-a strâns de coapse și și-a strecurat degetul sub pantalonii mei scurți, atât de sus, că mi-a atins lenjeria intimă.

— Trebuie... Trebuie să...

Știam că uitam ceva, dar nu-mi păsa. Nu când își plimba mâinile pe talia mea și apoi sub bluză, ridicând-o și admirându-mă.

— Ce trebuie? m-a întrebat, sărutându-mă pe ureche.

Mi-a lins marginea urechii, iar eu am gemut. Avea un talent să găsească părți din mine despre care nici nu știam că sunt atât de sensibile.

— Filmul. Trebuie să ne uităm la un film, am reușit să spun.

A alunecat în jos, sărutându-mă pe stomacul gol și lăsând fiori în urma lui când a ajuns în zona sutienului, unde era adunată bluza.

— Prefer să mă uit la tine cum ai mai multe orgasme.

„Mai multe?"

— Cineva e ambițios în seara asta, i-am zis, iar șoldurile mele se mișcau pe cont propriu.

Aproape am gemut când i-am atins erecția, iar el a mormăit scurt în urma contactului.

— Sunt sincer.

— Nu vrei să facem asta mai târziu? Nu vreau să vină Micul John să ne caute.

Corpul meu era răscolit la gândul că n-o să terminăm ce începusem.

Paxton m-a sărutat pe bărbie.

— Îți promit că n-o să vină. Și, dacă ai impresia că-mi pasă de film, te înșeli amarnic. Aș rata toate filmele pentru restul vieții mele, dacă ar însemna că am ocazia să te ating. Asta dacă nu te-ai răzgândit cumva?

L-am simțit cum s-a încordat deasupra mea.

— Nu, în niciun caz, l-am asigurat.

Fără să-și mute privirea, mi-a ridicat bluza peste cap.

— Slavă Domnului, a șoptit el, după care m-a sărutat.

M-a consumat, acaparându-mi gândurile cu fiecare atingere a limbii. A profitat de fiecare unghi ca să mă guste mai adânc. M-a sărutat de parcă eram răspunsul la fiecare întrebare pe care o avusese vreodată, iar eu nu m-am ținut deloc în frâu.

Mi-a desfăcut sutienul cu o mișcare rapidă și apoi l-a aruncat lângă bluză, pe podea. Când s-a aplecat să mă sărute din nou, eram piele pe piele, iar contactul a fost destul cât să-mi incendieze corpul, toată căldura strângându-mi-se între coapse.

— E incredibil să te simt, a gemut el, după ce m-a mușcat de buză.

Gura lui a coborât spre sânii mei și și-a oprit buzele calde peste sfârcul întărit.

Am inspirat și m-am arcuit, tânjind și știind că el putea să-mi ofere tot ce visasem vreodată.

Mi-am plimbat mâinile peste părul și umerii lui. Căutam ceva care putea să mă ancoreze, lăsându-mă copleșită de o senzație pură. Nu exista decât Paxton și totul era perfect. Și-a îndreptat atenția asupra celuilalt sân, și-și plimba mâinile între talia și gâtul meu, trezindu-mă la viață cu fiecare atingere.

M-a făcut să mă simt venerată, adorată, și l-am iubit mai mult pentru asta.

L-am tras ușor de păr, iar el m-a privit în ochi, plimbându-și limba peste sfârcul meu. M-a străbătut un fior de plăcere. Era foarte simplu să-l doresc.

Mi-am mișcat picioarele și Pax mi-a ascultat rugămintea tăcută, rotindu-se, așa că m-am așezat pe el, șoldurile lui fiind acum între genunchii mei. Și-a încordat mâinile pe coapsele mele, înfigându-le ușor în mușchi, iar eu îi trasam linia tatuajului cu dragon. Privirea i s-a tulburat când am ajuns la vârful cozii.

Apoi i-am explorat pieptul și abdomenul. Avea mai multe tatuaje pe braț, unele pe abdomen, iar pielea perfectă îi era presărată cu mici cicatrici.

— La ce te gândești? m-a întrebat.

— Că ești materializarea tuturor fanteziilor mele. Nu-mi vine să cred că am ocazia să te ating.

Și-a plimbat mâinile peste coaste, ajungând la sâni.

— La asta mă gândeam și eu. Doar că la o versiune mai murdară. Ești mult prea bună pentru mine.

— Bună?

Mi-am ridicat șoldurile și m-am lăsat în jos, pe coapsele lui, astfel încât doar erecția lui ne mai despărțea. Apoi am prins-o de bază cu o mână și cu cealaltă am atins-o delicat.

— La naiba, Leah, a gemut el, arcuindu-și șoldurile după mișcarea mea.

L-am mângâiat pe capul penisului, iar el a scos sunete de plăcere și s-a încordat. Era amețitor să-l simt sub mine și să știu că-și pierde controlul din cauza mea. Mi-am mișcat mâna de sus în jos, strângându-l puternic, îmbătându-mă cu senzația pe care mi-o oferea membrul lui fin, dar dur ca oțelul. M-a săgetat o plăcere primară. Pax era frumos, cu gâtul arcuit, privirea extaziată... și era doar al meu.

A deschis ochii, de parcă a simțit că-l priveam.

— Destul! Mă împingi mai aproape de limită decât oricine altcineva.

M-a întors pe spate, ridicându-se peste mine și îndepărtând toate gândurile raționale din mintea mea cu un sărut.

— Foarte bine, i-am răspuns.

Nu voiam să mă gândesc la celelalte femei cu care se culcase, la toate care l-au atins și i-au simțit forța aflată dincolo de suprafață. Dar, asta nu însemna că nu știam de existența lor.

Am închis ochii, ca să îndepărtez gândurile invazive. Voiam ca experiența cu el să fie specială, diferită. „Ești singura pe care a revendicat-o ca fiind a lui", mi-am reamintit, dar cu toate astea, gândul îmi intrase pe sub piele, furând din bucuria clipei.

— Îți place să mă testezi? m-a întrebat, între săruturi.

Și-a înfipt o mână în părul meu, iar cu cealaltă mă mângâia, alimentând focul care ardea sălbatic în mine.

— Da, am recunoscut.

Degetele lui flirtau cu talia pantalonilor mei scurți. Eram pregătită să-i dau jos, dar Paxton le-a deschis nasturele.

— De ce? m-a întrebat, savurându-mi cu limba pielea sensibilă de la baza gâtului.

Mi-am arcuit șoldurile, sperând că o să înțeleagă mesajul că voiam să-i simt atingerea.

— Paxton..., l-am implorat.

Privirile ni s-au intersectat când mi-a tras pantalonii spre glezne, iar eu eram mai mult decât fericită să-l ajut. Apoi și-a plimbat mâinile în sus, peste cicatrici, dar tot nu și-a îndepărtat privirea de a mea. Mi-a susținut-o chiar și când și-a plimbat degetele peste lenjerie. Iar expresia lui era mai pasională decât orice posibilă atingere.

Asta până și-a trecut degetul peste centrul meu, între noi rămânând doar o fâșie subțire de dantelă.

— La naiba, ești udă, a spus și a închis ochii, inspirând adânc.

Nu mi-era rușine. Eram disperată și, dacă nu mă atingea curând, aveam să explodez.

— Vrei să te ating?

— Da, am răspuns imediat.

— Spune-mi de ce-ți place să mă testezi, a insistat, punând presiune pe clitoris.

— Paxton, te rog, l-am implorat, apoi mi-am arcuit șoldurile.

A pus presiune din nou, trăgând materialul peste zona sensibilă.

— Spune-mi!

Uram controlul pe care-l avea asupra mea în pat, la fel de mult cât îmi plăcea abilitatea lui de a mă topi cu o singură mișcare.

— De ce?

M-a lins între sâni, până a ajuns la gură, sărutându-mă pătimaș. Mi-am alunecat șoldurile peste mâna lui, dar el s-a mișcat odată cu mine, refuzându-mi fricțiunea de care aveam nevoie.

— Pentru că nu-mi place gândul care ți-a apărut în ochi acum un minut. Pentru că te doresc prea mult ca să las pe altcineva în pat cu noi.

— Vreau să avem ceva memorabil. Vreau să-ți amintești de mine.

„Vreau să fiu cea pe care nu o să o uiți după ce totul se va încheia."

Și-a pus mâinile pe fundul meu și m-a tras spre el, penisul frecându-i-se de locul unde doream să-l simt. Am gemut.

— Mereu o să-mi amintesc momentul ăsta.

Și-a strecurat degetele sub materialul bikinilor și i-a tras în jos, lăsându-mă complet goală în fața lui. Respira sacadat când și-a ridicat din nou privirea. M-a

mângâiat pe șolduri, apoi a coborât spre talie, înainte de a-mi cuprinde sânii în palme.

— Curbele corpului tău mă înnebunesc, și acel mic suspin pe care îl scoți, mă scoate din minți și tot ce vreau e să intru în tine ca să îl aud din nou și din nou.

Și-a împins corpul în mine și mi-a răsucit ușor sfârcurile, iar eu am icnit de plăcere.

— Ești sublimă.

Cuvintele lui au fost îndeajuns cât să mă zvârcolesc sub el.

— Pax, te doresc, i-am spus, știind că adora să audă confirmarea mea.

— Și eu, mi-a jurat.

M-a sărutat ușor, în timp ce se freca de centrul meu, trimițându-mi fiori de electricitate în tot trupul.

— Dar vreau să știi că nu va trebui să-mi amintesc de tine, Leah. Pentru că n-am nicio intenție să-ți dau drumul.

Gura lui a cucerit-o pe a mea, îndepărtând dubiile și nesiguranțele. În clipa de față, era al meu, iar asta era îndeajuns. A întrerupt sărutul, alunecând în josul corpului meu, îndoindu-mi genunchii ca să-mi depărteze picioarele și mai mult.

— Acum nu mai gândi, Viteazo! Dă-ți voie doar să simți.

Mi-a aruncat un zâmbet cu subînțeles, apoi m-a deschis cu degetele și mi-a gustat esența.

M-am arcuit și mi-am înfipt degetele în părul lui ca să-l îndepărtez... ca să-l trag mai aproape.

— La naiba!

Limba lui s-a jucat cu clitorisul, în timp ce m-a pătruns cu un deget. M-a cuprins un vârtej de plăcere.

— Ești chiar mai delicioasă decât mi-am imaginat. Ce vrei să-ți fac?

Gâfâiam și eram atât de încordată, încât puteam să explodez.

— Nu știu.

— Spune-mi, mi-a ordonat, cu încă o atingere a limbii.

— Nu știu. Dumnezeule, e incredibil!

Și-a ridicat capul, ușor mirat.

— E prima oară...

M-am mușcat de buză și am încuviințat. Pe fața lui a apărut o expresie de posesivitate.

— Și mai bine. Ține-te bine de cearșafuri, Viteazo!

L-am ascultat și am strâns puternic materialul când a început să mă guste din nou. A continuat să mă exploreze cu degetele, buzele și limba. Punea presiune când icneam, se oprea când gemeam, mă pătrundea cu limba când îmi lipeam șoldurile de tâmplele lui.

Picioarele îmi tremurau, iar tensiunea care mă cuprinsese era intensă, ca o tortură dulce.

— Dă-ți drumul, iubito! mi-a șoptit.

La următoarea atingere a limbii, mi-am luat zborul. Valuri de euforie au trecut peste mine și prin mine, apoi i-am strigat numele.

Și-a trecut limba peste buza de jos și am fost la un pas să mai am un orgasm. Era posibil să fie atât de senzual? „Cum o să te pot privi de-acum încolo fără să-mi amintesc ce poți face cu gura?"

— Cam asta e ideea, a zis el.

— La naiba, am zis-o cu voce tare.

— Și apreciez, a spus el zâmbind, dar încordat.

Întregul corp îi era tensionat, mușchii aproape blocați și pe frunte avea broboane de transpirație. Toate îmi spuneau că era la fel de disperat ca mine să mă pătrundă.

— Ai prezervativ?

S-a aplecat și a scos unul din geantă.

Am râs la gândul că era pregătit.

— Ai planificat asta?

L-a desfăcut și l-a așezat pe erecție, iar mișcarea a declanșat un nou val de dorință în mine, deși ar fi trebuit să fiu sătulă. Însă corpul meu era mai mult decât pregătit pentru ce avea să urmeze.

— Am voie să visez, a zis, apoi s-a așezat peste mine, iar eu mi-am ridicat genunchii în jurul șoldurilor sale.

— Ai visat la momentul ăsta?

— Am avut fantezii, dar îți promit că realitatea le depășește cu mult. Însă tu... Tu ești visul meu.

M-a mângâiat pe obraji, și i-am simțit erecția.

M-a sărutat și m-am topit în el. În potențialul a ce puteam să devenim. Mi-a mângâiat sfârcurile și, cu acest gest simplu, a trezit din nou focul în mine. M-am lipit de el, ca să înțeleagă că eram pregătită, și m-a mușcat de buză.

— Ai răbdare!

La naiba cu răbdarea. Îl voiam *acum*.

A întins mâna între noi și a început să-mi atingă zona sensibilă. M-am arcuit, iar respirațiile ni s-au amestecat. M-a împins din nou la limită.

— Paxton, te rog! Vreau să te simt în mine. Trebuie să te simt în mine.

— Dumnezeule, mă omori.

M-am întins și l-am ghidat. Și-a strecurat o mână pe ceafa mea și m-a privit adânc în ochi.

— Ești totul pentru mine, mi-a promis, și m-a pătruns.

Amândoi am gemut.

Am simțit un mic disconfort, iar Paxton s-a oprit. M-a sărutat, îndepărtându-mi toate gândurile, iar eu mă adaptam la senzația care îmi devenise străină.

A gemut când am început să-mi mișc șoldurile, apoi penetrările lui au devenit sigure și constante. Zăbovea în mine, apoi o lua de la capăt, de parcă nu suporta să iasă afară, așteptând să mă simtă din nou.

Fiecare penetrare atingea locul ideal. Mă umplea și mă emoționa, alimentând focul care voia să fie eliberat. A menținut un ritm perfect cât făcea dragoste cu mine. Privirile noastre erau întrepătrunse, cu excepția clipelor când mă săruta.

Chiar și când credeam că era epuizat, continua să se miște și mă purta din ce în ce mai sus pe culmile plăcerii, până am ajuns aproape de vârf. Însă voiam mai mult.

— Pax, am nevoie...

— Da, știu, a încuviințat el.

A întețit ritmul. Mi-am înfășurat picioarele în jurul lui și a închis ochii.

— Ești atât de perfectă. Atât de strâmtă. Udă. Sexy. Dumnezeule, Leah. Vreau să locuiesc în tine.

Vorbele lui m-au împins la limită și m-am legănat, întâmpinându-i penetrările, până mi-a incitat toate zonele sensibile. Apoi a intensificat senzația când a început să mă mângâie pe clitoris și să mă sărute.

— Vreau să simt cum termini pe mine, m-a implorat el din priviri.

Eram neputincioasă în fața lui, a felului în care-mi vedea sufletul și îmi venera corpul.

— Leah!

A desenat cercuri cu degetul și a schimbat unghiul. A atins locul perfect și n-am avut de ales. M-am lăsat purtată de orgasm spre stele, în timp ce el mă ținea ancorată pe pământ. L-am simțit încordându-se deasupra mea și în mine. Mi-a gemut numele când a terminat.

În viața mea nu mă simțisem atât de epuizată și vie.

M-a ținut în brațe până ne-am revenit puțin, apoi ne-a curățat pe amândoi. După asta, m-a tras în protecția îmbrățișării lui și ne-a învelit în pătură.

Din tot ce-mi făcuse, felul îl care mă privise avusese cel mai mare impact asupra mea. M-a pufnit râsul.

— Râzi? m-a întrebat amuzat.

— Poate.

— Deci, e amuzant să te culci cu mine? Pentru că acum câteva minute nu râdeai. Trebuie să-ți împrospătez memoria?

Și-a mușcat buza și m-am topit. Nu credeam că puteam să rezist încă o rundă.

— Mi-am dat seama că prima impresie pe care am avut-o despre tine a fost corectă, i-am zis, în timp ce-l mângâiam pe spate.

— Și care anume a fost asta?

Privirea lui era luminoasă, dar mai relaxată decât am văzut-o vreodată.

— Că poți să-mi provoci orgasm cu o simplă privire.

— Accept provocarea, a zis el, ridicând o sprânceană.

Corpul meu era mai mult decât capabil de o altă partidă...

Și alta după asta.

Capitolul 20

PAXTON

MYKONOS

Am pus ultimele ouă pe farfurie și apoi pâinea prăjită lângă șuncă. Am adus și două pahare cu suc de portocale și două furculițe. Apoi am mers cu tava în camera de oaspeți, navigând cu atenție aleea pietroasă.

Era în jur de 10.00. Ar fi trebuit să mă aflu deja pe motocicletă, dar John dormea și Leah era în patul meu. Dacă n-aș fi avut tava în mână, aș fi sărit în sus de fericire.

Am deschis ușa cu atenție. Avea nevoie de calorii după noaptea trecută, fără doar și poate. Niciodată n-am mai fost cu cineva ca ea. Atât de deschisă și sinceră. Deveneam dependent de ea. Dacă nu m-aș fi temut că o s-o epuizez, m-aș fi afundat din nou în corpul ei.

Era perfectă.

Leah dormea în patul nostru, cu părul revărsat peste umeri, o mână sub pernă și cealaltă întinsă spre locul gol unde dormisem eu. Cearșaful alb era înfășurat în jurul taliei ei, iar ea era în continuare roșie în obraji. Oare era iritată de la barba mea? Probabil trebuia să mă rad.

La naiba, sper că nu avea probleme pe interiorul coapselor.

O senzație feroce de protecție m-a copleșit când m-am așezat pe marginea patului și am pus tava pe saltea. Era a mea. Nu doar că m-a acceptat pe plajă, dar a avut

încredere totală în mine. Dăruirea ei mă făcea să mă simt umil.

Era a mea să o protejez, să o îngrijesc.

Și nu avea să mă sperie. Cel puțin, asta mi-am spus când i-am dat la o parte o șuviță de păr. Însă ultima oară când mi-am asumat oficial o relație cu o femeie... Dar Leah nu era *ea* și eu nu aveam să repet aceeași greșeală.

În plus, mai era o lună înainte ca toată situația să se întoarcă împotriva mea.

„Spune-i, o să înțeleagă", a țipat conștiința mea. Poate ar trebui să o fac. Leah nu era genul de femeie care să fugă din cauza trecutului meu. Poate dacă-i mărturiseam adevărul acum...

A deschis ochii lent și a clipit de câteva ori, după care mi-a aruncat un surâs somnoros, dar irezistibil.

— Aia e șuncă?

Am început să râd.

— Exact asta vrea să audă fiecare tip în dimineața de după. Lasă stângăcia cu *zi-mi, cum a fost pentru tine* și să trecem direct la șuncă.

Leah s-a ridicat, acoperindu-și sânii magnifici cu cearșaful. N-am văzut în viața mea o femeie care să arate atât de bine dimineața, mai ales după ce am ținut-o trează aproape toată noaptea.

— Sunt destul de sigură că știi cât de bine a fost pentru mine. Am pierdut numărul orgasmelor pe care mi le-ai oferit.

A luat o bucată de șuncă, a oftat când a mestecat-o și apoi a înghițit.

— E delicioasă.

Penisul mi s-a întărit. „Stai cuminte, băiete!" Dacă aș fi crezut chiar și pentru o clipă că o singură noapte cu ea m-ar ajuta să trec peste obsesia de a o dezbrăca, ei bine, efectul fusese opus. Acum îi știam gustul, cât de strâmtă era, cum arăta când avea orgasm și cum mă lăsam pradă

momentului. Peste noapte, se transformase din obsesie în dependență.

— Scuze, voiai să purtăm conversația despre cum a fost? a întrebat ea.

— Nu chiar, știu ambele versiuni. Tu vrei?

Am luat niște șuncă, desfătându-mă cu lejeritatea momentului. Luam micul-dejun în pat cu Leah.

— Nu, a zis ea, ferm, luând o gură de suc de portocale.

— Serios?

Toate tipele cu care am fost au vrut să știe unde se situau în comparație cu celelalte.

— Serios. Știu foarte bine că numărul tău e înfricoșător de mare și aș prefera să nu mă minți. Așa că, mai bine spune-mi pe ce loc suntem în ceea ce privește dimineața de după?

— Pe primul loc. Și al doilea, al treilea. Pe fiecare loc, dacă e să fiu sincer.

Privirea i s-a luminat și am realizat câtă nevoie avea să audă asta, să se simtă dorită.

— Serios?

— Serios, i-am zis.

Am zâmbit și m-am întrebat de câte ori puteam să mai spunem *serios* înainte să nu mai pară un cuvânt.

— Dimineața asta cu tine e clar pe primul loc. Pe al doilea e când m-am trezit lângă tine în Istanbul. Pe al treilea e când te-am văzut ieșind din dormitorul meu ieri dimineață, iar restul sunt toate dimineţile de când te-am cunoscut și sunt la egalitate.

— Alea nu se spun.

A încercat să nu zâmbească, dar nu i-a ieșit.

— Ba da. Pentru că în fiecare dimineață de când am plecat în croazieră, m-am trezit și m-am întrebat când o să te văd din nou.

Buzele i s-au despărțit ușor și m-am aplecat în față, punându-mi mâinile de o parte și cealaltă a șoldurilor ei. Apoi am sărutat-o, după care m-am retras ca să-mi observe privirea, sperând să citească adevărul din ea.

— Leah, noaptea trecută a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. Fără doar și poate. Să fiu cu tine nu se compară cu nimic din ce am trăit până acum.

Leah făcuse ochii mari, reflectând speranța pe care o simțeam în inima mea.

— A fost mai bine decât atunci când ai câștigat Jocurile X? m-a provocat, cu o licărire în privire.

Am încuviințat lent, surprins de adevărul momentului.

— Ai avut încredere în mine, iar asta nu se întâmplă prea des. Nu e ceva ce iau de-a gata.

Leah s-a aplecat, plimbându-și degetele prin părul meu.

— Toată lumea are încredere în tine, Paxton. Anturajul tău are încredere în tine.

— Nu e așa de simplu cum pare la prima vedere. Da, sigur, noi, Originalii, Landon, Penna, Nick...

Am închis ochii când m-a străbătut durerea pronunțării numelui său.

— Noi patru suntem o familie, dar restul nu vor decât să participe la aventură. Nu te lăsa păcălită de camerele de filmare. Vor să surprindă niște cascadorii spectaculoase pentru bani și vizualizări, dar orice rezultat le convine. Oamenii nu stau lângă noi doar ca să ne vadă succesul, ci și acele momente când eșuăm. Primesc mult mai multe vizualizări la un clip în care am un accident decât la unul în care-mi iese cascadoria, pentru că fanii iubesc eroii, dar mereu așteaptă să-i vadă căzând. Dar tu vrei să fii cu mine, în ciuda a ceea ce fac, nu datorită acestui lucru. Ți-ai pus încrederea în mine, Paxton, nu în Wilder, iar asta înseamnă mai mult decât îți poți imagina.

Sărutul ei a fost dulce, cu gust de suc de portocale. Buzele ni s-au atins, ne-am savurat, dar n-am insistat pentru mai mult. Acea simplă atingere a fost îndeajuns.

Ușa s-a deschis în spatele nostru.

— Cavaleria a sosit... Dar, vai, e o fată în patul tău! vocea lui Bobby mi-a distrus bula de fericire.

Am aruncat restul cearșafului în jurul lui Leah și am lipit-o de mine, ca s-o acopăr. Slavă Domnului că eram cu spatele la ușă. La naiba, echipa a venit cu o zi mai devreme și nu mai aveam nicio șansă să vorbesc cu Micul John despre *accidentele* de la cascadorii fără să ne audă ceilalți.

— Nu e orice fată, e Leah, a zis Landon. Și, dacă-l știu pe Pax, o să-ți spună să...

— Ieși naibii afară! Și îți jur că dacă ai o cameră de filmat cu tine, o s-o distrug, Bobby. M-ai înțeles?

Bobby a ridicat mâinile și a ieșit din cameră, blocând camera de filmare de la intrare și lăsându-i înăuntru doar pe Landon și Penna.

— Surpriză! Îmi pare rău, chiar am crezut că o să vrei o zi în plus de antrenamente cu toată echipa, așa că l-am mituit pe căpitan și am venit mai devreme, a zis Penna, care mai mult s-a strâmbat decât mi-a zâmbit.

— Grozav, am mormăit, apoi m-am uitat direct la Landon. Acum ieșiți odată de aici!

A încuviințat și am simțit cum cicatricea pe care o dădusem uitării s-a deschis. Leah era a mea și nu voiam să împart cu altcineva nici măcar o parte din ea, cu atât mai puțin să permit ca acest moment prețios să fie pătat. Landon s-a întors și a ieșit fără să spună un cuvânt. Era un bărbat isteț.

— Mă bucur să te văd, sau mai degrabă să nu te văd, Leah! a strigat Penna.

— Și eu, Penna.

Leah s-a înfundat și mai mult în pieptul meu, dar a ridicat un braț și i-a făcut cu mâna.

După ce Penna a închis ușa, m-am pregătit pentru dezastru. Pentru o persoană atât de retrasă ca ea, ce tocmai se întâmplase era probabil îngrozitor. Am simțit-o cum tremura la pieptul meu și m-am încordat. Ultimul lucru pe care-l voiam era să plângă. I-am ridicat privirea spre mine și am rămas mască.

Nu plângea, ci râdea.

— Ești bine? Nu-mi vine să cred că...

Și-a șters o lacrimă și a continuat să râdă.

— Bineînțeles că nu o să fie nimic normal atâta timp cât sunt cu tine. Măcar acum nu trebuie să spunem echipei că suntem împreună.

Fericirea ei era contagioasă și m-am trezit chicotind.

— Cea mai scurtă lună de miere din istorie, nu-i așa?

M-a sărutat pe obraz și s-a dat jos din pat, cearșaful devenind cea mai senzuală ținută pe care am văzut-o vreodată.

— Stai liniștit, ai în jur de șapte luni să te revanșezi.

Mi-a făcut cu ochiul, și-a luat geanta și s-a dus în baie.

Șapte luni.

Ieri, timpul pe care-l mai aveam pe croazieră părea etern, dar cu o singură propoziție, nu mai părea îndeajuns.

Era prea scurt.

*

— Omule, îmi pare rău! Micul John mi-a zis că ești în casa de oaspeți, dar n-a menționat nimic de Leah, a zis Landon când m-am dus spre el, la capătul rampei.

— Aș vrea să spun că e în regulă, dar nu e, i-am răspuns cu sinceritate.

Nu ne-am mai mințit de ani întregi și nu aveam de gând să încep din nou să o fac.

— Da, te înțeleg.

Am văzut camerele în depărtare și am profitat de moment.

— Uite ce e, trebuie să te întreb ceva și n-o să fie prea plăcut.

— Orice, a zis el, privindu-mă în ochi.

— E vorba de scripeții de la prima tiroliană. Tu i-ai pus undeva?

— Nu. Dar dacă îi cauți, echipa de producție a depozitat o mulțime de lucruri sub patul meu și în șifonier. N-am vrut să se piardă.

— Da, i-am găsit în ziua în care-ți căutam ghiozdanul.

— Am înțeles. Atunci, care e problema?

Părea confuz, poate îngrijorat, dar nu vinovat.

Am expirat ușurat.

— S-a umblat la frână.

— Nu pot să cred! Serios?

Am încuviințat.

— Pax, n-aș face niciodată ceva care să te rănească. Sper că știi. Indiferent ce s-a întâmplat între noi în trecut.

— Da, știu. Nici n-am vrut să te întreb, dar n-a fost doar viața mea în joc. Era și Leah cu mine.

Una era să-mi risc viața urmându-mi pasiunea, dar era cu totul altceva s-o pun pe ea în pericol.

— Cine a mai avut acces la scripeți după ce i-ai asamblat?

— Nu știu. Am pus echipa să-i ia. N-am fost cu ochii pe ei probabil vreo 10 minute, dar niciodată nu mi-am făcut griji în legătură cu lucruri de genul. Fir-ar să fie!

— Asta nu e tot. Protecția mea de piept din Roma are o tăietură dreaptă. Cineva a umblat la ea.

— Cine mai știe despre incidentele astea?

— Doar tu și Leah. Voiam să le spun și Micului John și lui Penna. Avem nevoie de cât mai mulți ochi.

A încuviințat.

— Da. Micul John e alături de noi de cel mai mult timp, de când aveam 17 ani. O să-i zic și lui Brooke, face parte din familie.

— Nu crezi că ar fi prea mult, după tot ce s-a întâmplat cu Nick?

A fost devastată și nimeni nu putea s-o învinovățească.

— Cred că ne-ar omorî dacă Penna s-ar afla în pericol și i-am ascunde adevărul. În plus, se ocupă de o problemă care a apărut cât tu și Leah ați lipsit. Unele clipuri de pe site ne sunt atacate. Nu e nimic grav, dar în combinație cu...

— Suntem atacați.

— Așa se pare, iar Brooke o să-și dea seama că se întâmplă ceva dubios.

A arătat în spatele meu, spre Penna și Leah, care coborau dealul. Camerele urmau să apară în curând și atunci începea jocul.

— Apropo, cum merge? a întrebat, încet.

— Grozav, până ați apărut voi, nemernicilor.

— Mă rănești, a zis el.

— Nu îi place ce facem și a fost speriată încă din Roma.

— E specială. Încearcă să n-o dai în bară, mi-a zis și m-a bătut prietenește pe spate.

M-am abținut să admit cu voce tare. Pe lângă faptul că eram protector cu Leah, am realizat că eram și posesiv. Combinația ar fi fost grozavă dacă am fi trăit în Evul Mediu, dar nu era deloc oportună când filmam un documentar în care greșelile mele puteau să ne strice relația.

— Partea aia a fost făcută de el? a întrebat Penna, care se uita la bucata de metal care se lăsa în jos la capătul rampei.

— Da, a fost expediată aici. Merge foarte bine, doar că nu-mi iese rotația completă.

— Care e problema mai exact? a întrebat, studiind rampa cu privirea ei expertă.

Penna era singura care se apropia să țină pasul cu mine pe motocicletă.

— La a treia rotație cobor vertical.

Penna a oftat și s-a frecat la ochi. Știam la ce se gândea, pentru că aceleași gânduri îmi treceau și mie prin minte de fiecare dată când mă dădeam pe rampă.

— Sunt consistent, Penna. Mereu ajung până acolo.

— Da, până n-o să mai ajungi. Evenimentul e în șapte săptămâni, nu-i așa?

— Aproximativ, a intervenit Landon.

— Nu am anunțat ce o să faci tu, așa că hai să alegem altceva! Nu o să vă pierdem pe amândoi din cauza unei cascadorii. Nu merită, a zis Penna, speriată.

M-am încordat și m-am uitat la Leah, care făcuse ochii mari. „La naiba, Penna, încă nu eram pregătit să-i spun."

— Nu. Fiecare ține la un truc care să îi iasă în aventura asta. O cascadorie care să facă documentarul fenomenal. Asta e a mea. Cel puțin atât pot să fac pentru el.

Ne-am privit toți trei și am fost de acord.

— Bun, atunci, să vedem ce trebuie să faci ca să reușești, a zis Penna.

Camerele ne-au prins din urmă. Bobby părea mulțumit, din moment ce sigur obținuse filmarea pe care o voia de dimineață. Trebuia să vorbesc cu avocații, să văd cât de mult puteam să tai din imaginile cu Leah. Nu trebuia să fie expusă, mai ales din cauza mea. În plus, nici nu vorbisem dacă să ne facem relația publică.

— Ce ziceți, vă arătăm rampa? s-a oferit Penna, punându-și zâmbetul luminos care distrăgea atenția oricărui bărbat, inclusiv al lui Bobby.

Landon și-a dat ochii peste cap și s-a uitat la mine, dar a intrat în joc.

— Da, probabil vreți să vedeți de unde o să înceapă să prindă viteză.

A îndreptat camerele înapoi spre pistă, departe de Leah și de mine.

— Spune-mi, a insistat, după ce am rămas doar noi doi.

— Leah...

Numele ei a fost ca un oftat pe buzele mele, atunci când s-a așezat în fața mea.

— Nimeni n-a mai făcut așa ceva? Nimeni n-a făcut toate rotațiile? Paxton, uită-te la mine!

Am ascultat-o. Am observat panica din ochii ei și postura rigidă, distantă.

— Nu, nimeni n-a mai făcut cascadoria asta.

Și-a încrucișat brațele la piept, dar nu din încăpățânare. Mai degrabă, încerca să-și mențină controlul.

— Am înțeles. Cine a încercat-o?

Mi-am încordat maxilarul. Nu voiam să-i răspund. Voiam s-o duc înapoi în cameră și să fac dragoste cu ea până ignora întrebarea. Până aveam să uităm amândoi ce ne aștepta.

— Paxton...

— Nu mai știu decât o singură persoană care a încercat cascadoria.

— Și unde este? Mai exersează?

— Slabe șanse.

— De ce?

Privirea ei mă implora să-i spun adevărul.

Și am făcut-o. N-am respectat jurământul cu el, pentru că nu suportam s-o mint pe ea.

— Pentru că e în scaunul cu rotile. Nu i-a ieșit rotația și a rămas paralizat în urma căzăturii.

Gata, am făcut-o!

M-am așteptat la o reacție nucleară, dar a fost mai degrabă un impuls electromagnetic. N-a fost nicio

explozie, dar lumina din ochii ei, energia pe care a emanat-o toată dimineața, a dispărut într-o fracțiune de secundă.

Aș fi preferat să facă o criză decât să ridice ziduri în jurul ei.

N-a spus nimic, doar m-a sărutat, atingerea buzelor ei fiind presărată cu teamă și o doză de disperare. Apoi a plecat.

Da, clar aș fi preferat ca Leah să țipe la mine decât să nu spună nimic.

După ce mi-am pus echipamentul, pregătit să mă dau pe rampă pentru prima oară în ziua respectivă, m-am uitat spre locul ei, așteptându-mă să-l văd gol.

S-a așezat, și-a întins picioarele acoperite cu pantalonii albi și lejeri, și citea una dintre cărțile pe care i le adusese Penna pentru tema la literatură.

Nu conta că ce făceam era periculos și că în orice clipă putea să fie în spital, lângă mine. Era acolo.

La naiba, presiunea din piept se întorsese, de zece ori mai intensă, arzând cu o intensitate pe care doar Leah putea s-o aline. Ea era balsamul pentru tot ce era distrus în mine.

M-am rugat să nu o distrug și pe ea.

Capitolul 21

LEAH

MYKONOS

Își pierduse mințile. Singurul motiv pe care l-am găsit pentru care Paxton s-ar supune la un asemenea risc. Oricare dintre oamenii din jurul lui ar fi putut să umble la scripeții de la tiroliană sau să-i slăbească protecția de piept, iar el își punea viața în mâinile lor. Din nou. Faptul că l-am privit ieri, la repetiții, fusese destul de greu, dar ce se întâmpla acum era tortură. A început a nu știu câta tură pe rampă, iar eu mi-am ținut respirația când și-a luat zborul, s-a rotit în aer, până a aterizat în groapa cu spumă, făcând o rotație aproape completă. Slavă Domnului că soarele avea să apună curând, pentru că nu știam cât mai putea să reziste. Și nu știam cât mai puteam îndura nici eu.

Penna s-a aplecat peste groapa cu spumă, analizând ce funcționase, iar Micul John a mutat macaraua ca să-l ridice.

Paralizat. Singurul care mai încercase cascadoria era paralizat.

Din cauza unui truc stupid.

Era nebun, asta era singura explicație.

Am mai dat o pagină din cartea lui Kahlil Gibran, *Profetul*, și am încercat să fiu atentă, dar fără rezultat. Deja ratasem câte două ore din fiecare curs și nici nu voiam să mă gândesc de ce va fi nevoie ca să recuperăm, dar trebuia să reușesc.

Paxton nu-şi permitea să îi fie distrasă atenţia când vâna moartea.

Paralizat. Am închis cartea şi am aruncat-o pe pătură. Şi asta din cauza unui documentar despre care a spus că îl făcea pentru *altcineva*. De ce ar vrea să încerce o cascadorie care pusese un om în scaunul cu rotile? Decât dacă...

M-am ridicat şi am analizat dinamica dintre Landon, Paxton şi Penna. Era un spaţiul gol între ei, de parcă cineva lipsea din conversaţie. Pentru că aşa şi era.

Deoarece al patrulea Original nu luase o pauză. Mai mult ca sigur, Nick a fost cel rănit. El era paralizat.

Din cauza asta, Paxton era determinat să-i iasă cascadoria. Oare o făcea ca să-şi arate superioritatea în faţa prietenului care i-a furat singura iubită la care ţinuse vreodată? Nu cred, Paxton nu era genul meschin.

Dar dovezile sugerau altceva.

La toate, se adăuga şi tensiunea din stomac, deoarece ştiam că nu toţi cei de aici aveau ca prioritate siguranţa lui Paxton. Mi-era, pur şi simplu, greaţă.

Când mi-a trimis un sărut, mi-am înfăşurat braţele în jurul genunchilor şi m-am forţat să zâmbesc. Aici era ultimul loc unde voiam să fiu, aşteptând cu sufletul la gură dezastrul. Însă, dacă aş fi plecat, l-aş fi distras şi probabil gestul meu ar fi atras după sine o catastrofă. Eram prinsă la mijloc.

Aşa că am rămas pe loc.

Mi-am ţinut respiraţia când a venit valvârtej pe pistă, conducând mai repede decât l-am văzut vreodată. S-a lansat mai sus pe rampă şi mi-am muşcat neliniştită buza când s-a rotit o dată... de două ori... de trei ori.

Şi a aterizat cu ambele roţi în groapa de spumă.

Toţi au început să celebreze. Paxton n-a mai aşteptat macaraua, a ieşit pur şi simplu din groapă şi şi-a scos casca de protecţie, în timp ce alerga.

Am simțit un val de euforie, ca un electroșoc direct în inimă. Reușise!

Eram în brațele lui înainte să realizez că m-am ridicat din locul meu. Buzele lui le-au găsit pe ale mele și m-a sărutat, cu mâinile înfipte în părul meu. I-am înfășurat brațele în jurul gâtului și l-am ținut strâns, conștientă cât de periculoasă era viața lui. Voiam să savurez fiecare sărut, să nu risipesc nimic.

— Ai reușit! am exclamat, apoi m-a învârtit în brațe.

— Nu chiar, dar aproape, a spus, râzând.

— Cum adică?

— Acum trebuie să-i iasă aterizarea pe pământ, nu pe spumă, și să pornească mai departe, a zis Landon, bătându-l pe spate. A fost incredibil!

Aveam dreptate. Amândoi își pierduseră mințile.

*

La naiba. Cu asta.

Cât timp avea să o țină în ritmul ăsta?

Era ziua a doua în care îl priveam pe Paxton-încercând-să-se-sinucidă și ultima zi în Mykonos, iar eu stăteam într-o zonă separată a pistei. Mutaseră rampa, lucru care durase ore întregi, și puseseră pământ mai sus, pe movila pe care Paxton trebuia să aterizeze.

Doar că mai mult aluneca decât ateriza.

De fiecare dată când cădea, simțeam lovitura în oase și zgârieturile pe propria mea piele. Îmi frecam brațele când se ridica din nou, făcându-mi semn că era bine.

Eu când puteam să-i zic că nu eram bine?

Mă simțeam epuizată, oricât de egoist ar suna. Eram atentă la tot ce se întâmpla în jurul lui. Voiam să văd dacă cineva umbla la motocicletă, rampă, macara... la orice. Sigur vinovatul era apropiat de el. Cineva care îi cunoștea echipamentul și rutinele. Aseară, l-am exclus pe

Micul John. Până la urmă, scripeții fuseseră găsiți la bord, iar el nu mai fusese pe vas din Miami.

Nu ne mai rămâneau de investigat decât restul Renegaților.

— Nu e ușor să stai și să privești, nu-i așa? a zis Brooke, care s-a așezat lângă mine.

— Când ai ajuns aici?

A ridicat mâna, ca să-și ferească ochii de soare.

— De dimineață. A trebuit să lucrez la website și canal. Am fost atacați de un hacker și niște clipuri au fost date jos.

— Ei știu? am arătat spre Paxton, care vorbea cu Landon și Penna despre ultima săritură.

— Da, Penna mi-a cerut să investighez situația. Înainte să devină celebri, mă ocupam de tot ce ținea de site-ul lor. Ea nu prea are încredere în oameni, chiar dacă-i plătește să se ocupe de site.

Senzația de greață mi-a reapărut în stomac.

— Crezi că treaba asta cu videoclipurile e făcută cu rea intenție?

— Nu mă pricep destul de bine ca să-ți pot confirma sau infirma. Nu știu. Dar sunt o mulțime de lucruri mult mai rele pe care ar fi putut să le facă decât să dea jos niște clipuri.

Spargerea site-ului nu părea foarte gravă, ca accident singular, dar în combinație cu ce i se întâmplase lui Paxton, devenea motivul care îmi întorcea stomacul pe dos. În plus, dacă Pax știa, de ce nu mi-a spus și mie? „Pentru că ai fi țipat până ar fi oprit antrenamentele."

— Am înțeles.

O să-i zic vreo două mai târziu.

— Probabil e vorba de niște copii care vor să arate ce pot. Nu mi-aș face griji din cauza asta. Au terminat pe ziua de azi?

— N-ar trebui, nu e nici măcar prânzul.

Am tăcut când Paxton și-a dat jos protecția de piept și apoi tricoul, rămânând la bustul gol. Îi curgea transpirația pe mușchii reliefați, iar pielea bronzată îi lucea în lumina soarelui. Vânătaia de pe coaste devenise verde, însă nu îi afecta capacitatea de seducție. Probabil ar emana sex și dacă ar avea tot corpul în ghips.

Nu a fost nevoie să se uite decât o singură dată înspre mine și tot corpul mi-a luat foc, în ciuda faptului că făcusem dragoste chiar înainte de micul-dejun.

Sau, mai degrabă, eu am fost prima masă a zilei.

A zâmbit și s-a îndreptat spre noi. Ochii lui albaștri m-au ținut captivă când s-a aplecat să mă sărute.

— Arăți atât de bine, că-mi vine să te mănânc.

Am ridicat o sprânceană și el a râs. Se pare că nu eram singura care se gândea la partida de dimineață.

— Cred că ar trebui să luăm prânzul, ce zici? l-am întrebat.

Privirea lui a coborât spre buzele mele și m-a ridicat de talie de pe scaun, strângându-mă la piept.

— Te oferi?

„Da."

— Nu. Mă referem la mâncare. Mâncare adevărată. Genul care-ți alimentează corpul pe care acum îl torturezi.

— Sunteți grețoși. Drăguți, dar mi se întoarce stomacul pe dos când vă văd. Hai să mergem, avem rezervare în 30 de minute, a spus Penna.

— Rezervare? am întrebat eu.

— Vă scot la prânz, a zis Paxton. Așa că, dacă o să te duci cu Penna, o să fac un duș rapid și vă prind din urmă.

— E o întâlnire de grup, a adăugat Landon.

— Întâlnire de grup. Nu știam că mai e un cuplu printre noi, am zis.

— Când ieși cu unul dintre noi, venim și noi la pachet, a spus Penna, zâmbind.

— Aș plăti să văd spectacolul ăsta, a replicat Landon.

A afișat o expresie cu subînțeles, până s-a lovit de privirea tăioasă a lui Paxton.

— Mai bine mă duc să aștept în avion...

— În avion?

M-am uitat la iubitul meu. „Iubitul meu. Cât de incredibil suna?"

— N-am vrut ca prima noastră întâlnire oficială să fie normală, a zis, apoi m-a sărutat pe frunte.

— Cu tine, nimic n-ar putea să fie vreodată normal.

Am râs.

— Mulțumesc!

— Nu sunt sigură că era un compliment.

Mi-a cuprins întreaga față în mâini și m-a sărutat ușor.

— Așteaptă să vezi ce am organizat!

*

— Ce vrei să fac? am întrebat câteva ore mai târziu.

Stăteam pe un deal din Zakynthos, aflat la aproape 500 de kilometri de Mykonos.

— Să sari, a spus Paxton, fericit.

— Vrei să sar de pe o stâncă de 300 de metri? Ai înnebunit? Nici nu știu cum să mânuiesc parașuta.

În niciun caz.

Mi-a ridicat mâinile pe inima lui, de parcă bătăile ei m-ar liniști. La naiba, avea dreptate!

— În primul rând, sunt doar 275 de metri și o să ne aruncăm împreună. O să mă ocup de tot, tu nu trebuie decât să te bucuri de călătorie.

În jurul nostru, Renegații își aranjau hamurile și parașutele. Micul John o ajuta pe Brooke să-și pună echipamentul.

— Faci și tu asta? am întrebat-o.

— Bineînțeles, doar suntem pe Plaja Navagio, unul dintre cele mai epice locuri din lume. N-o să mai am o asemenea ocazie. În plus, o să deschid parașuta repede, și nici n-o să apuc să cad prea mult, doar o să mă bucur de priveliște.

— V-ați pierdut mințile. Sunteți toți nebuni.

— Ți-am spus că e o idee proastă și că nu e corect s-o forțezi. Leah, dacă vrei să pleci, te susțin, a zis Penna destul de încet cât s-o auzim doar eu și Paxton.

— S-a notat, doar că n-aș forța-o *niciodată* să sară.

Am dat din cap.

— Săritura pare mai degrabă o dorință de moarte.

— Subscriu, a intervenit Micul John când ne-a adus echipamentul. Bobby o să te omoare când o să realizeze că n-ai luat camerele de filmat pentru asta.

— De ce ai făcut-o? E exact genul de acțiune memorabilă de care ai nevoie pentru documentar.

Expresia i s-a îmblânzit și m-a sărutat.

— Pentru că o fată frumoasă mi-a zis odată că nu tot ce e epic e menit să aibă un public global.

Suna bine.

— Iar un tip incredibil de sexy m-a contrazis.

Zâmbetul lui m-a lăsat fără aer.

— Încă te contrazice. Cascadoriile magnifice trebuie văzute de întreaga lume.

— Atunci, de ce nu ai adus și camerele de filmat?

— Pentru că lumea mea întreagă e chiar aici și mă privește, mi-a spus și mi-a mângâiat linia maxilarului.

„Uau, trebuia să îmi revin din balta în care tocmai mă topisem."

Am oftat și m-am uitat în jur, la toți care-și puneau căștile.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș fi de acord?

Jur pe ce am mai de preț că aproape a făcut dansul bucuriei.

— Eu am împachetat parașuta și am asamblat echipamentul, deci totul e cât se poate de sigur.

— Când ai avut timp să faci asta?

— Aseară, după ce ai adormit. Știi... după runda a doua.

Landon a pufnit lângă noi și l-am lovit în piept.

— Serios?

— Tu ai întrebat. O să fii legată de pieptul meu și o să sărim. Cum o să trecem de stânci, o să deschid parașuta. Vântul e bun azi, așa că o să ne ducă direct pe plajă.

— Și vasul naufragiat de acolo?

— O să-l ocolim. Ai încredere în mine, Leah. Mă pricep.

— Măcar n-ai nevoie să-ți gâdil egoul, am zis, și emoțiile m-au cuprins.

— Pot să mă gândesc la alte lucruri care trebuie gâdilate, mi-a șoptit.

— Nu e amuzant. Una e să mă dau cu parapanta, dar tu îmi ceri să sar de pe o stâncă. Gândește-te puțin!

Paxton m-a tras de lângă grup.

— Știu. Îți tot apare în coșmaruri, nu-i așa? Pentru că te-am văzut bântuită de câteva.

M-am încordat. Aparent, noaptea trecută n-a fost atât de liniștită pe cât am sperat.

— Îmi pare r...

— Să nu îndrăznești să-mi ceri scuze. Suntem împreună în treaba asta. M-ai rugat să te ajut să-ți învingi teama și asta încerc să fac. Ăsta e motivul pentru care nu sunt prezente camerele de filmat.

Inima mi-a tresărit, apoi a început să-mi bată cu putere și să-mi pulseze în tâmple.

— Dacă nu pot să o duc la capăt?

M-a lipit de pectoralii lui, înfășurându-mă cu un braț și cu cealaltă mână mângâindu-mă pe față.

– O să fiu alături de tine. Nu trebuie decât să ai curajul să accepți. Eu o să mă ocup de restul. Și, dacă nu poți, o să o luăm pe jos și o să ne întâlnim cu ceilalți pe barcă.

– Dar o să ratezi ocazia să zbori...

– Da, în excursia asta. Dar plaja n-o să plece nicăieri. Sper că știi că ești cea mai importantă pentru mine. O să fiu de acord cu orice o să decizi.

– Deci, n-am cădea prea mult în gol?

Chiar mă gândeam serios să o fac? La naiba, se pare că da. Doar eu l-am rugat să mă ajute. Scopul excursiei a fost să ies din zona de confort – să trăiesc cu adevărat –, iar experiența pe care mi-o oferea clar intra în categoria de trăit viața din plin, asta dacă nu muream.

– Nu, doar cât să trecem de stânci.

– 1 din 20 de practicanți de BASE jump moare. Potrivit unui studiu din 2014, realizat de...

Paxton m-a sărutat apăsat, întrerupându-mă. N-a fost un sărut pasional, ci mai degrabă liniștitor. Totuși, mi-a provocat fiori dulci.

– N-o să ne numărăm printre ei. N-o să las niciodată nimic să te rănească. Nu dacă am un cuvânt de spus în privința asta. Mă crezi?

Am încuviințat, atrasă de forța cuvintelor lui și de expresia din ochii albaștri ca Mediterana.

– Da.

– Ai destulă încredere în mine cât să sari?

În esență, despre asta era vorba. Dacă aveam destulă încredere în Paxton cât să-mi dau teama la o parte. Rațional, știam ce experiență avea. Știam că dacă acceptam, nu exista o persoană mai potrivită pe care să o am aproape.

Însă, din punct de vedere emoțional, el voia să mă arunc de pe o stâncă.

Am izbucnit în râs, umerii mi-au tremurat și am scos un sunet înăbușit.

— Leah?

— Mă gândeam că săritul de pe o stâncă e un mod de a te arunca cu capul înainte într-o relație și a te îndrăgosti de cineva.

Suna nebunește, dar se potrivea.

— Asta se întâmplă aici, Viteazo? a întrebat tandru.

O emoție imposibil de identificat i s-a citit în ochi.

Preferam să sar de pe stâncă în loc să port conversația asta cu el. Nu eram pregătită să-mi dezvălui sentimentele și știam că nici el nu era pregătit să le audă. Folosirea cuvântului cu „i" în relația noastră era un mod sigur de a o distruge.

„Sigur, o să fim împreună. Și, apropo, m-am îndrăgostit de tine."

În niciun caz.

— Te cam plac.

— Și eu te cam plac, a spus el, râzând.

— Wilder, vii? l-a strigat Landon de pe marginea stâncii, unde ne așteptau toți.

Paxton m-a privit.

— Deci, alegi să sari? Sau nu?

Eram sfâșiată. Dacă ajungeam acolo și mă răzgândeam? Dacă se întâmpla ceva după ce săream? Dacă-mi rupeam glezna la aterizare sau vomitam pe Paxton?

Dar dacă n-o făceam?

Brooke avea dreptate, șansa de acum nu avea să mai apară. Și, în plus, Rachel s-ar fi echipat deja.

Paxton avea să mă protejeze.

— În regulă, sărim! cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să gândesc prea mult.

— Sărim, a spus el și s-a luminat la față.

Peste câteva minute, Paxton a îngenuncheat și mi-a pus hamul pe care l-a verificat de două, trei ori, trecându-l peste colanții în care mă schimbasem.

— Îmi plac, a zis el, apoi și-a plimbat mâinile peste coapsele mele.

— Da, da, am bombănit, uitându-mă spre marginea stâncii, de unde Penna și Brooke săriseră deja. Nu vrei să te uiți la ele?

— Nu, nu ele sunt prioritatea mea în momentul de față, a spus, aranjându-mi hamul.

— Știi cum să faci o fată să se simtă protejată.

S-a ridicat și mi-a așezat hamul de la umeri cu un zâmbet pe buze.

— Stai să vezi, în câteva minute o să te fac să plutești.

Doar el putea să mă facă să izbucnesc în râs înainte să-mi pun viața în pericol.

După ce ne-am echipat cu căștile și am fost legată de hamul lui Paxton, am pășit pe margine. Priveliștea era fără egal. La plaja de jos, în formă de semilună, se ajungea doar cu barca ce ne aștepta la țărm, nisipul alb contrastând cu nuanțele de verde și albastru ale apei. În mijloc plutea un vas eșuat. M-am întrebat câți săritori a văzut de-a lungul timpului.

— Ești pregătită? m-a întrebat Paxton.

Inima mi-a luat-o razna și am avut același sentiment ca înainte să mă dau cu tiroliana. Știam că urma să se întâmple ceva înspăimântător, dar incredibil.

— O să mă protejezi?

— Întotdeauna, mi-a zis.

Căștile ni s-au lovit când s-a aplecat să mă sărute pe obraz.

— Haide!

— La trei.

— Bine.

„Doamne, te rog, nu mă lăsa să mor făcând ceva stupid. O să fiu un om bun. O să merg la biserică și o să adopt un câine de la adăpost și o să-mi sun părinții în fiecare sâmbătă. Doar nu mă lăsa să mor."

— Unu.

„O să fac voluntariat la un cămin pentru oamenii străzii."

— Doi.

„O să meditez copiii de la o școală săracă sau o să încerc să aduc pacea în lume. Oricare din ele."

— Trei.

Am sărit, într-un ritm perfect.

Am simțit un gol în stomac și adrenalina mi-a inundat venele. Cu fiecare bătaie a inimii, am eliberat o altă parte a fricii mele. Am lăsat-o să se prăbușească și am sperat că nu o să mai am niciodată de-a face cu ea.

Parașuta s-a deschis în spatele nostru și căderea a încetinit imediat. Briza caldă mi-a mângâiat pielea și perfecțiunea momentului m-a copleșit. Totul era superb. Priveliștea, săritura, curajul și Paxton în spatele meu, care ne ghida, stăpân pe situație.

— La ce te gândești?

— Nu am cuvinte.

— Exact. Să nu uiți să-ți îndoi genunchii când o să aterizăm. O să încerc să fac eu cea mai mare parte a muncii.

Peste câteva secunde, am ajuns pe plajă. Totul a durat mult mai puțin decât minutele în care am dezbătut dacă să sar sau nu. Trăisem un moment pe care n-o să-l uit niciodată. Care o să fie mereu al meu.

Paxton a detașat parașuta și mi-a desfăcut hamul.

— Ești bine? m-a întrebat, când m-am întors în brațele lui.

L-am sărutat și mi-am strecurat limba printre buzele lui, sperând să simtă gustul euforiei care mă străbătea și al recunoștinței că mă convinsese să accept, dar fără să pună presiune pe mine.

Spre deosebire de Barcelona, de data asta mi-a răspuns. Și-a înclinat capul ca să nu ne ciocnim căștile și m-a luat în brațe.

— Mulțumesc, am zis, zâmbind incontrolabil.

— Nu, eu îți mulțumesc. Încrederea ta înseamnă totul pentru mine.

— Leah! a strigat Penna, care a venit în grabă și m-a îmbrățișat.

Am fost acaparată de Brooke, Landon și alți câțiva Renegați, până când m-am aflat în siguranță în brațele lui Paxton și am ajuns în centrul grupului.

— Bun-venit în grupul Renegaților, Viteazo! mi-a șoptit în ureche.

Nimic nu a sunat mai mult ca acasă.

Capitolul 22

PAXTON

ÎN LARG

Leah o să mă omoare.

Am întârziat 10 minute la conferința dinainte de curs a Dr. Westwick, pentru că ședința de producția a durat mai mult. Nu-mi făceam griji din cauza fizicii, dar e-mailul profesorului nu părea deloc prietenos.

Aveam mâna pe clanță când am auzit vocea lui Leah în sală.

— Dar o să mi se scadă media dacă faceți asta.

Era mai îngrijorată decât atunci când am atașat-o la tiroliană.

— Eu nu fac nimic, domnișoară Baxter. Ai ratat testul pentru că nu te-ai întors pe vas la timp. Acțiunile tale au consecințe.

Ce nemernic!

Am intrat în sală, iar expresia de ușurare a lui Leah s-a transformat în iritare când s-a uitat la ceas.

— Ședința de producție a durat mai mult, am explicat și m-am rezemat de banca de lângă ea.

— Nici măcar nu o să-mi ceri scuze, domnule Wilder?

— Dacă v-aș cere scuze, ar însemna că mi-aș dori să nu se fi întâmplat asta și că voi face tot ce pot ca să nu se mai întâmple din nou. Având în vedere că vorbeam despre

siguranța cascadoriilor pe care o să le facem, nu-mi pare rău că a durat mai mult decât credeam inițial. Cât despre faptul că nu o să mai întârzii, mă cunosc destul de bine cât să nu fac o asemenea promisiune.

Leah a oftat.

— Chiar și așa, pentru că nu te-ai întors pe *Athena* la timp, ai ratat două cursuri la fizică, inclusiv un test.

— Așa este.

— Cum ai ales să nu fii unde trebuia, când trebuia, nu am nicio obligație să te las să dai testul acum și nu văd niciun motiv să îți ofer tratament special.

— Dar, domnule, ceilalți profesori au fost de acord să predăm toate temele restante în următoarele zile, a spus Leah, pe un ton calm și rațional.

Am observat, însă, că-și trăgea de bluză. Era foarte agitată.

— Ei bine, nu sunt ca ceilalți profesori, nu-i așa? Restul studenților s-au întors la timp pe vas. Toți sunt aici pentru educația lor, nu pentru o vacanță alimentată de adrenalină.

— Nu e corect, a spus Leah.

— Prostii, am replicat eu.

— Poftim?

Domnul Westwick și-a îndreptat furia asupra mea, unde aș fi preferat să o direcționeze de la bun început.

— Domnișoara Baxter e la bord pentru educația ei. Trebuie să mă mediteze ca să-și obțină bursa și nu e corect să fie pedepsită doar pentru că eu i-am fost cel atribuit. Nimic din toate astea nu reprezintă vina ei. Din cauza mea n-am reușit să ajungem pe vas. E vina mea în totalitate. Dacă n-ar fi fost înscrisă în programul muncă-studii, nu s-ar fi aflat acolo cu mine. E foarte nedrept să fie pedepsită pentru ceva ce nu a putut controla, pentru că a trebuit să suporte cerințele mele ca să aibă parte de experiența asta.

Profesorul s-a uitat când la Leah, când la mine.

— Și eu ar trebui să trec totul cu vederea, doar pentru că tatăl tău deține vasul?

Leah și-a ținut respirația și eu m-am încordat. La naiba! Va trebui s-o scot la capăt când rămâneam singuri. Până atunci, însă, puteam să-i explic situația nemernicului de profesor și să-i salvez nota lui Leah.

— Nu mă aștept la clemență. Știam regulile. Nu vă cer decât să nu pedepsiți o persoană care nu-și permite educația pe care eu o iau de-a gata, doar pentru că trebuie să lucreze pe parcursul acestei excursii.

Bărbatul și-a frecat podul nasului.

— Bine. Domnișoară Baxter, poți să dai testul azi, după curs.

Am văzut-o că s-a albit la față. Eram la bordul vasului doar de o zi, și nu a avut timp să studieze.

— Puteți să-i dați o zi să studieze? am întrebat.

— Nu exagera, domnule Wilder.

— Paxton, e în regulă, a șoptit ea, când primii studenți au intrat în sală.

— Bine, atunci o să te aștept după curs. Domnule Wilder, tu n-o să ai parte de același lux.

Bărbatul s-a întors cu spatele la noi și s-a îndreptat spre catedră.

— Ce nemernic, am spus când m-am așezat în banca de care mă rezemasem.

— Tatăl tău e proprietarul vasului? a întrebat Leah, făcându-și loc lângă mine.

— Nu. Mă rog, deține compania care are vasul, dar...

— Compania nu e una publică, deci da, tatăl tău e proprietarul.

A trântit caietul pe bancă.

— Tata deține vasul, am încuviințat.

— De asta poți să construiești o rampă în amfiteatru, fără ca nimeni să comenteze. De asta ai cel mai mare apartament și o meditatoare ca mine, care privește al doilea cel mai bun apartament. Pentru că e vasul tău.

— Vasul companiei tatălui meu.

— Exact.

Și-a răsfoit caietul, scanând notițele detaliate de la cursurile anterioare.

— Ce o să facem?

— Cum adică?

Leah m-a privit, exasperarea punând stăpânire pe trăsăturile ei formidabile.

— O să pic testul, dar măcar o să am mai multe puncte decât dacă nu m-ar fi lăsat să-l dau. Ce o să facem cu tine? Sau ai uitat că soarta mea e legată de a ta?

Dacă n-ar fi fost banca între noi, aș fi sărutat-o până îi dispărea îngrijorarea. Parțial, pentru că nu suportam să o văd stresată, dar în cea mai mare parte, pentru că adoram să-i simt buzele desfătându-se cu ale mele.

— Nu-ți face griji în privința mea. Îmi permit să încasez lovitura.

— Cum? Mă chinui să păstrez punctajul de minus 10 la fizică.

— Eu am 10 curat. Cred că de asta mă urăște Dr. Nemernic atât de tare. Plus, faptul că sunt un idiot care crede că i se cuvine totul.

— Cum adică ai 10?

A rămas mască.

Acum chiar voiam s-o sărut, dar senzația din pantalonii mei devenea incomodă.

— E despre aplicarea fizicii. Un curs de nivelul unui student din anul al doilea sau a unui boboc foarte bine pregătit. În condițiile în care eu sunt în ultimul an și am făcut cursuri de fizică mult mai avansate, de nivelul

seniorilor. Ca să nu mai zic că e vorba de fizică, de care depinde viața mea la fiecare cascadorie.

Fizica era simplă. Legile, matematica, regulile, toate aveau sens. Artele libere erau cele care mă dădeau peste cap. Nu suportam când ceva era lăsat interpretării.

— Atunci, de ce mai faci cursul ăsta? m-a întrebat, șocată.

— Aveam loc pentru un curs opțional, am spus, ridicând din umeri.

Leah m-a privit uimită.

„Nu-mi pasă!" M-am aplecat peste bancă, am prins-o de ceafă și am tras-o într-un sărut rapid și apăsat, fără să-mi pese că tot vasul afla de relația noastră. „Exact, femeia asta superbă și isteață e a mea." Am întrerupt sărutul înainte să-mi răspundă și am zâmbit.

— Am ales cursul de fizică pentru că făcea parte din curricula ta.

— Am înțeles.

— E totul în regulă cu informația legată de vas?

— Mai exact... Câți bani ai?

— Ar conta dacă n-aș avea deloc?

A dat din cap.

— Atunci nu contează nici câți am, nu-i așa?

— Nu contează, doar mi-ar fi plăcut să-mi spui. Nu suport să aflu lucruri de la altcineva, mai ales despre tine. Și știi cât de importantă e sinceritatea pentru mine.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Nu știa nici măcar jumătate de adevăr.

— Te înțeleg. La ce te gândești?

— La *Athena*. Tatăl tău încă o iubește pe mama ta.

Am înghițit cu noduri și m-am uitat înainte, pe când Dr. Nemernic s-a dus spre podium.

— Iubirea nu le-a făcut bine niciunuia dintre ei.

Leah a scâncit, dar cursul a început înainte să apuc să-i spun motivul.

Însă, ceva din modul în care s-a îndepărtat ușor de mine, m-a făcut să-mi doresc să fi tăcut.

Era prima oară când mi se întâmpla asta.

*

— Măcar prefă-te că te simți bine, mi-a zis Bobby înainte să plece.

Landon și-a dat ochii peste cap și a băut restul berii dintr-o înghițitură.

Basul care bubuia în clubul de pe *Athena* era, de obicei, îndeajuns ca să-mi distragă atenția, dar acum era ultimul loc unde voiam să mă aflu. Provocarea era să mă port fericit, gata de distracție.

— E supărat că a trebuit să anulăm filmarea din Istanbul când te-ai rănit la coaste.

— Nu la fel de supărat ca mine.

Mi-am dat pe gât băutura, dar când Landon a mai comandat o tură, am cerut apă. Nu mai trebuia să stau în club decât o oră, după care puteam să-mi petrec restul serii venerând corpul lui Leah, iar premiul ăsta merita toată concentrarea mea.

Landon, în schimb, pusese ochii pe cele două păpuși Barbie care ne țintuiau cu privirea, care cu siguranță făceau parte dintr-o frăție. Am vrut să-i zic să nu se culce cu toate fetele de pe vas, să nu încerce să umple golul cu aventuri inutile, dar având în vedere că eu îl pusesem în situația respectivă, nu era...

„De fapt, știi ce? La naiba cu asta."

— Te-ai gândit s-o lași mai moale? l-am întrebat, arătând spre una din fetele care zâmbea larg la invitația lui tăcută.

Landon a ridicat din umeri și a început să dezlipească eticheta de pe sticla goală de bere.

— Nu chiar.

— Știu că nu vorbim despre asta, dar o să-ți spun ceva o singură dată. Nu o să vindeci dorul de ea sub rochia acelei fete, a celei de după ea, sau a următoarei.

— Nu știu ce vrei să spui. Sunt bine.

Însă privirea tăioasă pe care mi-a aruncat-o a demonstrat contrariul.

— Am înțeles, atunci...

— Las-o baltă, a mormăit el.

Peste o clipă, și-a pus expresia de Casanova, pregătit să seducă încă o femeie, un plasture pentru inima lui frântă.

— Tu ești Wilder, nu-i așa? a întrebat Barbie numărul unu, apropiindu-se de mine, ca să o aud mai bine.

— Da, i-am răspuns eu.

Clubul era plin, fiind vineri seara, ceea ce însemna că mâine nu aveam cursuri. Era singura noastră zi în Atena și îi promisesem lui Leah că vom face toate lucrurile artistice pe care le dorea, atâta timp cât luam o pauză ca să jucăm o partidă de bowling uman pe Stadionul Olimpic pentru camerele de filmat. Apoi, vom sta tot weekendul în cameră, ca să recuperăm cursurile pe care le ratasem în Mykonos. „A meritat pe deplin."

Dar, pentru moment, trebuia să mă port ca Wilder și să fac pe băiatul rău, pentru ca Bobby să obțină cadrele pe care le voia.

— Eu sunt Candy, a spus, cu un zâmbet larg și imaculat, lucrat la dentist, și o privire lascivă, după care a arătat peste umăr. Ea e prietena mea, Jules.

— Încântat de cunoștință, i-am zis.

Landon se uita la Jules de parcă tocmai descoperise cum avea să-și petreacă weekendul. Tipic.

— Se poate? a întrebat când s-a așezat pe spațiul îngust dintre mine și marginea banchetei.

M-am dat la o parte, ca să nu cadă.

— Sigur că da.

I-am răspuns pentru că asta se aștepta lumea să fac, mai ales având în vedere microfoanele ascunse în spatele nostru, în florile artificiale de lotus.

Jules s-a făcut confortabilă în poala lui Landon.

Dacă Candy avea impresia că putea să facă același lucru, se înșela amarnic. La naiba, ar fi trebuit să port conversația asta cu Leah, dar se panicase din cauza cursurilor. Nu puteam să fac relația noastră publică în documentar, fără să primesc undă verde de la ea. Însă aveam cum să editez tot ce filmaseră în Mykonos, dacă ofeream ceva la schimb.

— Ooo! a exclamat Candy.

Sânii îi săltau în maioul roz, când i-a făcut semn chelneriței.

— Putem să comandăm shoturi. Niște Sex on the Beach? a întrebat, privindu-mă intens.

Fir-ar să fie! Nu puteam s-o refuz când eram filmat.

— Sună bine. Mulțumesc.

— De ce ți se spune Wilder? a întrebat Candy, a cărei mână era deranjant de aproape de coapsa mea.

De obicei, n-aș avea nicio problemă să petrec noaptea cu o femeie superbă, față de care n-aveam niciun angajament.

Dar acum o aveam pe Leah, iar Candy nu se compara cu ea.

— E numele meu de familie.

— Asta e tot? a întrebat ea, bosumflată.

— Mereu e pregătit pentru orice cascadorie și provocare. Are o latură sălbatică, a zis Landon.

— Îmi plac laturile sălbatice, a replicat Candy, apropiindu-se și mai mult.

M-am dat mai în spate.

— Și tu de ce ești Nova? a întrebat prietena ei.

— Casanova știe cum să abordeze femeile, am zis eu, ca să-l ajut.

Nu că Landon avea nevoie de mine. Ba chiar, îi trebuia cineva care să-l țină în frâu și să-i reamintească cine era, dincolo de un bărbat ușuratic. Partea nasoală era că avea să mă coste relația cu Leah.

„O să înțeleagă dacă o să-i explici", a zis o parte din mine.

„Ai ratat momentul când puteai să fii sincer, amice. Bucură-te cât mai poți", a adăugat cealaltă.

Dar nici nu puteam să mă gândesc cum ar fi s-o pierd pe Leah. O senzație între greață și suferință mă cuprindea de fiecare dată când îmi aminteam că stricasem cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

— Observ, a zis Candy, pe când prietena ei chicotea.

Mi-am plimbat degetul peste paharul cu apă, ștergând condensul creat. Așa îmi petrecusem nopțile înainte să mă îmbarc pe *Athena*? Asta mă făcea fericit?

Am fost vreodată fericit?

Ocupat, da. Provocat, cu siguranță. Viața mea era solicitantă și grozavă uneori, dar nu-mi aminteam să mă fi simțit... fericit. Nu ca în ultimele zile.

— ...nu crezi? a întrebat Candy, care aștepta răspunsul la o întrebare pe care n-o auzisem.

Așa-mi trebuia pentru că nu ascultasem.

— Cred că Wilder nu e de acord, a zis Landon, care a sărit în ajutorul meu. Da, a fost grozav în Bermuda, dar cred că cel mai mult i-a plăcut în Mykonos.

— Da, plajele de acolo sunt deosebite.

— Apropo de sex, a zis Candy când chelnerița ne-a adus băuturile.

„Subtilă schimbarea de subiect."

— Pentru amintiri de neuitat, fără regrete și fără atașamente! a strigat Candy.

S-a uitat la mine și am încuviințat, dând pe gât shotul dulce, și mă rugam să am răbdare ca să trec peste interacțiunea cu ele.

— Se pare că aveți mâinile pline, a zis Penna.

A ajuns la masă, îmbrăcată în haine care urlau *privește, dar dacă o să mă atingi, o să-ți dau una de nu te vezi*. Asta era specialitatea ei.

— Penna!

Am încercat să limitez ușurarea pe care o simțeam în piept. Mereu se pricepea să distragă atenția când voiam să fiu lăsat în pace.

— Poate mai are loc pentru cineva, a zis Leah, care s-a ivit din spatele ei.

Am rămas cu gura deschisă de uimire.

Avea părul lăsat pe spate și-i încadra fața în formă de inimă, iar Penna o machiase cât să scoată în evidență petele aurii din ochii ei. Dacă era să mă iau după decolteul adânc, cred că Penna o și îmbrăcase.

Leah s-a uitat când la Candy, când la mine.

— Sau ești plin?

„Fir-ar să fie!"

Nu aveam de gând să mă cert cu Leah din cauza tipelor ăstora superficiale. Înainte s-o împing pe Candy din separeu – la naiba cu camerele de filmare –, Leah mi-a aruncat un zâmbet care m-a lovit mult mai puternic decât shotul.

A ridicat o sprânceană, aruncându-mi o provocare plină de tachinare, pe care am acceptat-o.

— Cred că pot să fac loc și pentru tine. Te rog să mă scuzi, i-am zis serios lui Candy.

Ea a pufnit, nervoasă, dar s-a dat la o parte ca să ies din separeu. Chiar și cu atmosfera apăsătoare din club, imediat am respirat mai ușor.

— Îl știi pe Justin? a întrebat Penna, îndreptându-i atenția lui Candy spre unul dintre noii Renegați.

Slavă Domnului că exista Penna!

M-am întors spre Leah, care s-a uitat la mine și a râs.

— Te las singur cinci minute...

— Nu e ce pare.

— Nu pui fațada de Wilder pentru Bobby?

Am deschis și închis gura de câteva ori.

— Ba da, exact asta fac.

— Atunci *e* exact ce pare. Dar arăți ridicol de bine când o faci.

M-am uitat la Bobby, care-mi arunca o privire tăioasă de lângă perete. Se pare că am distrus cadrul.

— Nu ești supărată?

— Deloc.

A început să se joace cu nasturii cămășii.

Femeia asta era o sfântă.

— Nu e ca și cum nu știam cine ești când am fost de acord cu relația noastră.

„Ce. Naiba?"

— Poftim?

— N-am stabilit că o să avem o relație exclusivă și, dacă tu trebuie să-ți menții imaginea, eu nu pot face nimic în privința asta.

Și-a lăsat privirea în jos și s-a încruntat.

— Sper că n-o să treacă dincolo de separeul ăla...

— Cum adică?

I-am făcut lui Bobby semn să nu mai filmeze.

— Hai să dansăm!

— Serios? m-a întrebat, dar deja o conduceam de mână spre ring.

Am tras-o în brațele mele când a început melodia lentă. Mâinile mele erau mult mai tandre decât tonul vocii.

— Cum adică n-am stabilit că o să avem o relație exclusivă?

— Am hotărât asta cumva?

O gelozie fierbinte mi-a explodat în piept la gândul că un alt bărbat ar putea să se apropie de ea. S-o atingă. S-o sărute. „Peste cadavrul meu."

— Stabilim acum!

— Bine.

A zis-o de parcă era cel mai simplu răspuns de pe planetă.

— Bine, am zis mai tăios. Chiar credeai c-o să mă văd cu alte femei după tot ce s-a întâmplat în Mykonos?

Poate am dramatizat puțin.

Leah a ridicat din umeri, dar tresărirea ei mi-a dat de înțeles că își pusese în acțiune mecanismele de apărare.

— Nu, dar când Penna a sugerat să venim și te-am văzut lângă tipa blondă... Nu știu. Parcă chiar reprezinți doi oameni diferiți. Ești Wilder pentru camerele de filmat și Paxton pentru mine. Și m-am gândit că Wilder trebuie să pară disponibil.

Claritatea cu care mă cunoștea a străpuns toate zidurile pe care le-am construit de-a lungul timpului și era de-a dreptul înfricoșător.

— Sunt ambele persoane și pot să-ți spun că amândouă sunt nebune după tine.

A întredeschis gura și a trebuit să mă abțin ca să nu o sărut.

— Bobby avea nevoie de cadre cu petrecerea și am fost de acord. Dar noi doi n-am stabilit dacă ne facem relația publică în documentar. Pot să tai tot ce au filmat în Mykonos, iar ce s-a întâmplat în sala de curs n-a fost filmat. Nu aveam să iau decizia asta fără să te consult.

— Am înțeles.

— E alegerea ta. Nu te-aș forța niciodată să te expui la camere, publicitate și presă. Dar pot să-ți spun că, orice o să decizi, lucrurile n-o să meargă niciodată mai departe de câteva pahare băute cu fanii cât sunt filmat. Eu sunt cu *tine*. Dacă vrei să ne facem relația

publică, te susțin. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să nu fiu nevoit să verific dacă sunt camere de filmare în jur înainte să te sărut.

— Serios?

Nu mi-a plăcut surprinderea din vocea ei.

— Serios.

Care era treaba cu noi și cuvântul ăsta?

— Dacă o să vrei să ne menținem relația privată, o să-ți respect decizia. N-o să-mi placă, dar nu vreau să te simți incomod. Pot să mă abțin în public, i-am zis, încercând să-mi țin mâinile cât mai departe de fundul ei. Nu promit că o să-mi pot controla și privirea, dar pot să încerc.

Cele câteva secunde care s-au scurs până mi-a răspuns au părut ani întregi. Bineînțeles că voiam să ne facem relația publică. Voiam ca tot ce ținea de noi să fie filmat, pentru ca atunci când realiza ce nemernic fusesem – și se despărțea de mine –, să am înregistrate momentele cu ea. Voiam ca toți de pe vas și chiar din lumea mare să știe că Eleanor Baxter era a mea, atâta timp cât voia.

— Bine. Putem să ne facem relația publică.

— Serios?

— Serios, a spus ea, cu un zâmbet pe care abia așteptam să-l înăbuș cu un sărut.

Și aveam permisiunea ei să o fac.

Am prins-o cu o mână de fund și cu cealaltă de ceafă, apoi i-am acaparat gura. Am aprofundat sărutul și mi-am folosit toate abilitățile ca s-o revendic în public. Însă m-am pierdut în timpul procesului. Ringul de dans și toți din jurul nostru au dispărut, până nu mai era decât Leah în brațele mele, gura ei dulce sub a mea, gemetele ei în urechea mea.

Săruturile noastre deveneau din ce în ce mai plăcute și mai pasionale. De parcă, faptul că ne lăsam pradă chimiei nebunești ne alimenta neîncetat focul interior. Iar

flăcările aveau să ne ardă pe amândoi de vii în mijlocul ringului de dans, dacă nu mă controlam.

— Du-mă în pat, mi-a șoptit ea, apoi și-a plimbat limba de-a lungul marginii urechii mele.

— Dorința ta e comanda mea, i-am zis, ghidându-mi iubita spre ușă.

I-am făcut semn lui Bobby să mă lase în pace atunci când m-a strigat.

Nu m-am oprit până când Leah nu a fost goală, sub mine, apoi deasupra mea, țipându-mi numele la finalizare. Nu m-am oprit până când nu i-am explorat fiecare părticică din corp cu mâinile și limba și i-am rememorat fiecare curbă. După ce am terminat și eu, am strâns-o la piept, simțindu-i pielea transpirată, respirația revenindu-ne la normal, iar trupul meu nu s-a mai mișcat.

Dar, în mintea mea era haos, deoarece știam ce ne așteptа.

Capitolul 23

LEAH

MAROC

Nu era normal să fiu atât de fericită. Nici măcar când am împlinit un an de relaţie cu Brian nu am simţit fericirea asta sau nevoia extaziată de a-l vedea, aşa cum o făceam cu Paxton.

Pe de o parte, mă făcea să mă simt groaznic. L-am iubit pe Brian. Poate nu a fost o iubire disperată, care să-mi consume sufletul, ci o versiune mai temperată – una ale cărei emoţii s-au uzat în timp.

Însă, pe de altă parte, aveam senzaţia că poate, în sfârşit, treceam peste tragedie, într-un mod în care nu reuşisem după terapie.

M-am simţit liberă, de parcă pluteam, şi pentru prima oară după mult timp, dimineaţa venea la pachet cu o senzaţie incredibilă de entuziasm pentru ziua ce abia începuse. Nu mai simţeam teamă. Adoram mai ales zilele când mă trezeam în braţele lui Paxton şi-i mângâiam tatuajele până deschidea ochii.

— Sunteţi gata? a strigat Penna din sufrageria noastră.

— Arăţi bine în orice, aşa că hai să mergem, a intervenit Paxton.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am uitat încă o dată în oglindă. Eram ancoraţi în Casablanca de două zile. Ieri am fost într-o excursie pentru cursul religiile lumii.

Am vizitat Moscheea lui Hassan al II-lea și mai multe biserici, dar având în vedere cât am transpirat, azi nu aveam de gând să port tot pantaloni. Decizia a fost consolidată după ce Paxton mi-a zis să-mi pun costumul de baie pe dedesubt.

Mă rog, aproape a consolidat-o, altfel n-aș fi avut dubii în privința pantalonilor negri scurți pe care i-am luat din Mykonos.

— Știi, diminețile ar fi mult mai simple dacă ai fi de acord să te muți la mine, a zis Paxton.

Mi-am luat pălăria de soare, ochelarii și borseta înainte să ies din siguranța camerei mele.

— Dacă îmi amintesc bine, tot vasul e al tău, deci poți spune că am făcut asta deja.

Și-a plimbat privirea pe silueta mea. În ochi i se citea pasiunea și, când mi-a văzut pantalonii scurți, în expresie i-a apărut mândria.

— Arăți incredibil.

— Să mergem! N-o să țin excursia pe loc ca să vă sărutați. În plus, ultima oară când cineva v-a lăsat de capul vostru, ați lipsit cinci zile de pe vas.

Penna a arătat spre ușă.

— Au fost cinci zile superbe, am spus, iar Paxton m-a apucat de talie.

— A meritat fiecare secundă, chiar dacă am avut mult de recuperat, a zis Paxton, sărutându-mă pe creștetul capului.

— Tot ai avut de suferit la fizică, am spus când am ieșit pe hol.

— Cu minus 10, nu pot spune asta. Am luat alți doi de 7, deci cred că suntem bine.

— O să vedem cât o să obții la lucrarea de la literatură, am ripostat, sprijinindu-mă pe el când am intrat în lift.

— Aș fi luat 10 dacă ai fi scris-o pentru mine.

– N-o să fac așa ceva.

I-am dat un cot.

– Glumeam, a râs și m-a cuprins în brațe.

– Nu știam că am trecut de la un program de sport la un reality-show, a șuierat Zoe când a plecat, dându-și ochii peste cap.

– Bagă-ți ghearele la loc înainte să se transforme într-un talk show ca *Jerry Springer*, a zis Penna.

– Am ajuns! a strigat Brooke, care-l trăgea pe Landon după ea.

Am făcut câteva calcule cu limita de greutate când a intrat Micul John în lift, dar am respirat ușurată când le-a spus celorlalți că vor trebui să aștepte următoarea tură.

Am coborât pe rampa vasului fără probleme și ne-am întâlnit cu toții la autobuz. Și, prin autobuz, mă refer la ceva ce *fusese* la un moment dat autobuz, dar nu mai era cazul. Acoperișul fusese tăiat, așa că acum arăta mai degrabă ca un pat imens cu bănci.

– Domnule Wilder! a strigat șoferul, cu un accent puternic și interesant.

– Domnul Mantoui? Mă bucur să vă cunosc, a zis Paxton, care a dat mâna cu bărbatul.

– Sunt un fan mare. E o plăcere să vă duc la Valea Paradisului. E unul dintre cele mai frumoase locuri din țara noastră.

Ne-a făcut semn să urcăm.

– Toți suntem foarte entuziasmați, l-a asigurat Paxton.

Apoi a pozat cu Landon și Penna înainte să pornim la drum.

Cele 20 de locuri erau ocupate de echipa de filmare și Renegați, iar eu am mers în spatele lui Paxton ca să găsesc un loc liber.

– Ce ai pățit la picioare? a întrebat Zoe, care m-a oprit din drum și s-a holbat la cicatricile mele.

Am privit-o, dar fără să tresar.

— Accident de mașină, i-am zis.

Era versiunea prescurtată a adevărului, dar atât merita. Oricum, am zis-o mai mult pentru mine.

— Tare, a zis Landon, care și-a ridicat pantalonii și a dat brațul lui Zoe la o parte.

Apoi mi-a arătat coapsa lui și cicatricea care i se întindea de la genunchi și până la tiv.

— Am făcut-o în vara în care eram obsedat de BMX.

Penna era în spatele ei și și-a ridicat bluza, ca să i se vadă abdomenul.

— Asta a fost prima mea încercare să mă rotesc peste cap, mi-a zis, arătând spre cicatricea cât o mână din partea stângă.

— Pe ale mele le-ai văzut deja, mi-a zis Paxton, care s-a întors spre mine.

Nu i-a aruncat o privirea tăioasă lui Zoe. Pur și simplu, s-a aplecat, m-a apucat de coapse și m-a ridicat spre el.

— Dar sunt foarte fericit să-ți ofer încă un spectacol, mi-a șoptit, ghidându-mă spre locurile noastre, aflate la câteva rânduri depărtare.

S-a așezat la mijloc și mi-a tras picioarele în brațele lui. „Te iubesc." Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii și aproape țâșneau din inimă, dar nu puteam să le materializez. Era prea devreme, prea vulnerabil totul.

— Toți avem cicatrici. Te potrivești la fix. Dar te asigur că pantalonii tăi scurți îmi vor distrage atenția.

L-am sărutat. Nu-mi păsa că eram în văzul lumii. Avea gust de mentă, de la pasta de dinți. Un gust înțepător și proaspăt. Nu m-am putut abține și am aprofundat sărutul. M-a strâns de coapse, iar mâinile sale mi-au încălzit pielea, în timp ce limba lui m-a incendiat pe interior.

Paxton a gemut și s-a retras, lipindu-și fruntea de a mea.

— Dacă o s-o ținem tot așa, o să te duc din nou în cameră.

— Nu și de data asta, a intervenit Bobby, care s-a așezat în spatele nostru, cu nasul acoperit de un strat gros de cremă cu protecție solară. Escapadele voastre sexuale nu vor strica excursia. O să fie epică. Mergem în unul dintre cele mai populare locuri din lume pentru sărituri de pe stânci.

— Bobby, pentru cine lucrezi? l-a întrebat Paxton, peste umăr.

— Poftim?

S-a gândit o clipă, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Pentru tine.

— Doar verificam, a zis Paxton.

Am râs și m-am așezat din poala lui pe scaunul de lângă.

— Bun-venit, Renegați, a zis domnul Mantoui la microfon, apoi am plecat din port.

Briza aproape mi-a zburat pălăria. Mi-am întors fața spre soare, iar grupul a izbucnit în urale.

— Abia aștept să vă arăt țara mea. Sunteți pregătiți pentru o aventură? a întrebat șoferul.

Paxton a pufnit când și-a auzit propria replică din gura altcuiva.

Iar eu chiar eram pregătită. Mi-am dat seama când am văzut trăsăturile puternice de pe fața lui Pax și când mi-am simțit mâna în siguranță într-a lui.

*

— Bine, poate a meritat să facem drumeția, a spus Brooke, când stăteam pe marginea uneia dintre piscinele din Valea Paradisului.

— E spectaculos, am încuviințat.

Da, mușchii îmi luaseră foc după tot drumul, dar prețul era o nimica toată în comparație cu priveliștea de care aveam parte. Piscinele naturale se întindeau de-a lungul

văii, iar a noastră avea o cascadă care începea la jumătatea pereților stâncii. Aceștia erau îngrozitor de înalți într-o parte și terasați în cealaltă, învăluindu-ne într-o mică bucată de rai.

Mai ales când Paxton și-a dat bluza jos și a sărit în apă. Când avea să mi se tempereze atracția față de el? Faptul că puteam să-l ating, să-l sărut, să-l dezbrac, ar fi trebuit să atenueze dorința imensă care mă cuprindea de fiecare dată când îl vedeam. Însă nu voiam decât să sar pe el. De câte ori aveam ocazia.

Asta ne făcea sesiunile de învățat mult mai dificile, dar și satisfăcătoare. A ajutat și faptul că a fost prezent la toate cursurile în cele două săptămâni de când ne-am întors la bordul vasului.

— Chiar e atât de adâncă pe cât se spune? a întrebat Penna.

Deja se dezbrăcase în costumul de baie, dar avea pantaloni scurți, bărbătești, pe ea. Stătea pe țărm. Brooke și cu mine ne-am întins prosoapele pe stânca aflată deasupra ei.

— Ar trebui să fie bine. Clar e adâncă. Trebuie să fim atenți la pietre.

Paxton a arătat spre bolovanii presărați pe mal.

— Landon?

— Hai să testăm apele, a strigat de pe vârful altei pietre, care se înălța la șase metri, dar nu ajungea nici măcar la jumătatea peretelui stâncii.

Apoi a sărit și a strigat ceva în timpul căderii, iar la aterizare a stropit totul în jurul nostru.

Unul câte unul, Renegații au înaintat spre margine și s-au aruncat, fiecare mai curajos decât cel de dinainte, rotindu-se, învârtindu-se și aterizând, camerele de filmat surprinzând totul.

— Ești pregătit să mergem sus? l-a întrebat Penna pe Paxton.

— Unde?

M-am uitat în jos, spre el.

— O să sărim de acolo, a zis el, arătând spre vârful stâncii.

Mi-am urcat privirea înspre locul arătat.

— Poftim? Cât de sus e?

— Cam la 30 de metri, mi-a zis, ferindu-și ochii de soare, ca să mă vadă mai bine.

— E sigur?

A urcat spre mine, cu pași fermi, pe suprafața netedă de piatră.

— Nu sărim decât noi, cei care au experiență cu înălțimile, a zis Landon.

— Asta nu e una dintre situațiile în care încercați s-o convingeți pe Leah să facă ceva sărit de pe fix?

Paxton a dat din cap. S-a întins spre mine și i s-a scurs apă pe coapsele mele când m-a luat în brațe.

— În niciun caz. Chiar ai putea să te rănești și eu n-aș putea să te protejez.

— Ar putea să te rănească și pe tine?

— Nu. Am sărit odată de la aproape 40 de metri. Eram beat. Probabil a fost singurul motiv pentru care am făcut-o. A fost stupid, dar acum mă descurc. Poți să mă însoțești până sus dacă vrei.

— Ai nevoie de o doză de curaj? l-am întrebat, zâmbind.

— Speram, mai degrabă, că o să-mi ții pantofii.

— Nu poate să facă asta unul dintre minionii tăi? am întrebat, amuzată.

— Poate-mi place ca tu să fii singura care se ocupă de mine.

M-a privit cu niște ochi mari, ca de cățeluș pierdut.

— Drăguț. Ce o să-mi dai în schimb?

— Orgasme.

Am strâmbat din nas.

— Ce poți să-mi oferi din ce nu am deja?

— O să dedic toată ziua de mâine studiului. Fără trucuri, fără antrenamente, fără sală. Doar noi doi și cărțile. Cărți plictisitoare. Nici măcar *Kama Sutra*.

Privirea lui mă făcea să cedez de fiecare dată.

— Promiți?

— Da. Dar, sincer, am auzit că priveliștea de pe stâncă e unică. M-am gândit că ai vrea s-o admiri.

— Ei bine, presupun că nu ajung în Maroc decât o dată în viață, nu-i așa?

— Absolut.

S-a dus și s-a încălțat pentru drumeție.

— Vrei să vii? am întrebat-o pe Brooke.

— În niciun caz. Nu urc până acolo doar ca să cobor iar. Dar o să te susțin de aici, mi-a zis și a continuat să se dea cu cremă de protecție solară.

Am luat-o pe drumul bătătorit care ducea spre vârful stâncii. În anumite locuri, a trebuit să ne cățărăm peste stânci, iar Paxton a profitat ca să mă atingă pe fund. Însă nu mă plângeam.

Când am ajuns în vârf, gâfâiam, dar meritase, pentru că priveliștea era incredibilă. Se vedeau cascadele care începeau din vârful văii. Arătau uluitor și puțin periculos. Am văzut și piscinele. Toate aveau aceeași nuanță marină care ne implora să ne scăldăm în ea.

— La ce te gândești? m-a întrebat Paxton, care m-a luat de mână când ne-am apropiat de margine.

S-a oprit înainte să înaintăm mai mult, pentru că știa că mi-era teamă de înălțime. Până și pământul cu pietricele părea instabil.

— Că ar trebui să înot când o să ajungem din nou jos. Vrei să înoți cu mine?

— Sigur că da. O să te aștept după ce sar. O să te aducă el acolo, bine? mi-a zis și a arătat spre un membru al echipei de filmare.

Ceilalți rămaseseră lângă piscină.

— Nicio problemă, am răspuns.

Și-a pus casca cu camera GoPro, ca să-și surprindă perspectiva în timpul săriturii.

— Sunt nebun după tine. Știi asta, nu-i așa? m-a întrebat și m-a sărutat.

„Te iubesc."

— Nici cu tine nu mi-e rușine. Acum, du-te! Să ai o zi frumoasă la muncă, dragule!

M-a sărutat din nou și s-a dus lângă ceilalți. Paxton, Landon, Penna și doi dintre membrii juniori stăteau pe margine, așteptând să le vină rândul.

M-am rugat ca toți să ajungă în siguranță jos, dar trebuia să am încredere că știau ce fac.

— Nu uitați să vă luați avânt. Dacă săriți direct, o să vă loviți de stânci, a strigat Paxton, moment în care m-am încordat.

— Ne vedem jos! a zis Landon, apoi și-a luat avânt, a alergat și a sărit de pe stâncă, dispărând în aer.

Câteva secunde mai târziu, am auzit un zgomot în apă și Renegații au aplaudat. Curioasă, am făcut un pas mic în față. Nu era distractiv dacă nu-i vedeam când săreau. Au urmat cei doi Renegați juniori. Unul dintre ei a scos un țipăt ascuțit, care m-a dus cu gândul la un copil supărat.

Apoi a sărit Penna și mi-am ținut respirația până când am auzit zgomotul și vocea victorioasă.

— Ce adrenalină! Vino să te uiți de aici, e un loc sigur, mi-a zis cameramanul.

M-am apropiat de margine și mi s-a pus un gol în stomac când am zărit piscina. Nu voiam decât să-l văd pe Paxton când intra în apă.

El mi-a făcut cu ochiul și mi-a aruncat zâmbetul tipic lui Wilder, apoi a făcut câțiva pași în spate, a alergat spre margine și s-a aruncat. S-a învârtit o dată și a aterizat

în apă cu picioarele înainte. Stâncile erau la patru metri distanță de el.

Slavă Domnului!

Landon a aplaudat de pe margine, dar eu n-am putut să respir până când Pax n-a ieșit la suprafață. Am tras aer în piept în același moment ca el.

— Hai să coborâm! mi-a zis cameramanul și am încuviințat.

— O să fiu în urma ta.

Apoi m-am uitat la Paxton.

— Ești bine?

— Absolut! Coboară-ți fundul ăla mișto aici, ca să te ud.

— Paxton!

— Cu apă, evident. Doar cu apă, mi-a promis, dar îi vedeam zâmbetul strengar de la înălțime.

— Cum să nu! Cobor acum.

M-am dat în spate și i-am trimis un sărut, după care m-am întors.

Am auzit o mișcare în spatele meu. Mai mult ca sigur era cameramanul, care se săturase să mă aștepte.

— Ai face bine să sari! șoapta sinistră m-a lovit concomitent cu lovitura în spate.

N-am auzit decât sângele care mi-a năvălit în cap și pietrele care mi-au alunecat sub tălpi când am căzut spre marginea stâncii. S-a terminat înainte să-mi dau seama că a început, trecând dincolo de punctul de întoarcere.

M-am prins de tufișul de pe margine. M-am ținut strâns de ramură și am țipat, pentru că lemnul îmi aluneca din mână și îmi tăia pielea.

— Leah! țipătul lui Paxton părea foarte îndepărtat.

Umărul mi s-a smucit când mi-a resimțit toată greutatea și m-am lovit de fața stâncii. O durere îngrozitoare mi-a explodat în obraz, dar nu mi-am dat drumul.

– Leah! a țipat Paxton din nou, dar n-am reușit să scot niciun sunet. Iubito, trebuie să te prinzi și cu cealaltă mână. Cineva să se ducă la ea!

– Landon a luat-o deja spre vârf! a zis Penna.

Mi-am folosit toată forța și mi-am ridicat brațul stâng destul de sus cât să apuc ramura. Era subțire, în niciun caz nu avea cum să mă țină. Am încercat să găsesc susținere pentru picioare, dar nu era nimic de care mă puteam agăța.

– Vorbește cu mine, Viteazo!

Doar teroarea din vocea lui Paxton m-a împins să scot un sunet.

– Pax!

Astea era vocea mea? Ceva umed mi-a curs pe braț și mâinile mi-au devenit alunecoase. Era sânge. Trebuia să găsesc ceva pe care să-mi pun piciorul.

Am alunecat, dar m-am prins de vârful crengii. Am reușit să găsesc o mică ieșire în stâncă, unde să-mi sprijin picioarele. Mi-am înfipt piciorul drept și am expirat ușurată.

– Cred... cred că am găsit puțin suport.

– Ține-te bine! Landon e pe drum.

– Nu mă lăsa!

– Sunt aici, iubito.

Părea atât de departe – pentru că așa și era.

Ne luase zece minute să urcăm până aici. Landon n-avea cum să ajungă în mai puțin de cinci. Trebuia să rezist cinci minute.

Cu piciorul stâng am început să caut un loc în care să mă împing, ca să mai iau din greutatea de pe creangă și de pe mâinile mele distruse. Însă marginea mică n-a mai putut să mă susțină și a cedat.

Am scos un urlet gutural și am mișcat din picioare. Însă n-am dat drumul la creangă, deși aveam mâinile

alunecoase. Gâfâind, m-am concentrat pe lemnul care putea să mă salveze.

„Nu te uita în jos."

Asta mă ținuse în viață după accident.

Cum de am ajuns din nou aici?

Lemnul de la baza crengii a trosnit.

Am ridicat privirea spre tufiș.

„Nu, nu, nu!"

— Pax, o să cedeze!

— Ține-te bine! La naiba! De ce nu avem o echipă de urgențe cu noi?

Creanga s-a rupt la bază, parțial, și am alunecat mai mult pe stâncă.

În același timp, am găsit o altă margine fix sub mine. Poate putea să-mi susțină greutatea...

Dar s-a sfărâmat imediat, iar sunetul mi-a omorât și urma de speranță pe care o mai aveam că o să supraviețuiesc. „Dumnezeule! Mama. Tata. Și Paxton o să vadă totul."

De data asta, creanga nu m-a oprit, ieșind cu totul din pământ. I-am dat drumul și mi-am înfipt degetele în stâncă atunci când am alunecat.

Paxton mi-a urlat numele.

M-am prins de marginea reliefată, căutând o cale de salvare, dar impactul mi-a zguduit toate moleculele din corp. Am țipat și brațele mi-au luat foc, protestând împotriva durerii.

Inima a început să-mi bată din ce în ce mai puternic, până am realizat că nu era ea, ci pașii din apropierea mea.

— Leah!

Fața lui Landon a apărut la cel puțin trei metri deasupra mea. Era transpirat leoarcă și roșu ca un rac.

— E în regulă, a gâfâit el.

— Ba nu e. Nu pot să mă mai țin mult.

– Știu, dar ești o luptătoare și o să te scoatem de aici, ai înțeles?

Am încuviințat, prea speriată ca să mă mișc. Landon a analizat împrejurimile și s-a aplecat mult prea mult peste margine.

– Ai un punct de sprijin fix deasupra piciorului drept. Nu trebuie decât să-l ridici câțiva centimetri.

L-am ascultat. Mușchii mi-au urlat, dar am reușit să mă ridic pe margine cu ambele picioare. Mi-a susținut greutatea dar, la cum au căzut bucăți din ea, nu puteam să mă bazez că avea să reziste prea mult.

– Nu știu cât o să mă țină.

Nu știam cât puteam *eu* să mă mai țin.

– Ne aduce cineva o frânghie?

– Acum! a zis Penna.

– Ține-te bine, Leah! a adăugat Brooke.

M-am concentrat pe pietrele aflate în față, dar în mintea mea, și-au schimbat culorile și textura, până când nu mai eram pe o stâncă în Maroc. Mă transportasem înapoi în mașină, cu Brian și corpul lui care ardea sub mine.

„Dă-ți drumul! N-o să vină nimeni după tine. Nu poți să te ții pentru totdeauna. Dă-ți drumul și o să se termine totul. Durerea. Teama. Totul. El e deja mort."

Dar sub mine nu era Brian, ci Paxton – pe care-l iubeam – și care era viu. Însă opțiunea mea era aceeași. Nu eram destul de puternică să mă țin la nesfârșit și nu eram nici destul de curajoasă să-mi dau drumul, așa că am atârnat în incertitudine, cum am făcut și în ziua accidentului.

– Leah, nu pot să ajung la tine, din cauza unghiului în care te afli. Stai pe singurul punct de sprijin și, dacă o să cobor, o să-ți strivesc degetele, ceea ce ar fi împotriva scopului salvării tale, nu crezi? a întrebat Landon.

– Da, asta ar putea, într-adevăr, să înrăutățească lucrurile, am spus eu.

Vocea îmi tremura. Nu reușeam să-mi controlez respirația sau pulsul.

— Landon, îmi sângerează mâinile și o să alunec. O să cad, am spus destul de încet, încât să mă audă doar el.

Cu fiecare secundă care trecea, mușchii îmi erau mai slăbiți și strânsoarea mai puțin fermă.

— Da.

A spus-o atât de calm, că nu m-am panicat atunci când m-am uitat la el, deși piatra s-a sfărâmat și mai mult sub picioarele mele.

— Nu o să rezist până o să ajungă frânghia aici.

— Nu.

Privirea lui era blândă și imperturbabilă.

— Leah, te descurci grozav. Ține-te bine, iubito! a strigat Paxton.

— O să mor? l-am întrebat pe Landon, de parcă el deținea răspunsurile universului.

— Nu, dar va trebui să dai tot ce ai. Ești pregătită?

— Paxton n-ar trebui să mă vadă așa.

— Nu pleacă nicăieri. De asta eu sunt aici și el a rămas jos, așteptându-te. Va trebui să ne mișcăm repede, până nu rămâi fără forță.

S-a uitat în spate și a vorbit cu cineva, apoi și-a întors din nou privirea la mine.

— Echipa a ajuns. Nu au nicio frânghie, Leah. Totul depinde de tine.

Nu știam la ce se gândea, dar abia mai rezistam să mă țin, cu atât mai puțin, nu eram în stare de acrobații. Iar Paxton... avea să mă vadă căzând. El avea să ajungă primul la corpul meu ciopârțit.

— Îl iubesc pe Paxton. Nu i-am spus-o niciodată, dar îl iubesc.

— Știe. Chiar dacă nu recunoaște, o știe. Toți o știm. Emanați iubire când sunteți în aceeași cameră. Oricine poate s-o observe.

— Nu vreau să mă vadă cazând.

— Leah, ascultă-mă! N-o să mori. Îți interzic. N-o s-o pierd pe iubita celui mai bun prieten al meu din cauza unei sărituri în Maroc. Nu așa se termină povestea ta și nici a lui. M-ai înțeles? O să fie distrus dacă o să ți se întâmple ceva, așa că, dacă nu poți să lupți pentru tine, luptă pentru el. Ne-am înțeles?

Am înghițit în sec, iar brațele au început să-mi tremure de epuizare.

— Pax! a strigat Landon.

— Da? E bine iubita mea?

— Trebuie să sară, Pax.

Landon nu și-a mutat privirea de la mine când a zis-o.

— Spune-mi că glumești! am țipat eu.

— Bine! a strigat Pax în același timp.

— Trebuie să se întâmple repede, pentru că rămâne fără forță.

— Ești în regulă cu asta, Viteazo? m-a întrebat Pax.

— Nu! am țipat, iar piatra de sub picioarele mele a mai cedat puțin.

Nu aveam cum să mă susțin doar în brațe dacă piatra se sfărâma complet.

— Leah, concentrează-te pe vocea mea! Poți să o faci. Va trebui să-ți iei avânt și să sari în spate, ca să eviți pietrele de sub tine. Ai înțeles? m-a întrebat Landon, fără să-și mute privirea de la mine.

— Pietrele înseamnă moarte sigură, nu-i așa? am întrebat, cu vocea vlăguită.

— Și apa înseamnă siguranță. Apa înseamnă Paxton. Ai înțeles?

O urmă de teamă s-a strecurat în ochii lui Landon când degetele mi-au alunecat încă un centimetru.

— Ce trebuie să fac? am strigat.

— Împinge-te în picioare cât de tare poți și dă-ți drumul, iubito. Trebuie să cobori cât de drept poți, bine? O să te doară când o să aterizezi în apă, dar o să fie bine, a strigat Pax.

„Dă-ți drumul. Dă-ți drumul și totul o să se termine." Dar de data asta, să-mi dau drumul însemna să dau tot ce aveam. De data asta, să-mi dau drumul putea ori să mă omoare, ori să mă salveze.

— Nimeni nu poate să facă asta în locul tău. Dumnezeule, cât aș vrea să pot. Dar sunt aici, Leah. Nu plec nicăieri, ai înțeles? O să reușești, mi-a promis Landon, pe un ton calm.

M-am uitat în jos pentru prima oară.

„La naiba. O să mor." Distanța ar fi putut la fel de bine să fie de doi kilometri. M-a cuprins panica și privirea mi s-a încețoșat, înnegrindu-se complet în stânga și în dreapta.

— LEAH! Ascultă-mi vocea! Împinge-te cu picioarele și sari acum!

Am inspirat adânc și vederea mi-a revenit la normal. Mi-am întors capul spre stâncă. Nu o să renunț, nu o să leșin și nu o să mor. O să-mi decid singură soarta. Chiar dacă reușeam sau nu, avea să fie alegerea mea.

Și nu aveam de gând să devin tragedia lui Paxton.

— Bine! am strigat pe un ton puternic, în contradicție cu senzația din brațele mele.

— Poți să faci asta! Pax te așteaptă jos, mi-a promis Landon.

Am încuviințat, m-am lipit cât am putut de mult de stâncă, am spus o rugăciune și apoi m-am împins cu toată forța pe care o aveam.

Mi s-a pus un nod în stomac, iar brațele mi se mișcau în cercuri, de parcă puteam să încetinesc căderea. Pământul s-a apropiat cu o viteză ametitoare, iar peretele canionului parcă zbura pe lângă mine, în ceață.

Durerea mi-a cuprins picioarele, mi s-a urcat pe spate și a ajuns la cap atunci când am atins apa și apoi m-am scufundat în ea. „Ai evitat pietrele."

Mi-a intrat apă în nas și am început să dau din mâini și picioare cu toată energia care îmi rămăsese. Când am început să mă ridic la suprafață, niște brațe puternice m-au prins de talie și m-au tras în siguranță.

Am inspirat adânc aer în plămâni, dând afară apa care-mi invadase nările.

— Te-am prins, iubito! Te-am prins! mi-a șoptit Paxton, fără oprire, pe când mă ducea la țărm.

Spatele meu era lipit de pieptul lui.

Mă aflam în brațele lui. Realizarea mi-a adus cu sine o senzație profundă de relaxare. Supraviețuisem. În clipa aia, mușchii mei pur și simplu au cedat.

Niște mâini m-au luat de lângă Paxton și m-au întins pe ceva moale, apoi Pax era din nou deasupra mea. Avea ochii de un albastru mai intens decât cerul. Aproape îl pierdusem. Aproape mă pierdusem.

Am auzit un zgomot pe fundal. În dreapta era Brooke, care plângea.

— Leah, Leah, Leah!

Paxton mi-a rostit numele, plimbându-și mâinile peste fața, buzele și brațele mele.

— Dumnezeule, Leah, am crezut că... Dar ești bine. Ești bine.

S-a uitat în ochii mei, căutând ceva, și tot ce voiam cu disperare era să-i alin panica din privire.

— Te iubesc, Paxton!

Trebuia să i-o spun. Voiam să știe ce însemna pentru mine și nu-mi păsa ce părere avea despre mărturisirea mea.

— Leah!

Mi-a spus numele de parcă era o rugăciune și m-a luat în brațe, tremurând.

— Nu pot să te pierd. Eşti totul pentru mine.

— E bine? a întrebat Landon, ieşind din apă.

— Da, datorită ţie.

— Ea a dus tot greul. Leah, chiar eşti vitează, a spus Landon.

A luat un prosop de la Penna şi mi l-a înfăşurat în jurul spatelui.

— Nu mulţi ar fi putut să se prindă cum ai făcut-o tu ca să se susţină. Asta da aventură!

Aventură! M-am uitat în vârful stâncii, care părea şi mai sus din unghiul ăsta. Nu aveau cum să fi văzut ce s-a întâmplat.

— Paxton.

S-a aplecat şi m-a sărutat.

— Leah?

— Nu m-am împiedicat. Am fost împinsă, am şoptit cât de încet am putut.

O licărire sălbatică i-a apărut în ochi şi ştiam că de data asta nu mai putea să nege. Aveam un trădător printre noi.

Capitolul 24

LEAH

ÎN LARG

În noaptea aia, Paxton m-a ţinut strâns în braţe, înfăşurat în jurul meu ca un cocon. Nu a acceptat un refuz. Pur şi simplu, m-a dus în camera lui, m-a îmbrăcat în tricoul şi boxerii lui şi s-a băgat în pat lângă mine.

Era trecut de miezul nopţii şi, în ciuda căldurii lui şi a epuizării mele, nu puteam să adorm.

— Ţi-e foame? Vrei să mai comand mâncare? Să iau o pastilă de dormit de la asistentă? Să-l chem pe doctor?

M-a tras mai aproape de el, atent să nu-mi atingă mâinile bandajate.

— Nu vreau să dorm.

— Dar trebuie. Corpul tău e epuizat şi are nevoie de odihnă.

— Nu vreau să am acelaşi coşmar, am şoptit.

M-a sărutat pe creştetul capului.

— Vreau să-mi povesteşti ce ţi s-a întâmplat. Nu trebuie s-o faci, dar vreau să ştiu mai multe. Când te-am văzut atârnată de stâncă şi ştiam că nu pot să ajung la tine... Dumnezeule, Leah, mi-a fost o frică teribilă. Am văzut momentul în care aproape ai cedat.

Am inspirat adânc, ca să mă calmez şi să-i savurez mirosul.

— Ne întorceam de la o petrecere. Brian băuse câteva beri, dar nu era beat.

În fața ochilor mi-a apărut chipul lui. Zâmbetul plăcut. Cât de ușor îmi era să fiu cu el.

— A vrut să o luăm pe drumul din canion, deși era mai lung. Își adora mașina și tocmai îi pusese cauciucuri noi, dar drumurile erau alunecoase de la ploaie.

Paxton m-a strâns în brațe, făcându-mă să mă simt în siguranță.

— I-am spus să încetinească, dar mi-a zâmbit și mi-a zis că se descurcă. Să am încredere în el. Și am avut. Am fost împreună în ultimul an de liceu. Dar nu a încetinit la timp când a intrat în curbă și mașina a alunecat, apoi am trecut de parapet.

Am închis ochii, dar imaginile erau și mai vii în mintea mea, așa că i-am deschis din nou și m-am întors, ca să-i văd fața lui Paxton, nu pe a lui Brian. M-am concentrat pe curba bărbiei lui, la conturul gurii. Mi-era teamă că dacă-i vedeam ochii, nu mai puteam continua.

— Primul impact a fost puternic. Nu-mi amintesc decât golul din stomac când am căzut și apoi ne-am oprit brusc. Mi-am recăpătat cunoștința peste câteva ore.

Paxton mi-a aranjat părul după urechi, dar nu a spus nimic. Doar m-a ascultat.

— Când m-am trezit, Brian era blocat în scaun de o creangă groasă cât brațul meu. Era mult sânge... atât de mult sânge. Era deja mort. Nu știu cât am plâns, suspendată de centura de siguranță, dar a părut o eternitate. După ce mi-am revenit, am văzut că ușa era blocată, dar puteam să ies peste Brian... Însă nu puteam să mă cațăr. Nu puteam să-l folosesc drept sprijin ca să trăiesc, când el tocmai murise. Telefonul îmi zburase din mână și, când l-am auzit sunând de pe bancheta din spate, am crezut că o să fie mai bine pentru el dacă îmi deschideam centura și mă duceam spre telefon. Puteam să chem ajutoare. Dar schimbarea greutății...

Am închis ochii și am resimțit totul. Paxton m-a sărutat pe pleoape, ancorându-mă în prezent.

— Schimbarea greutății a făcut ca mașina să cadă din nou, și mai jos, până ne-am lovit de un bolovan masiv. Eram ca o minge de ping pong, lovindu-mă de tot și toate... Picioarele... mi-au ieșit prin parbriz.

Paxton a șuierat și m-a sărutat apăsat pe frunte, de parcă putea să-mi aline durerea. În mod ciudat, chiar a făcut-o.

— După... După ce am reușit să intru din nou în mașină, am știut că trebuia să ajung pe marginea de lângă noi. Echilibrul mașinii era precar. Voiam să-l iau și pe Brian cu mine, dar era în continuare blocat pe scaun, din cauza crengii.

Am deschis ochii, dar i-am menținut asupra bărbiei lui Paxton.

— Nu știu cât am stat acolo. Probabil câteva ore. De fiecare dată când mă mișcam, se mișca și mașina, așa că atunci când mi-am făcut curaj să ies, să mă cațăr peste Brian, am reușit fix înainte să cadă mașina în prăpastie. N-am avut timp să încerc să-l scot. Nu puteam să-i dau mamei lui nici măcar cadavrul lui Brian.

— N-a fost vina ta, a zis el încet, aducându-mă înapoi în prezent și smulgându-mă din locul în care amintirile nu voiau să-mi dea drumul.

I-am ignorat justificarea. Unele răni nu aveau să se vindece niciodată.

— Marginea stâncii era destul de lată cât să mă trag pe ea, dar nu-mi încăpea decât fundul. Cum nu puteam să-mi folosesc picioarele, m-am agățat de pietre și plante și m-am rugat să nu leșin de la durere. Peste alte cinci sau șase ore, mașina a căzut încă o dată și a izbucnit în flăcări. Mă pregăteam să-mi dau drumul când a venit echipa de salvare.

— Iubita mea!

M-a strâns și mai tare în brațe.

— M-am gândit de atâtea ori să-mi dau drumul, să renunț. Toată viața mă pregătisem pentru obstacolele imense, cum ar fi facultatea și ce voiam să fac cu viața mea. Dar marginea aia m-a învățat mai multe în câteva ore decât am învățat în primii 18 ani de viață. Cele mai grele – și semnificative – bătălii sunt cele pe care le avem cu noi înșine. Împotriva temerilor noastre, slăbiciunilor, așteptărilor distruse, legate de cum credeam că o să arate viitorul. Aproape le uitasem până azi, când a trebuit să fac aceeași alegere.

Paxton n-a spus nimic, doar m-a mângâiat pe păr.

— Picioarele... mi s-au infectat și din cauza asta am avut tot felul de probleme cu drenarea și vindecarea oaselor. Felul în care arată îmi amintește în mod constant că n-am avut curajul să ies din mașină când ar fi trebuit și că eu am trăit, iar Brian a murit.

— Cicatricile sunt dovada puterii tale.

Am ridicat din umeri.

— Așa am întâlnit-o pe Rachel. Amândouă eram în biroul ortopedului. Eu pentru picioare, ea pentru că-și rupsese brațul. Ne-am apropiat când ne-am dat seama că în toamnă aveam să mergem amândouă la Dartmouth. Rachel e opusul meu. E sălbatică, iar eu prefer siguranța. E impulsivă, iar eu sunt rațională. Ea m-a ajutat să merg mai departe. În primul an, suferința era copleșitoare, coșmarurile prea realiste și atacurile de panică crud de frecvente... Știu că ea m-a ținut în viață. Nici nu-mi vine să cred că acum sunt aici, fără ea.

Paxton mi-a întors capul spre el, dar nu puteam să-i citesc expresia de pe chip.

— Mă bucur că ai făcut-o. Nu-mi imaginez cum ar fi fost ultimele luni fără tine. Fiecare secundă a fost incredibilă.

— Chiar și ziua de azi? am glumit eu.

— Mai ales ziua de azi.

M-a sărutat ușor, dar cu o urmă de disperare care nu fusese prezentă mai devreme.

M-am simțit vulnerabilă. Expusă.

— Paxton, îmi spui mai multe despre Nick? El e cel paralizat, nu-i așa?

A făcut ochii mari, dar a încuviințat.

— Tripla rotire a fost mereu cascadoria pe care a exersat-o. Ca un idiot ce eram, l-am provocat. I-am spus că o să-mi iasă mie primul. Nu era pregătit și, dacă e să fiu sincer, nici eu nu eram. După accident, n-a vrut să vadă pe nimeni, nici măcar pe Brooke.

— Brooke?

— Da. Au fost împreună ani întregi. S-a închis în el și ne-a dat pe toți la o parte, iar noi i-am respectat decizia. Ne-a contactat când a auzit de documentar. Asta era și ideea. A fost o mană cerească.

— Serios? În ce fel?

— Tot echipamentul a fost creat de Nick. Elementul pe care îl folosesc ca să-mi iau avânt e gândit de el. A înțeles de ce facem ceea ce facem și a vrut să fie inclus.

— De ce? Riscați foarte mult.

— Nick nu era înstărit, ca noi, restul. Ne-am întâlnit în parcul de skateboard când eram mici și am devenit Renegații Originali, iar stilul nostru de viață nu e ușor... sau ieftin. După accident, deși noi n-am spus nimic, a ratat spectacole, a pierdut sponsori, apoi totul s-a dus pe apa sâmbetei. Landon și cu mine putem să-l ajutăm financiar, dar n-avem ce face în legătură cu depresia lui sau cu modul în care vede viitorul. Însă documentarul o să-i ofere o nouă șansă în domeniul pe care-l iubește și o să-i permită nu doar să se întrețină singur, dar și să-și reconstruiască viața. Știu că nu-l cunoști, dar Nick mi-e frate precum Landon și prieten ca Penna. Toată treaba asta a început cu noi patru și nu putem să stăm pe margine și să vedem cum își pierde controlul mai mult decât a făcut-o deja. În plus, am observat o schimbare imensă de când ni s-a alăturat. Acum ne sună și e entuziasmat de echipament, de

cascadorii. Are credit de producție egal în documentar. Asta a fost înțelegerea secretă pe care am făcut-o cu tata. De aceea, filmul e produs de el și, implicit, mă controlează pe mine.

— Cine știe toate detaliile astea?

— Doar tata, Penna, Landon și cu mine. Nick refuză să vorbească cu ceilalți, mai ales cu Brooke.

Am încuviințat și m-am ghemuit la pieptul lui. Căldura lui era delicioasă și emana o aromă irezistibilă, a ocean, Paxton... și acasă.

— Și nu poți să oprești documentarul.

Toată seara spusese că o să pună punct proiectului.

— Nu. Îl iubesc pe Nick, dar tu...

— O să supraviețuiesc. Înțeleg vinovăția pe care o simți, chiar dacă nu e justificată. Dacă aș fi avut ocazia să-l ajut pe Brian... Dar n-o am, iar tu faci asta pentru Nick. Dacă vrei să mergi mai departe cu proiectul, eu te susțin. Dar mi-e foarte teamă că o să pățești ceva, așa că trebuie să aflăm cine ne-a pus gând rău și cine are cel mai mult de câștigat din oprirea documentarului.

— Leah, dacă tot suntem singuri, trebuie să te întreb. Când ai căzut, pe cine ai văzut jos? Trebuie să începem să excludem oamenii.

Am închis ochii și am încercat să-mi amintesc imaginile pe care le blocasem toată după-amiaza.

— Pe tine. Landon era deja la țărm, dar l-am văzut lângă Penna. Cred că și Bobby era jos. O parte din echipa de filmare. Știu că am văzut-o pe Brooke pe pătură și mai era și Micul John pe undeva.

— Am înțeles. Și Zoe?

M-am încordat. Oare vocea fusese a unei femei? Sunase ca un mormăit, dar ar fi putut să fie forțat.

— Nu-mi amintesc. E posibil ca ea să fi fost tot jos. Nu vreau să o acuz, pentru că n-am fost atentă când cădeam și credeam că sunt în pragul morții.

— Chiar că în pragul morții. Nu mai spunem nimic despre asta, bine? Vorbim doar cu Penna și Landon, da? Doar în ei mai am încredere. Și o să te muți cu mine. Nu vreau să avem discuții.

Știam că ar fi trebuit să mă împotrivesc, să fiu independentă, dar îmi era prea bine în brațele lui. Mă simțeam protejată.

— Bine.

Medicamentele de durere își făceau, în sfârșit, efectul. Totul devenea încețoșat.

— Culcă-te, Viteazo!

Mi-a dat părul la o parte de pe frunte.

Pleoapele mi-au devenit greoaie.

— În noaptea accidentului, m-am ținut strâns, pentru că știam că dacă-mi dau drumul, o să ajung alături de Brian.

— Am înțeles.

A continuat să mă mângâie pe păr. Masajul era liniștitor și mă îmbia la somn.

— Azi, mi-am dat drumul pentru că știam că o să ajung la tine.

M-a strâns tare la piept. Pe când adormeam cu ritmul inimii lui în urechi, mi-am dat seama că era prima noapte când stăteam în același pat, fără să facem sex. Cu toate astea, era cel mai intim moment pe care îl trăisem cu el.

— Azi n-am spus-o doar din panică. Chiar te iubesc, am șoptit.

Am adormit înainte să-mi răspundă, dar mi-am dat seama că mai devreme nu-mi spusese că mă iubește.

Capitolul 25

PAXTON

ÎN LARG

— Cum se simte? a întrebat Penna când ne-am strâns pe punte.

Era aproape 3.00 dimineaţa, dar nu puteam să dormim. Landon s-a rezemat de balustradă, cu braţele încrucişate la piept, şi eu stăteam în locul liber. Formam trei laturi ale unui triunghi care în trecut fusese un pătrat.

— A adormit, în sfârşit. Cine naiba a împins-o?

— Nu ştiu, dar trebuie să aflăm. Cine mai ştie că a fost împinsă?

— Doar noi, a răspuns Landon, destul de încet.

— Noi şi persoana care a împins-o, l-am corectat.

Abia puteam să-mi controlez furia care-mi străbătea corpul şi implora să fie eliberată ca să distrugă totul în jur, dar mai ales persoana care a rănit-o.

— Bun, hai să analizăm situaţia. Eu eram pe mal, tu erai în apă, Landon era fix lângă mine, a spus Penna. Îmi amintesc că Micul John a strigat după ajutor din spatele meu. Lângă el era Brooke. Putem s-o întrebăm şi pe ea, dar e destul de afectată. Cred că i-a reamintit prea mult de accidentul lui Nick.

— E de înţeles. Mai erau acolo nişte MTI-uri, dar nu am fost prea atent la ei, a spus Landon.

— Ai trecut pe lângă cineva când ai alergat spre vârf?

— Da, pe lângă niște membri ai echipei de filmare, cei care urcaseră cu noi. Se aflau cam la jumătatea drumului când i-am întâlnit, dar auziseră țipetele și se întorceau. Am trecut pe lângă ei.

— Vreau să le aflu numele, chiar dacă trebuie să-i aliniem pentru asta. De cine vă mai amintiți?

Penna s-a încruntat.

— Nu știu unde erau Zoe sau Bobby, dar știu că n-au urcat odată cu noi.

— Bobby a sunat după ajutor. Îmi amintesc vocea lui, dar nu mai știu când, a zis Landon.

— Cine ne scapă?

— Nu știu. Erau mulți oameni acolo, a intervenit Penna.

— Persoana care a împins-o ar fi putut să se ascundă. Am alergat atât de repede, că nu m-am uitat în stânga și-n dreapta. Ar fi putut să ajungă jos chiar înainte ca Leah să cadă în apă.

— Sunt prea mulți oameni ca să putem restrânge lista. La naiba! Ce vreți să facem? Vreți să punem punct documentarului?

— Nu, am răspuns la unison.

— Am hotărât că o să-l ducem la capăt pentru Nick, a spus Penna.

— N-o să permit ca toată treaba asta să-i fure încă ceva, a adăugat Landon.

Știam ce vor spune și am oftat.

— Înțeleg, dar nu voi ați fost țintele. Nu-mi pasă de mine, dar au atacat-o pe Leah. Ea... Nu pot să permit să i se întâmple ceva rău, am reușit eu să zic, în ciuda nodului din gât.

— Au folosit-o împotriva ta, asta e singura explicație. Leah n-a deranjat pe nimeni.

— Da.

Am ştiut-o din clipa în care mi-a zis că a fost împinsă.

Landon a încuviinţat şi s-a uitat la Penna.

— Dacă au atacat-o pe Leah ca să ajungă la Paxton, trebuie să stai cu ochii pe Brooke. Ar putea fi şi ea o ţintă, ca să te dea peste cap pe tine. Toată lumea ştie cât de apropiate sunteţi.

În ochii lui Penna s-a citit spaima.

— Cine ne-ar face una ca asta?

— Nu ştiu, dar de acum încolo, o să avem două sesiuni de antrenamente. MTI-urile vor avea antrenamentele lor, iar ale noastre vor fi restricţionate doar pentru Originali şi Micul John. Camerele de filmat şi Bobby n-au decât să se ducă naibii. O să facem cascadoriile, dar fiecare o să se ocupe de echipamentul său şi o să menţinem cercul cât de restrâns posibil. Şi nu-mi pasă cât de mult îl iubim pe Nick, o să oprim totul dacă o să mai apară vreun accident. Nu merită să ne riscăm vieţile şi el ar fi primul de acord cu asta.

Amândoi au încuviinţat şi au apucat-o spre camerele lor.

Eu m-am băgat din nou în pat, am luat-o pe Leah în braţe şi respiraţia ei m-a calmat. Era bine. Rănile aveau să i se vindece. Avea să-şi revină.

Nu eram sigur că eu o să-mi revin. Una era să-mi risc viaţa, dar în niciun caz n-aveam de gând s-o risc pe a ei. Nu după ce, în sfârşit, am găsit-o. Trebuia s-o protejez.

„Spune-i de ce e aici cu adevărat şi o să plece imediat de lângă tine."

M-am încordat şi am simţit un fior rece pe şira spinării când m-am gândit ce expresie ar face când ar realiza ce i-am ascuns. Dar cel mai sigur loc pentru ea era lângă mine, aşa că trebuia să-mi păstrez secretele încă puţin.

O teamă cum n-am mai simţit niciodată mi-a înghe-ţat sângele în vene şi mi-a paralizat plămânii. Chiar dacă

puteam s-o protejez, lucru pe care oricum aveam să-l fac, la un moment dat, va pleca. Voi pierde pacea asta, îmbrățișarea ei, iubirea... Tot ce reprezenta ea.

Era de-a dreptul ironic. După atâta timp, găsisem persoana pe care nu eram dispus să risc s-o pierd din dorința de a face o cascadorie, iar la final nu putea să fie a mea.

Am tras-o mai aproape și i-am inspirat parfumul. Am încercat s-o imprim în plămâni, în ființa mea, și am exersat toate scuzele posibile care ar fi putut s-o țină alături de mine când situația avea să explodeze.

Dar, pentru moment, nu trebuia decât s-o țin în viață.

*

— Dacă o să mai derapezi o dată, o să-ți pierzi bucăți din piele, mi-a zis Penna, când am îndreptat motocicleta din nou.

Pista sud-africană era pustie, cu excepția noastră. După tot ce s-a întâmplat în Maroc, ne-am pus în aplicare înțelegerea și am interzis ca ceilalți să participe la antrenamentele Originalilor. Nu-mi păsa dacă pe la spate spuneau că mă port ca o divă. Pentru mine, nu conta decât să-i protejez pe cei dragi.

— Am aterizat bine la majoritatea săriturilor.

Mi-am scos casca și pe ceafă mi s-a scurs transpirația. Nu era prea cald în Cape Town, dar mă coceam din cauza echipamentului de protecție.

— Majoritatea nu e același lucru cu toate, a zis Landon.

El i-a luat partea lui Penna, atât verbal, cât și prin postură. Amândoi stăteau cu brațele încrucișate la piept.

— Asta e ultima rampă pe care o avem înainte de Abu Dhabi, așa că... Ce recomandări aveți?

— Pune punct evenimentului. Încearcă o cascadorie mai ușoară, a zis Penna.

— Avem nevoie de asta pentru film.

— Nu avem nevoie de un alt Renegat în scaunul cu rotile.

— Ce vreți? a întrebat Micul John, care a venit cu Leah alături.

Renunțase la două zile de safari ca să stea cu mine cât mă antrenam, în timpul studiilor pe teren. Nu suportam că alesese asta, dar în același timp, o adoram.

M-a atins pe brat și m-a privit îngrijorată, cu ochii ei precum caramelul.

— Nu știu. Știu cum se face, dar n-o să mai am o altă șansă să exersez până ajungem în Abu Dhabi. Ce părere ai? am întrebat-o pe Leah.

A expirat îndelung.

— Cred că sunt ultima persoană care ar trebui să-ți dea sfaturi în legătură cu munca ta. Dar știu că ești epuizat și oamenii obosiți sunt neatenți. Având în vedere că, pentru tine, neatenția nu e o opțiune, sunt de părere că trebuie să te odihnești.

— Nu suport când folosești logica împotriva mea.

Zâmbetul ei mi-a făcut inima să bată cu putere.

— Unul dintre noi trebuie s-o facă.

— Cred că are dreptate. Ai exersat destul, iar cele două zile de antrenament pe care o să le avem în Abu Dhabi o să solidifice trucul pentru spectacol, a spus Landon.

— Mai vrei să transmitem în direct? a întrebat Penna.

— Eu sunt de acord, dacă sunteți și voi. Anul ăsta riscăm foarte mult. Nici măcar nu știm dacă programul de studii o să ne dea săptămâna suplimentară de care avem nevoie pentru Jocurile X din ianuarie. Trebuie să ducem totul la următorul nivel. N-o să fie îndeajuns să ne filmăm sărind. Avem nevoie de cascadoriile sincronizate pe care le-am exersat și de alte trucuri ca să meargă

totul cum am planificat. Avem nevoie de rotirea triplă în față.

Landon a încuviințat primul, apoi Penna.

— Bine.

— Puteți să exersați și în Madagascar? a întrebat Leah.

Am dat din cap.

— În prima zi avem excursii cu școala și în a doua o să sărim cu parașuta. Nici măcar n-avem acces la echipamentul care ne trebuie.

— Atunci, o să poți să te odihnești și să ai grijă să nu-ți rupi nimic când sari din avion, a spus ea cu seriozitatea unei profesoare, uitându-se la ceas.

Nu mai avea mâinile bandajate, dar tot se vedeau zgârieturile din palme, provocate de crengile de care se ținuse.

— Pune-ți jucăriile la loc! În seara asta, trebuie să studiem pentru testul de mâine la religiile lumii. În plus, am nevoie de timp extra ca să pot învăța la fizică.

Am scâncit. Era fenomenal să o am alături la antrenamente și puteam să suport consecințele. Însă nu suportam că îi furam ei timpul. Nu suportam ideea că o trăgeam în jos.

— Ce zici dacă te duce Landon înapoi? Mai am nevoie de câteva minute cu motocicleta. Așa o să poți și tu să lucrezi.

— N-am nevoie de escortă.

I-am luat mâna și am sărutat-o pe una dintre cicatricile proaspete, rozalii.

— Ba, pardon. Te rog, mergi cu Landon, pentru mine.

A cedat.

— Bine. Grăbește-te, da?

Am sărutat-o cu pasiune.

— Absolut. Îmbracă-te cu ceva sexy și o să vin și mai repede.

— Sigur, atâta timp cât pantalonii de yoga și hanoracul ți se par sexy, a pufnit ea. Pa, Pax!

Mi-a făcut cu mâna și a plecat cu Landon.

— Ador pantalonii de yoga. Sunt ușor de dat jos.

Eram pregătit să alerg după ea când mi-am imaginat cum îi trăgeam materialul peste fund.

— Doar dacă o să studiezi! a strigat, după care a dispărut.

O parte din soarele meu a apus odată cu ea.

— Știe? a întrebat Penna, în timp ce ne îndreptam spre motociclete.

— Ce anume?

— Știi foarte bine ce.

— Nu știe. Ar strica totul.

Am dat la o parte capacul uneia dintre cutiile cu echipament și am început să împachetez.

— Și nu ai de gând să-i spui? E aiurea, chiar și pentru tine.

M-am oprit și am privit-o.

— O să mă părăsească, amândoi știm asta. Și, dacă n-o să vorbească cu mine, nu pot s-o protejez de persoana care ne vânează.

— Pax...

— Nu, nu vreau să aud. Știu că e un dezastru. Mai am doar câteva săptămâni cu ea înainte ca totul să iasă la iveală și n-o să renunț la ele. Nu-mi pasă dacă asta mă face un nemernic și mai mare. Poate dacă o să am parte de timpul ăsta cu ea, pot s-o conving să nu mă părăsească când o să se afle totul.

— Te simți vinovat?

— Poftim?

— În primul rând, nu mă referam la *asta*. Dar da, o să te părăsească, așa cum și trebuie. Dar te iubește, deci poate ai o șansă.

— Atunci la ce naibii te referi? am întrebat, plimbându-mi mâinile prin păr.

Cu cât ne apropiam de al doilea trimestru, cu atât deveneam mai paranoic și mai disperat să n-o pierd pe Leah.

— Când o să-i spun ce? am repetat eu.

— Că ești îndrăgostit de ea, idiotule.

Am clipit, apoi am înghițit cu noduri.

— Dar nu sunt...

Sau eram? Presiunea incredibil de dulce din piept, felul în care nu puteam să respir complet decât dacă o atingeam, dorința continuă de a o face să zâmbească...

— La naiba!

— Era timpul să te prinzi și tu.

M-am uitat la prietena mea.

— Ce vrei? Noi, restul, ne-am dat seama destul de repede. Probabil până la Barcelona și clar până în Mykonos. Există un motiv pentru care nu ești bun la poker. Și nu e vina noastră că ești mai lent când vine vorba de revelațiile emoționale.

— Și acum ce naiba fac? am întrebat, ducându-mi mâinile la ceafă.

Iubirea era singura emoție după care n-am alergat niciodată. Singurul val de adrenalină pe care nu mi-am dorit să-l simt. Dumnezeule, era grozav, dar avea să devină îngrozitor când o pierdeam.

— Spune-i! Sărut-o! Roagă-te să treci cu bine prin furtuna spre care te îndrepți, apoi căsătorește-te cu ea și faceți copilași Wilder drăguți.

— Cum să nu? Și, dacă tot fac asta, o să transform și un dovleac în trăsură și alte nebunii din povești.

De ce m-am îndrăgostit de Leah? Iubirea era teribilă. Distorsiona lumea, te făcea să promiți lucruri precum eternitatea și apoi să ceri scuze când eternitatea devenea doar: *a fost un deceniu drăguț, nu crezi*? Dragostea ducea

la avocați, case separate, înțelegeri de custodie și vieți date peste cap. Iubirea era o nebunie temporară care avea consecințe toată viața.

– Tu ar trebui să fii prințul, nu zâna cea bună, dar pun pariu că arăți senzațional în rochie, a glumit Penna.

Când a realizat că *nu* m-am amuzat deloc, a oftat.

– E iubire, Pax. Unii oameni își petrec întreaga viață căutând-o. Știi ce miracol e să iubești pe cineva și acea persoană să te iubească la rândul ei? Ai șansa să trăiești ceva epic.

– Nu și când știu că o s-o pierd! m-am răstit.

M-am aplecat și mi-am acoperit ochii.

– Niciodată n-am crezut că o să mi se întâmple așa ceva. Niciodată n-am crezut că o să fie așa cum este, dar ea e aleasa, Penna. E atât de minunată, că nu-mi vine să cred că mă lasă să o ating și-mi permite să petrec timpul cu ea, că împărțim același pat și-mi oferă inima ei. Ce naiba o să fac?

Nu puteam să-i mărturisesc adevărul. Doar ar răni-o și mai mult și ne-ar distruge pe amândoi când realiza ce-am făcut. Când își dădea seama că era distractiv să petreacă timpul cu mine câteva luni, nu o viață întreagă. Dacă-i spuneam ce simțeam, deschideam niște uși pe care nu mai puteam să le închid, destul cât să intre focul care într-un final avea să mă ardă. Dragostea nu se termina niciodată bine. Nu s-a terminat cu bine pentru părinții mei, nici pentru Landon, nici pentru Brooke, și clar nu avea să se termine astfel pentru mine. Mi-a spus cât de importantă este sinceritatea pentru ea și deja o dădusem în bară la capitolul ăsta.

Distrusesem relația noastră dinainte s-o cunosc prima oară, pe acel balcon.

Penna mi-a tras ușor mâinile de la tâmple și apoi m-a îmbrățișat, de parcă aveam din nou 5 ani.

– Spune-i adevărul. Sărut-o! Roagă-te să treceți cu bine prin furtuna spre care vă îndreptați, apoi căsătorește-te cu ea și faceți copii Wilder frumoși, a repetat ea.

Răspunsul la întrebarea ta o să fie mereu același, indiferent de stadiul în care te afli. Ești cel mai puternic bărbat pe care-l cunosc. Așa că, pregătește-te pentru luptă, pentru că urmează să treci prin iad.

Am încuviințat, dar știam că dintre toți oamenii din viața mea, Leah era îngerul, iar îngerii nu stăteau în iad.

*

O iubeam. Cam un miliard de înjurături mi-au trecut prin minte când am deschis ușa apartamentului. Oare avea să-și dea seama când se uita la mine? „Poate ar trebui să-i spun." Și atunci ce aș face când va pleca?

Nu, o să țin totul pentru mine.

În plus, nu aveam nevoie de vorbe pentru ce plănuisem în continuare.

— Iubito, m-am întors, am strigat când l-am văzut pe Landon întins pe canapea, cu o copie din *Mizerabilii* în mână.

— E în camera ta. Ai terminat de citit? a zis el, fără să se uite la mine.

— Da, mamă.

Deja eram în drum spre camera noastră. Cel puțin, nu mai trebuia să găsesc o scuză ca s-o duc acolo.

— Foarte bine. Nu cred că rezumatele de pe internet te vor ajuta la examenul final.

— Și tu începi? Am deja pe cineva care mă bate la cap.

Sau, cel puțin, avea s-o facă în curând.

A râs.

— Doar îți reaminteam că notele tale ne afectează pe toți.

— Da, nu am cum să uit asta, i-am zis și am ieșit din cameră.

După ce am închis ușa apartamentului nostru, mi-am aruncat geanta cu echipament pe pat, și m-am îndreptat spre balcon.

Pieptul mi-a fost acaparat de un sentiment împovărător de iubire, când am văzut-o pe Leah în șezlong, citind cartea de fizică.

— Bună, Viteazo! am zis încet și ea a lăsat cartea jos.

— Bună!

S-a întins și bluza i s-a ridicat deasupra abdomenului catifelat.

— Mi se pare că stau aici de câteva ore. Ce ai făcut?

— Scuze, m-am antrenat.

Era adevărul, doar că o făcusem mai mult pentru gândurile mele întortocheate, nu pentru corp.

— Ți-am adus mâncare de la cantină, având în vedere că ai sărit cina, mi-a zis și a arătat spre pachetele din cameră.

M-am apropiat de ea și m-am așezat pe fotoliu în același moment în care am sărutat-o deasupra buricului.

— Hmmm, să înțeleg că nu ți-e foame?

Și-a înfipt degetele în părul meu și am sărutat-o pe coaste.

— Nu de mâncare, i-am răspuns.

I-am ridicat bluza peste sutienul din dantelă roșie. În clipa aia, corpul meu a început să urle de anticipare. Dorința care s-a intensificat din clipa în care am realizat că sunt îndrăgostit de ea a copleșit într-un final toate gândurile logice din mintea mea.

S-a arcuit când mi-am plimbat limba peste sfârcul ei acoperit de materialul delicat și mi-a spus numele, care era cea mai dulce șoaptă când izvora de pe buzele ei. Adoram când o făcea, de parcă era instinctiv. Ca și cum, pentru ea, Paxton era sinonim cu plăcerea.

Și-a ridicat brațele și i-am dat bluza jos, aruncând-o pe podea.

— Pax, suntem afară, a zis, și i-am tras pantalonii de yoga de pe picioarele ei lungi și frumoase.

— Suntem înconjurați de oțel până la talie din trei părți. Nu ne vede nimeni.

N-aș lăsa pe nimeni s-o vadă goală. Tot ce ținea de ea era al meu și numai al meu. Inclusiv lenjeria roșie care mă înnebunea.

— Roșu, am șoptit, aproape înghițindu-mi limba.

— E cel mai apropiat lucru pe care l-am găsit de un steag, mi-a spus, aruncându-mi un zâmbet provocator.

Mi-am rupt cămașa și m-am lipit de ea, ca să-i simt pielea. Și-a ridicat genunchii în jurul șoldurilor mele. Era perfectă.

— S-a notat, am spus, zâmbindu-i, încântat că făcusem duș la sală.

Apoi am sărutat-o și mi-a răspuns cu aceeași pasiune, până când ne-am transformat într-un amestec de mâini curioase, limbi, dinți și gemete. Totul la ea mă amețea și-mi cerea toată concentrarea. Când o atingeam, restul lumii dispărea. Ca și cum eram singuri pe vas – poate chiar pe pământ.

Mâinile i-au alunecat în pantalonii mei și i-am dat jos. Acum amândoi eram goi. Când s-a întins după mine, i-am luat mâinile și i le-am fixat deasupra capului.

— Lasă-mă să te venerez, i-am șoptit la ureche, apoi am mușcat-o ușor de lob.

Dacă nu puteam să-i spun că o iubesc prin cuvinte, aveam s-o fac cu mâinile, gura și atingerea mea. I-am arătat dragostea mea cu fiecare sărut. M-am oprit asupra locurilor în care o făceam să vibreze de plăcere și am supt zonele sensibile de sub sânii ei perfecți.

Am sărutat-o ușor, apoi mai apăsat, până când nu mai știam unde începea gura ei și se termina a mea. Își mișca picioarele neîncetat și le-a unit în jurul șoldurilor mele. Am gemut când am simțit-o, umedă și dornică.

— Paxton, a fremătat, când degetele mele au testat cât de pregătită era.

Bineînțeles că era umedă. Corpurile noastre erau mereu perfect sincronizate. Un alt lucru pe care-l adoram la ea. Îmi plăcea cum sexul devenea din ce în ce mai pasional, însă, în același timp, mă stăpânea și emoțional, așa cum nu se mai întâmplase cu nimeni altcineva.

M-am întins, am scos un prezervativ din portofel și mi l-am pus.

— E în regulă aici? am întrebat-o.

Mă incita ideea s-o fac a mea pe balcon, dar nu aveam de gând s-o forțez dacă nu-și dorea și ea sută la sută.

A încuviințat, privirea ei fiind greoaie de dorință.

— Am încredere în tine.

Cuvintele ei m-au străpuns așa cum n-ar fi putut s-o facă nimic altceva.

— Tu însemni totul pentru mine, i-am zis și am sărutat-o când am pătruns-o.

„Te iubesc." Cuvintele mi-au răsunat în minte, în suflet, în penetrări, în timp ce-mi găseam ritmul lent și adânc în perfecțiunea ei. Era raiul pe pământ, strângându-mă de fiecare dată când mă retrăgeam și gemând încet când o pătrundeam din nou.

„Te iubesc." Abia am oprit cuvintele să mi se reverse de pe buze, cât am memorat felul în care arăta, modul în care i se arcuia gâtul când îmi întâmpina mișcările. Mă înălțam cu fiecare sărut, de fiecare dată când își înfingea unghiile în spatele meu. Nu am spus-o cu voce tare, dar cuvintele îmi alunecau prin vene, purtându-mă mai sus decât ajunsesem vreodată, fără să am o parașută care să atenueze căderea inevitabilă. M-am lăsat consumat de iubirea pe care i-o purtam. Am lăsat-o să mă conducă spre raiul pe care-l trăiam doar în brațele ei.

Chiar și când am simțit presiunea de la baza spatelui și am știut că eram aproape, n-am putut să mă opresc. N-o să mă satur niciodată de ea. N-o să mai găsesc pe

nimeni care să se potrivească perfect cu mine, care să mă împingă la limita nebuniei cu un simplu zâmbet.

Ea era aleasa.

Am început s-o mângâi pe clitoris și am pus presiune unde îi plăcea, înteţind ritmul ca să se potrivească cu atingerile mele și gemetele ei.

— Pax! a strigat ea.

Am sărutat-o, oprindu-i următorul ţipăt când a terminat, încordându-se în jurul meu atât de strâns, că n-am rezistat. Am terminat și eu și m-am lăsat copleșit de valurile orgasmului.

Am pus prosopul de plajă pe care-l adusese în jurul nostru și am strâns-o la piept. Acum înţelegeam de ce oamenii renunţau la raţiune pentru iubire. Dacă Leah mi-ar fi cerut să abandonez motocicletele, datul cu placa, aș fi făcut-o într-o fracţiune de secundă, dacă însemna că avea să fie în continuare a mea.

Era mai plăcută decât adrenalina după care tânjeam. Mă purta mai sus decât orice val de endorfine provocat de o victorie. Devenise mai mult decât fiorul. Devenise aerul. Singurul lucru de care aveam nevoie absolută ca să trăiesc.

În viaţa mea nu m-am simţit atât de viu sau înspăimântat ca atunci când m-a privit cu ochii ei expresivi și epuizaţi de satisfacţie.

— Ești sigur că nu vrei să mănânci ceva la cină? m-a întrebat, pentru că mă punea mereu pe primul loc.

— Sunt bine, îmi pare rău că am ratat-o. A fost aglomerat?

— Destul de gol. Cred că jumătate dintre studenţi s-au dus în safari.

— Îmi pare rău că nu te-ai dus și tu.

— Mie nu. Nu regret timpul petrecut cu tine.

Dumnezeule, cât o iubeam. Și nu era vorba de genul de iubire neînsemnată. Inima mea radia, iar eu probabil arătam ca un licurici.

– O să te duc cândva într-un safari. O să ne întoarcem aici ca să admirăm leii.

– Paxton...

– Da, știu ce am spus. Am sugerat că o să fim împreună mult după terminarea croazierei. Vreau să știi că ce e între noi nu e o simplă aventură sau un mod de a-mi distrage atenția. Niciodată n-am mai simțit ceva atât de real și n-o să renunț la relația noastră, la tine, doar pentru că o să se termine excursia.

– Eu merg la universitate pe Coasta de Est.

M-am aplecat și am sărutat-o.

– O să iau avionul. Nu spun să găsim o soluție în seara asta. Avem câteva luni la dispoziție. Dar îți promit că o să te aduc din nou aici și o să ne uităm la lei, la elefanți...

– Și la girafe?

Privirea i s-a luminat.

– La ce vrei tu.

„Atâta timp cât o să mă mai vrei."

Capitolul 26

PAXTON

MADAGASCAR

— Ai dat-o la timp? a țipat Leah, ca s-o aud peste zgomotul de pe aerodrom.

— Mă pregătesc pentru una dintre cele mai riscante aterizări după un salt cu parașuta și tu vrei să știi de lucrarea mea la literatură?

Am zâmbit. Bineînțeles că asta o interesa.

— Păi, da. N-am niciun control legat de ce o să se întâmple după ce o să decizi să sari din avionul ăla care funcționează perfect. Dar notele tale sunt responsabilitatea mea. Așa că da, vreau să știu dacă ai trimis lucrarea.

Pe buzele tensionate i se citea o urmă de neliniște.

Am luat-o în brațe și am sărutat-o, îndepărtându-i îngrijorarea, gustându-i teama, iubirea și făcându-le pe amândouă ale mele.

Trecuse atât de mult timp de când îmi fusese teamă pentru mine.

— Da, am trimis-o. Pot să-ți spun totul despre temele iubirii și pierderii din *Mizerabilii*, despre izbăvire și ispășire. Îți promit că am nimerit-o.

— Foarte bine. Ar fi trebuit s-o citesc și eu.

A oftat, de parcă era motivul adevărat pentru care era îngrijorată.

— Nu, și tu trebuie să studiezi. Nu mă ajută cu nimic să trec la toate cursurile dacă tu nu excelezi la fizică.

— Apropo de fizică, ești sigur în legătură cu cascadoria? Am citit mult despre Tsingy de Bemaraha și dacă ratezi câtuși de puțin zona de aterizare...

A dat din cap.

I-am luat chipul în mâini și i-am mângâiat pielea de porțelan.

— Știu ce fac și sunt ridicol de bun la asta. Poate nu la fel de bun ca Landon, dar toți avem punctele noastre forte, nu-i așa?

— Nu toți pot fi perfecți, a zis Landon, care m-a bătut pe spate după ce ne-a auzit. Acum, sărută-ți iubita de rămas-bun și hai să plecăm de aici!

— Știi că replica ar fi picat mult mai bine dacă am fi fost în Casablanca, nu-i așa?

— Urcă în avion, istețule!

— Bine. Tu du-te cu Micul John. Ai grijă la călătorie, ne vedem la punctul de aterizare.

— Ești sigur că toată treaba asta e sigură? a întrebat ea, făcând ochii mari.

M-am uitat peste umărul ei, unde Micul John și Brooke stăteau în mașină, destul de departe cât să nu ne audă.

— Da. Nu suntem în avion decât eu, Penna și Landon. Fără alți Renegați. Ne-am împachetat singuri parașutele și eu l-am plătit pe pilot. Suntem în regulă. Și nu s-a mai întâmplat nimic din Maroc și până acum. Poate că...

— Poate că aproape că m-a omorât a speriat persoana care ți-a pus gând rău?

— Nu aș fi formulat chiar așa, dar e posibil. Oricum n-o să-mi asum niciun risc când vine vorba de tine. Stai lângă Micul John și Brooke, bine?

Erau singurii care au fost alături de noi de la bun început. Singurii interesați de noi și singurii în care aveam încredere cu viața lui Leah, pe lângă Penna și Landon.

— Bine. Ai grijă să nu pățești ceva!

Am mângâiat-o pe păr. Șuvițele îi zburau de la briză și avionul din spatele nostru.

— O să am grijă. Și tu, așteaptă-mă cu un steag roșu, în caz că o să-ți placă ce vezi.

A râs și inima mi-a tresărit, de parcă sărbătoream ziua de 4 iulie. Dumnezeule, o iubeam pe femeia asta. Îi iubeam râsetul, îngrijorarea și furia. Iubeam când își ascuțea unghiile pe mine și când și le retrăgea. Iubeam cum mă împingea de la spate, nu doar în sport, ca restul lumii, și nu având în vedere doar ce putea obține de la mine. Chiar își dorea să devin o persoană mai bună. Iubeam felul în care tânjeam să fiu mai bun *pentru* ea – voiam să fiu exact ce-i trebuia în viață.

— Ești totul pentru mine, i-am spus.

Am sperat că o să citească printre cuvinte. Știam că avea nevoie de vorbe, dar nu puteam să i le spun. Nu când rostirea lor ar fi demolat toate zidurile pe care le-am construit vreodată.

Nu exista echipament care să mă protejeze de Leah sau de felul în care putea să-mi frângă inima dacă pleca.

Așa cum știam că o s-o facă după ce realiza că n-am fost sincer cu ea. Dar nu conta.

— Te iubesc, a spus ea.

Sufletul îi era deschis și în privire puteam să-i zăresc la propriu strălucirea emoțiilor.

Am sărutat-o pentru ultima oară și am revărsat tot ce simțeam: iubirea, speranța și nevoia să fie a mea pentru vecie. Am ținut-o strâns și am sperat că fiecare atingere a limbii mele compensa cuvintele pe care nu puteam să i le spun și că fiecare mișcare îi străpungea sufletul și mai mult. Sufletul meu era deja al ei.

Eram complet îndrăgostit de o femeie mai curajoasă decât aș fi putut fi eu vreodată.

— Ne vedem în scurt timp, i-am promis, când m-am dat în spate.

— Ai grijă de tine.

— Mereu am.

M-am urcat în avion, iar mașina în care era Leah a pornit spre locul de aterizare.

— I-ai spus? a întrebat Penna când ne-am pus căștile.

— Nu.

— Pax, nu credeam că ești un laș.

— Poate e mai bine așa.

— Sau poate e singurul lucru care ar putea s-o convingă să rămână cu tine.

— Despre ce vorbiți? a întrebat Landon, care a apărut din spatele avionului.

— Paxton e un idiot, a zis Penna, fixându-mă cu privirea.

— A, credeam că vorbiți despre ce nu știu deja, a zis el, râzând.

Expresia lui Penna a devenit mai dură. Amândoi eram conștienți că existau foarte multe lucruri pe care Landon nu le știa și că nu eram sincer cu cei doi oameni care însemnau cel mai mult pentru mine.

Dar lucrurile erau în mișcare și nu puteam să le opresc atât de târziu. Iar problema era că ele aveau să mă distrugă.

*

Adrenalina m-a copleșit, trezindu-mi la viață toate simțurile și oferindu-mi senzația de extaz pe care o trăiam doar în astfel de clipe. Cea mai bună parte era că o vedeam pe Leah în zona de aterizare.

Acum, momentul era perfect.

„Fir-ar să fie!" Vântul și-a schimbat direcția, împingându-mă spre una dintre formațiunile ascuțite de calcar din Parcul Național Tsingy de Bemaraha. Stâncile gri se înălțau ca niște pumnale care așteptau să-mi agațe parașuta.

„Fii atent, idiotule."

M-am ferit cu succes de stânci și am aterizat unde trebuia, în singurul loc liber. Pământul mi-a venit în întâmpinare și mi-am îndoit genunchii, ca să absorb impactul. Am fugit, ca să evit căderea. După care am tăiat parașuta, am desfăcut încuietoarea și l-am privit pe Landon reușind aterizarea perfectă.

El a urlat victorios când Penna a aterizat lângă el.

— Ultima, ca întotdeauna, Rebel, a strigat Landon, conștient că eram filmați.

— Cineva trebuie să se asigure că săriți și voi, fetițelor, a contracarat ea, tăindu-și parașuta.

Ne-am îmbrățișat cu toții, iar momentul a fost epic, cu excepția faptului că nu-l aveam pe Nick alături. Nu vom mai sări niciodată cu el, iar în situații ca asta, mi-era și mai dor de nemernicul arogant.

— Am reușit! a zis Landon, încet.

Ne-am aplecat capetele și am profitat ca să-i mulțumim cerului că ne-a permis să supraviețuim stupidității noastre.

— A fost o săritură memorabilă, a încuviințat Penna.

— Pentru Nick, am spus.

— Pentru Nick, au aprobat ei.

Apoi ne-am separat și am prins-o pe Leah în brațe. Am îmbrățișat-o strâns și mi-am trecut degetele prin părul ei des. Era raiul pe pământ.

— Mă bucur că n-ai murit, mi-a șoptit ea.

— Îmi pare rău că nu văd niciun steag roșu, am glumit, dar am strâns-o și mai tare în brațe.

M-a sărutat, evident ușurată. S-a relaxat și îngrijorarea i-a dispărut din ochi.

— O să-ți arăt ceva roșu mai târziu, mi-a promis.

— Serios? am întrebat-o.

M-am uitat la blugii ei strâmți și la bluza cu mâneci scurte. Eram curios ce purta dedesubt.

— Ți-am spus că vremea o să fie de partea ta, a intervenit Micul John și a bătut palma cu mine.

— Ai avut dreptate.

M-am uitat la norii gri care se apropiau.

— Ce săritură senzațională, prietene!

— A meritat. Am filmat niște cadre grozave, am spus, când Bobby și echipa s-au apropiat.

— Și noi. A fost fenomenal, Wilder. Mi-am făcut griji spre final, dar ai reușit.

— Clar n-a fost simplu. Vântul e problematic și stâncile nu sunt chiar primitoare.

— Nici ei nu sunt, a zis Landon, arătând spre cele două mașini marcate cu simbolul autorităților locale.

— E totul în regulă, l-am asigurat și mi-am scos casca.

Am pus-o în geanta pe care mi-a dat-o Leah.

— E totul în ordine? l-am întrebat pe Bobby.

— Absolut. Am luat permisele din biroul tău de dimineață. Deși mi-ar fi plăcut să mă lași să le țin eu pe tot parcursul excursiei.

— Fără supărare, Bobby, dar eu sunt cel tras la răspundere aici, nu tu.

Leah m-a apucat de mână când ofițerii s-au apropiat de noi. După expresiile lor, nu erau deloc mulțumiți.

— Voi ați sărit? a întrebat unul dintre ei, cu un accent puternic.

— Da. E vreo problemă? am contracarat eu.

— Pământul de aici e protejat. Aici trăiesc multe animale aflate în pericol.

S-au oprit la doar câțiva metri de noi. Penna a venit lângă mine, la fel și Landon. Arătam ca o unitate.

„Puterea stă în numere."

– Aveți pașapoartele? a întrebat.

– Poftim? Am venit cu vasul *Athena*.

– Da, a zis Leah, care a scos cele patru pașapoarte.

Am privit-o întrebător, iar Bobby și echipa și-au scos actele proprii de identitate.

– Asta e legea în Madagascar. Trebuie să avem pașapoartele cu noi, a zis ea.

– Mulțumesc!

Eram recunoscător că femeia pe care o iubeam era mult mai isteață decât mine și că absolvea specializarea de Relații Internaționale.

Mi-a zâmbit, iar ofițerii s-au uitat la pașapoarte.

– Paxton Wilder, ai permise pentru distrugerea păcii parcului nostru? a întrebat ofițerul, vorbind în numele celorlalți trei.

– Da.

M-am uitat la Bobby, care scosese deja un dosar.

– Avem permise pentru absolut tot, promit.

– Mai vedem, a zis ofițerul care răsfoia hârtiile.

Leah m-a strâns de mână și am tras-o mai aproape de mine. Una era să fac pe durul într-o țară străină și era cu totul altceva s-o includ pe Leah într-o situație periculoasă. Habar n-aveam unde era cea mai apropiată ambasadă și nici măcar nu înțelegeam legea din Madagascar. Nu ajuta nici faptul că tipii ăștia erau foarte sobri.

Au vorbit între ei și mi s-a făcut greață. Senzația se intensifica de fiecare dată când ne scrutau.

– Totul e legal, le-am spus.

Nu suportam examinarea lor tacită.

– Da, săritura a fost aprobată, deși nu știu cât a trebuit să plătești ca să fii luat în considerare pentru permis.

Bobby a întors repede privirea, apoi a ridicat din umeri.

— Deci, e totul în regulă, nu-i așa?

Eram pregătit să o urc pe Leah în mașină și să o scot de aici. Micul John deja deschisese portierele și Brooke urcase înăuntru. Bun. Acum nu mai trebuia decât să le ducem pe Penna și Leah.

— Da, se pare că tot ce ai făcut a fost legal, a zis ofițerul, încruntat.

— Excelent. Atunci, dacă nu mai aveți nevoie de noi...

I-am pus mâna pe spate lui Penna și am ghidat-o spre mașină. Landon a luat-o de mână, la fel cum am făcut și eu cu Leah. Nu ne aflam pentru prima oară într-o țară în care bărbații stăteau cu ochii ațintiți pe femeile neînsoțite.

Am ocolit ofițerii și am respirat ușurat când nu ne-au oprit.

— Domnule Wilder? a strigat unul dintre ei.

„La naiba. Am fost atât de aproape."

— Nu pot să cred! a țipat Bobby.

M-am întors și am văzut că unuia dintre cameramani îi era confiscată camera.

— Ce naiba? am întrebat.

— Tot ce ați făcut a fost, într-adevăr, legal, dar n-ați avut permis pentru fotografii în cadrul parcului. Trebuie să luăm cu noi tot ce ați filmat și fotografiat.

— În niciun caz. Avem aprobare. Ne-am ocupat de toate permisele și nu vă las să ne sechestrați filmările.

Tocmai făcusem cea mai dificilă aterizare din viața mea, nu aveam de gând să renunț așa ușor la luptă.

— Nu ai un cuvânt de spus în problema asta, domnule Wilder. Și nu vrei să te certi cu noi, crede-mă.

Vocea lui era înșelător de calmă.

Trei camere au fost confiscate. Landon și cu mine ne-am privit peste Penna. Nu se atinseseră de GoPro-urile de pe căști, unde era stocat tot ce-am filmat.

— Prostii, am zis.

— Aveți grijă ce spuneți, domnule Wilder. Nu sunteți în Statele Unite și vă asigur că aici ne luăm îndatoririle foarte în serios.

— Dacă o să ne dați și camerele de filmat de pe căști, putem să terminăm discuția.

— Peste cadavrul meu, a strigat Landon.

A tras-o pe Penna în spatele lui, când ofițerii s-au întins după geanta ei.

— Nici să nu vă gândiți.

M-am așezat în fața lui Leah.

— Avem permisul. Dacă nu e în dosar, e pe vas. Dacă vreți să ne însoțiți înapoi pe *Athena*, putem să lămurim totul. Dacă nu găsim permisul acolo sau prin canalele voastre legale, o să vă dăm filmările.

Am încercat să găsesc o modalitate ca situația să nu escaladeze.

— Ar trebui să aveți o dovadă în birou. Dacă noi avem actele, atunci le aveți și voi.

Ofițerul nici nu s-a uitat la ea.

— N-aveți permisele cu voi. Dați-mi genții!

— Nu.

Am dat din cap.

— Paxton, nu suntem în SUA. Nu au aceleași reguli aici, așa că ai grijă, mi-a șoptit Leah.

Am strâns-o de mână, ca să înțeleagă că am auzit-o. Bineînțeles că știam asta, dar în momentul respectiv, ofițerii voiau lucrul pentru care mă dădusem peste cap și de care documentarul nostru avea nevoie cu disperare. În niciun caz nu aveam să le dau filmările, nu după ce trecusem prin iadul ăla birocratic.

— Nu eşti în măsură să ne refuzi, a spus ofiţerul, uitându-se peste umărul meu drept.

— Pax! a ţipat Leah şi mâna i-a fost trasă de pe mine.

M-am întors şi o furie incontrolabilă m-a cuprins când am văzut că un ofiţer i-a tras geanta lui Leah şi a trântit-o pe jos. Am făcut doi paşi şi i-am dat un pumn în faţă.

— Să nu te prind că o atingi!

— Nu! a strigat Leah, apoi doi ofiţeri au sărit pe mine dintr-o parte şi cealaltă.

M-au lipit de pământ şi pietre mici, ascuţite, mi-au tăiat pielea.

Mi-au prins mâinile la spate, pe când Landon a ajutat-o pe Leah să se ridice şi a pus-o în spatele lui, alături de Penna. Micul John a alergat spre noi, iar Bobby ţipa la bărbaţi. Însă n-am auzit nimic. Am văzut doar teama din ochii lui Leah când poliţistul pe care l-am lovit a venit, m-a întors pe spate şi mi-a dat un pumn.

— Paxton! vocea ei mi-a răsunat în urechi când am primit încă unul.

L-am văzut pe Landon ţinând-o pe loc, apoi Micul John a ridicat-o peste umăr. Trebuiau s-o scoată de aici. Trebuia să fie în siguranţă. N-aveau decât să ia camerele de filmat, atâta timp cât n-o atingeau pe Leah.

— Cred că mai trebuie unul, ca să-şi înveţe lecţia, a spus ofiţerul cel mai masiv, după care am primit al treilea pumn.

Apoi n-am mai văzut nimic.

Capitolul 27

LEAH

MADAGASCAR

— Unde naiba e? am țipat la Bobby, în timp ce verificam dosarul în camera lui Paxton.

Camera noastră, de fapt.

Era foarte atent când venea vorba de permise, așa că știam că era acolo.

— Leah, ne-am uitat peste tot, a zis Bobby, calm.

— Cum e posibil? Unde sunt permisele pentru restul excursiei?

Landon s-a rezemat de perete, cu brațele încrucișate la piept.

— Ține permisele în seif și le scoate doar pe cele necesare pentru următoarea cascadorie. M-ai văzut când am verificat cutia și nu sunt acolo.

— Ce o să facem?

L-au ridicat pe Pax, care era inconștient, și când Landon s-a îndreptat spre ofițeri, unul dintre ei a îndreptat arma spre el. Știam că fusese singurul motiv pentru care le-a cedat cu calm restul camerelor de filmat.

Nu voia s-o pună în pericol pe Penna și, după cum mi-au demonstrat, nici pe mine.

Dar autoritățile îl aveau pe Paxton, cine știe unde, și îi făceau cine știe ce. Nu știu care era pedeapsa pentru lovirea unui polițist. Sau ce puteam face ca să-l ajutăm.

— Să sunăm la ambasadă?

— Cei de pe vas se ocupă de asta. Nu suport să mă simt atât de inutilă, a zis Penna, care stătea cu genunchii strânși la bărbie.

Brooke a luat-o în brațe, apoi a spus:

— O să fie bine. Doar e Paxton Wilder. Ar fi nebuni să-l rănească, având în vedere cine e tatăl lui. Oare când putem să-l vedem? Trebuie să găsim permisul și atunci o să se lămurească toată situația.

— Până atunci, n-avem ce face, a zis Landon.

— Avem timp până mâine seară, am spus eu, reținută.

— Cum adică? a întrebat Penna.

— Examenele de final au loc între Madagascar și Abu Dhabi. Dacă Pax n-o să se întoarcă la timp, o să le rateze, o să pice trimestrul și n-o să mai aveți finanțare. Partea aiurea e că notele lui sunt doar o parte din problemă. Nu-mi pasă de bursa mea. Nu mă deranjează să mă duc acasă mâine dacă asta înseamnă că Paxton e în siguranță.

Landon m-a luat în brațe. Gestul a fost liniștitor, însă mi-a intensificat dorința să simt brațele lui Pax în jurul meu și să-i aud bătăile inimii în ureche.

— Leah, o să facem tot ce putem, absolut orice, ca să-l scoatem de acolo, bine?

Am încuviințat. Rotițele din minte se învârteau și căutam orice soluție, chiar și una nu tocmai legală. Doar era Paxton Wilder! Tatăl lui era directorul unei companii media care valora mai multe miliarde de dolari.

Tatăl lui avea să-l omoare când va afla.

— Cred că o să mă întind puțin, am zis, forțându-mă să afișez un zâmbet.

— Sigur că da, a răspuns Landon, care m-a strâns încă o dată în brațe și le-a făcut semn tuturor să iasă afară din cameră, mai puțin lui Penna.

— O să fie bine. Dar ar trebui să afli ce probleme am avut în trecut, mi-a zis ea.

— În țări străine?

— Mă rog, poate n-a fost niciodată așa de rău ca acum.

— Nu pot să-mi imaginez că ar putea să i se întâmple ceva. Îl iubesc.

Vocea mi-a tremurat.

— Știi că și el simte la fel, nu?

Oare așa era? Chiar dacă nu-mi spusese niciodată cuvintele, o simțeam de fiecare dată când mă atingea. O simțeam în felul în care-mi spunea că semnificam totul pentru el.

— Da, cred că da. N-a spus-o niciodată. Nici nu știu dacă poate.

Penna a încuviințat.

— Divorțul părinților lor... Ce s-a întâmplat...

— Știu de cealaltă tipă. Știu ce s-a întâmplat ultima oară când a încercat să aibă o relație reală.

În ochii ei s-a citit surprinderea, după care a râs.

— Știu că nu e perfect, dar ține la tine într-un mod în care nu l-am văzut să o facă pentru nimeni.

— Mă iubește, am spus eu. Mă iubește, am repetat mai convingător. Nu trebuie să spună cuvintele ca să fie adevărate.

Mi-am forțat colțurile buzelor să se arcuiască. Știam ce aveam de făcut și ce ar putea să mă coste.

— O să găsim o soluție.

— Mă bucur mult că te-a găsit, a zis ea, și m-a îmbrățișat.

Am încuviințat. N-am reușit să mai spun altceva, de teamă să nu-i mărturisesc ce voiam să fac. Penna m-a mai strâns o dată în brațe și a plecat, închizând ușa în urma ei.

Fără să ezit, am deschis mai întâi noptiera lui Pax și am scos telefonul internațional. Apoi m-am uitat prin dosarul cu actele croazierei ca să găsesc numărul pe care-l

ascunsesem. Cartea de vizită părea mai grea decât atunci când o acceptasem.

M-am așezat pe pat, care s-a lăsat sub greutatea mea. Am mângâiat partea pe care dormea Paxton. Îmi doream să fie aici, ca să-și lase patul nefăcut. Îmi doream să fi renunțat la camera de filmat, fără să se fi împotrivit. Îmi doream să fi făcut ceva ca să-l opresc și să nu-l lovească pe polițist.

Poate o să mă urască dar, așa cum a spus Landon, eram dispusă să fac orice pentru el.

Asta era limita mea. Limita lui Paxton. Și am trecut peste ea cu o simplă atingere a tastelor telefonului.

A sunat de două ori, după care cineva a răspuns.

— Cărui fapt datorez această onoare?

Vocea lui... Semănau mult, însă erau destul de diferiți cât să mă doară ceea ce făcusem.

— Sunt Leah Baxter. Mi-ai dat numărul tău...

— Știu cine ești, Leah. Ce s-a întâmplat?

— Mai ești în Paris? Noi suntem în Madagascar și Paxton are probleme mari și nu știu cum să-l ajut să scape de ele.

— O să ajung acolo în 15 ore, depinde cât o să dureze să găsesc un echipaj de zbor.

Am expirat ușurată. De data asta, numele lui Paxton putea să-l protejeze.

— Mulțumesc, Brandon.

— Nu-mi mulțumi, Leah. Te asigur că Paxton n-o s-o facă.

*

Ziua următoare mi-am pus geanta pe pat, după ce am petrecut toată dimineața în excursia de studiu pentru religiile lumii. Nu că mă ajutase. Mintea îmi zburase doar la Paxton, dar cel puțin am obținut un punct pentru participare.

Am auzit o bătaie la ușă, după care s-a deschis, mai degrabă ca un avertisment, decât ca o rugăminte să intre.

— Ce bine, aici erai, a zis Brandon.

A intrat, îmbrăcat în blugi și o bluză simplă. Arăta mult mai abordabil, chiar atrăgător.

— Îmi pare rău, Leah, a zis Micul John în spatele lui.

— E-n regulă, eu l-am chemat, i-am zis.

Micul John a rămas mut de uimire, însă Brandon i-a închis repede ușa în față.

— Bun, el își ține permisele într-un seif, a bombănit Brandon, apoi a aruncat perna de pe fotoliul aflat lângă fereastră.

A ridicat seiful.

— Ce idiot paranoic, dar presupun că e în favoarea lui.

— Am verificat deja seiful, dar de unde ai știut tu de el?

M-am dus lângă birou, unde încerca să-l deschidă. Landon spusese clar că doar Originalii știau locul în care ține Paxton permisele, iar Brandon nu părea genul cutezător.

— El mi-a spus, când l-am văzut de dimineață, mi-a răspuns și a introdus codul.

— Ai fost la el?

— Da. M-au lăsat să-l văd acum câteva ore.

— Cum arată? E bine?

Aveam o mie de întrebări, dar astea erau cele mai importante.

— Arată de parcă a făcut câteva runde cu un luptător MMA, dar e bine. Partea amuzantă e că și el mi-a pus aceleași întrebări despre tine.

— N-au vrut să-mi spună unde l-au dus.

Un fior de gelozie nedorită mi-a făcut cuvintele tăioase.

— Ei bine, numele tău de familie nu e Wilder, iar asta are tendința să schimbe lucrurile. O să fie bine, Leah. Trebuie doar să găsim permisul. Oricum îi vor da drumul, avocații noștri se ocupă de asta, dar dacă vrea să păstreze filmările, trebuie să găsim permisul.

— Am verificat deja seiful.

I-a sunat telefonul și a înjurat.

— La naiba, se pare că tata a aflat. Leah, verifică din nou dosarele și vezi dacă n-a pus permisul altundeva. El jură că era acolo. Trebuie să răspund.

A ieșit pe balcon și eu am golit seiful pe cuvertura bleumarin. Existau dosare pentru fiecare locație în parte. Toate arătau ca cel pe care l-am văzut la Bobby ieri, în parc. Aceleași dosare prin care s-a uitat Landon mai devreme. Le-am analizat pe toate, de la începutul excursiei și până în Abu Dhabi. Mi-a atras atenția unul pe care scria *Personal*.

„Sper că a pus permisul în dosarul greșit."

Am scos hârtiile și le-am verificat.

Am găsit certificatul lui de naștere, hârtiile de înscriere la Studii pe Mare, contractul cu tatăl său. Deși era un nechibzuit, Paxton era și foarte organizat. Am zâmbit când am văzut foaia cu desemnarea meditatoarei. Numele meu ieșea în evidență pe foaia albă.

Ceva atât de mic precum coala de hârtie se transformase într-o iubire incredibilă, care-mi pulsa puternic în vene, iar inima mă durea de la încărcătura sa perfectă.

Dintre hârtii a căzut o poză, care mi-a aterizat în poală. Pe spatele ei, Paxton scrisese de mână: *Fii cu ochii pe premiu*.

M-am uitat pe spatele ei și stomacul mi s-a întors pe dos. Mi-a venit să vomit.

„Nu. Nu. Nu are cum. Nu e posibil."

Era Rachel. Rachel a mea...

„Rachel a lui Paxton."

Cu o mână îi mângâia tatuajul cu trei corbi de sub urechea ei dreaptă. Amândoi zâmbeau, în mijlocul unui sărut.

Părea fericit, de parcă femeia pe care o ținea în brațe era soarele de pe cer.

O privea la fel cum o făcea și cu mine.

Inima mi s-a fisurat. Senzația a fost așa puternică, că aproape am auzit cum a cedat sub presiune și s-a făcut bucăți.

Abia am auzit zgomotul făcut de ușa glisantă când s-a deschis și s-a închis la loc.

— Am vești bune și proaste. Partea bună e că avocații au găsit permisul în sistem, deci camerele de filmat ale lui Pax vor fi eliberate. E bine și că tata i-a convins să renunțe la acuzații și o să-l elibereze chiar acum. Dar, faptul că tata știe... Ești bine? m-a întrebat Brandon, când mi-am ridicat privirea spre a lui.

Dacă ochii mei erau la fel de morți precum mă simțeam în interior, avea toate motivele să fie îngrijorat.

— Da, sunt bine, am mințit.

A venit încruntat și mi-a luat poza din mână.

— Rachel. Dumnezeule, au trecut ceva ani de atunci.

— Au fost împreună?

Vocea mea îmi era străină.

— Da. Era mereu pe la noi acasă, mai ales în vara când am absolvit masteratul.

— E prietena mea cea mai bună, am șoptit.

A făcut ochii mari și s-a uitat când la mine, când la poză.

— La naiba. De asta...

— De asta, ce?

— Uite ce e, ține la tine. Am știut-o din clipa în care v-am văzut împreună în Barcelona și știu că și tu ai sentimente pentru el. Nu face ceva irațional.

— De asta, ce? am repetat mai tare, plângând.

— De asta te-a ales ca meditatoare, a zis el încet, condamnându-l pe Paxton cu fiecare cuvânt pe care îl rostea.

M-am încordat. Nu voiam să realizez cât de complicat era totul.

— Nu înțeleg.

Brandon a oftat, iar expresia de nemernic i-a dispărut cu totul.

— De asta ne-a pus să oferim o a doua bursă completă pentru Rachel, dacă acceptai să-l meditezi.

— O să mi se facă rău, am zis, strângându-mi genunchii la piept.

— Mă duc să-l iau. Vrei să vii? Să vorbiți despre asta. Știu că situația e mai complexă de atât. Așa cum am spus, Pax chiar ține la tine.

El ținea la mine, dar eu eram cu totul îndrăgostită de el. Dintr-odată, diferența aceea care nu însemnase prea mult de dimineață, devenise totul acum.

Mi-am lăsat privirea în jos, spre foaia care mă emoționase mai devreme, cu desemnarea meditatorului, dar de data asta, am observat propoziția pe care o ratasem.

Stimate domn Wilder, suntem fericiți să vă anunțăm că cererea dumneavoastră a fost acceptată.

M-am ridicat în picioare. Făcuse totul doar ca s-o aducă pe Rachel la bordul vasului. Chiar și apartamentul lui, pe care insistase să-l păstrez, a fost pentru ca Rachel să fie aproape de el.

Toate le-a făcut pentru Rachel.

Eu eram doar înlocuitoarea, până avea să apară ea la bord.

Abia am ajuns la toaletă și mi-am vomitat prânzul. Mi-am dorit ca acidul din gât să mă ardă cu totul, să mă transforme în cenușă. Mi-am dorit ca durerea să se oprească. Dar îl iubeam, eram implicată trup și suflet, iar

acum simțeam că inima mi se revolta în singurul mod în care putea.

M-am șters la gură cu dosul palmei și m-am rezemat de dulap. Era Rachel.

Gândul că Paxton mi-a sărutat cea mai bună prietenă a fost îndeajuns cât să-mi provoace greață din nou.

Îi plăceau băieții nechibzuiți, iar Pax era definiția nechibzuinței. Totul se lega. Eu o întâlnisem la câteva luni după ce fusese făcută poza. Rachel îmi povestise cât o rănise un tip al cărui nume nu mi-l spusese.

La fel cum nici eu nu puteam să-l pronunț.

Cât de departe mersese ca s-o aducă aici? „A făcut sex cu tine", mi-a răspuns inima mea sfărâmată. M-a ținut aproape. A încercat să mă facă fericită, să-mi ofere excursia vieții mele, ca să nu plec înainte de a fi și Rachel la bord. Sigur știa că n-ar mai fi venit dacă eu plecam mai devreme.

Fiecare moment fusese calculat cu atenție ca s-o aducă pe cea mai bună prietenă a mea pe *Athena*, înapoi în brațele lui.

Nu eram decât un mod ca să-și îndeplinească scopul.

Mi-am lipit capul de lemnul neted și am închis ochii sub luminile aprinse ale băii, care mi-au arătat totul foarte clar.

Îl iubeam.

Dar era evident că el o iubea pe ea, dacă făcuse atâtea ca s-o cucerească din nou. Dar mă iubea și pe mine, nu-i așa? Privirea lui, felul în care mă atingea, cât de atent era cu mine... Era iubire, fie că recunoștea sau nu. Sau inventam totul?

Ce dezastru!

Ce puteam să fac? Să fiu cu ochii-n patru săptămâna viitoare, când ajungea Rachel? Să văd cum se împăcau, în timp ce eu dormeam în camera vecină? O iubeam pe

Rachel, voiam tot ce era mai bun pentru ea. Voiam să-i văd din nou licărirea de fericire în ochi, dar puteam oare să renunț la Paxton?

Paxton era măcar al meu, ca să renunț la el?

Eram o idioată. Mi-am dat voie să mă îndrăgostesc de el, de atingerea lui, de vorbele lui... de tot. Am inițiat până și primul nostru sărut. Bineînțeles că acceptase, ca să fiu fericită. Ca să mă țină aproape. M-am culcat cu el, i-am dat tot ce aveam, iar el tânjea după Rachel?

M-a folosit. Era atât de murdar, de greșit. Era opusul a ce simțeam când mă atingea. Oare se gândise la ea, la scopul lui, cât a fost cu mine? Când mă săruta? Când era în interiorul *meu*?

Mi s-a făcut din nou greață și am vomitat.

— Leah..., a zis Brandon din ușă.

— Du-te!

Nu voiam să mai am de-a face cu bărbații Wilder. Mă săturasem de ei.

— Vrei să-i spun ceva?

— Ia poza aia cu tine, o să înțeleagă.

Capitolul 28

LEAH

MADAGASCAR

— Bună, sunt Rachel. Dacă nu răspund, înseamnă că n-am auzit telefonul sau poate n-am chef să vorbesc. Lasă-mi un mesaj și o să revin la un moment dat.

Am închis și am blestemat.

De ce nu putea fi ca în filme, când celălalt personaj răspundea la telefon și aveai parte de momentul tău emoționant? Când putea să-mi spună că tot ce-am aflat a fost greșit, că n-a fost niciodată cu Paxton, că avea o geamănă malefică cu un tatuaj identic. Că tot ce-a făcut el pentru mine n-a fost ca să se apropie de ea, cea mai bună prietenă a mea. Voiam un moment în care eu eram personajul principal, nu cel secundar.

Viața reală era oribilă.

M-am uitat în jur, la gențile aruncate haotic în spațiul mic. Nu stăteam aici decât de câteva săptămâni, dar a fost destul ca locul să-mi pară nefamiliar deși, practic, era al meu. Nici măcar nu eram sigură că inima care-mi bătea în piept era a mea.

Am verificat ceasul.

Athena avea să pornească la drum peste 20 de minute. Ceilalți așteptau pe ponton întoarcerea lui Paxton, dar eu n-am putut să ies din cameră. Nu puteam să văd lumea care se întindea dincolo de ușă sau să mă

gândesc la altceva în afară de următoarea respirație, următoarea bătaie a inimii.

Mi se făcuse greață dar, cel puțin, senzația mă ținea cu picioarele pe pământ. În plus, durerea înregistrată de creierul meu era o nimica toată în comparație cu agonia pe care sufletul insista s-o simtă. Totul mă durea, iar sentimentul era un amestec între nevoia de a-l vedea pe Paxton și dorința copleșitoare să-i dau una pentru ce-a făcut, pentru ce mi-a ascuns.

Dumnezeule, oare se gândea la Rachel când mă atingea pe mine? Am simțit presiune în piept și gâtul mi s-a închis în jurul lacrimilor pe care refuzam să le plâng.

M-am ghemuit în pat. Mi-am lipit genunchii de piept, de parcă m-ar fi ajutat să nu mă destram. Mi-am numărat respirațiile și m-am concentrat pe numere, forțând aerul să-mi iasă din plămâni.

Progresasem enorm, doar ca să ajung în locul unde mă aflasem și acum doi ani, luptându-mă să supraviețuiesc până la următorul minut.

Când a murit Brian, am fost copleșită de suferință, dar durerea de acum era mult mai ascuțită, de parcă fusesem tranșată și fiecare celulă din corp îmi urla în agonie. Până la urmă, Brian n-a ales să mă părăsească, însă Paxton luase decizia de la bun început.

Și, dacă trebuia să fiu sinceră, iubirea pe care o simțisem pentru Brian la 18 ani nu se compara cu felul în care sufletul meu îi aparținea acum în totalitate lui Pax.

Sau îi aparținuse...

Când am pornit, în sfârșit, în larg, am auzit o bătaie în ușă. Am strâns perna la piept și m-am dus desculță până spre partea din față a cabinei.

— Cine e? am întrebat.

— Leah, te rog, a răsunat vocea lui Paxton.

M-am rezemat de peretele holului, împotrivindu-mă tuturor instinctelor de a-i deschide. Cum puteam să-l privesc, știind ce a făcut? Încă-l iubeam, ca o idioată.

— Pleacă!

— Nu. Și dacă n-o să mă lași să-ți dau o explicație, o să stau aici toată noaptea. O să cânt balade enervante din anii '80 și o să-ți țip numele până când căpitanul o să ne certe pe amândoi.

— Nu-mi pasă, l-am mințit.

Ar fi fost cel mai jenant gest pe care-l putea face, ca să nu mai zic că ar fi fost filmat și suferința mea ar fi fost văzută de întreaga lume.

— Minți.

„La naiba!"

Am descuiat și am întors mânerul destul cât să împingă ușa. Apoi am inspirat adânc și am încercat să regăsesc forța care m-a ajutat să mă țin de peretele canionului acum doi ani. Puterea pe care am avut-o ca să-mi dau drumul de pe stâncă și să-mi salvez viața acum câteva săptămâni.

M-am dus în sufragerie, conștientă că Pax mă va urma. Apoi am scos sticla de vodcă lăsată de Penna în congelator și am băut un shot. Am sperat că era destul de rece și puternică încât să-mi amorțească rănile sângerânde ale sufletului.

Apoi m-am întors și am inspirat adânc, văzând expresia îndurerată a lui Paxton.

— Ești bine? l-am întrebat.

Nu suportam cât de chipeș era, chiar și cu nuanțele vinețiii și zgârieturile provocate de lovituri.

Și-a atins obrazul umflat.

— Da. Doctorul m-a controlat. N-am nimic rupt, sunt doar învinețit și puțin zgâriat.

— E adevărat? Rachel? am repugnat, cu grația mea verbală tipică.

— Da.

Și-a trecut limba peste buza rănită și și-a întors privirea.

Am încercat să ignor felul în care rămășița de speranță din mine a urlat în agonie atunci când s-a stins din viață.

— Tot ce-ai făcut... Bursa mea, alegerea mea ca meditatoare, apartamentul aproape de al tău... Toate au fost doar ca s-o aduci pe Rachel la bord?

— Da, a șoptit.

Avea o privire torturată, care n-avea dreptul să fie acolo.

— Rachel a fost scopul tău final, am spus, amintindu-mi cuvintele din spatele pozei.

— La un moment dat, da, dar nu mai e. Îți promit!

S-a întins spre mine, dar m-am ferit după canapea.

— Explică-mi, i-am ordonat, pe un ton la fel de neutru ca spiritul meu.

— Tot ce am făcut la început a fost ca s-o cuceresc pe Rachel. Tot ce ai listat și nu numai.

— Nemernicule!

Ce mai putea să fie?

— Mereu ai știut cum sunt. Dumnezeule, nu merge deloc cum am plănuit.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Spune-mi, te rog, cum ai plănuit totul.

„Scopul a fost să-mi frângă inima? Să se joace cu mine, până când putea s-o aibă pe ea?"

— Da, te-am folosit ca să ajung la Rachel, dar nu pentru mine, îți jur.

Am râs, iar sunetul a sunat malefic.

— Serios.

— Serios?

Mi-am înfipt unghiile în palme când am auzit cuvântul pe care începusem să-l consider al nostru. Cât de infantilă eram? Cât de oarbă?

— Așa e, în poza aia doar o săruți, nu e mare lucru.

— În primul rând, habar n-am cum a ajuns poza aici. N-am mai văzut-o de când i-am tăiat fața lui Landon din ea acum doi ani și am pus-o într-o cutie. Persoana care a așezat-o acolo știe unde-mi țin lucrurile personale și cum să deschidă seiful.

— Landon?

Ce naiba?

— Da, Landon. El a fost cel care s-a îndrăgostit de iubita mea. El se culca cu ea, cât eu încercam să fiu respectuos și să mi-o țin în pantaloni.

— Landon? am repetat, încercând să procesez informația. Credeam că Nick a făcut asta.

— Nick? N-ar face niciodată așa ceva. O iubea enorm pe Brooke, c-am crezut că o să aibă deja trei copii până acum. Landon s-a culcat cu Rachel. Am scris comentariul cu scopul final pe poză înainte să i-o arăt, pentru că arăta ca un cățeluș îndrăgostit. Atunci m-am prins ce se întâmpla pe la spatele meu. Niciun tip nu se uită așa la iubita prietenului cel mai bun. Mi-a mărturisit totul și mi-a spus că erau împreună din primăvară. Apoi a început să-mi spună că *n-au vrut să mă rănească* și că *n-au vrut să distrugă echipa, dar sunt îndrăgostiți.*

A râs sarcastic.

— Cât de *îndrăgostită* poți să fii de cineva, dacă te săruți cu iubitul tău oficial și ai un amant secret? Dacă aia e iubire, nu vreau așa ceva.

— Am înțeles.

Am zis-o, în mare parte, ca să umplu tăcerea. Nu știam cum să-i răspund. Nu voia să-mi simtă iubirea? Sau nu voia să simtă nicio iubire?

— Și comentariul cu scopul final?

— I-am spus să-și amintească scopul nostru final, care au fost mereu Renegații. Să nu uite că munceam din greu pentru ce el tocmai strica. Apoi am luat una dintre cele mai proaste decizii din viața mea și i-am dat un ultimatum. O alegea pe ea sau pe noi.

— N-ai luptat pentru Rachel? l-am întrebat.

Urma să lupte pentru mine? Voiam să facă asta?

— N-am iubit-o. Atunci am crezut că o iubeam, dar acum știu mai bine de atât. Inițial, a ales-o pe ea. A părăsit Renegații și l-am rupt din poză, apoi am aruncat-o într-o cutie, sub pat, ca să-mi reamintesc că asta face dragostea. Distruge totul în jur, te face să renunți la cei pe care-i iubești, din cauza unui val hormonal temporar care va dispărea în timp. Cel puțin, asta am crezut atunci. Trădarea pe care am simțit-o a fost provocată de Landon. Da, sigur, și Rachel m-a rănit, dar Landon m-a făcut bucăți. A distrus totul.

— Ai vrut să-și demonstreze loialitatea și a eșuat, am ghicit eu.

Mi-am amintit cum mi-a spus că asta era calitatea principală pe care o căuta la un prieten.

Paxton a încuviințat.

— N-a putut să trăiască fără echipă și o lună mai târziu m-a implorat să mă răzgândesc, dar eram prea supărat și imatur ca să văd imaginea de ansamblu. Așa că egoul meu a câștigat și el a pierdut-o pe singura femeie pe care a iubit-o vreodată. De atunci, am plătit constant pentru asta. L-am văzut cum s-a culcat cu fiecare fată pe care o întâlnea, fără să se conecteze cu niciuna. Am văzut cum lumina din el s-a stins din cauza mea.

— Ba din cauza *lui*. Ar fi putut s-o aleagă pe Rachel.

„Așa cum și tu ai putea să mă alegi pe mine." Dumnezeule, chiar și când eram distrusă, tot îi căutam scuze.

— Acum încerc să-i ofer opțiunea asta. Despre ea a fost vorba, am vrut s-o aduc pe vas ca să aibă o nouă șansă împreună. Da, te-am folosit, și e de neiertat, dar am avut cele mai bune intenții.

— Știi cum se spune, drumul spre iad e pavat cu intenții bune. Deci, zici că ai făcut-o pentru Rachel și Landon. Dar tot m-ai mințit în fiecare zi, în fiecare moment de când te-am întâlnit. De asta te-ai apropiat așa mult de

mine? Ca să te asiguri că o să rămân pe vas, atunci când ea n-a apărut odată cu mine? Ca să fiu fericită? Chiar ți-a păsat de mine? Pentru că mă simt ca un pion în jocul tău imens de șah și tu nu faci decât să muți piesele, de parcă nu suntem oameni reali, cu sentimente reale.

— Bineînțeles că țin la tine, doar că e complicat!

— E destul de simplu, din punctul meu de vedere. Sexul cu mine a făcut parte din plan? Să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, încât Rachel va trebui să accepte să rămână aici când ajungea pe vas? Când realiza că ai blocat-o pe mare cu singurul om care a rănit-o atât de tare, că nici măcar nu mai poate să-i pronunțe numele? Îmi amintesc că mi-a povestit despre un tip care a distrus-o. Care a părăsit-o și n-a privit înapoi. Un lucru pe care pot să ți-l spun sigur despre Rachel e că nu e genul de persoană iertătoare. N-ar fi fost de acord cu excursia asta dacă ar fi știut că e și el aici. Dacă ar fi știut că tu ești aici.

— Știu.

— La naiba, Paxton. Nu doar că m-ai folosit, dar m-ai manipulat ca să ajungi la Rachel. E prietena mea cea mai bună!

— Și el e prietenul meu! Din clipa în care te-am întâlnit, te-am considerat incredibil de frumoasă, cea mai intersantă femeie pe care am văzut-o vreodată. Dar am știut că nu pot să mă apropii de tine și că trebuia să îngrop conexiunea instantanee pe care am simțit-o înainte să ajungem în punctul în care suntem acum. Am vrut mai întâi să ne înțelegi, să ne placi, să vrei să ne ajuți, ca să nu fugi când Rachel avea să vină mai târziu pe vas. Și m-am rugat s-o convingi să rămână când ajungea pe *Athena*. Dar nu m-am așteptat să fii *tu*. M-ai cucerit din prima clipă în care te-ai dat cu tiroliana. Poate chiar înainte.

— Nu contează. Nimic din toate astea nu mai contează acum. Cum să mai cred ceva din ce spui? Totul a fost o minciună.

— Ba nu, nu și sentimentele mele pentru tine. Nu ce se întâmplă în clipa în care te privesc în ochi sau te ating. Îți jur că nimic n-a fost o minciună. Totul este real. Mult prea real.

A ocolit canapeaua, dar m-am ferit.

— Și ce ar trebui să fac? Chiar încerci să mă convingi că totul a început ca un joc, dar apoi te-ai îndrăgostit de mine?

— Îți jur că n-a fost niciodată un joc. Da, inițial am vrut să fii fericită, pentru că voiam ca Rachel să vină aici, apoi pentru că îmi plăcea să te văd zâmbind. Te-am ținut aproape, pentru că aveam nevoie să fii implicată în soarta mea, în notele mele, în Renegați. Și apoi, pentru că nu suportam să nu mă aflu în preajma ta. Nu știu ce o să faci. Pot doar să-ți spun ce sper. Sper că o să mă ierți. Sper că o să te uiți la mine și o să vezi că singurul adevăr care contează e că suntem extraordinari și epici și merităm să trecem peste haosul ăsta împreună. Sper că o să înțelegi că cineva a pus special poza aia în seif, ca s-o vezi și să mă părăsești, să ne saboteze. Te rog să înțelegi, Leah!

— De ce aș face-o?

— Pentru că mă iubești! a strigat el.

Era adevărat. Îl iubeam așa mult, că voiam să-l cred. Voiam să cred că poza nu însemna nimic sau că cineva o pusese acolo. Voiam să cred că făcuse totul de dragul prietenului său și iubirii dintre Landon și Rachel. Dar nu era îndeajuns. Nu când m-a folosit, m-a mințit, m-a manipulat și mi-a ascuns adevărul, când lucrurile *au devenit reale*.

— Nu e suficient, i-am răspuns.

Nu când avea nevoie de mine ca s-o împiedic pe Rachel să plece în momentul în care punea piciorul pe *Athena*. Nu când știa că pot să-i distrug planurile cu un singur telefon. Încă avea nevoie de mine. De asta făcea tot spectacolul ăsta.

În ochi i-a apărut o licărire sălbatică, apoi a părut să se controleze.

— Pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Totul s-a oprit, de parcă timpul a decis să nu mai curgă și miile de oameni de pe *Athena* și-au ținut respirația la unison. În sfârșit, mi-a spus cuvintele pe care voiam să le aud, doar că nu puteam să am încredere în el.

— Ba nu. Iubirea nu minte, nu manipulează și nu folosește oamenii ca să obțină ce vrea. Dacă m-ai fi iubit, mi-ai fi zis de Rachel. Chiar dacă nu la început, dar măcar în Istanbul sau înainte să mă ofer ție în Mykonos. Dragostea înseamnă că pui pe cineva mai presus de tine și de dorințele tale, iar tu n-ai făcut-o niciodată. Rachel era scopul tău final – fie pentru Landon sau nu – și nu m-ai pus mai presus de el. Nu mi-ai pus niciodată sentimentele, încrederea, iubirea mai presus de nevoia de a o aduce pe Rachel pe vas. Iubirea nu face așa ceva.

Pe bune, i-am oferit tot ce aveam. Nu doar corpul, ci și trecutul și sufletul meu. Tot ce ascunsesem atât de adânc, că până și eu uitasem de ele. Și singurul lui scop a fost Rachel.

— Poate iubirea ta nu face asta, pentru că e perfectă. Ești perfectă, Leah. Dar iubirea mea e haotică, imperfectă, face greșeli și e copleșitor de egoistă, pentru că am nevoie de tine. Am nevoie de tine mai mult decât aerul din plămâni și de Renegați. Deci da, sunt îndrăgostit de tine și poate nu-ți place să auzi asta, pentru că nu e ceva ce poți controla, dar este adevărul. Poți să alegi să nu mă ierți și aș înțelege, dar nimic n-o să mă împiedice să te iubesc.

Am tresărit, de parcă m-a lovit un cutremur.

— Nici măcar nu mi-ai cerut scuze. Când îți pare rău, se presupune că asta faci.

S-a strâmbat.

— Nu pot să-ți cer scuze, pentru că nu-mi pare rău. Nu-mi pare rău că te-am adus aici sau pentru că te-am cazat în apartament. Nu-mi pare rău că te-am ales să mă

meditezi sau că te-am împins de la spate să te dai cu tirolitana. Nu pot să regret niciun lucru care ne-a adus în punctul ăsta, care m-a condus la tine.

S-a îndreptat spre mine și am stat pe loc până când a ajuns aproape și mi-a cuprins obrajii în mâini.

— Dar nu înseamnă că nu am regrete. Îmi pare rău pentru toate dățile când ai suferit din cauza mea. Îmi pare rău pentru momentele când ai avut dubii în privința ta și pentru fiecare moment când am încercat să stau departe de tine, pentru că am fi putut avea mai mult timp împreună. Îmi pare rău c-am râs de borseta ta, când ea m-a salvat. Îmi pare rău că nu te-am găsit când locuiam la câțiva kilometri depărtare, înainte să devenim atât de blazați, cât să nu mai credem că o astfel de dragoste e posibilă. Dar cel mai mult îmi pare rău că nu ți-am spus că te iubesc din clipa în care am realizat ce simt, din clipa în care am crezut că pieptul o să-mi explodeze de la atâta iubire. Din clipa în care am crezut că te-am pierdut pe rampă și m-ai tras la socoteală în Istanbul. Îmi pare rău că nu ți-am spus în Mykonos, când am găsit în tine bucata pierdută a sufletului meu. Dar cel mai mult îmi pare rău că nu ți-am mărturisit că te iubesc când ai fost destul de curajoasă să-mi împărtășești sentimentele tale, pentru că am fost un laș. Am știut că atunci când îmi dădeam voie să simt și tu realizai ce am făcut, o să pleci, iar eu o să fiu distrus. N-am în jur decât exemple proaste despre iubire. Te rog să mă ierți! Arată-mi că există și o altă opțiune.

— Paxton, am șoptit, fără să fiu în stare să spun altceva.

Poate era îndeajuns. Poate circumstanțele care ne-au adus împreună nu însemnau nimic pe termen lung și ce conta era felul în care ne iubeam acum. Poate Rachel nu conta, minciunile puteau fi iertate și relația noastră era posibilă. Dar n-aș ști niciodată dacă mă dorea cu adevărat sau dacă mă vedea ca un pilon către fericirea lui Landon.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Nu răspunde, m-a implorat Paxton. Oricine e, poate să aştepte până lămurim lucrurile între noi.

Dar aveam nevoie de o pauză, de spaţiu, ca să-mi pun gândurile în ordine. Am întrerupt semi-îmbrăţişarea noastră şi am ieşit pe hol. Paxton se afla în urma mea, de parcă îi era teamă că o să plec înainte să terminăm conversaţia.

Am deschis uşa şi am rămas mască.

— Ce întâmpinare! Mă bucur să te văd, a zis Rachel, care m-a luat în braţe. Slavă Domnului că te-am găsit. Am văzut un clip pe Instagram săptămâna trecută şi am ştiut că trebuie să vin cât mai repede. Ai idee câte telefoane a trebuit să dau ca să pot să ajung pe vas cu o săptămână mai devreme? Sau câte zboruri a trebuit să schimb? M-au lăsat să o fac doar pentru că al doilea trimestru începe în următorul port şi le-am zis că am nevoie de aceeaşi perioadă de acomodare ca restul studenţilor. Apropo, trebuie să vorbesc cu tine neapărat.

M-a tras deoparte şi mi-a luat faţa în mâini. În ochi i se citea îngrijorarea când a văzut că plângeam.

— Am ajuns prea târziu, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

N-am fost în stare să-i spun nimic. Doar m-am dat în spate, cât să deschid uşa complet. Era frumoasă, de înălţime medie şi mereu tonifiată. Corpul ei avea genul de perfecţiune de care Paxton era înconjurat zilnic. Părul brunet avea şuviţe mov, recente, însă nu erau decât vârful aisbergului când venea vorba de modul deschis în care se exprima. Era opusul meu din multe puncte de vedere şi tocmai de asta eram prietene bune. Înţelegeam de ce au dorit-o şi Landon, şi Paxton. Mereu am admirat-o, dar niciodată nu m-am simţit inferioară faţă de ea. Dar acum mă stăpânea o senzaţie oribilă.

— E în regulă, mi-a promis ea, dar a rămas uimită când s-a uitat în spatele meu.

M-am dat la o parte și m-am lipit de perete. Apoi am văzut cum expresia lui Paxton s-a schimbat de la șoc la acceptare.

— Rachel.

— Wilder.

S-a uitat când la el, când la mine.

— Wilder. Dumnezeule, nu. Leah, nu! O să te mănânce de vie. Am sperat că n-am văzut bine în clip. De ce nu mi-ai spus?

Apoi l-a fixat cu privirea pe Paxton.

— Ai pus-o să semneze un contract de confidențialitate, idiotule!

— Dacă-mi amintesc bine, nu asta ai spus când...

— Paxton!

I-am pus mâna la gură. Nemernicul mi-a sărutat palma și apoi m-a tras de mână, refuzând să-mi dea drumul atunci când mi-am retras-o.

Rachel și-a lăsat privirea în jos, ca să se adune.

— Wilder, să-mi spui când vrei să-ți reamintesc cele mai mari greșeli pe care le-ai făcut vreodată. O s-o fac cu plăcere.

— Momentan, prefer să trăiesc în prezent, dar mulțumesc pentru ofertă. Mereu e plăcut când îmi dai viața peste cap în cele mai neașteptate clipe, dar măcar de data asta, Jocurile X nu încep săptămâna viitoare.

Rachel a tresărit. La naiba, a aflat chiar înaintea Jocurilor X? „Și tot a câștigat medalia." Nu puteam să mă decid dacă eram impresionată că a învins după ce i-a fost sfărâmată inima sau dacă avea o inimă care să fie frântă. „Știi că nu-i adevărat."

Mi-am redus conștiința la tăcere.

— Nu ajungem nicăieri în ritmul ăsta. Rachel, îmi pare foarte rău, dar sunt dată peste cap. Tocmai am aflat de voi doi. Mă rog, de voi trei. Bineînțeles că mă bucur să

te văd. N-am fost niciodată mai bucuroasă să reîntâlnesc pe cineva.

Apoi m-am uitat la Paxton.

— Vreau să pleci.

— Da, te rog să pleci. Cred că ai făcut destule, a spus Rachel, tăioasă.

— Leah, m-a implorat el din priviri, ignorând-o pe Rachel.

— Nu. Tu ai avut luni întregi în care să procesezi ce ai făcut, situația în care m-ai pus – în care ne-ai pus. Eu am avut doar patru ore. Îmi ești dator să-mi oferi timp. Măcar atât poți să faci.

M-a analizat, căutând o slăbiciune.

— Bine. Dar te iubesc. N-o să renunț la tine.

— Ce știi tu despre iubire, Wilder? a răbufnit Rachel.

— Ce m-ai învățat tu. De ce crezi că ești aici? i-a răspuns acid, apoi a inspirat adânc.

— Adică, de ce studiez în străinătate?

Și-a dat seama de planul lui, a făcut ochii mari și și-a acoperit gura cu palma.

— Spune-mi că n-ai făcut una ca asta.

— Ba da. Pentru că voi doi meritați șansa pe care n-ați avut-o. Landon nu știe că ești aici, pentru că nu sunt sinucigaș, așa că tu decizi când o să-i spui. Dacă o să-i spui.

Apoi s-a uitat la mine și în ochi i se citea sufletul.

— Viteazo!

— Du-te să studiezi! Avem examene poimâine și, din cauza ta, soarta noastră e legată.

— Poți să mă ierți?

— Nu știu, dar dacă o să insiști să primești un răspuns acum, o să fie unul negativ. Am nevoie de timp, înțelege-mă!

— Bine, o să-ți ofer ce-mi ceri. Dar trebuie să mă crezi când spun că te iubesc. Chiar dacă nu ai încredere în mine, am nevoie să știi că spun adevărul acum.

— Un tip pe care-l știam mi-a zis odată că oricine poate susține ceva, dar ce contează sunt faptele, nu-i așa?

— Da, ceva de genul ăsta. Ne vedem la curs, a spus Paxton, renunțând să mai insiste.

Când a trecut pe lângă Rachel, care părea că o să-l atace, i-a spus:

— Știu că ești supărată. Dar o să navigăm în următoarele cinci zile, așa că nu poți să cobori de pe vas. Gândește-te bine! Nu fugi. Nu te rog decât să-ți dai seama ce a făcut Leah pentru tine și măcar o dată, să te gândești și la altcineva. Dacă o să alegi să pleci, te rog să n-o iei cu tine. Nu-i fura șansa, așa cum ți-am furat-o eu, în mod stupid.

Paxton s-a ferit de căruciorul cu bagaje care a ajuns exact atunci, iar Hugo aproape i-a sărit din cale. Când a băgat căruciorul în cameră, Rachel m-a tras în primul dormitor deschis, care s-a întâmplat să fie al meu.

— Ce naiba? Te-am lăsat singură trei luni și ai început să-mi trăiești vechea viață. Mă uitam pe Instagram săptămâna trecută și te-am văzut într-un clip al Renegaților. Am rămas cu gura căscată. Spune-mi că nu l-ai crezut.

Am izbucnit în lacrimi.

— M-am îndrăgostit, dar el nu voia decât să ajungă la tine. Dumnezeule, Rach, sunt o fraieră!

— Ba nu, ai un suflet mare, cât oceanul ăsta, Leah. Nu e prostie, ci iubire.

— Urăsc iubirea.

— Da, e nasoală. Știu foarte bine cum e să iubești un Renegat. Cum am ajuns prea târziu ca să te mai salvez de tine însăți, ce vrei să faci în continuare?

— Nu știu. E vreo problemă? Știu că e fostul tău și probabil e cea mai ciudată situație din lume, dar tu ești prietena mea cea mai bună.

— Nu face asta. Nu mă lua în considerare, nu când vine vorba de Wilder. E un idiot, dar e idiotul tău. Treaba asta e între voi doi.

— De ce nu poate fi ușor totul?

— Niciodată nu e, dar pot să-ți spun un lucru. A existat un motiv pentru care l-am părăsit... și l-am înșelat cu Landon.

A tresărit când i-a pronunțat numele lui Landon, lucru care nu se întâmpla niciodată când vorbea despre fostele ei relații.

— Care a fost motivul? am întrebat.

Chiar voiam să știu de ce cineva ar pleca de lângă o persoană precum Paxton.

Rachel s-a forțat să zâmbească.

— Pentru că niciodată nu m-a privit așa cum a făcut-o cu tine.

— Cum adică?

— De parcă ești aer și el mai avea puțin și se sufoca. De parcă erai singura care putea să-i salveze viața sau să-i ofere semnificație.

— Ah...

— Așa este. Am găsit sentimentul ăsta alături de altcineva și Wilder mi-a furat experiența. Nu pot să-ți spun ce să faci, dar meriți să știi toate detaliile.

Îl iubeam. Nu puteam să o neg. Poate și el mă iubea, dar aveam să știu vreodată sigur? Sau mereu aveam să mă întreb dacă nu voia decât s-o țină pe Rachel aproape?

— Și tu? Ai bătut tot drumul, știind că Landon e aici?

Mi-a aruncat un zâmbet forțat.

— Ești cea mai bună prietenă a mea. M-ai susținut când am simțit că totul mă trăgea într-o mie de direcții. Landon a furat destule părți din mine. N-o să-l las să-mi ia și excursia asta. În plus, toată povestea e despre tine.

Aş face orice pentru tine. Dacă vrei să pleci, o să plecăm. Dacă decizi să rămâi, o să stăm aici, pe vas.

M-a strâns în braţe şi m-am cufundat în familiaritatea ei, a celei mai bune prietene. Dar o parte din mine murise. Planul lui Paxton funcţionase. Totul depindea de mine, inclusiv dacă Rachel rămânea sau nu pe vas. Dacă Landon îşi primea şansa. Şi totul se învârtea în jurul sentimentelor mele pentru Pax.

Chiar dacă eram dispusă să merg până în pânzele albe pentru fericirea lui Rachel, cum puteam ştii dacă Paxton nu voia o relaţie cu mine doar ca să-i asigure fericirea lui Landon?

Capitolul 29

PAXTON

ÎN LARG

Mi-am mai turnat un shot de tequila și am oftat când mi-a ars gâtul. Nu voiam decât să-mi amorțesc simțurile. Cred că era al șaselea... ba nu, al șaptelea... De fapt, nu, al șaselea. La naiba, nu conta!

Nu exista destul alcool în lume cât să ardă durerea care mă consuma. Cândva am crezut, prostește, că niciodată n-o să mă simt mai rău decât dacă ea afla de Rachel și Landon. Dar pe scara durerii, nu fusese decât un deget lovit. Asta era decimarea inimii mele.

Trebuia să mă creadă, nu-i așa? Trebuia să realizeze cât de mult o iubeam și că nu era doar o unealtă ca să-i împac pe Landon și Rachel. Doar mă cunoștea, nu-i așa? Nu-i arătasem cât de mult însemna pentru mine? Dar avea dreptate. Pusesem fericirea lui Landon mai presus de a mea, deci și de a ei.

Acum că Rachel era aici, aveam să-i demonstrez lui Leah iubirea pe care i-o purtam? Să-i arăt că ea era prioritatea mea, nu viața personală a prietenului meu cel mai bun? Nu puteam să-i spun lui Landon că Rachel se afla pe vas, pentru că mai întâi trebuia să ia ea o decizie. Nu aveam de gând să mă joc cu mintea lui, doar ca ea să decidă să plece. Dumnezeule, n-am vrut decât ca toată lumea să fie fericită.

„Viața ta nu este un serial."

— O să-mi spui de ce te-ai certat cu Leah sau trebuie să ghicesc? m-a întrebat Landon, care și-a turnat un shot.

— Nu te privește pe tine.

Mi-a aruncat o privire tăioasă și s-a rezemat de bar. Mai mult ca sigur îmi judeca barba crescută și lipsa generală de igienă.

— Ești pregătit pentru examenele de mâine?

Am ridicat din umeri. Am studiat toată ziua, am mers la cursuri, ca să mă pregătesc, și m-am așezat lângă Leah. N-am putut s-o ating și am urât fiecare secundă care se scurgea. A fost politicoasă, dar nu m-a privit. Ironia era că fix asta era relația pe care ar fi trebuit s-o avem.

Am trecut prin incidente cu oase rupte, încheieturi luxate, sute de suturi, dar nimic nu s-a comparat cu inima frântă pe care o aveam acum din cauza ei.

De fapt, mi-am frânt singur inima. Poate de asta durea mai tare.

— Foarte plăcută conversația. Cred că mă duc să mă odihnesc, a zis Landon.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Salvat de ciocănit... sau ceva de genul ăsta.

Am ieșit afară, rezemându-mă de balustradă.

— Arăți ca naiba, a zis Brandon, care a venit lângă mine.

— Mulțumesc că spui ce e deja evident.

— Îmi place vasul, să știi. L-am explorat în timpul mini-croazierei mele. Mulțumesc că m-ai lăsat să stau până în Abu Dhabi!

— E vasul tatei. Cu plăcere! Doar m-ai salvat, nu-i așa? Sau ai uitat?

— Leah te-a salvat. Dacă m-ar fi sunat mai târziu, ai fi fost lăsat în urmă. E o femeie specială.

— Așa e.

— E vasul tău, Pax. Tata l-a creat pentru tine.

— Poftim?

A ridicat din umeri.

— A cesionat anumite bunuri înainte să trimită actele și să listeze compania la bursă. Vasul și casa din Aspen sunt ale tale. S-a gândit că o să ai nevoie de ele, la ce stil de viață nebunesc ai ales. Mă rog, vasul este mai degrabă o sursă de venit. Casa a fost indulgența lui.

— Dețin vasul, am șoptit, încercând să realizez adevărul.

— Exact. Am încercat să-l conving să nu o facă. Să fim serioși, strici cam tot ce atingi, dar el întocmise deja actele. Ai documentele în seif.

— Uau!

— Asta a fost și reacția mea.

— Tu ai...?

N-am putut să finalizez întrebarea și mi-a aruncat o jumătate de zâmbet.

— Stai liniștit, eu am primit partea mea. Uite ce e, faptul că ai lovit un polițist... Nu știu dacă a meritat-o sau nu, pentru c-a pus mâna pe Leah, dar arestarea a anulat contractul pe care-l aveai cu tata pentru finanțarea documentarului.

— Poftim? Ai venit până aici, trâmbițând că o să mă salvezi, și m-ai înjunghiat pe la spate?

— Te-ai înjunghiat singur. Temperamentul tău reprezintă un pericol pentru afacerile familiei.

— A spus că o să retragă finanțarea? E decizia lui, nu-i așa?

— El ia decizia finală, dar cred că treaba asta ar trebui discutată de consiliu. Te iubesc, ești fratele meu, dar momentan nu ești o investiție bună. Dacă ar fi oricând altcândva, n-aș insista, dar numerele au scăzut, nu mai postezi des pe canalul tău, iar ce publici nu mai are vizualizările din trecut. Ai renunțat la turneu ca să-ți petreci anul pe vas, așa că sponsorii nu te așteaptă și nu știi dacă

o să ai voie să concurezi la Jocurile X. Sunt prea multe necunoscute ca să fii o investiție sigură.

— Niciodată n-am fost o investiție sigură, Brandon. De asta câștig medalii. Nu le obții stând pe margine și așteptând vremuri mai sigure. Le câștigi fiind curajos și riscând, dar nu mă aștept să înțelegi.

Furia a copleșit toate celelalte emoții, cu excepția fricii, care încerca să țină pasul cu ea.

— Pax, mereu ai avut o doză de nebunie care mie îmi lipsește. Consider că ești nechibzuit și idiot. Invidiez cât de mult semeni cu mama. Mereu am fost gelos pe legătura dintre voi. Sincer, crezi că poți să promovezi documentarul cu ce ai filmat până acum?

M-am gândit la toate imaginile de când am pornit în croazieră.

— Nu tot filmul, dar pot să editez un trailer epic.

— Am nevoie de ceva concret pentru consiliu. Am nevoie de numere.

— Ce fel de numere?

Nu suportam gândul că era posibil să nu-i ofer lui Brandon ce-mi cerea.

— Mai sunt șase zile până la eveniment?

— Da. Mai avem trei zile pe mare și două zile să exersăm.

— Cât îți ia să faci trailerul?

M-am gândit repede la cine era la bord.

— Cel puțin o zi.

— Deci, îți mai rămân cinci zile ca să obții un milion de vizualizări.

— E imposibil.

— Toate vedetele pop o fac destul de repede.

— Atunci, o să te anunț când o chemăm pe Adele să facă motocross, bine? E mult mai greu decât pare.

— Știu exact cât de dificil e. Și mă refer la vizualizări pe bune, Paxton. Nu prostii cu abonamente plătite.

— Cum poți să...?

— Ești fratele meu mai mic. Orice se întâmplă între noi, acasă, aici suntem în aceeași echipă. Știu exact de ce e nevoie ca afacerea ta să funcționeze. Vreau să fii triumfător, dar nu îmi doresc să distrugi Wilder Enterprises cât timp încerci. Ori o să obții un milion de vizualizări până la eveniment, ori consiliul o să voteze să-ți oprească finanțarea. Și, e posibil să decidă împotriva ta chiar dacă o să obții vizualizările necesare.

— Minunat.

Cele șase, șapte shoturi n-au fost îndeajuns.

— O să fie. Multă baftă! Cred că o să ai nevoie, mi-a zis el și m-a bătut pe spate.

Am stat acolo mult după ce a plecat. Am trecut în revistă toate filmările pe care le aveam, ce putea fi destul de senzațional cât să-mi aducă un milion de vizualizări. Bine că aveam toate înregistrările, dar care ar fi format cel mai atrăgător colaj?

Am intrat înăuntru și m-am aruncat pe canapea. Mintea îmi spunea că mă mișc cu mult după ce m-am așezat.

— Ce a vrut domnul cu coasa? a intervenit Landon.

— Trebuie să editățm un trailer în următoarele 24 de ore și să obținem un milion de vizualizări înainte de spectacolul din Abu Dhabi.

— Sau putem să-l sunăm pe Moș Crăciun și să-l rugăm să ne trimită cadourile mai devreme. Mai sunt doar cinci săptămâni până atunci, nu-i așa?

Am bombănit. Mintea mea încerca să treacă dincolo de ceața alcoolului ca să funcționeze.

— Presupun că ai dreptate, majoritatea din jurul nostru abia așteaptă să ne vadă căzând, a zis el, turnând încă un shot.

Același lucru i-l spusesem și eu lui Leah când mă îndrăgostisem de ea.

Eram îndrăgostit.

— Trezește-l pe Bobby și spune-i să vină aici cu echipa de producție.

— Pax, ești destul de beat. Chiar crezi că e momentul potrivit să organizezi o întâlnire cu echipa de producție?

— Pentru ideea pe care o am, o să servim shoturi la ședințe de acum încolo, i-am zis.

Penna a intrat în cameră cu o valiză. Aproape uitasem cât de mult nu s-au plăcut ea și Rachel.

— Când aveai de gând să-mi spui? s-a răstit la mine, apoi și-a aruncat geanta pe jos.

— Ce anume? a întrebat Landon.

— Colega de apartament a lui Leah a venit cu o săptămână mai devreme, așa că o să stau din nou cu voi.

— E în regulă. Cred că am găsit o cale s-o recuceresc pe Leah.

Era posibil să mă coste documentarul, dar merita.

Leah merita totul.

Capitolul 30

LEAH

ABU DHABI

— E îngrozitor de cald! a zis Rachel, pe când își făcea vânt cu evantaiul pe punte.

— Știi că Landon poate să te vadă de aici, i-am șoptit prin crăpătura ușii.

— E la locația evenimentului, se antrenează cu Wilder.

— De unde știi?

Îmi împachetam cărțile pentru trimestrul doi. De dimineață, am avut ultimul examen și am reușit să mă concentrez la ce scriam, nu la Paxton, care stătea lângă mine. N-a fost ușor la literatură, la examenele orale și la prezentarea lucrărilor. Nu cu Paxton în fața mea, care a răspuns la întrebările colegilor despre teza lui. Subiectul a fost teoria iubirii și izbăvirii în *Mizerabilii*. Ca și cum fiecare răspuns îmi era adresat mie.

— Poate l-am plătit pe Hugo să-mi spună, mi-a răspuns Rachel, reamintindu-mi ce o întrebasem.

— Nu este tocmai etic. Ai venit numai de trei zile și deja ai început să mituiești angajații? i-am zis, sprijinindu-mă de tocul ușii.

A ridicat din umeri, nepăsătoare.

— Vrei să vorbești despre Landon?

— Aș prefera să-mi rup din nou fiecare os pe care l-am avut rupt până acum. Probabil senzația ar fi aceeași.

Și-a dat jos ochelarii de soare și a ignorat subiectul, așa cum numai ea putea să o facă.

— Ai văzut trailerul?

— Ce trailer?

— Au făcut un trailer pentru documentar și încearcă să obțină un milion de vizualizări înainte de evenimentul de mâine.

— Am înțeles.

Nu suportam să nu știu ce fac Renegații, dar aveam nevoie de spațiu.

— Nu l-am văzut, dar i-am promis lui Penna că o să mă duc la repetiții. Presupun că nu vrei să vii?

— Nu, mulțumesc. Cum te descurci cu toate? Ai fost prinsă cu examenele și știu că-ți place să te ascunzi în spatele muncii pentru școală, dar serios, cum ești?

M-am așezat pe șezlongul ei și m-am jucat cu tivul pantalonilor negri, scurți. Înainte îmi era teamă să mă bronzez pe picioare, pentru că ar fi scos și mai mult în evidență cicatricile, dar acum deveniseră pur și simplu o altă parte din mine – precum pistruii de pe nas sau culoarea ochilor.

— Nu știu. Și nu știu cum să vorbesc cu tine despre asta. Ești prietena mea cea mai bună, dar ești și fosta lui și e foarte ciudat. Nu pot să mă gândesc la voi doi fără să-mi vină să vomit.

Și-a ridicat ochelarii de soare pe cap.

— Leah, te iubesc ca pe o soră. Ce am avut cu Wilder a fost acum mult timp, în urmă cu doi ani și jumătate. Și, dacă ar trebui să evaluez relația cu el, probabil i-aș da un 4, și asta doar pentru că l-am întâlnit pe Landon prin intermediul lui.

A tresărit. O durea să-i pronunțe numele.

— L-am iubit pe Landon și am crezut că și el m-a iubit pe mine, mai ales după ce a părăsit Renegații ca să fim împreună. Dar era luna Jocurilor X, prea multă

presiune, așa că atunci când Wilder i-a dat un ultimatum, Landon i-a ales pe ei. Foarte mult timp nu am crezut că o să mai pot respira. El era de nota 10 pentru mine, care mai apoi a devenit 0. Cât înseamnă Wilder pentru tine?

— E un 11, deși probabil nu ar trebui. Nu e recunoscut pentru monogamie.

— S-a uitat la altcineva de când v-ați cuplat?

— Nu. Mereu m-a făcut să mă simt singura pentru care are ochi. Dar nu știu cât a fost real și cât s-a prefăcut ca să se asigure că nu plec de pe vas înainte de sosirea ta. Când mă gândesc cât de departe a mers ca să te aducă la bordul vasului și că am fost doar un pion în planul lui, mi se taie respirația.

— L-am văzut în preajma ta și nu ești doar un pion. Poate ai fost la început, dar având în vedere cum s-a rugat de tine să-l ierți, nu ești doar o parte din planul lui. Wilder nu se atașează niciodată, nu imploră niciodată și nu-și cere iertare – dar le-a făcut pe toate pentru tine. Planul lui a funcționat. Sunt aici și voi sta până la final.

— Ești dispusă să rămâi? Ești sigură? am întrebat eu, entuziasmată.

Deja îmi confirmase, dar voiam să fiu sigură.

— Da. Dacă tu rămâi, o fac și eu. În trecut, i-am permis lui Landon să mă distrugă. Acum nu o să-l las să-mi strice experiența asta. Dacă înseamnă că trebuie să-l ocolesc pe holuri în următoarele luni, atunci așa o să fac.

Am îmbrățișat-o, fără să-mi pese că uleiul ei de bronzat îmi păta bluza.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie. M-am simțit pierdută în lipsa ta, dar tu erai în celălalt capăt al lumii, pierzându-te în aventuri, a zis ea, râzând.

— Da, dar oricât de nebunește ar suna, simt că m-am regăsit. Știu că s-a întâmplat pentru că Paxton m-a împins de la spate, m-a acceptat și m-a iubit. Rach, ce o să fac?

— Nu pot să-ți răspund la întrebarea asta. Te-ai descurcat foarte bine pe cont propriu și, să fiu sinceră, dacă aș fi venit de la început, aș fi făcut tot ce ținea de mine să te țin departe de Wilder, iar asta ar fi fost o mare greșeală. Ai ajuns să îl cunoști într-un mod în care eu nu am făcut-o niciodată. Și...

A arătat spre picioarele mele goale.

— Felul în care te-a schimbat e incredibil. N-am suportat să te știu aici fără mine, dar mă bucur nespus că s-a întâmplat totul așa.

— Și eu. Doar că nu știu dacă pot să am încredere din nou în el.

— Tu va trebui să decizi. Nimeni, nici măcar Wilder, nu poate să ia decizia în locul tău. Dar amândouă știm cât de rară e iubirea și dacă asta e ceea ce există între voi, atunci trebuie să lupți pentru ea. O să găsiți soluții pe parcurs.

— Și să nu mă gândesc la ce o să se întâmple după ce o să se termine excursia? Unde o să ducă toată experiența asta?

— Cred că ar trebui să te ducă în dormitorul tău și apoi la eveniment. După, depinde doar de tine.

— În dormitor?

A zâmbit și a ridicat din umeri, apoi s-a întors spre soare, ca să se bronzeze.

M-am dus în camera mea, iar pe pat era așezat un pachet înfășurat în hârtie roșie și cu un bilet atașat, de aceeași culoare. „Foarte subtil, Pax."

Mâinile mi-au tremurat când am ridicat biletul și am rupt hârtia. Înfățișa una dintre atracțiile turistice din Mykonos și avea o imagine cu țărmul. Când l-am deschis, mi-au dat lacrimile.

Tu ești scopul meu final. Ai spui că vrei să simți iubire și ai reușit. O faci cu fiecare respirație. Știu că am greșit. Știu că ai impresia că nu poți să ai încredere în mine. Dar te-ai întrebat dacă o să poți vreodată să te

deschizi și să lași pe cineva să te iubească...? Deschide-te, Leah, pentru că eu deja te iubesc.

Am pus biletul deoparte și am scos rama din pachet. Era poza cu noi din Mykonos. Când apucase să o ducă la developat?

Mi-am plimbat degetele peste chipurile noastre și am rămas fără aer când am văzut nu numai expresia mea, dar și cea a lui Paxton. Am citit în ochii lui devotamentul complet atunci când m-a ridicat deasupra capului. Un bărbat nu putea să se prefacă că simțea iubirea.

Sau era posibil?

Am vrut să zic că nu. Tot corpul meu urla că iubirea noastră era sinceră. Dar dacă nu era așa? Dacă mă făceam de râs, când ar fi trebuit să ies din relația cu el cât mai puteam?

Dacă nu mi-am învățat lecția cu moartea lui Brian și mă agățam de ceva de care trebuia să fug? Ceva care mă distrugea din ce în ce mai tare, cu cât zăboveam mai mult?

Dar, dacă mă agățam de teamă, în loc să mă îndrept spre Pax?

*

Am închis ușa în urma mea și m-am uitat la ceas. Încă se antrenau, așa că aveam timp să ajung. Aș fi făcut-o mai repede, dar m-am schimbat în pantaloni și o bluză lejeră ca să nu ies în evidență în Abu Dhabi.

Ușa camerei lui Pax s-a deschis și inima mi-a tresărit, deși știam că se afla în locația evenimentului. Micul John a ieșit bombănind, până a dat cu ochii de mine.

— Ce bine că te văd, Leah. Te duci la locație?

— Da. I-am promis lui Penna că o să trec pe acolo.

— Mă bucur. Paxton e foarte stresat. Motocicleta lui Rebel s-a stricat și e totul un haos. Dar o să se calmeze când o să te vadă.

„Nu aș fi atât de sigură."

— Vii și tu cu mine?

— Da, după ce o să găsesc bandana roz a lui Rebel. Spune că-i poartă noroc, doar că n-o găsesc în camera ei.

— Unde a spus că a pus-o?

— În ghiozdanul mov?

S-a uitat la mine, în căutarea răspunsului.

Din fericire, știam unde era.

— Ghiozdanul e al lui Brooke. Sunt sigură că îl găsești în camera ei, nu a lui Penna. Ai cheile?

A încuviințat și, peste câteva secunde, a deschis ușa.

— Te deranjează dacă-l cauți tu?

— În niciun caz.

Apartamentul ei era mai mic decât al nostru, dar superb. M-am uitat în șifonier, în dormitor și în sufragerie, apoi am verificat sub pat.

— L-am găsit.

Când am încercat să-l scot, s-a prins de cadrul patului și am tras de el, dar atunci a căzut ceva pe jos. La naiba, speram că nu am stricat patul.

Era o hârtie împăturită, pe care am aruncat-o pe lenjerie, apoi m-am ridicat cu ghiozdanul și m-am așezat pe ea. Am căutat bandana roz, preferata lui Penna, și am găsit-o. Când am închis victorioasă ghiozdanul, simțindu-mă destul de mulțumită, ștampila de pe hârtie mi-a atras atenția.

Era ciudat ca un document ce părea oficial să fie ținut în cadrul unui pat, dar nu era treaba mea. Totuși, după ce am pus ghiozdanul înapoi, m-am lăsat pradă curiozității și l-am desfăcut.

„Ce naiba?"

Era permisul de fotografiere pentru Madagascar.

Nu avea cum să fie Brooke trădătoarea. Nu era posibil.

M-au cuprins fiorii. Ea ajuta la administrarea sitelui când clipurile video fuseseră hăcuite. Avea acces la

echipamentul lui Paxton, la seiful lui. Ea mă împinsese pe rampă în ziua aia și în Maroc...

Fir-ar să fie! Îi auzisem vocea, dar numai Micul John se aflase pe țărm când am fost împinsă. Ar fi putut să strige de oriunde și n-aș fi observat.

Dar de ce s-ar preta la așa ceva când propria ei soră făcea parte din Renegați?

M-am uitat la document și apoi m-am concentrat pe noptiera ei. Mi-a atras atenția poza unui tip blond, chipeș, care avea un braț înfășurat în jurul ei și cu celălalt sprijinea o motocicletă. „Nick."

Nu știam toate informațiile, dar știam destul.

Am ieșit cât am putut de repede din cameră, cu bandana și permisul.

— Unde e Brooke? l-am întrebat pe Micul John.

— La locația evenimentului, cu Penna. De ce?

— Trebuie să ajungem chiar acum acolo. Cât de repede poți să conduci? l-am întrebat, dar mă îndreptam deja spre lift.

— Sunt un Renegat, a răspuns, de parcă asta era îndeajuns. Și chiar era.

— Dar Wilder ne-a dat ordine clare că trebuie să conducem încet dacă te afli cu noi în mașină.

„Bineînțeles că a făcut asta."

— Uită ce ți-a spus Paxton. Trebuie să ajungem acolo cât mai repede.

— Ce se întâmplă, Leah?

— Știu cine le sabotează cascadoriile.

*

Am închis ochii și m-am ținut strâns de portieră când a luat curba.

— Ai grijă să nu fim arestați. Grupul nostru nu are cel mai reușit trecut cu autoritățile străine.

Micul John a încuviințat. Era concentrat la drum, făcând slalom printre mașini cu ușurința unui șofer de cascadorii... pentru că asta era. Însă experiența lui nu a temperat cu nimic greața și teama pe care le simțeam.

— Parcă suntem într-un film de acțiune, a spus el, când am trecut pe roșu.

— Sunt supraestimate, am strigat eu.

— Și, totuși, eficiente.

Ne-am oprit brusc în fața arenei și am ieșit amândoi din mașină, lăsând motorul pornit.

— Locul ăsta e imens!

— Cheamă-l pe Paxton cât mai repede! Eu încerc să o găsesc pe Brooke.

A aprobat cu un semn din cap și am luat-o în direcții separate. Am trecut pe lângă standurile de la intrarea în arenă. Podeaua fusese acoperită cu mult pământ, iar rampa imensă a lui Paxton se înălța în centru, flancată de altele mai mici, totul fiind împrejmuit de o pistă pentru cascadorii. Am zărit dungile de un albastru aprins de pe motocicleta lui Paxton pe rampele mici. Cel puțin, Micul John putea să-l găsească rapid.

Fiecare secțiune era ocupată și zgomotul era asurzitor atunci când motocicletele își turau motoarele, după care porneau în viteză. M-am uitat în tribune după oricare dintre Originali.

Securitatea făcuse o treabă bună, iar tribunele erau aproape goale. Însă nu o vedeam pe Brooke.

Ceva alb mi-a atras atenția și mi-am ridicat privirea spre ecranul gigantic din mijlocul arenei.

— La naiba!

Am văzut-o pe Brooke pe pasarelă. Umbla la cablurile care susțineau monitorul imens. Orice făcea, nu era bine.

— Brooke!

Nu m-a auzit, deși am țipat.

Paxton nu putea să mă audă, dar Micul John avea să ajungă în curând la el. Trebuie doar să-i distrag atenţia lui Brooke. M-am uitat la pasarelă şi m-am dus în locul unde se intersecta cu peretele. Am urcat în grabă treptele, până am ajuns la nivelul ei, apoi am fugit spre scară.

O afurisită de scară.

„Poţi s-o faci." O mână, apoi cealaltă, un pas după celălalt. M-am urcat pe capcana morţii, gândindu-mă doar la Paxton. Am înaintat mai sus decât credeam că aş fi capabilă şi am ajuns, în sfârşit, pe pasarelă.

„Nu te uita în jos."

M-am concentrat pe Brooke, care stătea întinsă pe burtă şi umbla la una dintre luminile uriaşe. Însă la cum s-a legănat pasarela când am păşit pe ea, mi-am dat seama că o slăbise şi pe ea.

Mişcarea a alertat-o. Ştia că nu mai era singură şi şi-a întors capul, cu o privire turbată pe care n-o mai văzusem.

— Nu te apropia. Nu vreau să te răneşti! a strigat către mine.

Deja slăbise lumina, care se mai ţinea doar într-un şurub. La naiba!

— Brooke, opreşte-te, te rog! Poţi să omori pe cineva.

S-a întors şi s-a ridicat, ţinându-se de balustradă.

— Asta merită! Cascadoria aia stupidă l-a distrus pe Nick. Cineva trebuie pedepsit, doar că ei preferă să facă un film. Un nenorocit de *film*! El e imobilizat într-un scaun cu rotile pentru restul vieţii, atât de distrus, că nici nu mă lasă să-l văd, iar ei sunt aici şi fac ceea ce îi place lui. Nu Paxton ar trebui să fie primul care realizează cascadoria asta. E trucul lui Nick, doar că pe el toţi l-au uitat.

— Ştiu că aşa pare, am spus, făcând încă un pas spre ea. Ce plan ai? Să dărâmi pasarela? Ai înnebunit? Sora ta e acolo!

A ezitat, privind în jos.

— Am umblat la motocicleta lui Penna. O repară în spate. Aș prefera să mor decât s-o rănesc. Nu vreau să te rănesc nici pe tine.

— De asta m-ai împins de pe o stâncă în Maroc?

M-am uitat la rampă și am văzut că Paxton făcea circuitul. L-am blestemat în gând pe Micul John. Nu știam cât mai puteam s-o țin ocupată pe Brooke înainte să mă arunce de pe pasarelă.

— A fost o întâmplare nefericită. Dar cameramanul plecase și erai singură. Am crezut că o să sari și o să aterizezi în apă. Am vrut să te sperii destul de tare, iar Pax să oprească filmul sau să pleci și el să pice examenele. Intenția mea nu a fost să te rănesc.

— Aș fi putut să mor!

Îmi era greu să procesez ce se întâmpla și să asociez femeia furioasă din fața mea cu prietena pe care mi-o făcusem în prima dimineață pe vas.

— Dar nu ai murit. Însă e posibil să o faci acum, dacă o să mai stai mult acolo. Pleacă!

S-a legănat și metalul a scârțâit, apoi s-a lăsat în jos câțiva centimetri.

— Nu pot să te las să-i rănești pe Paxton și ceilalți, i-am zis, ținându-mă de balustradă.

— Trebuie să înțeleagă că pasiunea lor distruge vieți. I-a distrus viața lui Nick și pe a mea. Și nu le pasă! Merg mereu mai departe. Nu e corect. Nu vreau decât să se oprească!

— Brooke, hai să coborâm. Putem să vorbim despre asta jos.

— Am ajuns prea departe, mai ales acum, că tu mi-ai aflat planul. Știi, aș putea să dau vina pe tine. Nu s-a întâmplat nimic rău până n-ai apărut tu în echipă.

A sărit din nou și unghiul a devenit mai abrupt. M-am uitat în jos și l-am văzut pe Paxton în capătul

rampei din centru. Cea deasupra căreia ne aflam. Dumnezeule, era momentul pe care-l aşteptase.

— Nu face asta, am implorat-o.

— Nu ştiu cât mai contează, dar cred că te iubeşte. Chiar dacă ai fost doar o unealtă ca s-o aducă pe Rachel la bord.

Am făcut ochii mari.

— Nu fi fraieră, bineînţeles că ştiu. Am ştiut din clipa în care te-a verificat Penna, când aţi aplicat amândouă la program. De asta am luat poza înainte să plecăm din Los Angeles. Singurul care nu ştie e Landon, ceea ce e ironic, având în vedere că Paxton a fost unicul care nu şi-a dat seama că Rachel şi Landon aveau o aventură pe la spatele lui. Cum se întoarce roata!

— Deci, tu ai pus poza în seif, ca s-o găsesc?

„Ţine-o de vorbă. Paxton nu a început încă. Distrage-i atenţia."

De fapt, nu se mai afla pe rampă. Am respirat uşurată.

— Nu te entuziasma, doar se dă mai în spate ca să-şi ia destul avânt cât să urce pe rampă. O să fie săritura vieţii lui, a zis cu un zâmbet care nici nu părea al ei.

Îşi pierdea minţile chiar sub ochii mei şi dacă n-o opream, cineva avea să fie rănit... sau chiar să moară.

— E săritura pe care ar fi făcut-o Nick dacă ar fi fost aici. Dar Paxton trebuie să le aibă mereu pe toate, nu-i aşa? Cascadoriile, femeile... Chiar şi pe tine. A fost greu să văd că te îndrăgosteai de el, când ştiam că doar te foloseşte. Chiar te plac şi am crezut că o să fii mai isteaţă şi nu va trebui să te implic în toată treaba asta, dar când am văzut cât de mult te doreşte, am ştiut că eşti cheia ca să-mi duc planul la final. Dacă tu te răneai, dacă renunţai, filmul avea să eşueze, iar ei se duceau acasă şi-şi reevaluau planurile. După Madagascar, m-am gândit că dacă o să vezi poza, o să-l laşi să putrezească în celula aia. Opreau filmările. Misiune îndeplinită. Nimeni nu era rănit, cu excepţia

lui Nick. Nu că le-ar păsa. Dar a trebuit să-l suni pe Brandon. A trebuit să repari totul pentru tipul care nu te voia decât ca să ajungă la prietena ta cea mai bună. Chiar atât consideri că meriți?

Am auzit un motor turat, apoi motocicleta a ieșit cu viteză din tunel. Când a ajuns pe rampă, Brooke a sărit cât de tare a putut, iar pasarela a început să se prăbușească, în timp ce ea alerga spre mine. Când am încercat să o prind, m-a împins și am căzut odată cu pasarela, care se transformase dintr-odată într-un tobogan imens.

— Paxton!

Camera de filmare a lovit pământul de pe rampa de aterizare fix înaintea motocicletei lui, iar pasarela s-a înclinat într-un unghi de 90 de grade. Cauciucul din față a explodat, iar motocicleta s-a rotit și l-a aruncat într-o parte. El s-a rostogolit pe lateralul rampei și a căzut șase metri în gol.

Am văzut că piciorul îi era într-un unghi nefiresc, iar urletul care mi-a icnit din gât a fost aproape inuman. Toate motoarele s-au oprit.

— Nu, Paxton!

— Sunt aici, iubito. Ține-te bine, a spus el, de deasupra mea.

Mi-am ridicat capul și l-am văzut stând pe ce mai rămăsese din pasarelă.

— Pax!

Trăia. Era bine.

Degetele mi-au alunecat, dar chipul lui a fost îndeajuns ca inima să înceapă să-mi bată cu putere, într-un ritm alarmant.

— Nu! Nu e posibil să fi făcut toate astea în zadar! Tu trebuia să fii pe motocicleta aia! a strigat Brooke.

— Ei bine, e Penna!

Pax a prins-o de brațe și a tras-o pe platformă.

— Nu! Nu Penna!

Am vrut să mă uit în jos, dar nu mă simţeam în stare. „Doamne, sper că e bine!"

Metalul a scârţâit când Paxton s-a aplecat spre mine.

— Unde e Brooke?

— A luat-o securitatea, a spus el calm, în timp ce se apleca spre mine, ţinut de picioare de Micul John. Viteazo, de data asta o să te rog să nu-ţi dai drumul.

— Isteţule. Penna e bine? am zis, vocea tremurându-mi.

— Sper că da. Ţine-te bine, a zis el, apucându-mă de încheieturi. Acum, dă-ţi drumul, te ţin eu!

Privirile ni s-au intersectat şi am ştiut cu siguranţă că dacă mă scăpa în gol, aş fi murit. Fără să mai gândesc, am dat drumul la bară, punându-mi toată încrederea în el.

— Trage-ne cu putere! a strigat el.

Am început să ne ridicăm. Metalul scârţâia când şuruburile au început să cedeze. Am vrut să închid ochii şi să aştept căderea inevitabilă, dar nu mi-am mutat privirea de la Pax.

— Mai repede! i-am auzit ţipând pe cei de jos.

Paxton şi cu mine am ajuns pe pasarelă. Când m-a strâns în siguranţa braţelor lui, ultimele şuruburi au cedat şi restul pasarelei s-a prăbuşit pe rampa goală.

Fusesem la un pas de moarte.

— E bine? i-a întrebat Pax pe ceilalţi, fără să-mi dea drumul din braţe.

Mi-am lipit capul de pieptul lui. I-am ascultat bătăile inimii şi am încercat să mă sincronizez cu ele. Pentru fiecare doză de curaj care ieşise la suprafaţă mai devreme, acum mă simţeam şi mai slabă în îmbrăţişarea lui. De parcă eram complet golită de adrenalină, energie, sau ce mă ajutase să mă ţin de pasarelă şi să nu cad în gol.

Landon se afla deasupra lui Penna şi o controla.

— Landon! a strigat Paxton.

— Respiră! Ai puțină răbdare.

Am simțit conflictul din furia lui Paxton, dintre nevoia de a fi cu prietenii lui și cea de a sta cu mine.

— Poți să te duci, i-am șoptit.

— O să plec doar când o să fii bine. Când te-am văzut atât de sus, n-am știut dacă o să ajung la tine la timp. În viața mea n-am fost așa speriat.

— Nici eu. Mulțumesc că ai venit după mine.

— Dumnezeule, Leah, nu voiam decât să fac schimb de locuri cu tine. Aș face orice ca să te știu în siguranță, mi-a spus el, privindu-mă în ochi.

Inima îmi bătea din nou cu putere.

— Pax! Cred că doar și-a rupt piciorul, a strigat Landon.

Amândoi am respirat ușurați.

— Tu ești bine? m-a întrebat Pax.

— Hai să coborâm!

— Tu trebuia să fii în locul ei! Ea trebuia să-și repare motocicleta! a șuierat Brooke din spatele nostru, unde era ținută de doi agenți de securitate.

— A vrut să o folosească pe a mea, trădătoareo! Ai fi putut s-o omori! Aproape ai omorât-o pe Leah, am ajuns în închisoare din cauza ta și ai umblat la echipamentul nostru. Brooke, știu că ți-a fost greu, dar e sora ta. Suntem familia ta!

— Trebuia să fii tu! Cum ai putut să-l lași în urmă? Cum ai putut să-i faci trucul? Cum ai putut să folosești tot ce a construit și să mergi mai departe, să uiți de el, știind ce i-ai făcut?

Paxton m-a ajutat să mă ridic.

— Pentru că Nick mă ajută!

— Poftim?

Brooke l-a privit șocată și a început să-și revină.

— E designul lui, Brooke. E tehnica lui pe rampă ca să ne luăm avânt. Cine crezi că a gândit zona de aterizare din Madagascar? Cine crezi că m-a ajutat să fac configurația rampei din Barcelona?

— Nu te cred, a zis ea, panicată.

— Atunci n-ai decât să-l întrebi chiar tu.

A arătat spre capătul pistei de motocross, unde se afla un tânăr în scaunul cu rotile.

— Nick!

Acesta a privit-o și doar a dat din cap.

— Duceți-o de aici, le-a ordonat Paxton agenților de securitate.

Toți am coborât cât de repede am putut și am alergat spre Penna. După ce am ajuns jos, Paxton nu mi-a dat drumul la mână. Plămânii mă ardeau când am ajuns la nivelul principal, unde Penna era întinsă pe o targă și deja avea guler la gât.

— Trebuie să mă ocup de treaba cu arena, dar vreau să merg și cu Penna la spital, a spus Paxton, agitat.

— Du-te cu Penna, rămân eu aici! a intervenit Nick, din spatele nostru.

Era devastator de chipeș, cu păr blond des și cârlionțat, ochi albaștri, luminoși, și buze ca ale lui Paul Walker.

— Tu trebuie să fii Leah. Îmi pare rău că ne întâlnim în circumstanțele astea, dar mă bucur s-o cunosc pe femeia care l-a îmblânzit pe Wilder.

— Și eu mă bucur să te cunosc, Nick. Am auzit o mulțime de lucruri minunate despre tine.

— Să nu le crezi, a zis el. Serios, ia-l pe Landon și mergeți cu Penna. Mă ocup eu aici.

— Rămân cu tine. O să ne ocupăm noi doi de tot ce trebuie, i-am spus lui Paxton, pe când Penna era băgată în ambulanță.

Pax a încuviințat o dată, apoi m-a tras spre el și m-a sărutat cu putere.

— Credeam că te-am pierdut.

— Aproape m-ai pierdut.

Amândoi știam înțelesul ascuns al vorbelor noastre.

— Te iubesc, Leah! Dacă asta înseamnă că vrei să nu mai merg cu motocicleta, să nu mai filmez, să nu mai fac... orice, o s-o fac. Totul e gol fără tine. Eu sunt gol.

— Și eu te iubesc. Acum, du-te!

L-am sărutat ușor.

— Asta înseamnă că...

— Înseamnă că o să vorbim mai târziu. Treci în ambulanță și ține-mă la curent.

— Știu ce mult a însemnat că ai avut încredere în mine acolo, sus. Te rog să ai încredere în mine și cu inima ta.

— Știu, am șoptit.

Aveam nevoie de puțin timp să procesez ceea ce inima mea, corpul și sufletul știau deja: o să fiu a lui.

Mi-a mai furat un sărut, după care s-a urcat în ambulanță. După ce au pornit la drum, Brooke a fost băgată în mașina poliției și privirea i s-a intersectat cu a lui Nick.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Nu reușeam să procesez că Brooke fusese responsabilă pentru tot. Brooke, alături de care am râs, care mi-a dat sfaturi. Ea uneltise împotriva lui Paxton. Dar știam că dezamăgirea mea nu se compara cu ceea ce simțea Nick.

— Și mie, mi-a răspuns. Și mie.

Privirea îi era îngreunată de o pierdere pe care nu puteam să o concep.

Capitolul 31

PAXTON

ABU DHABI

— Cum crezi că te-a afectat lipsa timpului de pregătire? a întrebat Martin Sykes, care mi-a băgat microfonul cu sigla ESPN în față.

— Nu a fost ușor. Anul ăsta, Renegații au pus facultatea pe primul loc, și suntem mândri, dar a trebuit să jonglăm cu școala, studiile pe teren, distracția și antrenamentele.

— Cum te-au provocat antrenamentele pe un vas de croazieră?

— Vasul se mișcă.

Sykes a râs. Nu m-am deranjat să-i zic că nu glumeam.

— Când eram în larg, ne-am concentrat pe studiu și antrenamentele fizice. Am avut facilități limitate în porturi, dar niște prieteni buni ne-au pus la dispoziție pistele și rampele, lucru pentru care o să le fim întotdeauna recunoscători.

M-am uitat în stânga, unde Landon răspundea la întrebările care îi erau adresate. Dincolo de el, Penna era înconjurată de mulți reporteri. Avea piciorul într-un ghips roz, de la șold în jos, întins pe un scaun.

— Ce poți să ne spui despre pierderea lui Rebel în urma accidentului de ieri de la antrenamente? a întrebat Sykes, urmând direcția în care mă uitam.

— După cum vezi, nu am pierdut-o, doar se vindecă, m-am forțat eu să zâmbesc.

— Ai dreptate, nu mi-am ales cuvintele bine. Crezi că accidentul a fost provocat de prioritizarea programului de studii?

Sykes a așteptat relaxat răspunsul. Nu știa că deschisese o rană care încă se vindeca.

— Cred că accidentul lui Rebel a fost provocat de mulți factori, dar te asigur că am luat măsuri de protecție ca să nu se mai repete.

Dacă aveam să mai stau într-un alt spital pentru unul dintre prietenii mei, nu avea să se întâmple pentru că fusesem prea orb ca să văd că exista o problemă.

— Am înțeles. Și trailerul? Ai riscat când ai ales perspectiva asta ca să atragi vizualizări.

Am râs sincer, mai ales când am văzut-o pe Leah intrând pe ușa din spatele lui. Purta rochia de vară vaporoasă pe care o cumpărase în Mykonos. Abia așteptam să-mi plimb mâinile pe coapsele ei catifelate... „Concentrează-te!"

— Motivul din spatele trailerului a fost unul egoist. Am vrut ca toată lumea să vadă că viața e extremă nu doar dacă îți împingi corpul la limită, ci și dacă te deschizi unor experiențe noi, fie că sunt fizice sau emoționale.

— Ea l-a văzut?

— Nu știu sigur. Dar, dacă nu te deranjează, o s-o întreb direct.

Sykes a râs.

— Ce ți-e și cu dragostea tânără! Sunt Martin Sykes, de la ESPN, și am vorbit cu medaliatul cu aur de la Jocurile X, Paxton Wilder, liderul faimoșilor Renegați.

Am făcut cu mâna la camera de filmat, am zâmbit, după care m-am îndreptat spre Leah, fără să-l întreb dacă mai voia să vorbim. Dacă eu dădeam lovitura, toți dădeau lovitura. Dacă eu eșuam... toți eșuau. Orice s-ar

întâmpla, nu plecam de aici fără să mă lovesc de o mulțime de reporteri.

— Hei, n-am vrut să te deranjez. Voiam să-ți urez baftă înainte să mă duc la locul meu, a zis ea emoționată, dându-și părul după ureche. În plus, au fost postate notele, a adăugat relaxată, de parcă viitorul nostru nu depindea de ele.

Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Și?

— Ai trecut cu note peste medie. Cursul de fizică te-a ajutat mult. Plus eseul de la literatură.

— A fost unul reușit, m-am mândrit eu.

— Da, de parcă egoul tău nu era deja destul de mare.

— Tu ce ai făcut?

Își păstrase o medie excelentă încă din primul an și ultimul lucru pe care-l voiam era să fiu motivul pentru care îi scădea.

— Am obținut doar note de 10. La fizică am fost pe muchie. Și, dacă respiram greșit, riscam să iau un 7 sau 8. Dar mi-am păstrat media.

„Slavă Domnului." Am luat-o în brațe și am ridicat-o, pentru ca buzele să-i fie la același nivel cu ale mele.

— Cum sărbătorim?

— Mă gândeam să faci rotirea triplă frontală la care ai tot lucrat și după să vorbești cu presa.

— Poate ieșim la cină? Să vorbim despre noi? am întrebat-o, apoi am îmbrățișat-o.

Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu.

— Cred că ești primul bărbat din istorie care vrea să vorbim despre sentimentele noastre.

— Ar fi problematic dacă un alt bărbat ar vrea să discute despre sentimentele noastre.

— Știi ce vreau să spun.

— Da, și așa e. Vreau să lămurim situația dintre noi, ca să putem merge mai departe.

Expresia i s-a schimbat și mi-am regretat imediat formularea.

— Ai văzut trailerul?

A dat din cap și am lăsat-o ușor în jos. Corpurile ni se atingeau, dar i-am refuzat sărutul pe care-l dorea.

— O să vorbim mai încolo, mi-a promis, fără să mai spună nimic.

— Bine.

Mă termina să o las să plece, dar trebuia să mă pregătesc. Spectacolul începea în 10 minute.

— Hei, vreau să discutăm puțin, a zis Brandon din spatele meu, luându-mă prin surprindere.

Nici măcar nu purta costum. Era îmbrăcat relaxat și arăta aproape normal.

— Ce faci aici?

— Doar ești investiția noastră.

L-am privit șocat.

— Bine, ești fratele meu mai mic și am vrut să fiu de față când o să-ți iasă rotirea frontală triplă. Poate, în adâncul sufletului, sunt fanul tău. În plus, nu aveam de gând să plec după ce s-a întâmplat ieri.

Am aprobat cu un gest din cap.

— În primul rând, să nu mai spui niciodată fan. Brooke e în custodie și o să fie evaluată de psihologi. A fost prins și angajatul pe care l-a plătit ca să slăbească șuruburile pasarelei. Dacă n-ar fi fost la un pas să-mi omoare iubita și pe propria ei soră, mai că aș aplauda geniul planului ei.

— Penna o să-și revină?

— Da. E distrusă, dar nu ți-ai da seama la cât de bine se ascunde în fața camerelor de filmat. O să poarte ghips trei luni dar, la cum o știu, probabil o să fie pe rampă în scaunul cu rotile.

— Apropo de scaune cu rotile...

— Nick e aici, dar stă în spate. Încă nu e pregătit să aibă de-a face cu presa și n-am nicio problemă cu asta. Tu l-ai adus, nu-i așa?

Brandon a ridicat din umeri.

— Poate i-am zis că e un loc liber în avion dacă vrea să vină. Și poate am trimis avionul după el.

Am inspirat adânc, încercând să-mi controlez emoțiile. Apoi mi-am zis în gând „la naiba" și mi-am îmbrățișat fratele.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere, mi-a zis el, răspunzându-mi la gest.

Apoi m-am retras.

— Am face bine să mergem. Câte vizualizări avem?

Mai aveam o mie ca să ne atingem scopul și știam că Brandon era obsedat când venea vorba de cifre.

— Ești aproape, dar încă n-ai ajuns acolo.

L-am aprobat.

— M-am gândit eu. Ne-am asumat un risc cu trailerul, dar Leah merită.

— Ce o să faci?

— O să folosesc vasul.

— Poftim?

— Dacă n-o să reușim, o să vorbesc cu consiliul. O să mă îmbrac la costum, o să merg în Los Angeles și o să garantez cu vasul pentru finanțarea filmului. Amândoi știm că valorează mult mai mult decât costul producției.

— Bună idee.

În ochi i-a apărut o licărire pe care aș numi-o chiar mândrie.

— Știu că tata o să fie furios, pentru că vasul îi e dedicat mamei.

— Da, dar tata e în Mykonos acum...

— Nu cred!

Brandon a încuviințat.

— De ce crezi că a muncit din greu ca să predea totul? Mi-a spus că e o diferență între a-ți câștiga traiul și a trăi.

— La naiba!

Nu era deloc tipic tatălui nostru obsedat de control.

— Apoi mi-a spus că a învățat asta privindu-te pe tine.

Nu aveam cuvinte.

— Nu știu ce să spun.

— Spune că o să folosești vasul. Tata a investit mereu în tine. Acum e timpul să investești și tu în tine. Sincer, cred că o să fie încântat că iei, în sfârșit, o decizie de afaceri. O să te descurci. Acum, du-te și zboară!

M-a bătut pe spate și a plecat, trecând pe lângă Landon.

— Sper că o să-ți rupi piciorul, idiotule, i-a zis, arătându-i degetul mijlociu.

— Și eu mă bucur să te văd, Brandon. La naiba, tipul ăsta are memoria unui elefant. Oare o să treacă vreodată peste?

— Nu trebuie decât să furi iubita unui prieten o singură dată, ca fratele lui să te urască pe viață, a răspuns Penna, care s-a apropiat de noi.

Landon a scâncit. Dacă ar ști ce s-a întâmplat în ultima săptămână cu Rachel, ar face mult mai mult decât să se vaite.

— Fii serioasă, totul e de domeniul trecutului.

— N-a trecut chiar așa mult timp.

Apoi am împins căruciorul lui Penna, înainte să mă întrebe ce voiam să spun.

Toți trei am apucat-o pe drumul pavat cu lemn pentru Penna, până am ajuns la rampa care ducea la podiumul înălțat. M-am uitat la ecran. Ne mai lipseau cam o

sută de vizualizări până să atingem un milion. Eram atât de incredibil de aproape, și totuși nu destul.

— Fără regrete, a zis Landon.

— Fără regrete, a încuviințat Penna, strângându-mă de mână.

Am privit-o și își pusese zâmbetul de Rebel.

Nu-mi plăcea că pentru ea abia acum începea călătoria grea, iar noi ne aflam la finalul ei.

Am văzut unde stătea Leah, lângă Brandon, în boxa VIP. Fără regrete! Excepția fiind dacă ea vedea trailerul și nu voia să ne împăcăm. Atunci mi-aș pune inima pe tavă, pe lângă faptul că mi-aș ipoteca vasul.

Prezentatorul și-a spus introducerea, dar nu l-am ascultat. Nu aveam ochi decât pentru Leah și felul în care se juca cu fusta care-i expunea picioarele.

Apoi m-am trezit cu microfonul lângă mine și am devenit din nou Wilder.

— Ce mai faceți? am întrebat mulțimea, care a izbucnit în urale.

— Noi suntem Renegații și ne-am gândit să vă oferim un spectacol. Eu sunt Wilder, el e Nova, și ea Rebel. A avut loc o mică schimbare de planuri, așa că o să mai aștepte puțin până când oasele ei se vor vindeca și va redeveni neînfricata pe care o știm.

Mulțimea a huiduit, dar apoi a aclamat, când Penna a luat microfonul.

— Îmi pare rău. Motocicleta n-a fost de acord cu mine când am vrut să mă antrenez. Dar stați liniștiți, în trei luni o să fiu ca nouă. Și, dacă vă purtați frumos, o să vă las să-mi semnați ghipsul, a zis ea, aruncându-le zâmbetul tachinator pentru care era recunoscută.

Apoi mi-a dat microfonul înapoi. Eram mândru de ea.

— Câți dintre voi ați văzut trailerul cu ce am făcut în ultimele trei luni?

Mulțimea a luat-o razna.

— Măcar le-a plăcut, a zis Landon, încet.

Așa era, dar singura reacție care mă interesa era a lui Leah. Am privit-o și i-am vorbit doar ei. Și celorlalți 14 000 de oameni din public.

— Ni s-a cerut să facem un trailer ca să vă arătăm cascadoriile nebunești pe care le-am făcut și atunci am avut o revelație. Dacă stați cu Renegații destul de mult, cel mai probabil o să-l vedeți pe unul dintre noi căzând.

Mulțimea a huiduit, iar Penna a salutat în glumă, ceea ce i-a făcut pe toți să râdă.

— Adevărul e că am căzut. Cu putere.

Leah m-a privit cu interes.

— Și nu mi-am dat seama cât de prins eram până nu am fost îngenuncheat, implorând milă. Iubirea are efectul ăsta. Te face bucăți, după care te reconstruiește în ceva mai bun. E un sport extrem în sine, dar e chiar mai periculos, deoarece nu ești singurul care are control asupra rezultatului și nu ai parașută atunci când sari.

Leah a făcut ochii mari și mi-am folosit toată voința ca să rămân pe scena aia în loc să mă duc la ea.

— În caz că l-ați ratat, puteți să vedeți acum o parte din noul nostru proiect, *Ape Internaționale*.

Lumina s-a stins și a început trailerul. La naiba! Nu puteam să-i văd reacția. Și nu-mi convenea deloc.

A început muzica. Știam foarte bine la ce se uita Leah. Nu erau doar cascadorii, ci eu, când mă îndrăgosteam de ea. Rula momentul când a acceptat să se dea cu tiroliana, apoi când mi-a zis că sunt un nemernic și a ieșit din piscină. Apăream eu, absorbit de zâmbetul ei în Bermuda, apoi clipa în care am tras-o în poala mea când a căzut de pe rampă, în larg. Eu, în timp ce-i spuneam *iubito*, o strângeam la piept și încercam s-o trezesc. Apărea fața ei când mă privea făcând skateboard în Barcelona și un cadru de departe când m-a sărutat pe plajă. Sărutul nostru din tribunele din Roma și cadre filmate de Bobby

pe ascuns, pe geam, când învățam și nu reușeam să ne concentrăm. Erau lumina soarelui în părul ei și imagini de pe GoPro pe care nici nu știam că Penna le filmase când am făcut BASE jumping. Apărea dansul lent din club, felul în care m-am uitat la ea când pleca, deși trebuia să exersez. Toate erau intercalate cu comentarii ale Renegaților despre experiențele lor în timpul excursiei. Apoi am apărut pe ecran când o imploram să-și dea drumul, iar ea m-a ascultat și a sărit în apă, în Maroc. Apoi când s-a aruncat în brațele mele după aterizarea din Madagascar.

În viața mea n-am fost atât de recunoscător pentru camerele băgăcioase ale lui Bobby sau pentru măiestria cu care edita. Crease un trailer de trei minute care nu era despre sporturi extreme, ci prezenta o poveste de dragoste presărată cu o aventură unică.

Mulțimea era isterică când s-au aprins luminile, dar eu n-aveam ochi decât pentru Leah, care plângea.

— Ce spui, Viteazo? Ești pregătită pentru aventura vieții tale? Pentru că tu ești singura adrenalină de care am nevoie.

Am stat nemișcat, până când iubita mea obsedată de control a sărit peste separator și s-a îndreptat spre mine. Microfonul mi-a căzut din mână și am sărit de pe podium ca să-i ies în întâmpinare.

Am luat-o în brațe în același moment în care buzele ei le-au găsit pe ale mele. Am sărutat-o apăsat. Știam că nu o revendicam doar în fața a 14 000 de fani, ci în fața tuturor celor care ne priveau în direct pe ESPN. Mi-am dat seama că și ea mă revendica drept al ei și o adoram pentru asta.

Am întrerupt sărutul înainte să devină indecent și mi-am lipit fruntea de a ei, iar mulțimea o luase razna în jurul nostru, absorbind toate nuanțele momentului.

— Te iubesc, i-am spus.

— Ești totul pentru mine. Aaa, și eu te iubesc, și asta nu o să se schimbe prea curând... sau chiar niciodată.

— Îmi place cum sună pentru totdeauna.

— Am zis niciodată, mi-a spus ea, zâmbind.

— Știi cum sunt, mereu împing totul la limită.

— Pentru totdeauna, a încuviințat ea.

M-a sărutat ușor, gest care a provocat un alt val de urale din partea mulțimii.

— Acum, du-te să sari, înainte ca publicul să se întoarcă împotriva mea.

Apoi mi-a dat o palmă peste fund, în văzul tuturor, și am râs.

— Pe ei, Wilder!

— Paxton. Mereu Paxton.

— E bine că-l iubesc și pe celălalt tip, regele a tot ce e sălbatic.

Mi-a aruncat o privire plină de dragoste, apoi Brandon a ajutat-o să se întoarcă la locul ei.

Spectacolul a decurs fără probleme. Renegaților juniori le-au ieșit toate cascadoriile și i-au lăsat mască pe fani. Landon a executat tot felul de cascadorii spectaculoase, care au făcut publicul să-i scandeze numele. Ne-au ieșit cascadoriile în tandem și ne-am mișcat la unison, ca întotdeauna. Eram frați, chiar dacă nu de sânge.

Când a venit momentul culminant, Penna m-a pupat pe obraz în culise. Nick mi-a făcut semnul de baftă și am apăsat pe accelerație, îndreptându-mă spre rampă. Mi-am luat avânt și m-am rotit o dată, de două ori, de trei ori. Apoi am aterizat. Corpul mă înțepa de la adrenalină și entuziasmul mulțimii.

— Paxton Wilder e, în mod oficial, primul care a făcut un salt cu rotire triplă frontală! a strigat prezentatorul.

Entuziasmul lui era la fel de palpabil ca al meu.

— Ai reușit! a strigat Leah, care alerga spre mine.

Am ridicat-o în brațe și m-am învârtit cu ea în aer, cu gura până la urechi.

— Ai zburat!

M-am oprit când ceilalți Renegați au venit spre noi, iar în urma lor erau camerele de filmare.

— Cum aș fi putut să nu o fac, când tu mi-ai dat aripi? În plus, chiar te plac, i-am zis, amintindu-mi prima oară când mi-a zis că nu e fana mea.

Zâmbetul ei mi-a luminat lumea.

— Mă bucur, pentru că sunt îndrăgostită până peste cap de tine.

— Aș vrea să văd cascadoria asta.

— Mai târziu, mi-a promis.

La final, cu Leah în brațe și gustul ei pe buze, mi-am găsit casa, pacea și o victorie dulce, încât adrenalina avea să mă țină toată viața. Sau până când reușeam să o conving să oficializăm acel pentru totdeauna.

Am sărutat-o din nou, recunoscător pentru miracolul care este ea, și entuziasmat de faptul că ne aștepta o eternitate de *mai târziu*.

Începând de azi.

Rebecca Yarros, autoare de bestsellere #1 *New York Times*, invită cititorii într-o croazieră tumultuoasă de nouă luni, pe parcursul căreia protagoniștii se luptă din răsputeri să nu-i ia valul.

După doi ani pierduți, am decis să-mi iau viața în propriile mâini și să mă înscriu într-un program de studiu pe mare, combinând munca și educația. Voiam să văd lumea, să trăiesc fiecare moment la intensitate maximă și, cu puțin noroc, să-mi regăsesc bucuria pierdută.

Însă n-am știut în ce mă băgam.

Acum, bursa mea depinde de meditațiile oferite unui student. Dar nu e vorba de un student obișnuit. Ar fi fost prea simplu. Trebuie să-l ajut pe Paxton Wilder, un aventurier neînfricat și medaliat la competiții de sporturi extreme. Oriunde merge el sunt camere de filmat, fani entuziasmați și cascadorii pline de adrenalină.

Îmi doresc să-l urăsc și să-i arunc peste bord egoul imens, dar de fiecare dată când ne atingem, simt cum inima îmi bate nebunește și mă cuprinde o senzație electrizantă.

Îmi dau seama că Wilder este pe cât de irezistibil, pe atât de periculos, pentru că știu ce se întâmplă cu băieții care nu fac decât să caute mereu următoarea aventură extremă. Și mai știu ceva: ce se întâmplă cu fetele care se îndrăgostesc de ei.

Destinele noastre sunt strâns legate... și dacă el se prăbușește, eu n-am nicio șansă să mă salvez.

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-291-5

9 786303 052915